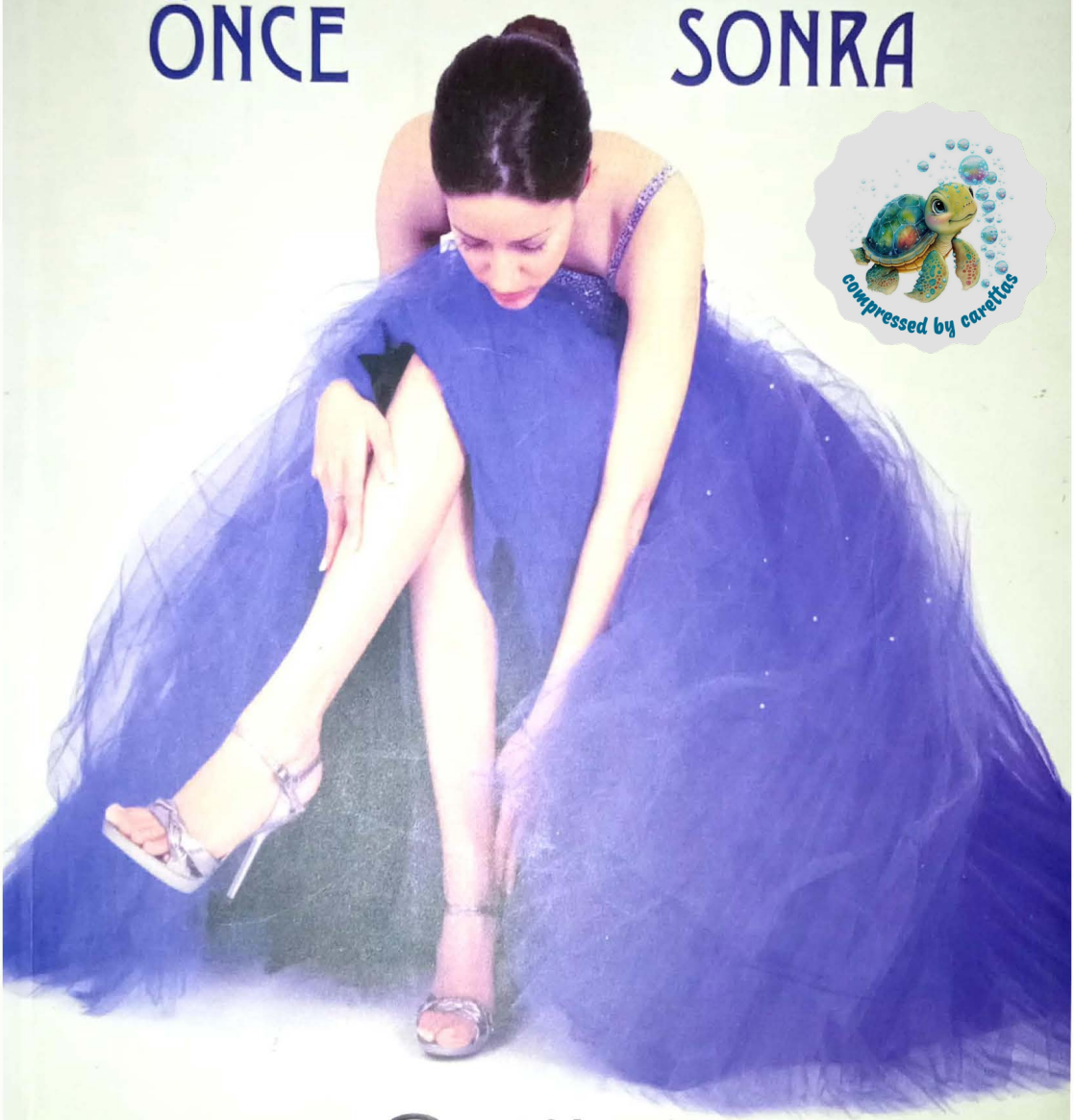
NEW YORK TIMES
BESTSELLER YAZARI

TARİHİ AŞK ROMANI

LORETTA CHASE

Senden ÖNCE

Senden SONRA

compressed by carettas

epsilon®

Ona birçok isim takmışlardı ama melek o isimlerden biri değildi...

Sebastian Ballister, Dainler'in adı çıkmış Markisi, çok kötü ve çok tehlikeli biriydi. Saygı duyulacak hiçbir kadın Ballisterlar'ın bu lanetli adamıyla birlikte olmak istemezdi. Dain Markisi'nin de onlarla ilgisi yoktu zaten. O en iyi yaptığını yapmakta kararlıydı. Tekrar tekrar günah işlemekten vazgeçmiyor, gamsız bir şekilde yolunda ilerliyordu. Ta ki bir gün bir dükkân kapısı açılana ve o kadın içeri girinceye dek...

O, bu dünyadaki en kötü adama âşık olamayacak kadar zeki bir kadındı...

Jessica Trent kararlı, genç bir kadındı ve erkek kardeşinin yoldan çıkmasına ne pahasına olursa olsun engel olacaktı. Onu kurtarmak hem ailesini hem de ailesinin geleceğini de kurtarmak anlamına geliyordu... Ve genç kadın bu yolda gerekirse şeytanla işbirliği yapmaktan kaçınmayacaktı. İşin zor tarafı, karşısındaki şeytanın inanılmaz derecede karşı konulmaz oluşuydu ve esas kurtarılması gereken Jessica'nın ta kendisiydi!

"Tüm zamanların en romantik yazarlarından biri."
Julia Quinn

"Dokunaklı, eğlenceli ve şehvet yüklü bir hikâye."
Mary Jo Putney

ISBN 978-9944-82-162-9
9 789944 821629
www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: yenisayfa.com.tr

Eskiden arzunun ne olduğunu anladığını düşünürdü: Kadını ve erkeği birbirine çeken güçlü bir manyetik akım. Şehveti anladığını sanırdı: Bir açlık, bir arzu. İlk öpüştükleri gece, sabaha kadar Dain'i düşünmüş ve gün içinde yine onu düşünerek huzursuz olmuştu. Buna hayvansı bir çekim demişti... *İlkel, delice.* Şimdi ise... Hiçbir şey anlamadığını anlıyordu. Arzu... Kadını paramparça eden sıcak, kara bir girdaptı ve kaçınılmaz bir biçimde korkutucu bir hızla onu, aklının, iradesinin ve utanma duygusunun olmadığı bir yere doğru çekiyordu.

Sevgili Okurlar,

Senden Önce Senden Sonra benim için hep özel bir kitap olmuştur. Bu yüzden Avon, görkemli bir kapakla kitabı yeniden basmaya dair planını açıkladığında çok heyecanlandım.

Birçoğunuzun bildiği üzere, biz yazarlar çok kırılgan olabiliyoruz. Durup dinlenmeden, bitkin düşünceye dek; var olmayan, kendi yarattığımız, hayal ürünü insanlarla konuşuyoruz tavan aralarımızda. Hassas egolarımızla bizi "Çok Kötü Yazım Günleri"nden kurtaran ufacık övgü kırıntılarını biriktiriyoruz. Bu övgüler, eserlerimizin beğenildiğini ya da en azından fark edildiğini öğrenmemizin en temel yolu oluyor.

Bu yeniden basım çok özel bir takdirin temsili; mektuplarıyla, bu kitaba verdikleri birçok ödülle ve *Senden Önce Senden Sonra*'yı tüm zamanların en gözde kitabı seçmeleriyle, okuyucuların beni onurlandırışının bir yansıması.

Bazıları Dain'e aşırı tepki verdi; "canavar"ın bir kahraman olarak gösterilmesine ...öyle ki bu canavar hain bir kabuk içinde gizlenmiş yumuşacık bir kalbe sahipse bile, bu kabuktan kurtulabilmesi bir gergedanın saklanabilmesi

kadar zordu. Bazıları da kalbini, yılmayan ve ailesi için her şeyi yapabilecek olan -bunu yaparken çok da eğleniyor, bana sorarsanız- Jessica'ya kaptırdı.

Birçok kereler bana bu karakterleri nasıl yarattığım soruldu. Nelerden ilham aldım, örneklerim nelerdi? Âşık aile için tek söyleyebileceğim, genleri ve tarzları tam olarak nereden geldi bilmiyorum ama onlarla gurur duyuyorum. Umarım onları evinizin kitap raflarına kabul edersiniz ve onların refakatinden en az benim aldığım kadar -hâlâ- keyif alırsınız!

Sevgilerle
Loretta

Önsöz

1792 ilkbaharında Dainler'in Üçüncü Markisi, Blackmoor Kontu, Louncell Vikontu, Ballister ve Launcell Baronu olan Dominick Edward Guy de Ath Ballister eşi ve dört çocuğunu tifo yüzünden kaybetti.

Lord Dain her ne kadar babasına itaat ederek evlenmiş olsa da zamanla eşine bir dereceye kadar saygı duymayı öğrenmişti; ne de olsa eşi ona karşı görevlerini yerine getirmiş, çok yakışıklı üç erkek ve çok tatlı bir kız evlat dünyaya getirmişti. Lord Dain onları kendince mümkün olan en üst mertebede sevmişti. Bu ortalama standartlarda bile değildi tabii ki ama ne de olsa birini sevebilmek Lord Dain'in doğasında olan bir özellik sayılmazdı. Kalbi sahip olduğu topraklara adanmıştı, özellikle de atalarından kalmış olan Devon'daki Athcourt'a. Mal varlığı onun kadınıydı.

Doğrusu oldukça da masraflı bir kadındı ve Lord Dain dünyanın en zengin adamı değildi. Bu yüzden kırk iki yaşında yeniden evlenmek zorunda kaldı; kadınının ihtiyaçlarını karşılayabilmek için varlıklı bir gelin bulması gerekiyordu.

1793'ün sonlarında Floransalı zengin bir asilzadenin

on yedi yaşındaki kızı Lucia Usignuolo ile tanıştı, ona kur yaptı ve evlendiler.

Sosyete şoke olmuştu. Ballisterlar'ın soyu Saksonlar'a dek uzanmaktaydı. Yedi yüzyıl kadar önce içlerinden biri Norveçli bir leydi ile evlenmiş ve karşılığında I. William tarafından bir baronlukla ödüllendirilmişti. O zamandan beri hiçbir Ballister bir yabancıyla evlenmemişti. Sosyete Dain Markisi'nin ruhsal sağlığının kederden bozulduğuna karar vermişti.

Çok geçmeden Lord'un kendisi de zihninde bir bozukluk olduğundan şüphelenmeye başladı. Çok güzel kuzgunî siyah saçları olan, kendisine hayranlıkla bakan, gülümseyen ve ağzından çıkan her sözü kabullenen bir kızla evlendiğini düşünmüştü. Oysa evlendiği insan uyumakta olan bir volkandan farksızdı. Uyanmaya başladığında ise evlilik yemini üzerindeki mürekkep henüz kurumuştu.

Şımarık, gururlu, tutkulu ve asabi biriydi. Aşırı derecede müsrifti. Çok fazla ve çok gürültülü konuşuyordu, Marki'nin emirleriyle alay ediyordu ve en kötüsü yataktaki pervasız tavırları Lord'u dehşete düşürmüştü.

Sadece Ballister soyunun devam etmeyeceği korkusu, Lord'u yatağa geri döndürüyordu. Dişini sıkıp vazifesini yerine getirdi. Leydi hamile kaldığında da çalışmalarına son verdi ve çocuğun erkek olması, yeniden o yatağa dönmek zorunda kalmamak için büyük bir hevesle dua etmeye başladı.

Mayıs 1795'te Tanrı dualarını yanıtladı.

Lord Dain bebeğe ilk baktığında dualarını yanıtlayanın Tanrı değil de şeytan olduğunu düşündü.

Varisi kocaman siyah gözleri ve dengesiz uzuvları olan, buruşuk, yağlı, koca burunlu bir şeydi. Ardı arkası kesilmez bir şekilde feryat ediyordu.

Lord Dain bu şeyin kendisine ait olduğunu inkâr edebilseydi, ederdi ama yapamadı çünkü bebeğin sol kalçasında yay şeklinde küçük kahverengi bir doğum lekesi vardı, tıpkı Lord'da da olduğu gibi. Nesillerdir Ballisterlar bu lekeyle doğmaktaydı.

Bu canavarın kendisine ait olduğunu inkâr edemeyen Marki, onun bu çirkinliğinin uçarı ve sapkın cinsel hayatlarının neticesi olduğuna karar verdi. Genç karısının şeytanın kölesi... Bebeğin de onun dölü olduğuna inandı.

Bir daha da karısının yatağına girmedi.

Bebek Sebastian Leslie Guy de Ath Ballister olarak vaftiz edildi ve geleneklere göre babasının ikinci en yüksek unvanı olan Blackmoor Kontu unvanını aldı. Marki'ye göre bu unvan çocuğa çok uygundu; yağlı görüntüsü, kapkara gözleri, anne tarafından aldığı kuzguni siyah saçları ve Usignuolo ailesinden gelen kocaman bir burnu vardı. Nesillerdir Usignuolo ailesinin erkeklerinde görülen bu kocaman burun, onun kadar küçük bir çocukta gereğinden fazla büyük bir gaga gibi duruyordu.

Ne yazık ki çocuk Usignuololar'ın aşırı hassasiyetini de almıştı, öyle ki yedi yaşına geldiğinde kendisinde bir terslik olduğunu anlamış bulunuyordu.

Annesi ona, içinde yakışıklı çocukların resimleri olan bir sürü kitap almıştı. Bu resimlerdeki çocukların hiçbirine benzemiyordu... Sadece bir resimde, küçük Tommy adındaki çocuğun omzunda oturan, onu sürekli kandıran ve ona kötü şeyler yaptıran, kanca burunlu, kambur şeytan biraz kendisini andırıyordu. Sebastian her ne kadar kulağına kötü şeyler yapmasını fısıldayan bir şeytanın varlığını hissetmese de kendinde bir tuhaflık olduğundan emindi çünkü sürekli olarak azarlanıyor ya da dayak yiyordu.

Sebastian eğitmeninden yediği kırbaçları, babasından yediklerine tercih ediyordu. Babasından yediği dayaklar ise soğuk terler dökmesine sebep oluyordu; midesi kasılıyor, bacakları titremeye başlıyordu. Canı yansa da ağlamaya ya da bağırmaya cesaret edemiyordu çünkü artık bir bebek değildi. Ağlaması babasını daha da çok sinirlendiriyor, yüzündeki ifade azar dolu kelimelerden bile daha berbat bir hal alıyordu.

Kitaplarda anne babalar çocuklarını seviyor, öpüyor ve onlara gülümseyip sarılıyorlardı. Annesinin ruh hali iyi olduğunda böyle yakınlık gösterdiği oluyordu ama babasının... Asla. Babası onunla hiç konuşmuyor ya da oynamıyordu. Onu omzuna alıp gezdirmiyor, atla dolaştırmaya götürmüyordu. Sebastian'ın kendi tayı vardı ve ona binmeyi bile seyislerden biri olan Phelps'ten öğrenmişti.

Kendisinde ne gibi bir terslik olduğunu ve bunu nasıl düzeltebileceğini annesine de soramıyordu çünkü annesini üzmek istemiyordu, o dünyanın en tatlı annesiydi ve onu çok seviyordu.

Bir defasında annesi Dartmouth'a giderken, ona dönerken kendisine ne getirmesini istediğini sordu. Sebastian da annesinden birlikte oynayabileceği küçük bir kardeş getirmesini istedi. Bunun üzerine annesi ağlamaya, daha sonra da bağırmaya ve İtalyanca küfürler savurmaya başladı. Annesinin ne dediğini tam olarak anlamamıştı ama söylediklerinin kötü sözler olduğundan emindi çünkü babası bunları duyunca çok sinirlenmiş ve annesini azarlamaya başlamıştı. Tartışmaya başlamaları ise annesinin ağlamasından ve babasının o uğursuz bakışlarından çok daha fenaydı. Sebastian bu gibi kötü tartışmalara sebep olmak istemiyordu, özellikle de annesini üzüp sinirlendirmek istemiyordu çünkü annesi kötü sözler söylemeye başlıyordu

ve Tanrı bu sözleri duyup kızabilir, onu öldürüp cehenneme gönderebilirdi. O zaman da bu dünyada onu sevip öpecek kimse kalmazdı.

Sebastian sekiz yaşındayken, annesi bir gün hizmetçisiyle birlikte dışarı çıktı ve bir daha da geri dönmedi.

Babası Londra'ya gitti, bunun üzerine hizmetçiler annesinin de ona katılacağını ve beraber döneceklerini söylediler. Ama babası çok kısa bir süre sonra döndü ve annesi onunla birlikte değildi.

Sebastian, karanlık çalışma odasına çağırıldı. Babası çok büyük bir masada oturuyordu, önünde açık bir İncil vardı, yüzüne ise sert bir ifade yerleşmişti. Sebastian'a oturmasını emretti, Sebastian titreyerek ona itaat etti. Yapabileceği tek şey buydu, konuşamıyordu. Öylesine ürkmüştü ve heyecanlanmıştı ki midesi ağzına gelmişti.

"Hizmetlilere anneni sorup durmaktan vazgeçmelisin, bir daha ondan bahsetmeyeceksin; o bir şeytan, Tanrısı olmayan bir yaratık, o ahlaksız bir kadın ve Jezreel'de köpeklere yem olacak."

Sebastian'ın kafasının içinde biri çok yüksek perdeden bağırıyordu. Öylesine yüksek bir sesti ki bu babasını duymakta zorlanıyordu. Fakat babası bu sesi duyuyormuş gibi görünmüyordu. Hâlâ önündeki İncil'e bakıyordu.

"Dudakları baldan tatlı, ağzı zeytinyağı kadar yumuşaktı yabancı kadının..." İncil'den okumaya devam ediyordu. "Ama sonuçta pelin otu kadar acı, iki yüzü de bilenmiş kılıç kadar keskindi. Ayakları dünya zemininde olsa da adımları cehennemdeydi. Artık onu tanımıyoruz ve tüm kalbimle yemin ediyorum ki ahlaksızlık bu evi terk edecek ve ondan bir daha bahsetmeyeceğiz."

Babası doğruldu ve hizmetlileri çağıran zili çaldı, Sebastian'ı alıp götürdüler. Odadan çıkıp merdivenlerden

inmeye başlamış olmasına rağmen Sebastian'ın kafasındaki çığlıklar susmuyordu. Kulaklarını elleriyle kapasa da seste hiçbir azalma olmadı, sonunda da Sebastian ağzını açıp avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı. Zihnindeki sesi dışarı veriyordu. Hizmetli onu susturmaya çalıştığında Sebastian onu tekmeledi, ısırdı ve kaçtı. Ve birden tüm kötü sözler ağzından çıkmaya başladı, kendine engel olamıyordu. İçinde bir canavar vardı ve onu durduramıyordu. Canavar masanın üzerinden bir vazo aldı ve onu aynaya fırlattı. Daha sonra bir heykel aldı ve yere attı. Büyük salonda aşağı doğru koşmaya ve eline geçirdiği her şeyi yere savurup kırmaya başladı.

Üst kattaki hizmetlilerin hepsi koşuşturarak aşağı indi. Çocuğa dokunmaya çekiniyorlardı; çocuğun şeytanlar tarafından ele geçirildiğinden eminlerdi. Lord Dain'in oğlunun büyük salonu savaş alanına çevirişini korkudan donakalmış bir halde izliyorlardı. Aşağıdan hiç ses gelmiyordu, ne bir azarlama ne de başka bir ses.

En sonunda mutfaktaki aşçı kadın dayanamadı ve bağırmakta olan çocuğu tüm tekmelerine ve yumruklarına rağmen sarılarak kucağına aldı. "Geçti..." diyerek yanağını okşadı.

Şeytanlara ya da Lord Dain'e aldırış etmeksizin mutfağa giden aşçı kadın şöminenin önündeki kanepeye oturup ağlamaktan halsiz düşünceye dek çocuğu sakinleştirmeye çalıştı.

Ev sakinlerinin tamamı gibi aşçı kadın da Leydi Dain'in, sevgilisi olan genç bir gemi tüccarıyla Dartmouth'a, oradan da adamın gemisiyle Batı Hint Adaları'na kaçtığını biliyordu.

Çocuğun, annesinin köpekler tarafından yenileceğine

dair anlatılanlar yüzünden döktüğü histerik gözyaşları, aşçı kadını çok üzmüştü. Evet, genç Blackmoor Kontu tüm Devon'da -muhtemelen Cornwall ve Dorset'de de görülen en çirkin çocuktu. Huysuz, asabi ve sevimsiz olsa da o henüz küçük bir çocuktu... Kaderin ona sundukların-dan çok daha iyilerini hak eden küçük bir çocuk.

Aşçı kadın Sebastian'a anne ve babasının anlaşamadığını, bu yüzden annesinin çok mutsuz olduğunu ve kaçtığını söyledi. Kaçmak olgun bir kadın için öylesine kötü bir davranıştı ki bir daha geri dönemezdi.

"Annem babamın söylediği gibi cehenneme mi gidecek?" diye sordu çocuk, sesi titriyordu.

"Tanrı onu affeder çünkü Tanrı adil ve bağışlayıcıdır," dedi aşçı kadın sakin bir ses tonuyla.

Sonra da çocuğu üst kata çıkardı ve uyuması için yatağına yatırdı.

O gittikten sonra Sebastian yerinden doğruldu, annesinin ona verdiği başucunda duran bakire Meryem'le bebek İsa resmini alıp göğsüne bastırdı ve dua etmeye başladı.

Babasının inancına uygun olan tüm duaları biliyordu, ancak bu gece uzun tespihi eline aldı ve annesinin ettiği bir duayı okumayı tercih etti. Bu Latince bir duaydı ve tam olarak ne dendiğini anlamıyordu ama öyle çok duymuştu ki kalben öğrenmişti.

"*Ave Maria, gratia plena, Dominus tecum, benedicta tu in mulieribus...*" diye başladı.

Babasının kapının önünde durup onu dinlediğinden ve bu Katolik duasının Lord Dain için son noktayı koyduğundan haberi yoktu.

İki hafta sonra, Sebastian bir araca bindirildi ve Eton'a yollandı.

Müdürle kısa bir görüşmenin ardından okula alındı ve kocaman yurtta, okul arkadaşlarının insafına terk edildi.

Yakın çevredeki en büyük ve en eski komşulardan biri olan Lord Wardell, Sebastian'a uzunca bir süre baktıktan sonra kahkahalarla gülmeye başladı. Diğerleri de ona katıldı. Sebastian orada öylece durmuş olup bitenleri anlamaya çalışıyordu.

Lord Wardell nefes almaya başladığında diğerlerine dönüp, "Annesinin kaçmasına şaşmamak gerek," dedi, sonra da Sebastian'a dönerek, "Sen doğduğunda Black-a-moor diye bağırdı mı?" diye sordu.

"*Blackmoor*," dedi Sebastian yumruklarını sıkarak.

"Ben ne diyorsam öyle, seni böcek. Annen kaçtı çünkü seni görmeyi midesi kaldırmıyordu çünkü sen küçük bir böcek gibisin." Ellerini arkasında kenetledi ve sersemlemiş Sebastian'ın etrafında dönmeye başladı. "Buna ne diyorsun Black-a-moor?"

Sebastian kendisine küçümseyerek bakan yüzlere dik dik baktı. Seyis Phelps ona, okulda arkadaşlar edineceğini söylemişti. Hayatı boyunca oynayacak hiç kimsesi olmayan Sebastian da uzun ve yalnız yolculuğu boyunca kendini buna inandırmıştı.

Şimdi ise etrafında hiç arkadaş görmüyordu... Sadece alay eden yüzler vardı ve hepsi ona tepeden bakıyordu. Long Chamber'daki her çocuk ondan çok daha büyük ve iriydi.

"Sana bir soru sordum böcek, senden iyi olanlar sana bir soru sorduklarında, onlara cevap vermen yararına olur," dedi Wardell.

Sebastian zar zor işkencecisinin mavi gözlerine baktı ve, "*Stronzo*"* dedi.

*Stronzo: İtalyanca'da *pislik* anlamına gelen argo kelime.

Wardell kafasına hafifçe kaşıdı. "Şu İtalyan saçmalıklarını kes, Black-a-moor."

"*Stronzo*," diye tekrar etti Sebastian cesurca. "*Pishk*."

Wardell solgun gözkapaklarını kaldırıp bir araya toplanmış olan arkadaşlarına baktı. "Bunu duydunuz mu?" dedi. "Şeytan kadar çirkin olması yetmiyor bir de ağzı bozuk. Ne yapılmalı arkadaşlar?"

"Onu havaya fırlatıp tutalım," dedi biri.

"Kafasını suya batıralım," dedi bir diğeri.

"Klozete sokalım, pislik arıyordu değil mi?" dedi bir diğer çocuk.

Bu fikir heyecanlı uğultularla karşılandı.

Birkaç saniye içinde Sebastian'ın üzerine çullanmışlardı bile.

Kaderine doğru ilerleyen yolda birkaç kez şans tanıdılar Sebastian'a sözünü geri alması için. Sadece Wardell'in botlarını yalaması ve affedilmek için yalvarması gerekiyordu. Ama şeytan bir kez onu ele geçirmişti; söylediklerinden geri dönmek bir yana, şimdiye dek duyduğu tüm İngilizce ve İtalyanca küfürleri meydan okurcasına peş peşe söyleyip duruyordu.

Cüretkâr olmak ona pek yardımcı olmadı tabii ki. Yardımcı olan, değişmez fizik kurallarıydı. Küçük olduğu için idaresi güç oluyordu; mesela kemikli omuzları çok geniş olduğu için klozete sığmıyordu. Wardell'in de tek yapabildiği Sebastian'ın kafasını klozete sokmak ve kusana kadar onu orada tutmak oldu.

Wardell ve arkadaşlarının kızmasına sebep olan asıl hadise, böceğe saygılı davranmayı öğretememekti. Onlar her ne kadar boş vakitlerini onu eğitmeye adamış olsalar da Sebastian öğrenmiyordu. Görünüşüyle, soyundaki

karışıklıkla alay ettiler, annesiyle ilgili müstehcen şarkılar yaptılar. Ayaklarından tutup pencerelerden sarkıttılar, battaniyelerin arasında boğmaya kalktılar, hatta yatağına ölü kemirgenler bile sakladılar. Sebastian Eton'da mutsuzluğunu, öfkesini ve yalnızlığını sakladı. Herkesin önünde ise lanet okumaya ve kavga etmeye -hep kaybetse bile- devam etti.

Sebastian'ın içindeki ilgi, şefkat, kibarlık ve güvene karşı olan tüm hevesin yok olması, Eton'da sınıf dışındaki sürekli eziyet ve sınıftaki değişmez kırbaç cezaları arasında bir yıldan az sürdü. Eton'ın yöntemleri, bazı çocukların en iyiler olmasını sağlıyordu ama bazı çocukları da iflah olmaz insanlara dönüştürüyordu.

Sebastian on yaşına geldiğinde, müdür onu yanına çağırdı ve annesinin Batı Hint Adaları'nda yüksek ateşten öldüğünü söyledi. Sebastian tüm bunları soğukkanlılığını koruyarak dinledi, sonra da dışarı çıkıp Wardell'le kavga etti.

Wardell ondan iki yaş büyüktü, onun iki katı boyutlarında ve ağırlığındaydı ayrıca hızlıydı. Ama bu kez Sebastian'ın içindeki canavar soğukkanlıydı, hiddetliydi, sakindi ve inatla dövüşüyordu. Rakibini yere serdi ve burnunu kanatana dek durmadı. Sonra kendisi de hırpalanmış ve yüzünden kanlar akar bir halde, seyircilere küçümser gözlerle baktı.

"Başkası var mı?" diye sordu, konuşacak nefesi zorlukla bulmuştu kendinde.

Kimseden ses çıkmadı ve Sebastian gitmek için hareket geçtiğinde ona yol açtılar.

Sebastian bahçenin yarısına geldiğinde Wardell'in sesi sessizliği bozdu.

"Aferin Blackmoor," diye bağırdı.

Sebastian durdu, etrafına bakındı ve, "Cehenneme git!" diye karşılık verdi.

Sonra Wardell'in kasketi, bir coşku nidasıyla beraber havaya uçtu. Bir sonraki saniye herkesin kasketi havadaydı ve kalabalık coşkuyla bağırıyordu.

Sebastian, "Aptal herifler," diyerek kendi kendine söylendi ve kasketi kavga sırasında düşmüş olduğundan, hayali bir kasketi başından çıkarır gibi yaparak selam verdi.

Bir dakika içinde etrafı gülen çocuklarla sarıldı ve onu Wardell'in omuzlarına oturttular. Sebastian onlara ne kadar hakaret ederse etsin bundan o kadar hoşlanıyor gibi görünüyorlardı.

Kısa zamanda Sebastian Wardell'in en yakın arkadaşı oldu. Ve tabii ki artık onun için hiç umut kalmamıştı.

Eton'da birilerini döven ve zorbalık ederek erkekliğe adım atan haylaz çocuklar arasındaki en kötü grup Wardell'inkiydi. Eton'daki talihsizlere eşek şakaları yapmak ve onları canlarından bezdirmek dışında, henüz ergenliğe bile erişmeden kumar oynuyor, sigara ve içki içerek kendilerini hasta ediyorlardı. Zamparalıksa hemen ardından geliyordu.

Sebastian on üçüncü doğum gününde erotik gizemler dünyasına kabul edildi. Wardell ve Mallory -kafasının klozete sokulması fikrini ortaya atan çocuk- Sebastian'ı cinle sarhoş edip gözlerini bağladılar ve onu bir saat kadar yürüttükten sonra merdivenlerden çıkarıp küf kokulu bir odaya soktular. Onu çırılçıplak soydular, gözlerindeki bağı çözdüler ve o odada bırakıp, kapıyı kilitleyerek dışarı çıktılar.

Odada kokan bir gaz lambası, kirli bir saman şiltesi ve tombul, altın renginde lüleli saçlı, kırmızı yanaklı,

kocaman mavi gözlü, küçücük burunlu bir kız vardı. Kız Sebastian'a, sanki ölü bir fareymiş gibi baktı.

Niye öyle baktığını anlamak zor değildi. Her ne kadar geçen yıldan beri iki santim uzamış olsa da hâlâ bir ifrit gibi görünüyordu.

"Hayır, yapmayacağım," dedi kız inatla. "Yüz pounda bile yapmam."

Sebastian hâlâ bazı hislerinin olduğunu keşfetti. Eğer olmasaydı kız onu incitemezdi. Boğazı yandı, ağlamak istedi ve onu istemesine sebep olduğu için kızdan *nefret etti*. Sonuçta herkesin kullandığı küçük bir dişi domuzdu o. Ve eğer bir erkek olsaydı dayaktan canını çıkartmıştı.

Ama hislerini saklamak onun için bir refleks olmuştu artık.

"Bu çok kötü oldu," dedi sakince. "Bugün benim doğum günüm, çok iyi bir ruh halindeyim ve sana on şilin ödemeyi düşünüyordum."

Sebastian, Wardell'in böyle bir kadına altı peniden fazla vermeyeceğini biliyordu.

Kız Sebastian'ı şöyle bir süzdü ve bakışları kabarmış erkekliğine takıldı.

Kızın büzülmüş dudakları titremeye başladı.

"Sana iyi bir ruh halinde olduğumu söylemiştim," dedi Sebastian kız ona gülmeye başlamadan önce.

"Sanırım gözlerimi kapayabilirim," dedi kız.

Ona alaycı bir gülüşle baktı Sebastian. "Açık ya da kapalı benim için fark etmez ama paramın *karşılığını* isterim."

Parasının karşılığını da aldı; üstelik kız gözlerini kapamadığı gibi istenebilecek tüm coşku gösterilerinde de bulundu.

Sebastian tüm bunlardan bir hayat dersi çıkardı ve Horace'ın ilkelerini benimsemeye karar verdi: "Para ka-

zan, mümkünse dürüst yollardan! Mümkün değilse de her yoldan, yeter ki para kazan!"

Eton'a girdiği andan itibaren evle yaptığı yegâne iletişim, babasının sekreterinden gelen ve üç aylık ödeneklerine iliştirilen tek cümlelik notlardı.

Sebastian Eton'daki eğitim hayatının sonuna yaklaşırken, Cambridge'deki eğitiminin hazırlıklarının taslaklarını içeren iki paragraflık bir mektup aldı.

Sebastian Cambridge'in manastır gibi olmaya başlayan Oxford'a nazaran çok daha iyi ve gelişmekte olan modern bir okul olduğunu biliyordu. Ancak babasının onu Cambridge'e yollamasının tek bir sebebi vardı: Bu okullar kurulduğu günden beri tüm Ballisterlar Oxford'a gitmişti ve Sebastian'ı Cambridge'e yollamak istemesi, Lord Dain'in oğlunu sahiplenmeyişinin bir göstergesiydi. Bu, tüm dünyaya Sebastian'ın soylarında kötü bir leke olduğunu haykırmaktı.

Ve tabii ki Sebastian öyleydi.

Sebastian sadece bir canavar gibi davranmıyordu, görüntü itibariyle de bir canavarı andırıyordu. Boyu neredeyse 1.83'ün üzerindeydi ve vücudu yontulmamış kaslarıyla oldukça iriydi.

Eton'daki yıllarını, kesinlikle bir canavar olarak anılacağından emin olarak geçirmişti. Kibar insanların onun için, *Ballisterlar'ın utanç kaynağı* demesinden gurur duyuyordu.

Şimdiye dek Lord Dain oğlunun ne yaptığını hiç umursamamıştı. Ama bu kısa mektup tam tersinin göstergesiydi. Oğlunu, hiçbir Ballister'ın ayak basmadığı bir okula yollayarak cezalandırmak ve onu aşağılamak istiyordu.

Ancak bu ceza çoktan zaman aşımına uğramıştı. Sebastian kendisini cezalandırmak, utandırmak ve yola

soktmak için yapılanlara karşılık vermeyi çok iyi öğrenmişti. Paranın çoğu durumda, fiziksel güçten çok daha etkin bir silah olduğunu keşfetmişti.

Horace'ın ilkelerini kabul ederek kumar ve bahis oyunlarında parasını nasıl ikiye, üçe ve dörde katlayacağını öğrenmişti. Kazandıklarının yarısını kadınlara ve özel İtalyanca derslerine harcadı. Kalan yarısıyla da yarış atı almaya karar verdi.

Mektuba cevap yazdı ve ailesine... Ayırdıkları fonla, ihtiyacı olan bir çocuğu Cambridge'a yollamalarını tavsiye etti çünkü Blackmoor Kontu Oxford'a gidecekti ve okulun parasını kendi başına ödeyecekti.

Sonra at yarışında kazandıklarıyla, güreş maçında bahis oynadı.

Ve o bahisten kazandığı para Sebastian'ı Oxford'a soktu.

Sebastian evden yeniden haber aldığında yirmi dört yaşındaydı. Tek paragraflık not, babasının ölümünü haber veriyordu.

Unvanla beraber yeni Dain Markisi'ne oldukça büyük bir arazi, birkaç gösterişli mülk kaldı ve buna atalardan kalma ihtişamlı servet Athcourt da dahildi –babasından kalan mirasın bir kısmı da tüm hizmetlilerinin borçlarını ve ödeneklerini kapsıyordu.

Babası tüm işlerini korkunç bir durumda bırakmıştı ve Sebastian onun neden bu şekilde davrandığını biliyordu. Oğlunu kontrol edememişti ama onu yıkmayı deneyebilirdi.

Ancak o yaşlı, dindar pislik... Dördüncü Dain Markisi'nin bu kadar çabuk pes edeceğini düşünerek yattığı yerden gülümsüyorsa daha çok bekleyecekti.

Sebastian şimdiye dek dünya ticaretini öğrenmiş ve tüm zihnini bu işte uzmanlaşmaya yoğunlaştırmıştı. Şu anda rahat etmesini sağlayan her bir peniyi kendi başına kazanmıştı.

Bu süreçte iflasın eşiğine gelen birden fazla şirketi, kâr getiren yatırımlara yöneltmişti. Babasının cüzi karışıklığını düzeltmek çocuk oyuncağıydı.

Vakfedilmemiş olan her şeyi sattı, borçları ödedi, geri ödemeli finansal sistemi yeniden organize etti; sekreteri, kâhyayı ve aile avukatını işten çıkarttı, yedek işçilerin yerine zeki insanlar aldı ve onlara kendilerinden ne beklendiğini anlattı.

Sonra da çocukluğundan beri görmediği kırlarda son kez at gezintisine çıktı ve Paris'e gitmek üzere oradan ayrıldı.

Bir

Paris, Mart 1828

Sör Bertram Trent, "Hayır, olamaz," diye fısıldadı şaşkınlıkla. Rue de Provence'a bakan cama alnını dayadı, yuvarlak mavi gözleri korkudan kocaman açılmıştı.

"Korkarım öyle, efendim," dedi uşağı Withers.

Sör Bertram karışık kahverengi buklelerini düzeltti. Saat öğleden sonra iki olmuştu ve üzerini daha yeni değiştirmişti. "Aman Tanrım, bu o," dedi tepkisizce.

"Büyük anneniz, Leydi Pembury ve kız kardeşiniz Bayan Jessica da yanında." Withers gülmemek için kendini zor tutuyordu. Çok büyük bir coşku dalgasını bastırıyordu, neredeyse odada dans edip yaşasın diye bağıracaktı.

Kurtulduklarını düşünüyordu. Bayan Jessica burada olduktan sonra her şey yoluna girerdi ne de olsa. Ona yazmakla çok büyük bir risk almıştı ama ailenin iyiliği için bu gerekliydi.

Sör Bertram, şeytani arkadaşlar arasına düşmüştü... Hem de tüm Hıristiyanlık âlemindeki en şeytani arkadaş-

lar arasına! Bu işe yaramaz yozlaşmış adamların başı da canavar Dördüncü Dain Markisi'ydi.

Ama Bayan Jessica buna hemen son verecektir diye düşünüyordu Withers, efendisinin kravatını hızlıca bağlarken.

Sör Bertram'ın yirmi yedi yaşındaki kız kardeşi, dul büyükannelerinin çekici görüntüsünü miras almıştı... Mavi siyah ipek gibi saçlar, badem şeklinde gümüş grisi gözler, kaymak beyazı ten ve zarif vücut yapısı. Büyükannelerinden belli olduğu üzere... Zamanın yok edici etkilerinden muaf bir güzellik.

Daha da önemlisi, Withers'ın bakış açısına göre Bayan Jessica, babasının zekâsını, fiziksel çevikliğini ve cesaretini almıştı. Ata binebiliyordu, eskrim yapabiliyordu ve çok iyi silah kullanabiliyordu. Gerçekten de ailede en iyisi oydu ve bu bir şey anlatıyordu. İki kısa evliliği sırasında büyükanne Genevieve, ilk eşi Sör Edmund Trent'den dört erkek çocuk, ikinci eşi Viskont Pembury'den de iki erkek çocuk dünyaya getirmişti. Kızlar da oğlanlar da soyu devam ettirdiler ama hiçbiri Bayan Jessica gibi değildi. Bayan Jessica yirmi adım öteden bir şarap şişesinin mantarını patlatabilirdi, Withers bunu yaptığına kendi gözleriyle şahit olmuştu.

Withers, Lord Dain'in mantarına bunu yaptığını görmek isterdi doğrusu! Büyük, vahşi adam tiksindirici bir şeydi; ülkesi için yüzkarasıydı, aylak aylak dolaşan bir ahlaksızdı ve bir bok böceğinden daha vicdanlı değildi. Sör Bertram'ı yemlemişti -gerçi beyefendi acınacak kadar akılsızdı o ayrı- alçak gruplarına dâhil etmişti ve kaygan zeminde yok oluşa bırakmıştı. Sör Bertram'ın, Lord Dain'in grubuyla birkaç ay daha geçirmesi onu iflasa sürükleyebilirdi -tabii âlemcilik ve zamparalık onu daha önce öldürmezse.

Ama bu böyle devam etmeyecekti. Gönülsüz efendisini kapıya doğru itelerken Withers'ın mutluluğu yüzüne yansıyordu. Bayan Jessica her zaman yaptığı gibi, her şeyi yoluna sokacaktı.

Bertie, kız kardeşi ve büyükannesine onları gördüğüne çok mutlu olmuş gösterisi yapmayı başardı. Ama büyükannesi odasına dinlenmeye gider gitmez Jessica'yı kenara çekip, "Tanrı aşkına Jessica, bu da neyin nesi?" diye sordu.

Jessica kendini koltuğa bıraktı, uzun araba yolculuğu ve Fransa'nın yolları poposunu mosmor etmeyi başarmıştı.

"Bu bir doğum günü hediyesi," dedi.

Bertie bir an için o ahmak haline geri döndü ve, "Bu çok hoş bir sürpriz ama benim doğum günüm temmuzda, temmuza kadar kalmayı düşünmüyorsunuz herhalde!"

"Genevieve'in doğum gününü kastetmiştim," dedi Jessica.

Leydi Pembury'nin birçok egzantrikliklerinden birisi de çocukları ve torunlarının ona adıyla hitap etmeleri konusundaki ısrarcılığıydı. "Ben bir kadınım, benim bir adım var, anne, büyükanne... Ne o öyle *isimsizmişim* gibi..." derdi.

Bertie'nin ifadesi ihtiyatlıydı. "Doğum günü ne zaman?"

"Doğum günü, senin de hatırlaman gerektiği gibi, yarın değil sonraki gün," dedi Jessica. Gri botlarını ayağından çıkardı. "Ona iyilik etmek istedim, çok uzun zamandır Paris'e gelmiyor ve evde de işler pek yolunda değil. Teyzelerden bazıları, onun tımarhaneye kapatılması gerektiğini söyleyip duruyor. Buna şaşmamalı, onu hiçbir zaman anlamamışlardır zaten. Biliyor musun, sadece geçen ay üç evlen-

me teklifi aldı? Sanırım üçüncü teklif bardağı taşıran son damla oldu. Lord Fangiers otuz dört yaşında ve aile bunun utanç verici olduğunu düşünüyor."

"Ehh, onun yaşındaki bir kadın için bu çok da ağırbaşlı bir durum değil."

"O ölmedi, Bertie. Neden ölmüş gibi davranması gerektiğini anlamıyorum. Kiminle isterse evlenir... Bu onun bileceği iş. Ama parasının ve mal varlığının kontrolü yeni eşinin eline geçecek ve bence herkesi esas endişelendiren de bu."

"Bana bu şekilde bakmana gerek yok, bu beni ilgilendirmiyor."

"Gerek yok mu, seni sorunlarından kurtaracak ödeneği verir diye düşünmedin mi hiç? Oh, ... Öyleyse bunu düşünmesi gereken benim, senin borçlarını ödemek ve sana düzgün bir yaşam sağlamak için ya yeniden teyzelerle beraber yaşamalı ya da çalışmaya başlamalıyım. On yılı onların çocuklarına bedava bakıcılık yaparak geçirdim ve on saniye daha harcamaya hiç niyetim yok. Bu da geriye çalışmaya başlamam seçeneğini bırakıyor."

Bertie'nin soluk mavi gözleri kocaman açıldı. "Çalışmak mı? Ücretli işçilikten mi bahsediyorsun?" diye sordu.

Jessica başını salladı. "Kabul edilebilir başka bir seçenek bulamıyorum."

"Delirdin mi Jess? Sen genç bir kadınsın. İstediğin anda cebi dolgun bir delikanlı bulabilirsin... Tıpkı Genevieve gibi –ki o bile tam iki kez evlendi. Sende onun görüntüsü var. Eğer bu kadar seçici olmasaydın..."

"Ama öyleyim. Şanslıyım ki seçici olmaya mali olarak gücüm yetiyor."

Jess ve Bertie çok küçük yaşta yetim kalmışlardı. Onlara teyzeleri, dayıları ve kuzenleri bakmıştı. Bu kadar kalaba-

lık olmasalardı, çok daha refah içinde yaşayabilirlerdi ama Genevieve çok doğurgan bir soydan geliyordu -özellikle erkek çocuklar açısından- ve onlar da çok üretkendiler.

Bu Jessica'nın çok fazla evlenme teklifi almasının nedenlerinden biriydi -yılda ortalama altı kez. Artık kabuğuna çekilmiş ve neredeyse evde kalmış olarak görülmesine rağmen, tekliflerin ardı arkası kesilmiyordu. Ama Jess para için zengin bir adamla evlenip köşesine çekilmektense asılmayı tercih ederdi.

Mezatlar* ya da ikinci el dükkânlarından hazineler bulmak ve onları ortaya çıkarmak, sonra da bunları hatırı sayılır meblağlarda satabilmek gibi bir yeteneği vardı. Bu işten bir servet kazanamıyor olsa da son beş yıldır akrabalarının döküntülerini giymek yerine kendi kıyafetlerini ve aksesuarlarını alabiliyordu. Bu, özgürlüğün mütevazı bir şekliydi. Daha fazlasını istiyordu ve bir yıldır daha fazlasını alabilmek için planlar yapıyordu.

Nihayet malları koyabileceği, kendine ait bir yer kiralayabilecek kadar para biriktirmişti. Modaya uygun, zarif; seçkin ve özel müşterilere hizmet eden bir yer olacaktı. Sosyal çevrelerde geçirdiği saatler, zenginlerin nasıl para harcadıklarına dair zekice tespitler yapmasını sağlamıştı. Sadece nelerden hoşlandıklarını değil, onları kendi dükkânına nasıl çekeceğini de bulmuştu.

Buna, kardeşini içine saplandığı pislikten çıkarır çıkarmaz başlamayı düşünüyordu. Sonra da onun hatalarının, kendisinin iyice planlanmış hayatını bozmamasından emin olmak istiyordu. Bertie sorumsuz, güvenilmez, boş kafalı sersemin tekiydi. Ona güvenmeye devam ederse, geleceğin ona neler getirebileceğini hayal etti ve birden ürperdi.

*Mezat: Açık artırma ile satış yapılan yer.

"Senin de çok iyi bildiğin gibi para için evlenmeye ihtiyacım yok," dedi ona. "Tek ihtiyacım olan şey o dükkânı açmak. Yeri seçtim ve o yeri kiralayacak kadar da para biriktirdim..."

"Şu deli saçması paçavra ve şişe dükkânı projesi mi?" diye bağırdı Bertie.

Jess, "Paçavra ve şişe dükkânı değil," dedi sakince. "Sana kaç kez söyledim."

"Senin bir esnaf olmana izin veremem," dedi Bertie. "Benim ablam ticaret işine giremez."

"Beni nasıl durduracaksın görmek istiyorum doğrusu!"

Kaşlarını çattı, suratına sert bir ifade yerleşti.

Jessica dalgın bir halde gözünü dikip Bertie'ye bakmaya başladı.

"Bertie, böyle gözlerini kısıp bakarken tıpkı bir domuza benziyorsun. Aslında seni son gördüğümden bu yana bir domuz gibi şişmişsin. En az on iki, on üç kilo almışsın -hatta belki de on dokuz, yirmi. Ve hepsi göbeğinde toplanmış gibi görünüyor. Aklıma Kral'ı getirdin."

"O *balina* mı? Hayır, benzemiyorum. Sözünü geri al, Jess."

"Almazsam ne olur? Üstüme mi otursun?" Kahkahalarla güldü.

Bertie uzun adımlarla yürüdü ve kendini kanepenin üzerine bıraktı.

"Senin yerinde olsaydım..." dedi Jessica. "Kardeşimin ne dediği ve yaptığıyla ilgilenmek yerine kendi geçmişime bakardım. Ben başımın çaresine bakabilirim, Bertie. Ama sen... Sanırım cebi dolu biriyle evlenmeyi düşünmesi gereken sensin."

"Evlilik; korkaklar, aptallar ve kadınlar içindir," dedi Bertie.

Jessica güldü. "Bu sarhoş ve ahmak birinin ilan edeceği bir şey gibime geldi... Kendi gibi ahmak ve sarhoş arkadaşlarının önünde, aldatmaya ve kendi çıkarları için yaşamaya hevesli adamların kendilerini haklı çıkarmak için yaptıkları erkeksi şakalar..."

Bertie'nin, söylediği tüm o büyük kelimeleri anlamasına yetecek kadar beklemedi ve konuşmasını sürdürdü. "Erkeklerin neyi eğlendirici bulduğunu biliyorum. Seninle yaşadım ve ardından gelen erkek kuzenlerimle de. Sarhoş ya da ayık kadınlarla ne yaptıklarını ve ne yapmayı planladıklarını anlattıkları şakaları seviyorlar. Ve bu şakaları yapmaktan her zaman için keyif alıyorlar, havadan sudan bahsedermiş gibi durmadan bu konuda konuşuyorlar."

"Kadınların espri anlayışı yok," dedi Bertie. "Buna ihtiyaçları da yok. Tanrı erkeklerin şaka olarak kalması için onları yaratmış. Bundan Tanrı'nın dişi olduğu mantıklı sonucu çıkarılabilir."

Bütün sözleri dikkatlice ve yavaşça, sanki ezberlemek için sarf ettiği uğraş ona acı veriyormuş gibi söyledi.

"Bu filozofik düşünce nereden çıktı, Bertie? Kim söyledi bunu sana?"

"Sarhoş bir ahmak değildi, bayan çok bilmiş. Dünyadaki en büyük beyne sahip olmayabilirim ama bir ahmak gördüğüm zaman anlarım ve Dain öyle biri değil."

"Gerçekten değilmiş aslına bakarsan, akıllı birine benziyor, başka neler söylüyor, canım?"

Bertie kız kardeşinin ciddi mi olduğunu yoksa dalga mı geçtiğini anlamaya çalışırken uzun bir duraksama oldu. Her zaman olduğu gibi yanıldı.

"*Gerçekten* akıllı biri Jess. Söylediği şeyleri -neden kendi

beyni dakikada bir mil çalışıyordu ki- neyle doldurduğunu bilmiyorum. Fazla balık yemiyor, yani bu olamaz."

"Bence cinle dolduruyor," diye mırıldandı Jessica.

"Ne dedin?"

"Dedim ki beyni buharlı makine gibi."

"Büyük ihtimalle," dedi Bertie. "Ve sadece konuşmakla da kalmıyor. Para kazandıran bir zekâsı var. Para makinesi gibi, Jess."

Jessica'nın bundan hiç şüphesi yoktu, birçok hesaba göre Dain Markisi İngiltere'nin en varlıklı adamlarından biriydi. Pervasızca müsriflik yapabilmeye durumu müsaitti. Ve zavallı Bertie, müsriflik yapmaya bile durumu yetmezken idolünü taklit etmeye kalkıyordu.

Withers'ın açıkça yazdığı mektupta olduğu gibi, idolleştirme durumu kesindi. Dain'in sözlerini ezberlemiş olması, Withers'ın durumu abartmamış olduğunu kanıtlıyordu.

Lord Dain, Bertie'nin dünyasının lordu olmuştu ve onu doğrudan cehenneme yönlendiriyordu.

Lord Dain, dükkânın kapısındaki zil çaldığında bakmadı. Yeni müşterinin kim olduğunu umursamıyordu. Antika ve sanat meraklılarının tedarikçisi Champtois'yı da umursamıyordu -çünkü Paris'teki en önemli müşteri zaten onun dükkânındaydı. En önemli müşteri olarak Dain, dükkânda özel ilgi bekliyordu ve alıyordu da. Champtois kapıya bakmamakla kalmadı, Dain Markisi dışında hiçbir şey gördüğüne, duyduğuna, düşündüğüne dair bir işaret de vermedi.

Ne yazık ki bu sağırlıktan farklıydı. Kapının durmaksızın çalmasının ardından Dain, tanıdık bir ses duydu. İngiliz aksanıyla mırıldanan bir adam ve ona mırıldanarak

cevap veren bir kadın sesi. Ne dedikleri anlaşılmıyordu; şaşırtıcı bir şekilde belki de ilk defa Bertie Trent, sesinin tonunu "fısıltı" halinde tutmayı başarmıştı.

Yine de tüm Kuzey Hemisphere'deki en büyük ahmak Bertie Trent'ti. Bu da Lord Dain'in kendi hamlesini ertelemesini gerektiriyordu. Kendisi fiyatı düşürmek için uğraşırken, Bertie'nin fiyatı yükselteceği bir pazarlığı yönetmeye hiç niyeti yoktu.

Arkasında ağır ayak sesleri duydu ve döndüğünde yaklaşan kişinin sert bakışlarıyla karşılaştı.

Trent kısa kesti. "Demek istiyorum ki, bölmek istemem, eminim ki özellikle bir arkadaş Champtois ile pazarlıktayken..." dedi dükkân sahibinin olduğu yöne doğru başıyla işaret ederek. "Bir dakika önce Jess'e dediğim gibi, insan aklını kullanmalı ve vermeyi düşündüğü paranın yarısından fazlasını teklif etmemeli. Tabii para birimini tüm bu kafa karıştırıcı franklar ve altınlarla ve diğer saçma metalik para birimleriyle çarpıp bölerek pounda ya da şiline ya da pense çevirmeye uğraşarak neyin yarısı neyin iki katı olduğunu hesaplamak oldukça zor."

"İnanıyorum ki -daha önceden belirttiğim gibi- Trent bu, dengeni altüst etmez ve *saymaya* uğraşmazsan, daha az zorluk çekersin," dedi Dain.

Sol tarafında bir hareket hissetti ve mırıldanan bir ses. Bakışlarını oraya çevirdi. Mırıldanan kadın, sergilenen mücevher kutularından birine doğru eğilmişti. Dükkân, aşırı derecede az ışıklandırılmıştı -müşterinin baktığının değerini anlamasını özellikle zorlaştırmak için elbette. Dain'in fark edebildiği tek şey kadının üzerindeki bir çeşit mavi elbise, başında da son zamanlarda çok moda olan süslü şapkalardan olduğuydu.

"Özellikle tavsiye ederim," diye devam etti, bakışları kadının üzerindeydi. "Chère Amie'ne* bir hediye almak niyetindeysen, sayma tutkuna karşı gelmelisin. Eğer söz konusu hediyelerse, kadınlar erkeklere nazaran matematiksel açıdan çok daha yüksek bir yerdeler."

"Bu Bertie... Kadın beyninin gelişiminin erkeklerinkinden daha gelişmiş bir noktaya ulaşmış olmasının neticesi," dedi kadın başını kaldırıp bakmaksızın. "Hediye seçmek ahlaki, psikolojik, estetik ve duygusal eşitlik gerektirir. Ben bir adamın bu seçimdeki eşitliğe, sadece basit *sayma yöntemiyle* dahil olmaya çalışmasını tavsiye etmiyorum."

Bir an için Lord Dain, mahremiyetine biri müdahale etmiş gibi hissetti. Kalbi hızla çarpmaya, tüyleri diken diken olurken soğuk terler dökmeye başladı, aynı yirmi beş sene önce Eton'da geçirdiği unutulmaz günde olduğu gibi.

Belki de kahvaltıda yedikleri dokunmuştu; tereyağı bayatlamış olabilirdi.

Bu kibirli, sert kadının Dain'i altüst etmiş olması düşünülemeyecek bir şeydi, kabul edilemezdi. Bu sivri dilli kadın tarafından şaşırtılmış olamazdı... Bertie'nin bir gece önce bulduğu bu pasaklı kadın tarafından.

Aksanı bir hanımefendi olduğunu ortaya koyuyordu. Daha da kötüsü -eğer daha kötüsü olabilirse- kadın eğitimliydi de. Lord Dain denklemi –denklem bir yana dengelemeyi- duymuş bir kadınla hayatı boyunca hiç karşılaşmamıştı.

Bertie yaklaştı ve Dain'e, "Neden bahsettiği hakkında bir fikrin var mı Dain?" diye sordu.

"Neymiş o?"

"Erkekler cahil hayvanlardır."

---

*Chère Amie: Fransızca'da *sevgili, dost* anlamına gelir.

"Emin misin?"

"Oldukça."

Bertie derin bir iç çekti ve hâlâ kutuyla ilgilenmekte olan kadına döndü. "Arkadaşlarıma hakaret etmeyeceğine söz vermiştin, Jess!"

"Hiç biriyle tanışmamışken, bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Bir şey üzerine yoğunlaşmış görünüyordu. Kurdeleli, çiçekli şapkası nesneyi çeşitli açılardan inceledikçe başından kayıyordu.

"Pekâlâ, şimdi biriyle tanışmak ister misin?" diye sordu Trent sabırsızca. "Yoksa benim bütün gün burada durup, o döküntüyü ağzım açık izlememi mi istersin?"

Kadın yerinden doğruldu ama yüzünü çevirmedi.

Bertie boğazını temizledi. "Jessica..." dedi kararlı bir şekilde. "Dain. Dain... Lanet olsun Jess gözlerini şu saçma sapan şeyden bir dakika olsun ayıramaz mısın?"

Kadın döndü.

"Dain, bu benim kız kardeşim."

Kadın yukarı doğru baktı.

Ve... Ani, bir o kadar da vahşi bir sıcaklık, tepeden tırnağa kadar Lord Dain'i sardı. Sıcaklık dalgasını, hemen ardından gelen soğuk terler takip etti.

"Lordum," dedi sert ve kısa bir baş selamıyla.

"Bayan Trent," dedi ve başka en ufak bir hece çıkaramadı ağzından.

Korkunç şapkanın altında; porselen beyazlığında, kusursuz, oval, pürüzsüz bir çehre vardı. Kalın kara kirpiklerle çevrelenmiş gri gözleri, çıkık elmacık kemikleriyle uyumlu bir şekilde yukarı doğru eğimliydi. Burnu kemersiz ve inceydi. Dudakları yumuşak, pembe, küçük ama dolgundu.

Klasik İngiliz kusursuzluğunda değildi ama bir çeşit kusursuzdu ve Lord Dain kör ya da cahil olmadığından, kaliteyi gördüğü zaman genellikle fark ederdi.

Eğer bir Sevr porseleni bir yağlı boya tablo ya da bir goblen olsaydı onu hemen satın alırdı ve fiyatı için pazarlık bile etmezdi.

Bir delilik anında onu, mermer beyazlığındaki alnından zarif ayak parmaklarına kadar yalamayı tasarlarken, fiyatının ne olabileceğini düşündü.

Bir an için gözünün ucuyla camda kendi yansımasını gördü.

Dain'in yüzü şeytanın yüzü olabilecek kadar koyu renk, sert ve kabaydı. Dain'in durumundaki biri için kitap kesinlikle kapağına göre yargılanabilirdi çünkü kendisi de kaba ve sertti. Dartmoor ruhuna sahipti; rüzgârın vahşice estiği ve yağmurun amansızca yağdığı, gri kayalıklar ve tatlı yeşil toprak parçalarının bir öküzü bile yutacak bataklıklara dönüştüğü yerden geliyordu.

Yarım akıllı biri bile işaretleri okuyabilirdi: "BURAYA GİREN KİŞİLER... TÜM UMUDUNUZU GERİDE BIRAKIN." ya da "DİKKAT BATAKLIK!"

Karşısındaki yaratık ise bir kadındı ve onu bu kadına karşı uyarmak için hiçbir işaret olmasına gerek yoktu. Onun sözlüğünde kadınlar "baş belası, salgın hastalık ve açlık" olarak tanımlanıyorlardı.

Dain düşüncelerinden gerçek hayata döndüğünde kadına soğuk soğuk bakmakta olduğunu fark etti. Bertie de sıkılmış, dükkândaki tahta askerleri incelemeye koyulmuştu.

Dain çabucak kendini toparladı. "Konuşma sırası sizde değil miydi Bayan Trent?" Sesinde alaycı bir ton vardı. "Hava durumuyla ilgili bir yorum yapmayacak mısınız?

Sanırım sohbete *güvenli* bir başlangıç yapmak için bu oldukça uygun."

"Gözleriniz..." dedi bakışlarını hiç ayırmadan. "Çok *siyahlar*. Zihnim bana çok çok koyu kahverengi olduklarını söylüyor ama illüzyon... Çok güçlü."

Dain'in diyaframında ve midesinde çok ani bir bıçaklanma hissi oluştu. Fakat duruşunda hiçbir değişiklik olmamıştı, bunu yapmayı okulda öğrenmişti.

"Sohbet inanılmaz bir hızda kişiselleşti," dedi. "Gözlerimden büyülendiniz."

"Engel olamadım," dedi Jessica. "Alışılmadık gözleriniz var. Ama sizi rahatsız etmek istememiştim."

Belli belirsiz bir gülümsemeyle yeniden mücevher kutusuna döndü.

Dain onunla ilgili tam olarak neyin yanlış olduğundan emin değildi ama kesinlikle yanlış olan bir şey vardı. O... Lord Şeytan'dı, değil miydi? Kadının bayılması ya da en azından korkuyla ve tiksintiyle geri çekilmesi gerekiyordu. Ama o pirinçten yapılmış gibi sapasağlam durmuş ve ona gözünü dikmişti. Dain'e sanki bu yaratık onunla bir anlığına flört etmiş gibi geldi.

Dain bunun üzerine gitmeye karar verdi. Bu tutarsız durumu dışarıda göğüslemeyi yeğlerdi. Bertie ona doğru dönüp aceleyle yanına geldiğinde, kapıya yönelmişti.

"Paçanı kolay kurtardın," dedi. "Senin üstüne atılacağından emindim, genellikle öyle yapar ve kim olduğunu da umursamaz. Onunla başa çıkamayacağından değil ama gerçekten başını ağrıtır... Bir şeyler içmeye gidiyorsan..."

"Champtois senin ilgini çekecek bir otomata sahip oldu sonunda," dedi Dain Bertie'ye. "Neden ondan onu kurmasını istemiyorsun, nasıl çalıştığını görmüş olursun hem."

Bertie'nin kare yüzü aydınlandı. "Onlardan biri mi, gerçekten mi, nasıl bir şey?"

"Neden gidip kendin bakmıyorsun?" dedi Dain.

Bertie, dükkân sahibine doğru hızla yürüdü ve derhal, gerçek bir Parisliyi intihara sürükleyecek aksanıyla derdini anlatmaya koyuldu.

Bertie'yi yolundan uzaklaştıran Dain, tam kapıya doğru birkaç adım atmıştı ki bakışları Bayan Trent'e kaydı; hâlâ o mücevher kutusunu inceliyordu. Merakına yenildi ve bir an için duraksadı.

İki

Jessica, otomatın vızıltısı ve tıklayışının ötesinde, Marki'nin tereddüdünü duydu, muharebe başlangıcındaki trompetlerin gürültüsü vardı sanki. Ardından Dain cesur, kibirli ve uzun adımlarla ilerledi. Kararını vermişti ve kendinden emindi.

Dain'in ağır toplardan *olduğunu* düşündü Jessica. Bertie'nin veya başka herhangi birisinin, Dain hakkında söylemiş olduğu hiçbir şey, Jessica'yı hazırlamış olamazdı. Kömür siyahı saçları ve cesur, büyük siyah gözleri vardı; Sezar'ınkine benzer burnunu, somurtkan ve şehvet düşkünü ağzı tamamlıyordu. Yalnızca yüzü bile şeytanla aynı soydan geldiğini kanıtlar gibiydi, tıpkı Withers'ın iddia ettiği gibi.

Vücuduna gelince...

Bertie, Dain'in bir hayli yapılı bir adam olduğunu söylemişti. Jessica da karşısında kısmen iri bir goril göreceğini sanmıştı. Bir aygıra hazırlıklı değildi: Büyük, görkemli ve orantılı. Jessica bakmaması gereken yerlere baktığını fark etti ancak gerçek şu ki pantolonun ana hatlarıyla ortaya koyduklarına bakmamak mümkün değildi.

"Pekâlâ, Bayan Trent." Sesi derinden gelmişti, omzunun üzerinden bir millik bir mesafeden. "Merak ettim doğrusu... Sizi bu kadar büyüleyen ne buldunuz orada?"

Başı, bir mil yukarıda olabilirdi ama sert fiziğinin kalanı, uygunsuzca yakındı. Jessica onun kısa bir zaman önce içmiş olduğu puronun kokusunu alabiliyordu. Ve ince -ve rezilce pahalı- erkeksi kolonyasını. Vücudu daha önce geçirmiş olduğu ve henüz tam olarak toparlamamış olduğu yavaş kaynamayı tekrarladı.

Jessica bu duygularını anlatmak için Genevieve ile uzun bir konuşma yapmak zorunda kalacağından emindi.

"Saat..." dedi sakince. "Üzerinde pembe elbiseli kadının resmi olan."

Dain, dikkatle bakmak için daha yakına eğildi. "Bir ağacın altında duran kadından mı bahsediyorsunuz?"

Dain, kutunun üzerine pahalıca eldivenli sol elini koydu ve Jessica'nın ağzı kurudu. Çok büyük, güçlü bir eli vardı. Jessica, bu adamın tek eliyle bile kendisini havaya kaldırabileceğinden emindi.

"Evet o," dedi, kuru dudaklarını yalamak için duyduğu dürtüye direnerek.

"Daha yakından onu incelemek istediğinize eminim," dedi.

Yukarı uzandı, kirişteki bir çividen bir anahtar çıkardı, dolabın arkasına yöneldi, onu açtı ve saati aldı.

Champtois, bu küstahlığı fark etmemiş olamazdı. Tek bir söz dahi söylemedi. Jessica ardına baktı. Dain, Bertie ile derin bir muhabbet içinde görünüyordu. "Görünmek..." Önemli bir sözcüktü. Bertie ile muhabbet etmek olasılık dışı bir şeydi. Derin bir muhabbet -ve Fransızca- ise ihtimal dışıydı.

"Size nasıl çalıştığını göstersem iyi olacak," dedi Dain ve Jessica'nın dikkati yeniden ona çevrildi.

Jessica Dain'in sesindeki, erkeklerin fikirlerinden önce gelen şakanın fazla masum tonunu tanıdı. Jessica, Dain'e, dün doğmuş olmamış olduğunu, bir saatin nasıl çalıştığını çok iyi bildiğini açıklayabilirdi. Ama Dain'in siyah gözlerindeki parıltı, ona oldukça eğleniyor olduğunu söyledi ve Jessica, onun eğlencesini bozmayı istemedi. Şimdilik.

"Ne kadar naziksiniz," diye mırıldandı Jess.

"Bu topuzu döndürdüğünüz zaman..." dedi, göstererek. "Gördüğünüz gibi, etekleri ayrılıyor ve orada, onun bacaklarının arasında, bir..." Daha yakından inceliyor gibi davranıyordu. "Tanrım, ne kadar şaşırtıcı. Orada diz çökmüş bir adam olduğuna eminim." Dain, saati Jessica'nın yüzüne yaklaştırdı.

"Miyop değilim, Lordum," dedi, saati ondan alarak. "Haklısınız. Bir erkek. Belli ki kadının sevgilisi, çünkü ona bir âşığın hizmetini sunuyor gibi görünüyor."

El çantasını açtı, içinden küçük bir büyüteç çıkardı ve saati dikkatlice incelemeye başladı. Bu sırada kendisinin de benzer bir incelemeye maruz kaldığını hissedebiliyordu.

"Minesi biraz aşınmış, genç adamın peruğu ve kadının eteğinin sol kenarında çizik var," dedi. "Bunların dışında, yaşını da göz önüne alarak, saatin harika bir durumda olduğunu söyleyebilirim. Ancak zamanı doğru gösterdiğinden oldukça şüpheliyim. Ne de olsa bu bir Breguet değil."

Jessica, büyüteci kenara koydu ve Dain'in sabit bakışını karşılamak için yukarı doğru baktı. "Champtois, sizce bunun için ne kadar ister?"

"Onu satın almak mı istiyorsunuz, Bayan Trent?"diye sordu. "Büyüklerinizin, bu çeşit bir alışverişi onaylayacağından şüpheliyim. Yoksa İngiliz görgüsünün kavramları, ben uzaktayken bir devrime mi maruz kaldı?"

"Ah, benim için hiç değil. Büyükannem için."

Jess, Dain'e hakkını vermek zorundaydı, adamın kılı kıpırdamamıştı.

"Ah, tamam öyleyse," dedi. "O zaman farklı."

"Büyükannemin doğum günü için," diye açıkladı Jessica. "Şimdi, izin verirseniz, Bertie'yi girdiği pazarlıkların içinden çıkarmam gerek. Ses tonu bana saymayı deniyor olduğunu söylüyor ve sizin de belirttiğiniz gibi bu onun için iyi değil."

Dain, Jessica'nın dükkânın içinde yürüyüşünü izlerken, onu bir eliyle kaldırabileceğini düşündü. Jessica'nın başı güçlükle, onun kaburga kemiğine uzanacak hizaya geliyordu. O kocaman şapkasıyla bile elli kilo etmezdi.

Dain, kadınlardan uzun olmaya alışkındı -çoğunlukla herkesten uzun olmaya- ve kendini bu iri vücudunun içinde rahat hissetmeyi öğrenmişti. Yaptığı sporlar -özellikle de boks ve eskrim- ona ayaklarının üzerinde rahat olmayı öğretmişti.

Jessica'nın yanında, Dain, kendini büyük bir ayı gibi hissediyordu. Büyük, çirkin, *aptal* bir ayı. Jessica, lanet saatin türünün ne olduğunu kusursuzca bilmişti. Soru, kendisinin ne türden bir şey olduğuydu. Kadın, karanlık yüzüne gözlerini dikip bakmış ve gözlerini bir an olsun kırpmamıştı. Dain, ona çok yakın durmuştu ve Jessica, kıpırdamamıştı bile.

Sonra bir büyüteç çıkarmış ve onunla birlikte saati sanki Fox Şehitler Kitabı'nın nadir bir baskısıymış edasıyla inceleyerek sakince değerlendirmişti.

Trent'in kız kardeşiyle ilgili anlattıklarına daha çok dikkat etmiş olmayı dilerdi. Sorun şuydu, eğer bir adam,

Bertie Trent'in söylediği herhangi bir şeye dikkat edecek olursa, o adamın delirmesi su götürmezdi.

Bertie'nin sesi yükseldiğinde, Lord Dain düşüncelerini neredeyse tamamlamıştı. "Hayır! Kesinlikle olmaz! Sen az evvel onu yüreklendirdin, Jess. Bunu ona almayacağım. Champtois, o saati ona satmamalısın."

"Evet, satmalısın Champtois," dedi Bayan Trent, oldukça düzgün Fransızcasıyla. "Benim, erkek kardeşimin onayına ihtiyacım yok. Kardeşim benim üzerimde hiçbir otoriteye sahip değil." Bakışlarını erkek kardeşine çevirdiğinde, Bertie'nin yüzü kıpkırmızı oldu.

"Ben bir *çocuk* değilim! Ben bu lanet ailenin başıyım. Ve..."

"Baterist arkadaşınla oynamaya git, Bertie ya da daha iyisi, neden şu çekici arkadaşınla bir şeyler içmeye gitmiyorsun?"

"Jess." Bertie'nin sesinde umutsuzca bir yalvarma tonu vardı. "Biliyorsun, Genevieve bunu herkese gösterecek ve -ve ben *utançtan* yerin dibine gireceğim."

"Lud, İngiltere'den ayrıldığından beri ne kadar tutucu olmuşsun böyle!"

Bertie gözleri sinirden kocaman açılmış bir şekilde, "Ne?" dedi.

"Tutucu. Tutucu ve erdemlilik taslayan, tam bir metodist olmuşsun."

Bertie, anlaşılmaz bir şekilde homurdandı, ardından dalıp gitmiş olan Dain'e döndü. Dain, mücevher dolabının üzerine eğilmiş, büyülenmişçesine Bertie Trent'in kız kardeşine bakıyordu.

"Bunu duydun mu, Dain?" dedi Bertie ısrarla. "Bu kaba kızın ne dediğini duydun mu?"

"Duymamış olmam mümkün değil," dedi Dain. "Dikkatlice dinliyordum."

"*Ben!*" dedi Bertie başparmağını göğsüne bastırarak. "Tutucu?"

"Bu, gerçekten çok şaşırtıcı. Seninle tanışıklığımı kesmek zorunda kalacağım. Şahsiyetimi, erdemli ahbaplarla bozamam."

"Fakat Dain, ben..."

"Arkadaşın haklı," dedi Bayan Trent. "Eğer bu duyulursa, seninle görülme riskine giremez. İtibarı sarsılır."

"Ah, siz benim itibarımın farkındasınız, öyle mi Bayan Trent?" diye sordu Dain.

"Ah evet. Yaşayan en kötü adamsınız. Çocuklar yaramazlık yaptığında, dadıları, sizin onları kahvaltıda yiyeceğinizi söylüyor."

"Fakat siz hiç korkmuş gibi görünmüyorsunuz."

"Şu an kahvaltı saati değil ve ben de bir çocuk değilim. Yine de kibirli üstünlük hissiniz, beni bir çocuk gibi görmenize yol açmış olabilir."

Lord Dain, Bayan Trent'i baştan aşağı süzdükten sonra, "Hayır, böyle bir hata yapabileceğimi düşünmüyorum," dedi.

"Jessica'nın azarlarını ve hakaretlerini dinledikten sonra ben de bunun mümkün olmayacağını söyleyebilirim," dedi Bertie.

"Diğer taraftan, Bayan Trent..." Dain, Bertie yokmuş gibi sözlerine devam etti ki zaten normal bir dünyada aksi yönde davranması imkânsızdı. "Eğer siz *yaramazsanız*, ben de..."

"*Qu'est-ce que c'est* Champtois?*" diye sordu Bayan Trent.

---

*Qu'est-ce que c'est: Bu nedir? (Fr.)

Dain'in, onlar içeri girdiğinde incelemekte olduğu tepsinin durduğu tezgâha yaklaştı.

"*Rien** ... *Rien*..." dedi Champtois, elini tepsiyi korur gibi, tepsinin üzerine koydu. Sinirli bir şekilde Dain'e bakarak, "*Pas intéressante***," dedi.

Champtois'nın baktığı yöne dönerek, "Sizin mi, Lordum?" diye sordu Bayan Trent.

"Hiç de değil..." dedi Dain. "Ben bir an için gümüş hokkalıktan etkilendim -sizin de keşfedecek olduğunuz üzere- ikinci bir bakışı hak edecek başka bir şey yok zaten."

Ancak Jessica eline küçük, kir kaplı ve kalın, küflü çerçevesi olan bir resim alıp onu büyüteciyle incelemeye başladı; hokkalığı değil.

"Bir kadın portresi, öyle görünüyor," dedi Bayan Trent.

Dain, mücevher dolabının yanından tezgâha yaklaştı ve ona katıldı. "Ah, evet, Champtois, onun bir insan olduğunu iddia etmişti. Eldivenlerinizi kirleteceksiniz, Bayan Trent."

Bertie, somurtarak onların yanına gitti. "Ne olduğunu bilmediğim bir şey kokuyor."

"Çünkü çürümüş," dedi Dain.

"Çünkü çok eski," dedi Bayan Trent.

"Neredeyse on yıldır bir su kanalında yatıyormuş gibi," dedi Dain.

"İlginç bir ifadesi var," dedi Bayan Trent Fransızca Bay Champtois'ya.

---

*Rien: "Hiçbir şey... Hiçbir şey..." (Fr.)

**Pas intéressante: "İlginç bir şey değil." (Fr.)

"Mutlu mu yoksa üzgün mü, karar veremiyorum. Ne kadar istiyorsunuz bunun için?"

"*Quarante sous**."

Bayan Trent resmi tezgâha koydu.

"*Trente-et-cinq***," dedi Champtois.

Bayan Trent güldü.

Champtois, Bayan Trent'e kendisinin onu alabilmek için otuz ödediğini, daha azına satmasının mümkün olmadığını söyledi.

Bayan Trent acıyan gözlerle Champtois'ya baktı.

Champtois'nın gözleri doldu. "*Trente, mademoiselle****."

"Öyleyse sadece saati alacağım, Champtois," dedi Jessica.

Sonunda, o kirli, kötü kokan şey için on meteliği ödedi. Pazarlığı biraz daha uzatmış olsaydı Champtois, resmi alması için ona ödeme yapmak zorunda kalacaktı, diye düşündü Dain.

Dain, inatçı Champtois'yı daha önce hiç bu durumda görmemişti ve bunun nedenini anlayamadı. Jessica Trent -şükürler olsun ki erkek kardeşini de yanına alarak- dükkândan ayrıldığında Lord Dain'in hissettiği tek ıstırap, Bertie Trent'le bir saat geçirmekten kaynaklanan baş ağrısıydı.

Akşamın ilerleyen saatlerinde, Lord Dain *Vingt-Huit*** isimli özel bir kulüp odasında arkadaşlarını ağırlıyor ve onlarla sohbet ediyordu.

"On mu? Trent'in kız kardeşi Champtois'yı kırktan ona düşmeye mi ikna etti? Tanrım, keşke orada olup bunu görebilseydim," dedi Roland Vawtry gülerek.

---

*Quarante sous: "En az kırk." (Fr.)

**Trente-et-cinq: "Otuz beş." (Fr.)

***Trente, mademoiselle: "Otuz, hanımefendi." (Fr.)

****Vingt Huit: Yirmi sekiz. (Fr.)

"Şimdi her şey çok açık değil mi? Önce kız doğmuş ve tüm zekâyı alınca Trent'e kırıntısı bile kalmamış," dedi Malcolm Goodridge.

Francis Beaumont, Dain'in şarap kadehini yeniden doldururken, "Tüm güzelliği de o mu almış?" diye sordu.

Dain şarabından bir yudum aldı. "Ben en ufak bir benzerlik fark edemedim: renkler, ifadeler ve fiziksel görünüm açısından tümüyle farklılar," dedi.

"Hepsi bu mu, bizi merakta mı bırakacaksın? Neye benziyor anlatsana..." dedi Beaumont.

Dain, omuz silkti. "Siyah saçlar, gri gözler. Yaklaşık 1.65 boyunda ve kırk beş, elli kilo kadar."

"Onu tarttın, değil mi?" diye sordu Goodridge sırıtarak. "Kırk beş, elli kilonun eşit dağıldığını söyleyebilir misin peki?"

"Nereden biliyim ben? Kim nereden bilebilir; tüm o korseler ve etek kabartan yastıklar... Kadınların kendilerini içine sıkıştırdıkları onca şey varken. Hepsi numara ve yalan değil mi, çırılçıplak kalıncaya dek, o zaman da başka yalanlar başlıyor," dedi gülerek Dain.

Kont Esmond hafif aksamıyla, "Kadınlar yalan söylemezler, Lord Dain," dedi ve içeri girip kapıyı ardından yavaşça kapattı. "Sadece... Tamamen bambaşka bir gerçeklikte yaşadıklarından ötürü öyle görünürler."

Her ne kadar Esmond'ı umursamaz bir baş hareketiyle onaylasa da, Dain onu gördüğüne memnun olmuştu. Beaumont'ın, insanların gizlemek istediklerini ortaya çıkarmak gibi bir becerisi vardı. Gerçi Dain bu numaralarda çok ustaydı ama onu uzaklaştıracak konsantrasyonu toplamakla uğraşmak istemiyordu.

Esmond'ın varlığıyla Beaumont başkasına dikkatini veremezdi. Aynı nedenlerle olmasa bile bazen Dain bile

Kont'u dikkat çekici buluyordu. Kont bir kadına benzemeden bir erkeğin sahip olabileceği tüm güzelliklere sahipti. Zayıf, sarışın ve mavi gözlüydü, ayrıca melek gibi bir yüze sahipti.

Onları bir hafta önce tanıştırdıklarında Beaumont ressam olan eşine, onları beraber resmetmesini teklif etmiş, eşi de resmin adının "Cennet ve Cehennem" olabileceğini söylemişti.

Beaumont, Esmond'ı istiyordu; Esmond Beaumont'ın eşini istiyor ve kadın hiç kimseyi istemiyordu.

Dain, bu durumu delice eğlendirici buluyordu.

"Tam vaktinde geldin Esmond. Paris'e yeni gelen genç bir hanım var. Her şeyden önemlisi, kızın ilk karşılaştığı kişi Dain olmuş ve Dain onunla *konuşmuş*," dedi Goodridge.

Dain'in saygı duyulası kadınlarla hiçbir işi olmayacağını tüm dünya bilirdi.

"Bertie Trent'in kız kardeşi," diye açıkladı Beaumont. Yanında boş bir sandalye vardı ve herkes bu sandalyenin kim için ayrıldığını biliyordu. Ama Esmond, Dain'in yanına gitti ve sandalyesinin arkasına yaslandı. Sadece Beaumont'a eziyet etmek için tabii ki. Esmond tam bir melek gibiydi.

"Ah, evet, ona hiç benzemiyor, belli ki Genevieve'e çekmiş," dedi Esmond.

"Tahmin etmeliydim, sen çoktan tanıştın onunla değil mi? Senin peşine düştü mü peki, Esmond?" dedi Beaumont kendi kadehini doldururken.

"Kısa bir süre önce Tortoni'nin yerinde, Trent ve hanımlarla karşılaştım. Restoran çok gürültülüydü. Genevieve -Bayan Penbury- Amien Barışı'ndan beri Paris'te görülmemişti. Ve o zamandan bu yana yirmi yıl geçmiş olsa da hâlâ unutulmadığı çok açıktı."

"Evet, şimdi oldu. Dain'in şaşırtıcı davranışlarının sebebi şimdi ortaya çıktı. Kızı tanımadığım halde onu tanıyormuşum gibi hissetmiştim anlattıklarından sonra. *Genevieve*, tabii ki bu her şeyi açıklıyor," dedi Goodridge elini masaya vurarak.

"Neyi açıklıyor?" diye sordu Vawtry.

Goodridge'ın bakışları Dain'le buluştu. Dain şimdi çok daha şaşkın görünüyordu.

"Tabii doğal olarak şimdi az da olsa sen de... Meraklandın. Genevieve sıradanın oldukça dışında bir insandır, eğer Bayan Trent de aynı hamurdansa, o zaman şu Champtois'dan aldığınız şeylere benziyor olmalı. Ve tam da o adamın dükkânında karşılaşmışsınız. Tıpkı geçen ay satın aldığın Truva atı şeklindeki ilaç kutusu gibi."

"Sıradışı bir parça diyorsun yani," dedi Dain. "Ayrıca şüphesiz insafsızca pahalı bir parça. Müthiş analiz, Goodridge." Kadehini kaldırdı. "Ben daha iyi anlatamazdım."

"Hepsi aynı," dedi Beaumont Goodridge'den Dain'e doğru bakarak. "Paris'teki bir restoranının bir çift *sıradışı* kadın yüzünden o kadar karışabileceğine inanamıyorum."

"Geneveive ile tanışınca anlarsın," dedi Esmond. "Bu yalnızca güzellik değil, bayım. Bu *ölümcül bir güzellik*. Erkekler onları öyle rahatsız ediyorlardı ki bayanlar yemeklerini yiyemiyorlardı. Arkadaşımız Trent oldukça öfkelenmişti. Şansına, Bayan Trent çekiciliğine sınır koyma konusunda deneyimliydi ki olay çıkmadı. Aksi takdirde kan dökülebilirdi bence. Öylesine iki kadın..." Başını üzüntüyle salladı. "Fransız erkekleri için çok fazla."

"Ülkenizdeki erkeklerinin tuhaf bir çekicilik anlayışı var," dedi Dain bir kadeh doldurup Kont'a uzatırken.

"Benim tüm görebildiğim... Sivri dilli, kendini beğenmiş, evde kalmış bir kadındı."

"Zeki kadınları severim," dedi Esmond. "Bu çok uyarıcıdır. *Mais chacun à son gout**

"Ondan hoşlanmamış olmanız hoşuma gitti Lordum, ne de olsa şimdiden çok fazla rekabet var."

Beaumont güldü. "Dain rekabet etmez, takas eder ve hepimizin bildiği gibi takas ettiği tek bir tür vardır."

"Ben fahişelere birkaç madeni para veriyorum ve onlar da bana tam olarak ne istiyorsam onu veriyorlar. Ve işim bittiği zaman bitmiş oluyor. Dünya fahişeliğin sona ermesi gibi bir tehlikeyle karşı karşıya kalmadığına göre, neden hepimizin bildiği üzere çok fazla zahmet isteyen diğer türe yöneleyim?" dedi Dain.

"Bir de aşk var," dedi Esmond.

Dinleyiciler gürültülü kahkahalar attılar.

Kahkahalar sona erdiğinde Dain sözü aldı. "Sanırım çok büyük bir lisan problemi yaşıyoruz, benim bahsettiğim şey aşk değil miydi?"

"Sanırım sen zinadan söz ediyordun," dedi Esmond.

"Dain'in sözlüğünde ikisi aynı şey," dedi Beaumont. Ayağa kalktı. "Sanırım ben aşağı inip şu fare deliği *Rouge et Noir*'da birkaç frank harcayacağım. Gelen var mı?"

Vawtry ve Goodridge onu kapıya kadar takip ettiler.

"Esmond?" diye sordu Beaumont.

"Belki sonra, ...şarabımı bitirdikten sonra karar vereceğim," dedi Esmond ve Vawtry'nin gidişiyle boşalan Dain'in yanındaki sandalyeye oturdu.

Diğerleri gittikten sonra Dain, Esmond'a, "Beni ilgilendirmez aslında ama merakımdan soruyorum, niye Beaumont'a yanlış ağaca havladığını söylemiyorsun?"

---

*Mais chacun à son gout: Ama hepsinin de kendine has bir tadı vardır. (Fr.)

Esmond gülümsedi. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez, inan bana. Sanırım benimle de karısıyla yaşadığı problemin aynısını yaşıyor."

Beaumont'ın eline geçirdiği her şeyle olmak gibi kokuşmuş bir huyu vardı. Sonunda ondan tiksinmiş olan karısı, birkaç yıl önce, artık kendisine el sürdürmeme kararı aldı ama takıntılı Beaumont yine de ona karşı saplantısından kurtulamıyordu ve Esmond'ın karısına olan ilgisi onu delice kıskandırıyordu. Dain'e göre bu zavallıca ve komikti.

"Umarım bir gün neden onu elde etmek için zaman harcadığını anlayabilirim," dedi Dain. "Sadece birkaç franka, Leila Beaumont'a benzeyen birine sahip olabilirsin. Ve burası istediğini almak için en uygun yer, öyle değil mi?"

Esmond şarabını bitirdi. "Sanırım buraya bir daha gelmemeliyim. Bana kötü bir his veriyor." Ayağa kalktı. "Bu gece İtalyan Bulvarı'nı ziyaret edeceğim."

Dain'i de kendisine katılması için davet etti ama Dain bu teklifi reddetti. Saat neredeyse bire geliyordu ve birde üst katta, sarışın Amazon güzeli Chloe ile randevusu vardı.

Belki Esmond'ın "kötü hisleri" belki de yeterince şarap içmemiş olması Dain'in içgüdülerini alarma geçirmişti. Sebep ne olursa olsun Marki Chloe kızıl kumaşlarla kaplı odada onu karşıladığında çevresine karşı dikkatliydi.

Mantosunu çıkaracağı sırada duvardaki gözetleme deliğini fark etti. Duvarda, odanın ortasında, göz seviyesinin biraz altında, yatağın solundaydı.

Chloe'yi elinden tutup gözetleme deliğinin hemen önüne getirdi, sonra da ona çok yavaşça soyunmasını söyledi.

Ardından çok hızlı hareket etti, koridora çıktı ve yanda-

ki odaya girdi, dolap gibi bir şeydi ve içerisi çok karanlıktı, içeride birisi başka bir kapıya doğru hareket etti fakat yeterince hızlı davranamadı.

Dain yaklaştı ve adamı kravatından tutarak duvara yasladı.

"Seni görmeme gerek yok, kokunu alabiliyorum Beaumont," dedi Dain çok alçak bir sesle.

Beaumont'ın kokusunu almamak imkânsızdı, giysileri ve nefesi her zaman içki ve afyon kokardı.

"Resim dersleri almayı düşünüyorum." Beaumont zar zor nefes alabiliyordu. "Ve ilk eserimin adını *Ölü Adamın Portresi* koyacağım."

Beaumont boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı.

Dain ellerini biraz gevşeterek, "Belirtmek istediğin bir şey mi vardı pis domuz?" diye sordu.

"Beni... Soğukkanlılıkla... Öldüremezsin..." Beaumont durdu. "Giyotin."

"Haklısın senin gibi bir adi için başımı belaya sokmaya değmez, değil mi?"

Kravatını bırakarak sağ yumruğunu Beaumont'ın yüzüne indirdi, sonra da sol yumruğunu midesine. Beaumont yere çöktü.

"Bir daha benim sinirlerimi bozma," dedi Dain ve dışarı çıktı.

Aynı dakikalarda Jessica büyükannesinin yatağında oturuyordu. Bu, Bertie'nin sızlanmaları ve söylenmeleri olmadan baş başa oturup uzun uzun konuşabildikleri ilk fırsatları olmuştu. Bertie, bir iki kadeh içmek için dışarı çıkmıştı. Jessica da onun en sevdiği konyağını araklamıştı. Genevieve'e, Dain'le karşılaşmalarını anlatmayı yeni bitirmişti.

"Belli ki hayvansı bir çekiciliği var," dedi Genevieve.

Bununla birlikte Jessica'nın, içindeki rahatsızlığın Champtois'nın dükkânındaki çekimden kaynaklandığına dair ümidi bir anda yok olup acımasızca öldü.

"Lanet olsun," dedi Jessica. "Bu hem küçük düşürücü hem de uygunsuz bir durum. Dain'i şehvetle arzuluyorum. Onca zaman sonra, şimdi. Bütün adamlar arasında bir tek *onu*."

"Kesinlikle uygunsuz, katılıyorum ama ilginç bir meydan okuma, sence de öyle değil mi?" dedi Genevieve.

"Meydan okumanın konusu Bertie'yi, Dain'den kurtarmak ve sersem yozlaşmış arkadaşlarından ayırmak olmalıydı," dedi Jessica sinirli bir şekilde.

"Kendini Dain'e yaklaştırma daha kârlı olur bence," dedi büyükannesi. "O zengin, soyağacı mükemmel, genç, sağlıklı bir erkek... Ve sen ona karşı çok güçlü bir çekim hissediyorsun."

"Onda koca olacak özellikler yok."

"Ben demin ideal bir eşin özelliklerini saydım, tatlım."

"Ben bir koca istemiyorum."

"Jessica, erkeklere objektif olarak dikkatle bakan hiçbir kadın bunu istemez. Ve sen hep objektif olmuşsundur. Ama biz düşler ülkesinde yaşamıyoruz. Eğer dükkânını açarsan para kazanacağın kesin. Yine de aile sana sırtını dönecektir, sosyal kredin azalacak, toplumda küçümseneceksin ve insanlar sana acıyacaklar -her ne kadar senin mallarını satın almak için iflas edecek duruma düşseler bile. Ve Londra'daki tüm züppeler sana yakışıksız tekliflerde bulunacaklardır. Evet, çaresiz durumda olduğunda çaba sarf etmek cesaret işaretidir ama sen çaresiz bir durumda değilsin tatlım. Ben sana rahatlıkla bakabilirim eğer durum bunu gerektirirse."

"Zaman zaman bu durumlara düşüyoruz, büyükanne. Sen karun* değilsin ve ikimizin de pahalı zevkleri var. Ve senin bunu yapman aile içinde daha fazla insanı rahatsız etmekten başka işe yaramaz. Beni de ikiyüzlü bir insan gibi gösterir çünkü ben sürekli olarak senin paranı istemediğimizi ve bizim senin sorumluluğunda olmadığımızı söyleyip duruyorum."

"Sen çok onurlu ve cesursun tatlım, bunu takdir ediyorum." Büyükanne Jessica'nın dizini hafifçe okşamak için eğildi. "Ve kesinlikle beni anlayan bir tek sen varsın. Biz seninle büyükanne torun gibi değil aksine iki kız kardeş ya da iki yakın arkadaş gibi olmuşuzdur her zaman, değil mi? Senin kız kardeşin ve en yakın arkadaşın olarak sana tavsiyede bulunuyorum; Dain kaçırılmaz bir fırsat bence. Kancayı tak ve ona oltayı at."

Jessica konyağından koca bir yudum aldı. "Bu bir alabalık değil, Genevieve. Bu kocaman, aç bir *köpek balığı*."

"O zaman sende zıpkın kullan."

Jessica başını salladı.

Genevieve sırtını yastıklara dayadı. "Tamam, konuşup durmaya bir son veriyorum. Umarım onun sana olan ilgisi, senin ona olan ilginden azdır. O, ne isterse alan bir adam ve ben senin yerinde olsaydım oltamdaki tek balığın o olmaması için dua ederdim."

Jessica bir anda ürperdi. "Bunda korkacak bir şey yok. Onun düzgün kadınlarla işi olmaz. Bertie'nin söylediğine göre, Dain için saygıdeğer kadınlar, ölümcül mantarlar gibiymiş. Benimle konuşmasının tek sebebi, beni şaşırtarak kendini eğlendirmek istemesiydi."

Genevieve kıkır kıkır güldü. "Aldığın şu saat çok müthiş

*Karun: Çok zengin olan kimse. (Ar.)

bir doğum günü sürpriziydi. Özellikle de kutuyu açtığımda Bertie'nin yüzünde oluşan ifadeden ötürü... Onu daha önceden hiç o kadar kızarmış bir yüzle görmemiştim."

"Büyük ihtimalle kutuyu restoranda, Kont Esmond bakarken açtığın içindir."

Ve onu en çok çileden çıkartan da buydu, diye düşündü Jessica. Tanrı aşkına, neden Esmond'dan hoşlanmamıştı ki? Çok da zengindi ve akıl durduracak kadar yakışıklı. Ve *medeni*.

"Esmond... Très amusante* bir adam," dedi Genevieve. "Çoktan kapılmış olması çok kötü. Bayan Beaumont'dan bahsederken güzel gözlerinde çok ilginç bir ifade belirdi."

Genevieve, Esmond'a zarar görmüş resimden bahsetmişti ve Jessica'nın göründüğünden fazlası olduğu inancından. Esmond, temizlemeler ve düzeltmeler konusunda uzman isimler için Bayan Beaumont'a danışmayı önermişti. Jessica'yı onunla tanıştırmayı teklif etmişti. Ertesi gün öğleden sonra Bayan Beaumont'ın sanat uzmanı olan eski eşine yardımcı olacağı bir hayır toplantısında buluşmak üzere randevulaştılar.

"Bakalım kadının gözlerinde ilginç bir ifade oluşacak mı yarın göreceğiz ya da daha doğrusu bugün..." dedi Jessica. Konyağını bitirdi ve yataktan kayarak inerken, "Keşke şimdiden orada olsak, içimde sanki rüyamda bir *köpek balığı* görecekmişim gibi bir his var," dedi.

*Très amusante: Çok hoş. (Fr.)

Üç

Lord Dain'e kâbuslar yaşattığını bilmek Jessica'nın içini rahatlatabilirdi -eğer bunu bilebilseydi. Dain'in rüyaları gayet güzel başlıyordu, tümüyle açık saçık ve şehvetli faaliyetlerle. Çoğunlukla uyanıkken düşlemeyeceği kadınları rüyalarında gördüğü için, Marki rüyasında Bertie Trent'in sinir bozucu kız kardeşini gördüğünde zihninde tehlike çanları çalmadı. Aksine rüyalarında bu mağrur, kibirli kadını olması gereken şekle -sırtüstü, dizlerinin üstüne ve anatomik açıdan mümkün olduğundan şüphelendiği pozisyonlara- sokmaktan keyif alıyordu.

Sorun şuydu; ne zaman onun el değmemiş rahmine ateşli Ballister tohumlarını sel gibi atmanın eşiğine gelse korkunç bir şey oluyordu. Rüyasından uyanıyordu. Kendini bazen bir bataklıkta boğulurken buluyordu. Bazen pis, karanlık bir hücrede göremediği yaratıklar tarafından etleri parçalanırken. Bazen de morgda yatıyor ve üzerinde otopsi yapılıyor oluyordu.

Hatırı sayılır bir zekâya sahip olan Dain için sembolizmi anlamak güç değildi. Gördüğü her kabusvari rüya,

bir erkek bir kadınla ilgilendiğinde oluşacak metaforları içeriyordu. Anlamadığı şey şuydu; beyni ona zaten bildiği bir şeyi anlatmak için neden böylesine çirkin imalarda bulunuyordu ki!

Yıllar boyunca aslında hiç yanaşmaya niyeti olmadığı kadınları rüyasında görmüştü. Sayısız kez, beraber olduğu fahişenin, ilgisini çeken bir hanımefendi olduğunu hayal etmişti. Şehvetli bir Fransız kadının, Leila Beaumont olduğunu tasavvur edip, yaşadığı zevki o soğuk fahişeyle yaşıyormuş gibi tatmin olmasının üzerinden çok geçmemişti. Hayır, hatta *daha da fazla* tatmin olmuştu çünkü Fransız ona olağanüstü bir coşku gösterisi sunmuştu. Oysa gerçek Leila Beaumont olsaydı, keskin bir aletle beynini parçalara bölerdi.

Kısacası Dain'in, fantezileri ve gerçek dünyayı ayırt etmekle ilgili bir sorunu yoktu. Jessica Trent'le tanışmış ve kusursuz derecede normal bir şehvet hissetmişti. Gördüğü her çekici kadına karşı hissederdi bunu. Muazzam bir cinsel iştahı vardı ve bunun kendisine, sıcak kanlı, İtalyan fahişe annesinden ve onun ailesinden miras kaldığına emindi. Bir fahişeyi arzuladığında, bedelini öder ve ona sahip olurdu. Saygın bir kadını arzuladığında ise onun yerini tutması için bir fahişe bulur, bedelini öder ve ona sahip olurdu.

Trent'in kız kardeşiyle ilgili olarak yaptığı da tam olarak buydu. Ya da yapmaya çalıştığı... Çünkü hâlâ olması gerekenler düzgün bir biçimde olmamıştı.

Dain'i tek engelleyen rüyalar değildi. *Vingt-Huit*'deki hadise, fahişelere olan iştahını tam olarak öldürmüş değildi ama yine de ağzında ekşi bir tat bırakmıştı. Kaldığı yerden devam etmek için Chloe'nin yanına geri dönmemiş ve o günden beri de başka bir fahişeyle birlikte olmamıştı.

Beaumont'ın dikizleme zevkinin, fahişelerden tümüyle vazgeçmek için yeterli bir neden olamayacağını söylüyordu kendine.

Bununla birlikte Dain, bir fahişeyle herhangi bir odaya girmek için fazlasıyla gönülsüzdü ki bu zaten ciddi problemlere sebep oluyordu çünkü kendisi Paris sokaklarında bir kadınla dolaşamayacak kadar titizdi.

Sonuç olarak, yardımcı olmayan rüyaları ve ağzındaki bozuk tat arasında, Bayan Trent'e duyduğu arzudan arınamıyordu. Bunun anlamı şuydu; aradan bir hafta geçmişti ve Dain'in huysuzluğu giderek ciddileşiyordu.

Bertie Trent işte tam bu sırada, ciddi bir yanlış zamanlama yaparak, Dain'e Bayan Trent'in aldığı kirli ve küflü resmin, çok değerli bir Rus ikonu çıktığını söyleme gafletinde bulundu.

Öğleni birkaç dakika geçiyordu ve Lord Dain, birkaç dakika önce Rue de Provence'daki bir üst kattan kaçar gibi çıkmıştı. Bu sırada maalesef arkasından yürüyen Trent'i fark etmekte gecikmişti. Bunu fark eder etmez de budala Trent, büyük bir hevesle konuşmaya çoktan başlamıştı bile.

Trent sözlerine son verdiğinde ya da soluklanmak için duraksadığında Dain'in kaşları kalktı ve, "Rus *neyi*?" diye sordu.

"Akonu. Fındık ya da ceviz türünde bir şey değil. Şu altın yaldızlı, altın yapraklı putperest resimlerden işte."

"*İkon* demek istiyorsun, sanırım," dedi Dain. "Ki bu durumda, kız kardeşine latife yapmışlar. Kim söyledi ona bu saçmalıkları?"

"Le Feuvre," dedi Bertie, ismi 'Fuvır' şeklinde yanlış telaffuz ederek.

Lord Dain, midesinin etrafında soğuk bir şeylerin gezin-

diğini hissetti. Le Feuvre, Paris'teki en hatırı sayılır değer biçme uzmanıydı. Zaman zaman Ackermann ve Christie bile ona danışırlardı. "Dünya üzerinde sayısız ikon var," dedi Dain. "Eğer iyi bir parçaysa, kardeşin belli ki iyi bir pazarlık yapmış."

"İkonların çerçevesi bir çok inci, yakut ve benzeri kıymetli taşlarla süslü."

"Sen yapıştır, ben alırım."

Bertie, ne zaman düşünceli bir hal alsa yüzünü ekşitirdi, bu sefer de öyle yaptı. "Şey şimdi, bu tuhaf olurdu, değil mi? Öyle güzel bir altın çerçevenin üzerine değersiz cicili bicili taşlar yapıştırmak."

"Benim gördüğüm resim ahşap çerçeveliydi." Dain'in başı ağrımaya başlıyordu.

"Ama çok zekice, değil mi? Ahşap kısmı resmi içine gömdükleri kasanın bir parçasıymış. Çünkü gömülüymüş, bilirsin. O yüzden o kadar korkunç görünüyor. Komik ama değil mi? O kurnaz dilenci Champtois'nın bu konuda en ufak bir fikri yoktu. Duyunca saçını başını yolacak."

Dain, Bertie'nin başını gövdesinden ayırmanın hayalini kuruyordu. On papel. Ve Dain o parçayı göz ardı etmişti! Trent'in lanet kız kardeşi, ona büyüteçle bakma imkânı sunmuşken, o sadece üstünkörü bakmakla yetinmişti. *Kadının yüzünde ilginç bir ifade var*, demişti kız kardeşi. Ve dikkatini dağıttığı için Dain hiçbir şeyden kuşkulanmamıştı.

Kendisine kuşkulanacak hiçbir şey olmadığını söylemişti çünkü. Bertie'nin, bir tavus kuşununkinin yarısı kadar bile beyni yoktu. Her zamanki gibi her şeyi yanlış anlamıştı. "Akon" dediği şey, çerçevesi altın renklerle boyanmış, üzerine değersiz cam parçaları yapıştırılmış, her

Rus'un odasında bulunan, ucuz aziz resimlerinden başka bir şey değildi.

"Tabii Champtois'ya söylememeliyim." Bertie oldukça kısık sesle konuşmasını sürdürüyordu. "Kimseye söylememeliyim aslında -Jessica'nın dediğine göre özellikle de *sana*. Ama ona söylediğim gibi... Ben onun oynayan ayısı değilim ve gördüğüm kadarıyla burnumda bir halka filan da yok, o yüzden onun beni yönetmesine izin verecek değilim, öyle değil mi? Genevieve güzellik uykusuna yatar yatmaz Jess'in bankaya gideceğine emindim, ben de resim bir kasaya kilitlenmeden hemen çıkıp seni aramaya koyuldum."

Jessica, Dain Markisi'nin öfkeli olduğunun bilincindeydi. Sandalyesine sırtını yaslamış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Kafeye göz atarken, ateşli gözleri yarı aralıktı. Jessica'nın zihnindeki kasvetli şeytan görüntüsünü bir hayli andıran bir görünümü vardı.

Jessica Lord'un keskin bakışlarının ardında yanık izleri bırakmadığına şaşırırken, kafenin müşterileri başlarını öylece başka yöne çeviriyorlardı. Dönüp bir kez daha ona baktığında, Dain'in kasvetli, somurtkan bakışlarının kendisine yöneldiğini gördü.

Sorunla nasıl baş edeceğini çoktan belirlemiş olmasına rağmen, Jessica Bertie biraz daha ketum olmayı becerebilseydi, işinin çok daha kolay olacağının net bir şekilde farkındaydı. Dün Le Feuvre'e resmi götürürken Bertie'yi yanında götürmemiş olmayı dilerdi. Ama o zaman resmin, sıra dışı bir yeteneğe sahip bir ressamın eseri olmaktan fazlası olduğunu nasıl öğrenecekti?

Le Feuvre bile resmin üzerinde çalışmaya başlayıp da çürümüş ahşap çerçevenin altındaki mücevherli, altın çerçeveyi bulduğunda büyülenmişti.

Le Feuvre'ün işi bittiğinde resim üzerindeki mücevherlerle parıl parıl parladığından bu Bertie'yi doğal olarak çok heyecanlandırmıştı. O kadar çok heyecanlanmıştı ki akıllıca bir tavsiyeyi dinleyemeyecek durumdaydı. Jessica, bunu Dain'e söylemenin, bir boğaya kırmızı bayrak sallamak gibi bir şey olacağını anlatmaya çalışmıştı. Bertie ise Jessica'ya Dain'in bir boğa olmadığını, büyük ihtimalle bir düzine boğasının olduğunu ve isterse bir düzine daha alabilecek durumda olduğunu söylemişti.

Dain Markisi neye sahip olursa olsun, Jessica onun kendisininki gibi ender bir parçaya sahip olmadığına emindi. Ve bugün resmi ona gösterdiğinde sıkılmış görünmesine, patronluk taslayan bir tavırla onu tebrik etmiş olmasına ve Bertie ile kendisine herhangi bir soyulma tehlikesine karşı bankaya kadar eşlik etme konusundaki ısrarcı tavrına karşın, Jessica Dain'in kendisini öldürmek istediğinden kuşku duymuyordu.

İkon, bankanın kasalarından birine kaldırıldıktan sonra, bir kahve içmek için buraya oturmayı öneren Dain'di.

Henüz oturmuşlardı ki Dain, Bertie'yi uçları açık olan bir tür puro almaya gönderdi. Jessica böyle bir şeyin var olduğundan şüpheliydi. Bertie'nin dönüşü büyük olasılıkla gece yarısını bulacaktı. Bildiği tek şey Bertie'nin, hayali puroyu bulabilmek için Hint Adaları'na bile gidebilecek olduğuydu. Sanki Dain gerçekten iblisti, Bertie de onun sadık kullarından biri.

Erkek kardeşten kurtulan Dain, kafe müşterilerini sessizce kendi işlerine bakmaları yönünde uyardı, öyle ki Dain, boğazına yapışsa ve onu boğana kadar uğraşsa, Jessica herhangi birinin yardımına koşacağından tereddüt ediyordu. Aslında herhangi birinin gıkını bile çıkaracağından tereddütlüydü.

"Le Fevre size resmin değerinin ne kadar olduğunu söyledi?" diye sordu Dain. Bunlar, kafenin sahibine sipariş verdikten sonra ağzından çıkan ilk sözlerdi. Dain, bir mekâna girdiğinde, onu karşılamaya mekân sahibinin kendisi teşrif ederdi.

"Bana hemen satmamam yönünde tavsiyede bulundu," dedi Jessica baştan savan bir tavırla. "Önce bir Rus müşterisiyle temasa geçmek istedi. Çar'ın kuzeni ya da yeğeni varmış..."

"Elli pound," dedi Lord Dain. "Şu Rus, eğer Çar'ın kalabalık mahiyetinden biri değilse, size bundan daha fazlasını vermeyecektir."

"O zaman onlardan biri olmalı," dedi Jessica. "Le Fevre, bu rakamın oldukça üzerinde bir fiyat telaffuz etti."

Dain, Jessica'ya sert bir bakış fırlattı. Karanlık, sert yüzüne... Siyah, amansız gözlerine baktığında Jessica, Dain'i, Hades'in çukurlarının dibindeki kocaman abanoz tahtta otururken hayal edebiliyordu. Aşağı baksa ve kendininkilerinin hemen yanındaki pahalı ayakkabıların, ayrık otu naklara dönüştüğünü görseydi en ufak bir şaşkınlık duymazdı.

Bir nebze sağduyusu olan her kadın, eteklerini topladığı gibi kaçar giderdi oradan.

Sorun, Jessica'nın zerre kadar mantıklı davranamıyor olmasıydı. Manyetik bir akım sinir uçlarından tüm bedenine yayılıyor, kıvrılıyor ve karın boşluğunda tuhaf, karıncalanma benzeri bir his yaratıp beynini eritiyordu.

Ayakkabılarını fırlatıp atmak ve ayak parmaklarını adamın siyah, pahalı botuna dolamak istiyordu. Ellerini onun kolalı gömleğinin manşetinde gezdirmeyi, bileğindeki kas ve damarları, kalbinin atışını başparmağında hissetmeyi

arzuluyordu. Bilhassa dudaklarını onunkilere sertçe bastırıp onu anlamsızca ve ahlaksızca öpmek istiyordu.

Tabii böyle budalaca bir saldırıdan elde edeceği tek şey, bekâretini kısa süre içinde kaybetmesi olacaktı -muhtemelen kafenin tüm müşterilerinin gözleri önünde. Sonra da şayet Lord'un keyfi yerindeyse, kalçasına arkadaşça bir şaplak atar ve ikilemesini söylerdi... Tüm bunların aklından geçmesi bile iç bunaltıcıydı.

"Bayan Trent," dedi Dain, "Eminim okulunuzdaki tüm diğer kızlar, zekânızı büyüleyici buluyorlardı. Ancak belki yakın zamanda beni süzmeyi bırakıp görüşünüzü netleştirirseniz, benim küçük bir okul kızı olmadığımı fark edebilirsiniz."

Onu süzmüyordu. Jessica, oynak kadını oynamak isteseydi bunu bilinçli ve amaçlı yapardı –kaldı ki bu yöntemin iblis üzerinde etkili olabileceğini düşünecek kadar aptal da değildi.

"Süzmek mi?" diye tekrarladı. "Ben asla süzmem, Lordum. Benim yaptığım şudur..." Yakınlarda oturan çekici bir Fransız erkeğine bir bakış fırlattı ve sonra hızlıca Dain'e baktı. "Bu süzmek değil," dedi, Fransız erkeğinden gözlerini ayırıp tüm dikkatini Dain'e odaklayarak.

İnanması oldukça güç de olsa Dain'in bakışları daha da vahşileşti.

"Ben küçük bir *delikanlı* değilim," dedi Dain. "O hunhar bakışlarınızı, bundan etkilenecek genç ahmaklara yöneltmenizi tavsiye ederim size."

Fransız şimdi Jessica'ya sersemlemiş bir şekilde bakıyordu. Dain dönüp ona baktı. Adam hemen bakışlarını kaçırdı ve arkadaşlarıyla konuşmaya başladı.

Jessica, Genevieve'in uyarılarını anımsadı. Dain'in kendisiyle ilgili düşünceleri olup olmadığından emin olamı-

yordu. Ancak az önce "burada avlanamazsınız" işareti verdiğini de görebilmişti.

İçinden bir heyecan akımı hızlıca boşalıyordu ama zaten bu beklenen bir şeydi. Bu, çekici bir erkek kendisini sahiplendiğinde, kadınların gösterdiği ilkel bir tepkiydi. Ve Jessica hislerinin kesinlikle ilkel niteliklere sahip olduğunun farkındaydı.

Öte yandan, aklını tamamen yitirmemişti.

Büyük belanın yaklaştığını görebiliyordu.

Bunu görmek çok kolaydı. Dain nereye gitse, skandallar da peşinden gidiyordu. Jessica'nın böyle bir şeyin ortasına düşmeye hiç niyeti yoktu.

"Ben sadece belli ki gözünüzden kaçan, ince bir ayrımı size göstermeye çalışıyordum," dedi Jessica. "İncelik, yanılmıyorsam, güçlü yanlarınızdan biri değil."

"Eğer bu, bana sizin delici bakışlarınızın o kirli resimde algıladığı şeyi benim gözden kaçırmamın ince bir hatırlatmasıysa..."

"Görünüyor ki temiz haline de yeterince yakından bakmamışsınız," dedi Jess. "Baksaydınız, resmin Stroganov okuluna ait olduğunu anlar ve bana hakaret eder gibi düşük bir rakam teklif etmezdiniz."

Dain'in dudakları kıvrıldı. "Ben bir teklifte bulunmadım. Sadece fikrimi belirttim."

"Beni denemek için," dedi Jessica. "Ancak sizin gibi ben de, bu parçanın sadece Stroganov okuluna ait olmakla kalmayıp oldukça ender bir eser olduğunu biliyorum. En ince minyatürler bile çoğunlukla gümüşle kaplanırdı. Ve resimdeki kadının..."

"Kahverengi değil, gri gözleri var," dedi Dain halinden bezmiş bir ses tonuyla.

"Ve neredeyse gülümsüyor. Bu gibi resimle de genellikle inanılmaz derecede mutsuz görünürler."

"Hayır, Bayan Trent. İnanılmaz derecede huysuz görünürler. Bunun bakire olmakla ilgisi olduğunu sanıyorum; üremenin ve doğurganlığın tüm sıkıntılarına katlanıp kadınlığın eğlenceli yanlarını hiç tatmadıklarından kaynaklanıyor olabilir."

"Her yerdeki bakireler adına konuşayım, Lordum," dedi Jessica, Lord'a doğru biraz eğilerek. "Eğlenceli bir çok deneyim yaşandığını söyleyebilirim. Bunlardan biri, en azından beş yüz pound değerindeki çok ender bir sanat eserine sahip olmak mesela."

Dain güldü. "Beni, bakire olduğunuz konusunda bilgilendirmenize gerek yok, elli metre öteden tespit edebilirim bakireleri."

"Neyse ki diğer alanlarda çok da tecrübesiz değilim," dedi Jessica istifini bozmadan. "Le Feuvre'ün Rus tanıdığının bana beş yüz pound ödeyeceğinden şüphem yok. Bu zekice alışverişi yapmak istediği müşterisinin de iyi bir müşteri olduğunun farkındayım. Bu da bir müzayedede daha iyi sonuç alabileceğim anlamına geliyor." Jessica eldivenlerini düzeltti. "Müzayedenin ateşlenmesiyle erkeklerin akıllarının nasıl da başlarından gittiğini gözlemleme fırsatım oldu. Ne akıl almaz tekliflerin geleceğini kim bilebilir."

Dain'in gözleri kısıldı.

O anda elinde içkilerle mekân sahibi yanlarına geldi. Yanında koşuşturan, gümüş servisleri ve içkileri dikkatlice yerleştirmeye çalışan dört adam daha vardı. Ne tabakların üzerinde en ufak bir kırıntı, ne gümüşlerin üzerinde en ufak bir kararma. Şekerler bile kusursuz büyüklükte küpler halinde kesilmişti. Şekerin sertlik derecesinin granitle

elmas arasında olduğu düşünülürse, bu az buz bir başarı değildi. Jessica, bunu patlayıcı kullanmadan nasıl yaptıklarını hep merak ederdi.

Köpüklü beyaz kremayla servis edilen sarı pastayı kabul etti Jessica.

Dain, yaltaklanan mekân sahibinin tabağını çok çeşitli meyve tartlarıyla donatmasına izin verdi, tartlar eş merkezli daireler halinde artistik bir biçimde dizilmişti.

Midesinin kıyısını köşesini tartlarla doldurmaya dek yiyen Dain, çatalını masaya koyup, çatık kaşlarla ellerine bakmaya başlayana kadar sessizlik içinde tatlılarını yediler.

"İngiltere'den uzak olduğum yıllarda tüm kurallar değişti mi?" diye sordu Dain. "Hanımların ellerini kamusal alanlarda görüşe açmadıklarını biliyorum. Yine de yemek yerken eldivenlerini çıkarmaya izinli olduklarını düşünüyordum."

"İzinliyiz," dedi Jessica. "Ama bu mümkün değil." Dain'e, eldivenindeki küçük inci düğme dizisini göstermek için elini kaldırdı. "Hizmetçimin yardımı olmadan bütün akşamüstüm düğmeleri açmaya çalışarak geçer."

"Neden bu kadar zahmetli bir şey giyiyorsunuz Tanrı aşkına?" diye sordu Dain.

"Bu eldivenleri bana Genevieve hediye etti. Onları giymeseydim ziyadesiyle incinirdi," dedi Jessica.

Dain hâlâ eldivenlere bakıyordu.

"Genevieve benim büyükannem," diye açıkladı Jessica. Dain, onunla tanışmamıştı. Jessica, Genevieve öğlen uykusuna yattığı zaman buraya gelmişti. Buna rağmen Jessica, büyükannesinin Dain'in derin, erkeksi sesini duyduğu anda hemen kalkıp kapının arkasından dikizlediğinden emindi.

Sesin sahibi bakışlarını Jessica'ya çevirdi, siyah gözleri ışıldıyordu. "Ah evet, saat."

"O da zekice bir seçimdi," dedi Jessica, çatalını bırakıp iş kadını moduna geçerek. "Tılsımlı bir şeydi."

"Ben senin küçük, beyaz saçlı büyükannen de değilim," dedi Dain, onun kastettiği şeyi anlayarak. "İkonlar, Stroganov olsa bile, beni değerlerinin çok ötesinde ödeme yaparak alacak kadar büyülemiyor. Bence, binlikten tek kuruş fazla etmez. Ama dikkatimi pazarlıkla ve göz süzmelerinizle dağıtmaya ve beni sıkmamaya söz verirseniz, size seve seve bin beş yüz öderim."

Onun üzerinde ince ince çalışmayı umuyordu Jessica. Dain'in ses tonu ise, üzerinde çalışılmaya hiç niyeti olmadığını söylüyordu kendisine. Bakışları da bunu fazlasıyla ortaya koyuyordu.

"Hakkınızı vermeliyim, Lordum," dedi Jessica.

"Kimse bana bir şey vermez," dedi Dain soğuk bir ifadeyle. "Oyunlarınız her neyse, başkasıyla oynayın. En son teklifim bin beş yüz."

"Bertie'yi eve gönderirseniz, ikon sizindir," dedi Jessica. "Göndermezseniz, Christie'nin yerinde müzayedeye girer."

Jessica Trent, Dain'in içinde bulunduğu durumu anlasaydı ilk cümlede dururdu. Hayır, gerçekten anlasaydı, oradan kalktığı gibi son sürat kaçmaya başlardı. Gerçi Lord Dain'in kendisinin bile zar zor anlayabildiği bir şeyi, Jessica'nın anlayamaması da gayet normal bir durumdu. Yarı gülümseyen, yarı düşüncelere dalmış Rus kadının ve göğsüne yatırdığı İsa bebeğin olduğu o resmi, hayatında hiçbir şeyi istemediği kadar çok istiyordu Dain. Onu gör-

düğünde ağlamak istemişti ve bunun nedenini bilmiyordu.

Eser sanatsal açıdan bakıldığında enfesti ve Dain sanatkârın becerisinden ciddi anlamda etkilenmişti. Şu anda hissettiklerinin ise o güzel duygularla uzaktan yakından bir ilgisi yoktu. Hissettiği şey, eski canavarın içinde hırlamaya başladığıydı. Hislerini, sekiz yaşında olduğundan daha iyi adlandıramıyordu. Hislerini adlandırma zahmetine hiç girmemişti, sadece onları yolundan uzaklaştırıp yenilgiye uğratıyordu –hem de sürekli olarak- ta ki onlar -eski okul arkadaşları gibi- kendisine işkence etmekten vazgeçinceye dek.

Hiçbir zaman olgunlaşmasına izin verilmeyen bu hisler, çocukluk döneminde olduğu gibi ilkel düzeyde kaldı. Şimdi beklenmedik bir şekilde hisleri tarafından sarılan Lord Dain, her yetişkinin yapabileceği anlamlandırmayı yapamıyordu. Kendisine, Bertie Trent'in korkunç bir baş belası olduğunu ve onu yıllar önce göndermiş olması gerektiğini söyleyemiyordu. Trent'i göndermek için budala kız kardeşinin bu cömert teklifini -rüşvet demek daha doğru olabilir- memnuniyetle karşılamak aklına bile gelmemişti.

Dain'in tek gördüğü, çok güzel bir kızın, çok istediği bir oyuncak yüzünden kendisiyle dalga geçtiğiydi. Ona en büyük ve en iyi oyuncağını teklif etmişti. Ve kız ona gülmüş, oyuncağını sırf onu yalvartmak için ortalığa atmakla tehdit etmişti.

Aradan zaman geçtikten sonra Lord Dain bunun -ya da buna benzer aptalca bir şeyin- beynini kasıp kavurduğunu anlayacaktı.

Ama bu çok sonraları olacaktı... Her şey için artık çok geç olduğunda.

Şu anda, içinde sekiz, dışındaysa otuz üç yaşındaydı ve bu yüzden çılgına dönmüştü.

Jessica'ya doğru eğildi. "Bayan Trent, daha fazla şart yok," dedi. Sesi tehlikeli denecek kadar kısık çıkmıştı. "Ben size bin beş yüz pound öderim ve siz *tamam* dersiniz, sonra da herkes mutlu bir şekilde yoluna gider."

"Hayır, gitmez." Çenesi inatçı bir ifadeyle yukarı kıvrıldı. "Bertie'yi eve göndermezseniz, sizinle dünyada iş yapmam. Hayatını mahvediyorsunuz. Hiçbir miktardaki para bunu telafi edemez. Aksi takdirde, açlıktan ölecek olsam bile size o ikonu satmam."

"Karnınız tokken böyle konuşmak kolay," dedi Dain. Sonra da alaycı bir tavırla Publilius Syrus'tan Latince bir alıntı yaptı. "Deniz sakinken, dümeni herkes idare edebilir."

Jessica aynı bilgeden başka bir dilde başka bir alıntı yaptı. "Her ayağa aynı ayakkabıyı giydiremezsiniz."

Dain, kadının sözleri üzerine şaşırıp kalmıştı. "Görülüyor ki Publilius'un öğretisine hâkimsiniz," dedi. "Bu kadar zeki bir kadının, gözlerinin önündeki şeyi görememesi ne tuhaf. Ben oyun oynanacak bir adam değilim, Bayan Trent. Tehlikeli sularda yüzüyorsunuz."

"Çünkü kardeşim o sularda boğuluyor," dedi Jessica. "Çünkü siz başını aşağıya itiyorsunuz. Elinizi çekecek kadar büyük ya da güçlü olmayabilirim. Sahip olduğum tek şey sizin istediğiniz bir şey... Ve ben istemeden onu benden alamazsınız." Gümüşi gözleri parıldadı. "Onu almanın tek bir yolu var, şeytan lordum. *Onu o sulardan çıkartacaksınız.*"

Lord Dain bir yetişkin gibi düşünebiliyor olsaydı, Jessica'nın düşünüş biçiminin kusursuz olduğunu, hatta onun yerinde kendi olsa aynı şeyi yapacağını kabul ederdi.

Ayrıca Jessica'nın amacını net ve kesin bir şekilde söyleyişini takdir eder, kendisini yola getirmek için kadınlara özgü hilelere başvurmamasını memnuniyetle karşılardı.

Ama Dain bir yetişkin gibi düşünebilme yetisinden yoksundu.

Kadının gözlerindeki keyif parıltısı, adamın üzerinde zararsız bir etki bırakmalıydı. Ancak tam aksine Dain'i hızla ve derinden vurup içindeki fitili ateşledi. Dain, bu fitilin kızgınlık olduğunu düşünüyordu. Bir erkek olsaydı diye düşündü, *onu* tuttuğum gibi duvara yapıştırırdım. Ama bir kadın olduğuna göre, ona aynı derecede etkili bir ders vermeliydi.

Onu duvara yapıştırmanın aslında, yapmak istediği şeyin tam aksi olduğunu bilmiyordu henüz. Kadına vermek istediği dersin Mars'a değil Venüs'e dair dersler olduğunu da bilmiyordu; Sezar'ın *Galya Savaşları*'na değil, Ovid'in *Aşk Şiirleri*'ne dair dersler olduğunu da...

Sonuç olarak bir hata yaptı.

"Hayır, tam olarak anlayamıyorsunuz," dedi. "Her zaman başka bir yol vardır, Bayan Trent. Başka bir yol olmadığını düşünüyorsunuz çünkü benim toplumun dayattığı o küçük kurallara göre oynayacağımı varsayıyorsunuz. Mesela umumi bir yerde olduğumuz ve siz de bir hanım olduğunuz için davranışlarıma özen göstereceğimi düşünüyorsunuz. Saygınlığınıza itibar ettiğimi bile düşünüyor olabilirsiniz." Zalimce gülümsedi. "Bayan Trent... Belki de bir kez daha düşünmelisiniz."

Jessica'nın gri gözleri kısıldı. "Sanırım, beni tehdit ediyorsunuz," dedi.

"Tıpkı sizin tehdidiniz gibi... İzin verin ben de kendiminkine biraz açıklık getireyim." Dain ona doğru eğildi. "Saygınlığınızı otuz saniyeden daha kısa bir zamanda yok

edebilirim. Üç dakika içinde tüm itibarınızı yerle bir edebilirim. İkimiz de biliyoruz ki benim gibiler bunu başarmak için çok çaba sarf etmezler. Yalnızca benimle birlikte görülerek bile spekülasyonların hedefi oldunuz zaten." Sözleri yerini bulsun diye kısa bir ara verdi.

Jessica hiçbir şey söylemedi. Kısık gözlerinde hiddetli kıvılcımlar çakıyordu.

"Size bunun nasıl olacağını söyleyeyim..." diye devam etti Dain. "Bin beş yüz poundluk teklifimi kabul ederseniz, davranışlarıma özen gösterir, size arabanıza kadar eşlik eder ve sağ salim eve götürüleceğinizden emin olurum."

"Kabul etmezsem de itibarımı yok etmeye çalışacaksınız..."

"Çalışmakla da kalmayacağım," dedi Dain.

Jessica sandalyesinde doğruldu, zarif eldivenli ellerini masanın üzerinde kenetledi. "Bunu nasıl deneyeceksiniz görmek isterim."

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

Dört

Dain, Bayan Trent'e hatasını anlaması için yeterince fırsat tanımıştı. Uyarıları daha açık olamazdı.

Ne olursa olsun, böyle bir durumda tereddüt etmek şüphe uyandırırdı -ya da daha kötüsü zayıflık olarak kabul edilirdi. Bir adama karşı bu duruma düşmek tehlikeliydi. Ama bir kadına karşı olunca.... Sonuçları ölümcül olurdu.

İşte bu yüzden Lord Dain gülümsedi ve ona doğru eğildi, büyük Usignuolo burnuyla kadının burnu arasında bir santim kalıncaya dek. "Son duanızı edin, Bayan Trent," dedi yumuşacık bir sesle.

Sonra büyük, esmer, *çıplak* elini -eldivenlerini yemek yemek için çıkarmış ve henüz takmamıştı- Jessica'nın eldivenlerinin inci grisi ilk düğmesine kadar kaydırdı.

Küçük inciyi, düğme deliğinden çıkardı.

Jessica onun eline baktı ama tek bir kasını bile oynatmadı.

Mekândaki bütün gözlerin üzerlerinde olduğunun ve tüm gürültülü konuşmaların fısıltılara dönüştüğünün farkında olan Dain onunla İtalyanca konuşmaya başladı. Bir

âşığın ses tonuyla havayı betimledi, satmayı düşündüğü gri bir attan ve Paris kanalizasyonunun durumundan bahsetti. Hayatında bir kadını baştan çıkartma girişiminde bulunmamış olsa da başka ahmakların bu oyunu nasıl oynadıklarını görmüş, duymuştu ve onların gülünç nezaketlerini taklit ediyordu. Kim olsa onların iki âşık olduğunu düşünürdü. Ve bu sırada elleri yavaşça Jessica'nın bileklerine doğru uzanıyordu.

Jessica hiç sesini çıkarmıyordu, sadece Lord'un ellerine ve yüzüne donuk bir ifadeyle bakıyordu ki bunu Dain, sessiz korku olarak yorumluyordu.

Dışarıdan göründüğü gibi kendini içten içe sakin hissedebilseydi buna çok daha doğru bir yorum getirebilirdi. Dışarıdan, duygusal açıdan niyeti belli biri gibi görünüyordu, kısık sesiyle baştan çıkarıcıydı. İçindeyse, altıncı düğme itibariyle kalp atışlarının hızlanmaya başladığının rahatsız edici bir şekilde farkındaydı. On ikinci düğmede, kalbi yerinden fırlayacak gibi olmuştu. On beşincide, nefes alıp verişini bir düzene sokmak için iyice yoğunlaşmak zorunda kaldı.

Fahişelerin elbiselerini, kombinezonlarını, jartiyerlerini, naylon çoraplarını sayısız defalar üzerlerinden çıkarmıştı. Ancak daha önce hiç zarif bir bakirenin eldiveninin düğmelerini çözmemişti. Şu ana kadar işlediği müstehcen faaliyetlerin haddi hesabı yoktu. Fakat daha önce kendini bir kez bile bu şekilde -son inci düğmeyi de çözüp, yumuşak ruganı yavaşça çıkarıp, onun elini çıplak bıraktıktan sonra esmer parmaklarını enfes teninde gezdirirken- hissetmemişti.

Hislerinin tercümesini Dain sözlüğünde aramakla o kadar meşguldu ve orada okudukları karşısında o kadar şaşkındı ki Bayan Trent'in gri gözlerinin aldığı -ve saygıdeğer

bir bakirenin baştan çıktığını haber veren- o büyülenmiş, sersemlemiş bakışları fark edemedi.

Yüzündeki ifadeyi görmüş olsa bile lanet olası bir eldiven ve bir lokma kadın eti yüzünden bu denli talihsiz bir şekilde heyecanlanmış olmasına inandığından daha fazla inanmazdı bu duruma. Üstelik gördüğü et parçası da iyi parçalardan değildi -erkeklerin sahip olmadıklarından- *bileğinin* birkaç santiminden fazlası değildi.

En kötüsü duramıyor olmasıydı. En kötüsü, taklit ettiği tutkulu ifadenin gerçeğe dönüşmesiydi ve artık İtalyanca konuşmaları atlar ya da kanalizasyonla ilgili değildi. Aksine, tüm düğmelerini, tüm çengel ve şeritleri nasıl çözmek istediğini, onu elbisesinden nasıl soymak ve canavar Blackmoor ellerini nasıl onun beyaz bakire teninde gezdirmek istediğini anlatıyordu.

Fantezilerini ayrıntılarıyla anlatırken, bir yandan da onun enfes derecede şehvetli avuçlarını görünür kılıyordu. Sonra onun parmaklarını hafifçe kendine doğru çekti. Ve durdu. Sonra biraz daha çekti. Ve durdu. Sonra biraz daha çekti. Ve eldiven tümüyle çıktı. Eldiven masanın üzerine düştü ve Dain onun küçük, soğuk, beyaz elini, kendi büyük sıcak elinin içine aldı. Jessica hafifçe iç çekti. Mücadele etmedi –ki etmiş olsaydı bu Dain'i zerre kadar ilgilendirmeyecekti zaten.

Dain'in bedeni yanıyordu, nefesi kesilmişti ve kalbi, bir şeyin peşinden koşuyormuşçasına hızla atıyordu. Aslında bir şeyin peşinden koşup onu nihayet elde etmişti ve bırakacak gibi de görünmüyordu. Parmaklarıyla Jessica'nın elini kavradı ve ona vahşi bir bakış fırlattı; kaçmaya çalışmasına mani olurcasına, "Kolaysa, bir *dene*" der gibiydi.

Genç kadının yüzünde hâlâ aynı ifadenin bulunduğunu fark etti. Jessica gözlerini kırptı ve bakışını bir bütün

olmuş ellere yöneltti. Kısık, soluksuz bir ses tonuyla, "Çok *üzgünüm*, Lordum," dedi.

Henüz kendi nefesine tam olarak hâkim olamayan Dain, konuşmayı az da olsa becerebildi. "Üzgün olduğunuzdan kuşkum yok. Ama gördüğünüz gibi... Artık çok geç," dedi.

"Görüyorum," dedi genç kadın, başını hüzünlü bir şekilde sallayarak. "Korkarım, itibarınız bir daha asla eskisi gibi olmayacak."

Dain, küçük bir huzursuzluk hissetti. Bu hissi, kendilerini seyreden kalabalığa göz gezdirdikten sonra bir kahkahayla görmezden geldi. "*Cara Mia**, bu sizin kendi..."

"Dain Markisi, bir *hanımefendiyle* görüldü," dedi genç kadın. "Bir hanımefendiye kur yaparken görüldü." Lord'un yüzüne baktı, gümüşi gözleri ışıldıyordu. "Çok hoştu. İtalyanca'nın bu kadar dokunaklı olduğunu bilmezdim."

"Kanalizasyonlardan bahsediyordum," dedi Dain gergin bir tavırla.

"Bilmiyordum. Eminim bizi izleyenler de bilmiyordu. Herkes benimle flört ettiğinizi düşünüyor..." Gülümsedi. "Bertie Trent'in bakire kız kardeşini tavlamaya çalıştığınızı."

Dain o anda -ki artık çok geçti- muhakemesindeki hatayı fark etti. Sonra, Esmond'ın efsanevi Genevieve hakkında söylediklerini anımsadı. Buradaki herkes genç kadının, büyükannesinin izinden gittiğini düşünüyordu *-ölümcül bir güzellik-* ve lanet olası Parisliler, Dain'in onun büyüsüne kapıldığına inanacaklardı.

"Dain," dedi Jessica kısık ve sert bir sesle. "Hemen elimi bırakmazsanız, sizi öpeceğim. Herkesin önünde."

---

*Cara mia: İtalyanca'da *canım benim, tatlım benim* anlamına gelir.

Böyle bir durumda kendisinin de karşılık vereceği yönünde dehşet verici bir kuşku dalgası geçti Dain'in içinden. Dain, şeytanın ta kendisi, bir hanımefendiyi öperken, bir *bakireyi*... Kapıldığı telaşı bastırdı.

"Bayan Trent," dedi, sesini genç kadınınkiyle aynı derecede kısık ve sert çıkartarak. "Denediğinizi görmek isterim."

"Yemin ederim." Dain'in arkasından tanıdık ve sevimsiz bir ses geldi. "Neredeyse şu lanet olasıca Bwy kuyumcusunun oraya kadar gittim... Biliyorum bu senin tam olarak istediğinden değil ama denedim ve şunu söyleyebilirim ki hayal kırıklığına uğramayacaksın."

Olduğu ortamdaki gerginlikten habersiz olan Bertie Trent, Dain'in elinin hemen yanına bir puro kutusu koydu. Bayan Trent'in elini sıkıca içinde tutan elin hemen yanına.

Bertie'nin bakışları Dain'in eline çevrildi ve mavi gözleri açıldı. "Tanrı aşkına, Jess!" dedi aksi bir üslupla. "Sana insan bir dakika için bile güvenemez mi? Sana kaç kez söylemem gerekiyor... Arkadaşlarımı rahat bırak."

Genç kadın soğukkanlılıkla elini Lord'un elinden çekti.

Bertie, Dain'e özür diler gibi bir bakış attı. "Aldırma, Dain. Bunu herkese yapar. Onları istemediği halde bunu neden yapıyor, anlamıyorum. Tıpkı Louisa Teyze'nin aptal kedileri gibi. Bir fareyi yakalamak için ellerinden geleni yapar, sonra onu yemez mübarekler. Başka birisi gelip alsın diye cesetleri orada öylece bırakırlar."

Jessica'nın dudakları titredi.

Dain'in içindeki gürültülü ve karışık duyguları bastırmak, onları soğuk bir öfkeye dönüştürmek için yeterliydi.

Eğitimine, başı klozete sokularak başlamıştı. Daha önce

de kendisiyle alay edilmiş ve işkenceye maruz kalmıştı. Ama bunlar çok uzun sürmemişti.

"Çok şükür, Trent, tam zamanında geldin," dedi Dain. "Şükranımı ve minnettarlığımı sözlerle ifade edemeyeceğimden senin için bir şeyler yapmalıyım. Neden karşı konulmaz kız kardeşini eve bıraktıktan sonra bana gelmiyorsun? Vawtry ve birkaç arkadaş daha gelecek. Birkaç şişe şarap ve özel bir şans oyunu için."

Lord Dain, Trent'in tutarsız memnuniyet sözcüklerine katlandıktan sonra ikisini de geride bırakarak ağır adımlarla mekândan ayrıldı. Boğulana kadar Bertie Trent'in başını suda tutmaya oldukça kararlıydı.

Lord Dain daha evine varmadan, Bayan Trent'le *tête-â-tête** geçirdiği dakikaların raporu şahitler tarafından Paris sokaklarına çoktan yayılmaya başlamıştı bile.

Şafak sökmek üzereyken Dain'in özel içki ve kumar sefahati bitmiş. Bertie de birkaç yüz pound hafiflemiş olarak birkaç hizmetçi tarafından yatağına taşınıyordu. Dain Markisi'nin Bayan Trent'le ilgili niyeti üzerine bahisler oynanıyordu.

Öğleden sonra saat üçte Francis Beaumont, Tortoni'nin yerinde Vawtry'ye rastlamış ve onunla Dain'in, Kral'ın haziran ayındaki doğum gününden önce, Bayan Trent'le izdivaç yapacağına dair yüz elli pound üzerine iddiaya girmeyi teklif etmişti.

"Dain?" diye tekrarladı Vawtry. Ela gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Evlenmek?* Soylu bir bakireyle? Trent'in *kız kardeşiyle?*"

On dakika sonra, Vawtry nihayet kahkahalarını sonlan-

*Tête-â-tête: Fransızca *baş başa* anlamına gelir.

dırıp, tekrar düzenli solumaya başladığında, Beaumont teklifini yineledi.

"Bu çok kolay," dedi Vawtry. "Paranı alamam. Adil olmaz. Dain'i Oxford'dan beri tanıyorum. Kafede yaptığı şey, her zamanki şakalarından biriydi. Ortalığı karıştırmak için. Şu anda oturmuş, herkesi nasıl kandırdığını düşünerek kıs kıs güldüğüne eminim."

"İki yüz," dedi Beaumont. "Bir hafta içinde gülmeyi bırakacağına dair iki yüz pound öneriyorum."

"Anladım," dedi Vawtry. "Demek paranı başka bir fare deliğine atmak istiyorsun. Pekâlâ, adamım. Koşulları belirle."

"Bir hafta içinde, birisi Dain'in kadının peşinden gittiğini görür," dedi Beaumont. "Dain kadını takip eder. Bir sokakta. Elini tutar. Dostum, umrumda değil, saçlarını kökünden de kavrayabilir. Bu onun tarzına daha uygun, değil mi?"

"Beaumont... Kadınların *peşinden koşmak* Dain'in tarzı filan değil," dedi Vawtry sabırla. "Dain, şunu alacağım, der... Sonra da parayı bastırır, kadın da onunla gider."

"Bu kadının peşinden koşacak..." dedi Beaumont. "Tıpkı söylediğim gibi. Güvenilir tanıkların şahitliğinde. Bunu, yedi gün içinde yapacağına dair iki yüz pound ortaya koyuyorum."

Dain hakkındaki derin bilgisinin Roland Vawtry'ye kazandıracağı ilk para değildi bu. Aslında gelirinin yarısını, şeytanın davranışlarını öngörerek kazanıyordu. Beaumont'ın bunu çoktan öğrenmiş olması gerektiğini düşündü. Ama Beaumont öğrenmemişti ve adamın yüzüne yerleşen kendini beğenmiş gülümseme, Vawtry'nin sinirlerini bozmaya başlamıştı. Kendi yüzüne derin bir

acıma ifadesi vererek -Beaumont'ın sinirlerini bozmak için- Vawtry bu teklifi kabul etti.

Altı gün sonra Jessica, erkek kardeşinin *evinin* penceresinin önünde duruyor ve kaşları çatık bir şekilde aşağıdaki caddeye bakıyordu.

"Seni *öldüreceğim*, Dain," diye mırıldandı. "O İtalyan burnunla siyah kaşlarının birleştiği yere bir mermi konduracağım."

Saat altıya geliyordu. Bertie banyo yapmak ve giyinmek için saat dört buçukta evde olacağına dair söz vermişti. Madam Vraisses'in partisine giderken Jessica'ya ve Genevieve'e eşlik edecekti. Ev sahibesi, Bayan Beaumont'ın portresinin örtüsü saat sekizde açılacaktı. Bertie'nin kıyafetini değiştirmesi iki buçuk saat sürdüğü ve trafiğin yoğunluğu göz önünde bulundurulursa, açılışı kaçıracakları kesindi.

Ve hepsi Dain'in suçuydu.

Dain kafedeki buluşmalarından beri Bertie'yi gözünün önünden ayırmıyordu. Nereye gitse, ne yapsa, belli ki Bertie olmadan keyif alamıyordu.

Bertie, tabii ki, sonunda Dain'in ölümsüz dostluğunu kazandığına inanıyordu. Kuş beyinli ve saf olduğu için Bertie, tüm bunların Dain'in kendisinden aldığı bir intikamdan ibaret olduğunun farkında değildi.

Bunlar, Dain'in ne kadar aşağılık bir hain olduğunu daha da iyi ortaya koyuyordu. Meselesi Jessica'ylaydı ama hayır... Adil bir şekilde savaşamıyor ve bunu yapabilecek biriyle baş edemiyordu. Kendisini, kendini nasıl savunacağına dair en ufak bir fikri olmayan, zavallı, aptal erkek kardeşi üzerinden cezalandırıyordu.

Bertie, bayılana kadar içmeyi bırakmayı bilmezdi ya da

bir kart oyununu bırakmayı, ya da kaybedeceği aşikâr olan bir iddiadan çekilmeyi ya da değerinin üç katını isteyen bir fahişeyle pazarlık etmeyi. Dain içiyorsa, Bertie de içmeliydi –ki buna yetecek mideye sahip olmamasına rağmen. Dain kumar oynadığında ya da bahse girdiğinde ya da bir fahişeye gittiğinde, Bertie de aynı şeyleri yapmak zorundaydı.

Jessica prensipte bu alışkanlıkların hiçbirine karşı çıkmıyordu. Kendisi de birçok defalar çakırkeyif olmuş, kâğıt oynadığında ya da bir bahse girdiğinde para kaybetmişti ama bunlar belirli ve makul sınırlar içindeydi. Fahişelere gelince... Bir erkek olsaydı, arada sırada biriyle beraber olur ama kesinlikle hak ettiğinden fazla bir ücret ödemezdi. Jessica, Dain'in Bertie'nin iddia ettiği kadar çok ödediğine pek inanmıyordu ama Bertie parayı kendi gözleriyle gördüğüne dair şerefi üzerine yemin etmişti.

Jessica sabrı taşmış bir şekilde, "Bu doğru olsa bile..." demişti Bertie'ye. "Nedeni ihtiyaçlarının aşırı olmasındandır çünkü kadınların daha çok çalışmaları gerek, anlamıyor musun?"

Bertie'nin tek anladığı Jessica'nın, kendisinin idolü kadar şehvetli bir aygır olmadığını ima ediyor oluşuydu. Jessica, erkek kardeşinin erkekliğine çamur atmıştı, bu yüzden de Bertie, paldır küldür evden çıkmış ve ertesi sabah yediye kadar eve gelmemişti -ya da arkadaşları tarafından eve taşınmamıştı.

Bu esnada Jessica, neredeyse o saate kadar yatağında uyanık kalmış, düşünceleri ise Dain'in yataktaki partnerinden ne beklediği sorusuna yoğunlaşmıştı.

Jessica Genevieve sayesinde normal erkeklerin temelde neye ihtiyaç duyduklarını ya da neyi sağladıklarını -bu insanın olaya hangi açıdan baktığına bağlıydı- biliyordu.

Mesela kadınların eteklerinin altına saklanan erkeklerin ne yaptığını biliyordu, tıpkı bu tip pozisyonların yaramaz saatlerde yaygınca bulunmadığını bildiği gibi. Saati almasının nedeni de buydu.

Ama Dain'in normal olmadığını ve temel işlerden fazlası için bir dünya para verdiğini düşünmek bile Jessica'nın yatağında ateşler içinde dönüp durmasına sebep oluyordu... Abartılı bir korku ve merakla tabii ki -ve eğer kendisine karşı tümüyle dürüst olması gerekirse ki genelde öyleydi- biraz da özlemle. Tanrı yardımcısı olsa iyi olurdu.

Dain'in ellerini düşünmeden edemiyordu. Bu, onun bedeninin diğer bölümlerini hiç tasavvur etmiyor demek değildi ama o büyük, usta ellerle Jessica bire bir coşkulu bir fiziksel deneyim yaşamıştı.

Sadece ellerini düşünürken bile -şu anda olduğu kadar öfkeliyken bile- diyaframından karnına doğru ilerleyen sıcak ve acı dolu bir akım hissediyordu.

Ki bu onu yalnızca daha da çok öfkelendiriyordu.

Şöminenin üzerindeki saat, geçen zamanı haber verdi.

Önce Dain'i öldüreceğim, dedi kendi kendine. Sonra da kardeşimi.

Withers içeri girdi. "Kapıcı, Marki'nin evinden döndü," dedi.

Bertie, Parisliler'in geleneklerinden geri kalmayarak, normalde uşak ve hizmetçilerin yapacağı işleri yapması için evinin kapıcısına güveniyordu. Yarım saat önce kapıcı Tesson, Lord Dain'in evine gönderilmişti.

"Görünen o ki Bertie'yi beraberinde getirmemiş," dedi Jessica. "Yoksa şimdiye kadar kardeşimin holdeki bağırışlarını çoktan duymuş olurdum."

"Lord Dain'in uşağı, Tesson'ın sorusunu yanıtlamayı reddetmiş," dedi Withers. "Tesson görevine sadık kalarak

ısrarcı davrandığında da haddini bilmez uşak ona fiziksel tacizde bulunmuş ve onu kapı dışarı etmiş. Uşakları... Bayan Trent... Görünen o ki efendilerine inanılmaz derecede benziyor."

Jessica Dain'in, erkek kardeşinin zaaflarını sömürüyor oluşunu kabul ediyordu. Ama ona yalnızca bir mesaj iletmek isteyen zavallı bir adamın üzerine hizmetçisini salması bambaşka bir sorundu.

Publilius şöyle demişti: *Hataları affedin, yenilerini teşvik edin.*

Ancak Jessica bunu affetmeyecekti. Yumruklarını sıkarak kapıya doğru yürüdü. "Uşak, Mefistotales*'in ta kendisi olsa dahi umrumda değil," dedi. "Bir de beni kapı dışarı etmeye çalışsın bakalım!"

Kısa bir süre sonra, dehşet içindeki hizmetçisi Flora'yla birlikte bir at arabasıyla, Lord Dain'in evine vardılar. Jessica, Lord Dain'in sokak kapısının tokmağını ısrarla vurmaya başladı.

Kapıyı üniformalı bir uşak açtı. Boyu bir seksen vardı. Adam kendisini küstahça baştan aşağı süzerken, Jessica aklından geçenleri tahmin etmekte zorluk çekmedi. Bir gıdım aklı olan her uşak, Jessica'nın bir hanımefendi olduğunu anlardı. Öte yandan, hiçbir hanımefendi bekâr bir centilmenin kapısını böyle vurmazdı. Sorun şuydu ki Dain bir centilmen değildi. Jessica, uşağın bilmeceyi çözmesini beklemedi.

"İsmim Trent," dedi sert bir şekilde. "Ve boş gezenin boş kalfası uşağın biri bana alık alık bakarken, kapıda dikilmeye pek alışkın değilim. Yolumdan çekilmek için tam üç saniyen var. Bir, iki..."

---

*Mefistotales: *Mephistopheles*. Rönesans dönemi Avrupa yazınında Hıristiyan mitolojisinin lider şeytanlarından biri olarak bilinir.

Adam yoldan çekildi ve Jessica hızla antreye doğru ilerledi.

"Kardeşimi getir!" diye bağırdı.

Uşak inanmaz gözlerle ona baka kalmıştı. "Bayan, Bayan..."

"Bayan Trent!" dedi Jess. "Bay Bertram'ın kız kardeşi. Onu görmek istiyorum. *Şimdi!*" Söylediklerinin vurgusunu kuvvetlendirmek için şemsiyesinin ucunu yere vurdu.

Jessica, kendisinden iri ve haylaz çocuklara ve mütemadiyen "Beyefendi, bundan hoşlanmaz" ya da "Hanımefendi, izin vermez" gibi cümleler sarf eden teyze ve eniştesinin hizmetçilerine karşı kullandığı ses tonunu kullandı.

Tavrı ve ses tonu ile karşısındakine iki seçenek tanıyordu: İtaat et ya da öl. Geçerliliğini, tıpkı bir çok diğer durumda olduğu gibi burada da kanıtladı.

Uşak, holün sonundaki merdivenlere doğru telaşlı bir bakış attı. "Ben, ben yapamam hanımefendi," diye fısıldadı korku içinde. "Beni, beni *öldürür*. Bölme izni yok, hanımefendi. Kesinlikle yok."

"Anlıyorum," dedi Jessica. "Yarın kadar bir kapıcıyı sokağa atma cesaretin var ama..."

İçeriden bir silah sesi geldi.

Jessica, "Bertie!" diye feryat etti. Şemsiyesini düşürdü ve merdivenlere doğru koşmaya başladı.

Normal koşullarda silah sesini takip eden kadın bağırışları duysa Jessica panik olmazdı. Sorun, erkek kardeşinin civarda oluşuydu. Bertie, bir hendeğin etrafındaysa, ne yapar eder onun içine düşerdi. Eğer açık bir pencerenin yakınındaysa, ne yapar eder oradan aşağıya düşerdi.

Bu yüzden, eğer Bertie hareket eden bir merminin civarındaysa, dosdoğru onun üzerine yürümüş olabilirdi.

Jessica kardeşini, vurulmamış olmasını dileyecek kadar iyi tanıyordu. Tek duası, kanamayı durdurmaya gücünün yetmesiydi.

Uzun merdivenlerden koşarak çıktı ve hole geldiğinde, tereddüt etmeksizin –dişi- çığlıklara ve erkeksi –sarhoş- bağrışmalarına yöneldi.

Kapıyı savurarak açtı.

Gördüğü ilk şey, halının üzerinde yüzüstü yatan erkek kardeşi oldu.

Bir an için tüm gördüğü buydu. Ona doğru yürüdü. Tam onu muayene etmek için eğilecekken, Bertie'nin göğsü sarsıntılı bir biçimde kalktı ve gürültülü bir horultu yükseldi. Jess'i anında tekrar ayağa dikecek ölçüde gürültülü ve kötü bir horultu.

Sonra odada mezar gibi bir sessizlik olduğunu fark etti.

Jessica, çevresine şöyle bir baktı.

Sandalyelere dağılmış ve kanepelere sere serpe uzanmış, yarı giyinik olmanın çeşitli safhalarında olan, yaklaşık bir düzine adam vardı. Bazılarını daha önce hiç görmemişti. Bazılarını ise -Vawtry, Sellowby, Goodridge- tanıyordu. Onların yanındaysa, dünyanın en eski mesleğine mensup birkaç kadın oturuyordu.

Ardından bakışları Dain'e odaklandı. Büyük bir sandalyede oturmuş, elinde bir tabanca, kucağında da etine dolgun iki fahişe vardı -biri sarışın, biri esmer. Hepsi ona bakıyordu ve kapıdan içeri daldığından beri aynı donmuş pozisyonlarını koruyorlardı. Esmer kadın, belli ki Dain'in gömleğini kemerinden kurtarmaya uğraşıyordu, diğeri ise işleme erkeğin pantolon düğmelerini çözerek katkıda bulunuyordu.

Grup seksin eşiğindeki bir çok yarı çıplak ve sarhoş

erkek ve kadınla çevrili olmak, Jessica'da en ufak sıkıntı yaratmamıştı. Evdeki kızları feryat ettirmek için etrafta çırılçıplak koşan pek çok erkek çocuk görmüştü... Ayrıca birden çok kez yetişkin bir erkeğin bel altı bölümünü tümüyle çıplak gördüğü de olmuştu –bu, erkek kuzenlerinden birinin dahice şakalarından biri oluyordu genellikle.

İçinde bulunduğu ortamın bu özelliğinden hiç rahatsızlık duymadı. Dain'in elindeki tabanca bile sinirine dokunmuyordu çünkü zaten patlamıştı ve yeniden doldurulması gerekiyordu.

Tecrübe ettiği tek rahatsız edici his, şu iki sürtüğün boyalı saçlarını köklerinden söküp bütün parmaklarını kırmak yönünde duyduğu mantıksız dürtüydü. Kendisine bunun saçma sapan bir düşünce olduğunu söyledi. Onlar, sadece karşılığında para kazandıkları işi yapan kadınlardandı. Kendisine, onlar için üzüldüğünü ve bu kadar mutsuz hissetmesinin nedeninin bu olduğunu söyledi.

Buna neredeyse inandı. Ne oranda inanmış ya da inanmamış olursa olsun, o kendisinin efendisiydi ve bu yüzden tüm durumların da efendisiydi.

"Öldüğünü sandım," dedi Jessica, başıyla baygın erkek kardeşini işaret ederek. "Ama yalnızca ölümüne sarhoş. Benim hatam." Kapıya doğru yürüdü. "Lütfen devam edin *bayanlar baylar.*"

Ve dışarı çıktı.

Lord Dain, bir dereceye kadar her şeyin yolunda gittiğine karar verdi. Fahişelerle yaşadığı geçici probleme nihayet bir çözüm yolu bulmuştu. Onlarla genelevde ya da sokakta olmaya tahammül edemiyorsa, onları eve getirecekti.

Bu, bir ilk değildi.

Dokuz yıl önce Charity Graves isimli bir kızı babası-

nın cenazesinden birkaç saat sonra, atalardan kalma baba yatağında ağırlamıştı. Kız, oldukça eğlenceli bir arkadaştı ama tabii yeni ölmüş babasının ve soylu atalarının ruhları etrafında dönerken, Dain pek de eğlenememişti.

Dokuz ay sonra kızla küçük bir tatsızlık yaşandı ama kolaylıkla üzerinden gelindi. Dain'in temsilcisi, yıllık elli pound karşılığında, bunun çaresine baktı.

O zamandan beri Dain, iş hayatının kurallarıyla oynayan ve kendi ticaretlerini sürdüren fahişelerle kendini sınırladı. Fahişeler, ona şantaj yapıp sömürmeye çalışmaktan ya da küçük veletler üretmekten çok daha iyi işler yapıyorlardı.

Denise ve Marguerite kuralları anladılar, bu yüzden Dain de nihayet işe doğru düzgün koyulmaya niyetlendi.

Bayan Trent'le işi biter bitmez.

Dain, Jessica'nın kendisine eninde sonunda yaklaşacağından emin olmasına rağmen, oturma odasına aniden girivermesini de beklemiyordu. Yine de bu durum genel olarak, Dain'in planlarına uygun nitelikteydi. Jessica'nın erkek kardeşi, tatmin edici bir hızla parçalara ayrılıyordu. Ve şimdi Dain, adamın dökülmesinde aktif bir rol almıştı.

Bayan Trent bunun nedenini biliyordu. Ve zeki bir kadın olarak yakında, Dain Markisi'ni aptal yerine koyarak ölümcül bir hata yaptığını kabul etmek zorunda kalacaktı. Dain, onu dizlerinin üzerinde hatasını kabul etmek zorunda bırakma kararı almıştı. İşte o zaman Dain'den merhamet dilemeye de mecbur olacaktı.

Bu noktada işler karışmaya başlıyordu.

Yaptığı tek şey, bir erkek kardeşine, bir de odanın geri kalanına sinir bozucu bir bakış atıp sonra da bakışlarını Dain'e çevirmek olmuştu. Sonrasında da büyük bir so-

gıkkanlılıkla arkasını dönmüş ve çekip gitmişti katlanılmaz yaratık.

Altı gün boyunca Dain, bu heyecanlı serseminin candan dostuymuş rolü yaparak, neredeyse tüm yürüyüş zamanlarını, Jessica'nın lanet olası erkek kardeşiyle geçirmişti. Altı gün boyunca, Trent gevezelikleriyle Dain'in kafasını şişirmiş, her hareketini taklit etmiş, Dain'in ilgisini çekmek için her şeyi yapmış ve ayakları -kendi ayakları dahil- önüne çıkan her talihsiz nesneye ve insana takılarak sendelemişti. Jessica'nın köpek yavrusuna benzeyen erkek kardeşiyle bir hafta geçirip sinirlerini alt üst ettikten sonra... Dain'in elde ettiği tek şey ise Bayan Trent'in eğlence konusu olduğuydu.

"Kalkın!" dedi çok kısık bir sesle. Denise ve Marguerite derhal onun kucağından kalkıp odanın karşı köşesine yöneldiler.

"Bak, Dain..." diye başladı söze Vawtry, yatıştırıcı bir ses tonuyla.

Dain, adama yakıcı bir bakış fırlattı. Vawtry, şarap şişelerinden birine uzandı ve alelacele kadehini doldurdu.

Dain, tabancayı yere koydu, kapıya doğru yürüdü ve kapıyı ardından çarparak dışarı çıktı.

Bundan sonra, çabuk hareket etti. Merdiven sahanlığına, Trent'in kız kardeşinin sokak kapısının önünde bir an için durup etrafa bakındığını görecek kadar hızlı varabildi.

"Bayan Trent," dedi. Sesini yükseltmedi. Buna ihtiyacı yoktu. Kızgın bariton sesi holde küçük bir şimşek gibi yankılandı.

Genç kadın kapıyı hiddetle açtı ve dışarı çıktı.

Dain, kapının kapanışını izledi ve kendi kendine odaya geri dönmesi gerektiğini söyledi. Onun peşinden gider-

se, onu öldürecekti. Ki bu kabul edilemezdi çünkü Dain hiçbir koşul altında, karşı cinsten gelen provokasyonlara aldırış etmezdi.

Kendisine bunları söylerken bile geri kalan merdivenleri iniyor ve kapıya yönelen uzun holde ilerliyordu. Kapıyı hızla açtı ve dışarı çıktı, kapı arkasından gürültüyle kapandı.

Beş

Dain neredeyse genç kadını eziyordu çünkü -nedendir bilinmez- Bayan Trent caddeden aşağı doğru yürümüyor, aksine Dain'in evine yönelmiş, geri geliyordu.

"Adamdaki hadsizliğe bir bakın!" diye bağırdı kapıya yönelerek. "Burnunu kıracağım. Önce kapıcı, sonra hizmetçim, şimdi de *arabacım*. Bu, sınırları zorluyor artık."

Dain onun yoluna çıktı. İri bedeni kapıyı örtüyordu. "Ah, hayır, bunu yapmayacaksınız. Oyununuz her ne ise ne biliyorum ne de umursuyorum..."

"*Oyunum* mu?" Jessica geri adım attı, ellerini kalçalarının üzerine yerleştirdi ve ona ters ters bakmaya başladı. En azından öyle görünüyordu. Şapkasının büyüklüğü ve ışığın yetersizliği yüzünden bunu tam olarak anlamak güçtü.

Güneş henüz batmamıştı ama gökyüzünü saran kocaman gri bulutlar, Paris'e asık bir surat vermişti. Uzaklardan hafif şimşek çakmalarının sesi duyuluyordu.

"*Benim* oyunum?" diye tekrarladı genç kadın. "Olan şey, efendisini örnek alan kabadayı bir hizmetçinin hıncını

masum insanlardan alıyor oluşu! Kuşkusuz, şemsiyemi de çaldıktan *sonra*, atları ürkütmüş ve içinde hizmetçimin de olduğu at arabasını kaçırmanın, dahası beni böyle eli kolu bağlı bırakmanın müthiş bir şaka olacağını düşünmüş."

Jessica, yürümeye başladı.

Dain durumu anladığı kadarıyla... Herbert Bayan Trent'in hizmetçisini ve onları buraya getiren arabayı korkutarak kaçırmıştı.

Gök gürültülü bir yağmur fırtınası hızla yaklaşıyordu, Herbert genç kadının şemsiyesini almıştı... Bu havada ve özellikle bu saatte boş bir at arabası bulma şansı yoktu.

Dain gülümsedi. "Hoşça kalın o halde, Bayan Trent," dedi. "İyi gezintiler dilerim."

"Hoşça kalın, Lord Dain," diye yanıtladı Jessica başını çevirmeden. "İneklerinizle hoş bir akşam dilerim."

İnekler?

Yalnızca beni kışkırtmaya çalışıyor dedi Dain kendi kendine. Hiçe sayıldığında ilgi çekmek için girişilmiş umutsuz bir çaba. Ama Dain iğnenin tenine battığını hissetmişti. Buna gülüp geçip, ineklerine geri dönmesi gerektiğini söyledi kendine.

Birkaç öfkeli adımdan sonra genç kadının yanındaydı. "Merak ediyorum, acaba bu erdemlilik taslama mı, yoksa kıskançlık mı?" diye sordu. "Ticaret şekilleri mi sizi kızdıran, yoksa daha cömertçe ödüllendirilmeleri mi?"

Jessica yürümeye devam etti. "Bertie bana ne kadar ödeme yaptığınızı söylediğinde, bu derecede pahalı olan şeyin, kadınların sundukları olduğunu sanırdım," dedi. "Hâlbuki şimdi, yanıldığımı anlıyorum. Belli ki hacme göre ödeme yapıyorsunuz."

"Ücretleri aşırı olabilir," dedi Dain, onu sarsmamak için kendini zor tutuyordu. "Ama ne de olsa, ben pazarlık

etmede sizin kadar usta değilim. Belki gelecekte, benim için iş görüşmeleri yönetmeyi kabul edersiniz. Bu durumda, size ihtiyaçlarımı tarif etmem gerek. Hoşuma giden şey..."

"Onların iri, dolgun ve aptal olanlarını seviyorsunuz," dedi Jessica.

"Aklın pek önemli olduğu söylenemez," dedi Dain, genç kadının şapkasını kafasından çekip üzerinde tepinmemek için kendini zor tutuyordu. "Onları, metafizik üzerine tartışmak için tutmuyorum. Ama madem nasıl görünmelerinden hoşlandığımı anladınız, size ne yapmalarından hoşlandığımı da anlatmalıyım."

"Kıyafetlerinizi çıkarmalarından hoşlandığınızı biliyorum," dedi Jessica. "Ya da tekrar giydirmelerinden. Gördüğüm an itibariyle performanslarının başlarında mı yoksa sonralarında mı olduğuna karar vermek zor."

"*İkisini* de severim," dedi dişlerini sıkarak. "Ve arada da..."

"Size, en azından şu an için düğmelerinizi iliklemenizi öneriyorum," dedi Jessica. "Pantolonunuz, her an botlarınızın üzerine düşebilecek gibi görünüyor."

Dain, o ana kadar kılığının farkında değildi. Manşetlerinin bileklerine vurduğunun, gömleğinin şiddetli rüzgârda dalgalandığının bilincine henüz varmıştı.

"Utangaç" ve "alçak gönüllü" kelimeleri, Dain'in sözlüğünde bulunmasına rağmen, bu sözcüklerin kendisiyle hiçbir bağlantısı yoktu. Öte yandan karakterine zıt düşen bir özelliği vardı Dain'in, daima iki dirhem bir çekirdek giyinirdi. Dünyanın giyim açısından en kritik şehrinin sokaklarında dolaştığını hiçbir zaman unutmazdı.

Boynuna kadar tüm vücudunu ateş bastı. "Teşekkür ederim, Bayan Trent," dedi bozuntuya vermeden. "Beni

durumdan haberdar ettiğiniz için." Sonra, genç kadının yanında yürürken aynı soğukkanlılıkla, bütün pantolon düğmelerini açtı, gömleğini içine soktu ve sallana sallana düğmelerini tekrar iliklediı.

Bayan Trent nefesi kesilir gibi bir ses çıkardı.

Dain, genç kadına keskin bir bakış attı. Şapka ve gittikçe yoğunlaşan karanlık yüzünden tam emin olamıyordu ama rengi değişmiş gibiydi.

"Fenalaşıyor musunuz, Bayan Trent?" diye sordu. "Az önce dönmeniz gereken yeri kaçırmanız bu yüzden mi?"

Jessica durdu. "Kaçırdım," dedi boğuk bir sesle. "Çünkü sapmam gereken yolun o yol olduğunu anlayamadım."

Dain gülümsedi. "Evinize giden yolu bilmiyor musunuz?"

Genç kadın Dain'in dikkat çektiği sokağa doğru yeniden yürümeye başladı. "Yolumu bulabilirim."

Dain onu köşeyi dönünceye kadar takip etti. "Oraya nasıl gideceğinize dair en ufak bir fikriniz olmamasına rağmen, gecenin kör karanlığında kardeşinizin evine yürüyeceksiniz öyle mi? Delirdiniz mi?"

"Havanın kararduğına katılabilirim ancak gecenin kör karanlığında olduğumuzu düşünmüyorum," dedi Jessica. Her hâlükârda, yalnız olmadığım muhakkak ve refakatçi olarak da Paris'in en korkunç adamını seçmem hiç de delice değil. Çok nazikçe bir davranış, Dain. Çok tatlı, gerçekten." Dar bir sokaktan durdu. "Ah, sanırım yavaş yavaş hatırlamaya başladım. Burası Rue de Provence'a çıkıyordu, değil mi?"

"*Ne* dediniz?" diye sordu Dain ürkütücü ve kısık bir ses tonuyla.

"Burası, Rue de..."

"*Tatlı*," dedi Dain, genç kadını takip ederken.

"Evet, işte burası," dedi Jessica ve adımlarını hızlandırdı. "Sokak lambasını tanıdım."

Dain eğer karşısındaki bir erkek olsaydı Jessica'nın o sokak lambasıyla kesinlikle daha yakından tanışmasını sağlardı.

Yumruklarını sıktığını fark etti. Adımlarını yavaşlattı ve kendi kendine eve dönmesi gerektiğini söyledi. Şimdi. Hayatında bir kadına el kaldırmamıştı. Bu yalnızca rezil bir kontrol kaybının göstergesi değil, aynı zamanda korkaklık belirtisi sayılabilirdi. Yalnızca korkaklar, silahsızlara karşı ölümcül silah kullanırlardı.

"Yakın bir zamanda, Paris'in sokaklarını dolaşıp insanları bir ayaklanmaya teşvik edeceğiniz gibi bir tehlike görünmüyor," dedi Dain sertçe. "Size, geri kalan seyahatinizi yalnız tamamlamanız için, vicdanım rahat olarak izin verebileceğime inanıyorum."

Jessica durdu, döndü ve gülümsedi. "Sizi anlıyorum. Rue de Provence, bu saatlerde genellikle kalabalık olur ve arkadaşlarınızdan biri sizi görebilir. Centilmenliğinizle ilgili tek bir kelime etmeyeceğime söz veriyorum."

Gülüp geçmesi ve gitmesi gerektiğini söyledi Dain kendi kendine. Bunu binlerce kez yapmıştı ve bunun en iyi çıkış yollarından biri olduğunu biliyordu. Dain, yüzünüze gülerken, iğnelemelerinizle onu etkilemeniz mümkün değildi. Daha önce de şiddetli iğnelemelere maruz kalmıştı. Bu sadece, sinir bozukluğuydu.

Ama Dain ne güldü ne de genç kadına arkasına dönüp yoluna devam etti.

Jessica köşeyi dönüp çoktan gözden kaybolmuştu.

Dain de genç kadının arkasından hiddetle fırladı ve kolunu yakalayarak onu durdurdu. "Şimdi çok meşgul olan dilinizi tutun ve *dinleyin,*" dedi. "Ben, kendi aklını çok yu-

karılarda gören kibirli bir küçük hanımın alay edebileceği sosyete uçarılarından değilim. Kimin ne gördüğü, ne düşündüğü, ne dediği umrumda değil. Ben nazik değilim, Bayan Trent ve *tatlı* da değilim, münasebetsizliğinize şaşıyorum!"

"Ve ben de sizin aptal ineklerinizden biri değilim," diye karşılık verdi Jessica. "Sizin isteklerinizi yerine getirmek için para almıyorum ve dünya üzerindeki hiçbir kanun beni bunu yapmaya zorlayamaz. Canım neyi isterse söylerim ve şu anda canım deli gibi sizi çileden çıkarmak istiyor. Çünkü tam olarak hissettiğim şey bu. Gecemi *mahvettiniz*. Bana da sizinkini mahvetmekten başka çare kalmadı; sizi şımarık, bencil, kindar *vahşi*..."

Dain'in ayak bileğine tekme attı.

Dain, bir an için öyle hayrete düştü ki onun kolunu bıraktı. Genç kadının küçük ayaklarına baktı. "Tanrı aşkına, gerçekten *bununla* canımı yakabileceğini mi düşünüyorsun?" diyerek güldü. "Delirdin mi, Jess?"

"Seni sarhoş pislik!" diye bağırdı Jessica. "Bu ne cüret?" Şapkasını çıkardı ve Dain'in göğsüne vurmaya başladı.

"Kim size bana ilk adımla seslenme iznini verdi?" Dain'e bir kez daha vurdu. "Ve ben kibirli bir küçük hanım *değilim*, seni kalın kafalı öküz!" Ona vurmaya devam ediyordu.

Dain, genç kadına derin bir şaşkınlık içinde baktı. Ufak tefek bir kadının, küçük bir şapkayla kendini yaralama girişimini seyretti.

Genç kadın bir hayli kızgın görünüyordu. Küçük şapkasıyla Dain'in göğsünü gıdıklarken neler demiyordu ki! Bir partiden, birinin resminden, Bayan Beaumont'dan, Dain'in nasıl her şeyi mahvettiğinden, mahvettiği şeyden ötürü pişman olacağından, çünkü şu dünyada kimseye bir

faydası dokunmayan Bertie'yi artık umursamadığından yakınıyordu. İngiltere'ye geri dönüp ikonu satmak için bir müzayede düzenleyeceğinden ve karşılığında on bin pound alacağından bahsediyor, Dain'in de bu para içinde boğulmasını temenni ediyordu.

Dain, neden boğulacağını tam olarak anlamadı. Bunun sebebi attığı kahkahalardan olabilirdi çünkü hayatında Bayan Trent'in bu çıldırmış halinden daha eğlenceli bir şey gördüğünü hatırlamıyordu.

Genç kadının yanakları pembeleşmiş, gözlerinde gümüşi parıltılar belirmişti ve düz siyah saçları omuzlarına düşmüştü.

Saçları çok siyahtı, tıpkı kendininkiler gibi. Ama daha farklıydı. Kendi saçları kalın, kaba ve kıvırcıktı. Onunkilerse dalgalanan ipek bir peçeyi andırıyordu.

Saçındaki tel tokalardan kurtulmuş birkaç tel, kıyafetinin üzerine düşmüştü.

Ve genç kadının o an dikkati dağıldı.

Elma yeşili pelerini, beyaz boğazına kadar tüm vücudunu sarıyordu. Pelerin üzerine tam oturuyor ve göğüslerinin kıvrımlarını belli ediyordu.

Tanrı'nın Denise'e cömertçe bağışladıklarının yanında, Bayan Trent'inkiler göz ardı edilebilirdi. Ancak zayıf ve ince kemikli yapısı göz önünde bulundurulduğunda, tüm bu dişi kıvrımlar aniden çok çekici oluyordu.

Lord Dain'in parmakları karıncalanmaya, karnının yakınlarında bir yerde bir sıcaklık kımıldamaya onu kıvrandırmaya başladı.

Gıdıklayan şapka darbeleri, artık sinir bozucu olmaya başlamıştı. Dain şapkayı tuttu, yere fırlatıp ayaklarının altına aldı. "Canımı sıkmaya başladınız."

"Canınızı sıkmak mı?" diye bağırdı genç kadın.

"Canınızı sıkmaya başladım öyle mi! Daha çok sıkacağım canını, burnu büyük budala." Geri çekildi, elini yumruk yaptı ve Dain'in karın boşluğuna bir darbe indirdi.

İyi ve sağlam bir yumruktu; bunu daha az güçlü birine yöneltmesi halinde karşısındakini sersemletebilirdi.

Dain ise neredeyse hissetmedi bile. Çiseleyen küçük yağmur damlalarının başında yarattığı fiziksel etkiden çok daha fazlasını duyumsamamıştı.

Ama elini hızlıca geri çekerken, genç kadının birden ürktüğünü gördü ve gülmemek için kendini zor tuttu. Kadının elini kavradı, sonra hemen bıraktı, onları kazara ezmekten korkuyordu.

"Lanet olsun, cehenneme kadar yolun var," diye kükredi Dain. "Neden beni rahat bırakmıyorsun, baş belası kadın!"

Bir köpek, sokak lambasının yanına gelip etrafı kokladı, havladı ve aceleyle uzaklaştı.

Bayan Trent gözünü bile kırpmadı. Yüzünde inatçı ve dargın bir ifadeyle, öylece elini vurduğu yere bakıyordu. Sanki bir şey bekliyordu.

Beklediği şeyin ne olduğunu bilmiyordu Dain. Tek bildiği -ve bunu nasıl bildiğini de bilmiyordu ama kendilerine doğru bir fırtınanın büyüyerek ve kükreyerek ilerlediği, kaçınılmaz bir gerçekti- genç kadının olacakların farkında olmadığı ve farkına varıncaya kadar da buradan gitmeyeceğiydi.

"Ne istiyorsun Tanrı aşkına?" diye bağırdı Dain. "Sorunun ne senin?"

Jessica cevap vermedi.

Düzensiz yağmur damlaları, kaldırımın üzerine gittikçe daha da sık düşmeye başlıyordu. Damlacıklar, genç kadının saçlarında ve pembeleşmiş yanaklarında parıldıyordu.

Bir su damlası, burnunun kenarından ağzının kenarlarına doğru süzüldü.

"Kahretsin," dedi Dain.

Artık neyi ezdiği ya da kırdığı umrunda değildi. Uzandı, canavar elleriyle genç kadını belinden kavradı ve ıslak, somurtkan yüzü kendisininkiyle aynı hizaya gelinceye dek onu havaya kaldırdı.

Ve ona çığlık atma fırsatı vermeden, şehvetli dudaklarını onunkilere bastırdı.

O an gökler açıldı ve bir yağmur seli başladı.

Yağmur başını... Küçük bir çift yumruk da omuzlarını ve göğsünü dövüyordu.

Bunların onun için zerre kadar önemi yoktu. O Dain'di, Lord Şeytan'ın ta kendisi.

Ne doğanın ne de medeni toplumun gazabından korkuyordu. Bayan Trent'in kızgınlığına da aldırmadığı aşikârdı.

Tatlıydı, öyle mi? İğrenç, mide bulandırıcı bir zamparaydı ve genç kadın yakayı sadece bir öpücükle kurtarabileceğini düşünüyorsa, fena halde yanılıyordu.

Dain'in öpüşünde tatlı ya da nazik hiçbir yan yoktu. Jessica'nın başını arkaya yatırarak dudaklarını sert ve küstahça öpüyordu.

Bir an için, genç kadının boynunu kırmış olabileceği korkusuna kapıldı.

Ama ölmüş olamazdı çünkü hâlâ kıvranıyor ve onu dövüyordu. Dain, bir eliyle onu belinden kavrarken, diğeriyle de onun başını sabit tutmaya çalıştı.

Jessica aniden onu dövmeyi ve kıvranmayı bıraktı. Ve aynı anda, Dain'in dudaklarınca ezilen dudakları, onun öpüşlerine karşılık vermeye başladı. Bu durum Dain'i bir

an için sersemletip, sokak lambasına çarpmasına sebep oldu.

Jessica'nın kolları, Dain'in boynunu sıkıca sardı.

Göklerdeki Meryem Ana.

İsa'nın yüce annesi, çılgın kadın öpüşüne karşılık veriyordu.

Genç kadının dudakları, Dain'inkine *arzuyla karşılık veriyordu* ve dudakları sıcak, yumuşak ve ilkbahar yağmurları kadar tazeydi. Teni papatya sabunu, ıslak yün ve *kadın* kokuyordu.

Dain'in bacakları titredi.

Sokak lambasına sırtını verdi ve genç kadını kavrayan güçlü elleri gevşedi çünkü kasları lastiğe dönüşüyordu. Jessica ona sıkıca tutunuyordu; ince, tatlı kıvrımlara sahip bedeni, ayakları kaldırıma değinceye dek Dain'in bedeninden aşağı doğru kaydı. Ve hâlâ onun boynunu bırakmıyordu. Hâlâ dudaklarını, dudaklarından çekmiyordu. Dain'in öpüşü ne kadar cesur ve talepkârsa, onunki de bir o kadar tatlı ve masumane bir şekilde ateşliydi.

Genç kadının bakire ateşi karşısında eriyordu Dain ki her ateş böyle kolayca yakmazdı onu.

Babası onu Eton'a gönderdiğinden bu yana geçen onca yıl içinde, eline parası verilmediği sürece hiçbir kadın, onun için hiçbir şey yapmamıştı. Ya da -sekiz yıl önce, es kaza saygın bir kadının peşinden koştuğunda olduğu gibi- bedenini, ruhunu ve servetini kadının ellerine teslim etmediği sürece.

Bayan Trent, Dain'e sanki hayatı buna bağlıymış gibi tutunuyor ve onu, sanki dünyanın sonu gelecekmiş gibi öpüyordu ve bu durumun bir *koşula* bağlı olmadığı gün gibi ortadaydı.

Hem şaşkın hem arzuyla dolu olan Dain, büyük elle-

riyle genç kadının sırtını rasgele okşamaya başladı ve parmaklarıyla o enfes, narin beli sardı. Daha önce hiç onun gibi bir şeye sarılmamıştı... Ne kadar da tatlı bir incelik, ne kadar nefes kesici bir kusursuzluğa sahip kıvrımlar. Dain birden göğsünün sıkıştığını hissetti ve ağlamak istedi.

Sognavo di te.

Seni hayal ediyorum.

Ti desideravo nelle mia braccia dal primo momento che ti vedi.

İlk karşılaşmamızdan beri seni kollarıma almak istiyorum.

Dain bardaktan boşanırcasına yağan yağmur karşısında çaresiz bir halde doğruldu. Muhtaç dudaklarını ve huzursuz ellerini kontrol edemezken kalbi, utanç verici gerçekleri haykırdı.

Ho bisogno di te.

Sana ihtiyacım var.

Bu son cümle öyle şiddetliydi ki sanki her şeye kadir olan Tanrı bile bunu göz ardı edemedi; karanlıkta bir ışık çaktı ve hemen ardından kaldırımı sarsan bir şimşek düştü yanı başlarına.

Genç kadın sıçradı ve geriye doğru sendeledi, elini ağzına götürdü.

"Jess," dedi Dain, onu geri getirmek için uzanırken. "*Canım*, ben..."

"Hayır. Aman Tanrım," dedi Jessica. Islak saçlarını yüzünden çekti. "Lanet olsun, Dain." Sonra arkasını döndü ve koşmaya başladı.

Jessica Trent, gerçeklerle yüzleşebilen genç bir kadındı ve erkek kardeşinin *evine* çıkan merdivenlerde tümüyle yüzleşti.

Birincisi, Lord Dain'i avlamak için eline geçen ilk fırsatı değerlendirmişti.

İkincisi, Dain'in kucağındaki kadınları gördükten sonra kıskançlık nöbetine eşlik eden bir bunalım çökmüştü içine.

Üçüncüsü, kendisine "kibirli küçük hanım" dendiğinde ağlamanın eşiğine gelmişti.

Dördüncüsü, kendisine saldırması için Dain'i *tahrik etmişti*.

Beşincisi, saldırının devam etmesi arzusuyla neredeyse onu öperek boğacaktı.

Altıncısı, dudaklarından uzaklaşması için bir yıldırımın düşmesi gerekmişti.

Evin kapısına geldiğinde, kafasını kapıya vura vura parçalamamak için kendini zor tutuyordu.

"Aptal, aptal, aptal!" diye mırıldandı kapıyı çalarken.

Withers kapıyı açtı. Ağzı beş karış açık kalmıştı.

"Withers," dedi Jessica. "Seni hayal kırıklığına uğrattım." Evin içine doğru yürüdü. "Flora nerede?"

Withers çaresiz bir bakış takındı.

"Ah, demek henüz dönmedi... Şaşırdığım söylenemez." Jessica, büyükannesinin odasına yöneldi. "Aslında, zavallı hizmetçim şoförü doğrudan Calais'e yönlendirir ve kanaldan geçirirse onu hiç suçlayamam." Genevieve'in kapısına hafifçe vurdu.

Kapıyı büyükannesi açtı ve Jessica'ya bir an için uzun uzun baktıktan sonra Withers'a döndü. "Bayan Trent'in sıcak bir banyoya ihtiyacı var," dedi. "Birisi en kısa zamanda ilgilensin lütfen."

Sonra Jessica'nın koluna baktı, onu hızla içeri çekti, koltuğa oturttu ve sırılsıklam olmuş ayakkabılarını çıkardı.

Jessica, pelerininin kopçalarını beceriksizce çözmeye

çalışırken, "O partiye *gideceğim*," dedi. "Dain isterse benimle alay edebilir ama gecemi mahvedemeyecek. Bütün Paris gördüyse bile umrumda değil. Utanması gereken kişi o, sokaklarda yarı çıplak dolaşan oydu. Ve ona yarı çıplak olduğunu hatırlattığımda ne yaptı, biliyor musun?"

"*Hayal bile edemiyorum, yavrum,*" dedi Genevieve ve Jessica'nın ipek çoraplarını el çabukluğuyla çıkardı.

Jessica, Genevieve'e Dain'in pantolon düğmelerini nasıl umarsızca çözdüğünü anlattı.

Genevieve kahkahalara boğuldu.

Jessica, Genevieve'e kaşlarını çatarak baktı. "Hiçbir şey olmuyormuş gibi bir ifade takınmak zaten zordu ama en zoru bu değildi. En zoru..." İç geçirdi. "Ah Genevieve, çok *tatlıydı*. Onu öpmek istedim. O kocaman, güzel burnundan. Sonra her yerini. Çok sinir bozucuydu. Kendime hâkim olmaya kararlıydım ama yapamadım. Ve ona vurdum, beni öpene kadar ona vurdum. Sonra da adam gibi öpene kadar vurmaya devam ettim. Ve sana söylemem gerek... Kabul etmek çok utanç verici olsa da neredeyse üzerimize yıldırım düşecek olmasaydı, oracıkta sevişecektik. Bir sokak lambasının önünde. Rue de Provence'da. Ve işin asıl korkunç tarafı da..." diye inledi. "*Keşke* yapmış olsaydık."

"Biliyorum," dedi Genevieve sakin bir şekilde. "İnan bana, yavrum, biliyorum." Jessica'nın kıyafetlerini çıkardı. Jessica kendi kendine konuşmaktan ve mobilyalara bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Genevieve, sabahlığını giydirip Jessica'yı şöminenin yanındaki sandalyeye oturttu ve hizmetçilerden brendi getirmelerini istedi.

Jessica Trent yanından koşarak uzaklaştıktan yarım saat sonra Dain, elinde ezilmiş bir şapkayla iliğine kadar ıslan-

mış bir halde evine yaklaştı ve korkudan titreyen Herbert onun için kapıyı açtı. Uşağı görmezden gelen Marki, holün sonuna doğru yürüdü, merdivenlerden çıkıp yatak odasına yöneldi. Şapkayı bir sandalyenin üzerine fırlattı, ıslak kıyafetlerini çıkardı, kurulandı ve kıyafetlerini değiştirip tekrar misafirlerine katıldı.

Fahişeler de dâhil hiç kimse, Lord'un nereye gidip neler yaptığını soracak kadar cüretkâr ya da sarhoş değildi. Dain pek nadir ne yaptığını açıklama zahmetinde bulunurdu. Kimseye hesap vermezdi.

Onlara tek söylediği, acıktığı ve akşam yemeği için dışarı çıkacağı ve herkesin dilediğini yapabileceğiydi. Trent dışındaki herkes -çünkü nefes almak dışında bir şey yapmaktan acizdi ve onu da büyük bir gürültü çıkararak becerebiliyordu- Dain'e Palais Royal'deki bir restorana giderken eşlik etti. Oradan *Vingt-Huit*'e gittiler ve kapalı olduğunu gördüler. Başka hiçbir mekân *Vingt-Huit*'in olanaklarını sunmadığı için parti küçük gruplara bölündü ve hepsi kendine göre bir eğlence aramaya koyuldu. Dain iki ineğiyle kumarhaneye gitti; Vawtry de kendi ineğiyle onlara eşlik etti.

Sabah saat üçte Dain onların yanından ayrıldı ve sokaklarda yalnız başına gezindi.

Gezinirken ayakları onu Madam Vraisses'in evine götürdü, tam da konuklar dağılmaya başladığı sırada.

Bir ağacın altında durdu, etrafa cılız bir ışık yayan sokak lambasının biraz ötesinde seyre koyuldu.

Oraya sindikten yaklaşık yirmi dakika sonra, Esmond'ın kolunda Jessica Trent'le çıktığını gördü. Konuşuyor ve gülüyorlardı.

Genç kadın bu kez gülünç bir şapka takmamış olsa da öyle akıl almaz bir saç modeli yaptırmıştı ki şapkalı ha-

linden çok daha gülünç görünüyordu. Başının tepesindeki topuzdan parlak bukleler fışkırıyordu; topuz ve buklelerin arasında incilerle kuş tüyleri dalgalanıyordu. Dain'e göre kuaförü kesinlikle maskaranın tekiydi.

Bu yüzden, o incileri, kuş tüylerini ve tokaların hepsini saçından ayırmak ve siyah ipeksi saçlarının omuzlarına döküldüğünü görmek istiyordu... Işıkta parlayan, beyaz omuzlarına.

Aniden kabaran bir öfkeyle, parlayan beyazlığın çok fazla olduğunu fark etti. Gümüşi mavi elbisesinin fazlaca büyük balonumsu kolları, omuzlarını bile örtmüyordu. Elbisenin kolları dirseğinden başlıyor ve oradan aşağısını örtüyor, asıl saklanması gerekenleri büyük bir utanmazlık içinde Paris'teki her zamparanın görüşüne açıyordu.

Partideki her adam, onun kıvrımlı, beyaz bedenini inceleme fırsatı bulmuştu.

Karanlığın Prensi olduğuna inanılan Dain ise gölgeler içinde dışarıda pusuya yatmış bekliyordu.

Bulunduğu zaman diliminde kendini pek şeytansı hissetmiyordu. Küçük düşürücü gerçeği kabul etmek gerekirse kendini, burnunu bir pastanenin camına dayamış, aç, küçük bir dilenci çocuk gibi hissediyordu.

At arabasına binerken genç kadını seyretti. Kapı kapandı ve araç uzaklaştı.

Dain yanında kendisini görecek ya da duyacak kimse olmamasına rağmen, kıs kıs güldü. Bu gece oldukça çok gülmüştü ama gerçeklere gülüp geçemiyordu.

Jessica'nın tam bir baş belası olduğunu biliyordu, öyle olmak zorundaydı, tıpkı her saygın kadının olduğu gibi.

"Eş ya da metres, hiç fark etmez..." derdi arkadaşlarına sıklıkla. "Bir kadının size bağlanmasına izin verirseniz, erdemli olsun olmasın... Kiracıların mütemadiyen isyan

ettiği, sürekli para ve emek harcamak zorunda olduğunuz bir mülk edinmiş gibi olursunuz. Hem de sadece sokaktaki bir fahişeden birkaç şilin karşılığında alabileceklerinize sahip olmak için."

Onu istemişti, evet ama kabul edilemez bir kadının kendisinde şehvet uyandırması bir ilk değildi. Şehvet duyardı ama bu tip kadınların kendini çekmek isteyecekleri tuzakların -çünkü bu amaçla doğuyorlardı- hep bilincinde olurdu.

Hiç hoş olmayan gerçek ise kendisinin bu tehlikeye doğru gönüllü yürüyor olmasıydı ve bir şekilde kendini aksine inandırıyordu ya da tuzağa düşmüş olsa bile, bunun korkulacak bir şey olmadığını çünkü henüz çukurun yeterince derin olmadığını, bataklığın onu iyice içine çekecek kadar güçlü olmadığını düşünmeye çalışıyordu.

"*O halde seni burada tutan ne?*" diye sordu kendi kendine. "*Hangi kudret seni... Sırf o, o evin içinde diye, bir köpek yavrusu gibi burada durup aptal aptal bakmaya zorladı? Ve hangi zincirler seni buraya bağladı, sırf onu bir kez görebilmek için?*"

Bir dokunuş. Bir öpüş.

"*Bu bir isyan,*" dedi kendi kendine.

Evet, öyleydi ama gerçek buydu ve bundan nefret ediyordu, bunu kendisine yaptığı için ondan da.

Onu o arabadan çekip çıkarmalıydım, diye düşündü Dain, o hanım hanımcık tokaları saçından çıkarmalı, ondan istediğini almalı ve her zaman olduğu gibi vicdansız bir canavar gibi davranıp, gülerek uzaklaşmalıydı ardından.

Onu durduracak ne ya da kim vardı? Devrim'den önce, sayısız ahlaksız aristokrat aynısını yapmıştı. Şimdi bile, onu kim suçlardı? Nasıl biri olduğunu herkes biliyordu. Dain'in yoluna çıkmasının, genç kadının kendi hatası ol-

duğunu söylerlerdi. Kanunlar, Jessica'nın onurunun intikamını almazdı. Bertie Trent'le düello yapmak kalırdı bir tek geriye.

Dain yüzünde gaddar bir gülümsemeyle saklandığı kasvetli yerden çıktı ve sokakta ağır adımlarla yürümeye başladı. Evet, tuzağa düşmüştü ama daha önce de tuzağa düşürüldüğünü hatırlattı kendine. Daha önce de içeri alınmadığı için, dışarıda yapayalnız ve acı içinde beklemişti. Ama sonunda hep kazanmıştı. Okulda kendisine işkence edenlerin, kendisine saygı duymasını ve kıskanmasını sağlamıştı. Babasına, kendisini maruz bıraktığı tüm aşağılanmaların ve kırgınlıkların hepsini on kez ödetmişti. İhtiyar piç kurusunun hayatındaki en büyük kâbus olmuştu.

Dain'in burnunu, altı perişan ay boyunca sürten Susannah bile, sonrasında geçen her anda yaptıklarının bedelini ödemek zorunda kalmıştı.

Doğru, zamanında Dain durumu böyle görmüyordu ama zaten bir kadın pençelerini kendisine batırmış ve onu parçalara ayırmaya başlamışken, hiçbir erkek hiçbir şeyi doğru düzgün göremezdi ki.

Şimdi her şeyi apaçık görebiliyordu: 1820'de bir yaz günü ve babasınınkinden yaklaşık bir yıl sonra, bir cenaze daha.

Bu sefer, çiçeklerle örtülü, parlak tabutun içinde Wardell yatıyordu. Bir otelin dışında, bir fahişe yüzünden girilen bir sarhoş kavgasında parke taşının üzerine düşmüş ve kafatasını parçalamıştı.

Cenazeden sonra, Wardell'in beş kız kardeşinin en büyükleri olan Susannah, Dain Markisi'ni bir kenara çekmiş ve Paris'ten zahmet edip geldiği için ona teşekkür etmişti. Zavallı ağabeyi -cesurca gözyaşlarını silmişti- Dain'e hay-

ranlık duyardı. Elini, Dain'in elinin üzerine koydu ve rengi değişmeye başlayınca, elini kaçırdı.

"Ah evet, kızaran gül goncam..." diye mırıldandı Dain, alaycı bir şekilde.

"Rica ederim."

O dokunuşla Susannah, Dain'i kendi dünyasına çekmişti -kibar sosyeteye- ki Dain bu dünyadan sakınmayı çok önceleri öğrenmişti çünkü orada bir genç kıza sadece bakmasıyla kızın beti benzi atıyor ve kızın arkadaşları kahkaha krizine giriyorlardı. Dain'le dans eden kızlar, yalnızca arkadaşlarının kız kardeşleriydi ve onlar da bu memnun olmadıkları görevi olabildiğince çabuk yerine getirmek istiyorlardı.

Ama Susannah onlardan biri değildi. Onun dans edememesinin nedeni yasta olmasıydı fakat konuşabiliyordu; konuştuğunda da Dain'e sanki parıltılı zırhlar içindeki bir şövalyeye bakıyormuş gibi bakıyordu... Sanki Dain, Sör Galahad'mış gibi.

Dört ay sonra, kadının eldivenli elini yirmi saniyeliğine tutabilmişti. Onu öpmek için gerekli cesareti toplaması ise bir iki ayı bulmuştu.

Kadının amcasının gül bahçesinde, kahraman şövalye kadının yanağına sade bir öpücük kondurmuştu.

Neredeyse aynı anda, sanki bir işaret almışlar gibi, çığlık çığlığa bir grup kadın fırlamıştı çalılıklardan... Anne, teyze ve kız kardeşler. Sonrasında kendisini, Susannah'nın enişteşiyle bir odaya kapatılmış bulmuş, enişte niyetinin ne olduğunu derhal öğrenmek istemişti. Saf ve kafası karışmış bir köpek yavrusu gibi Dain onurlu niyetleri bulunduğunu açıklamıştı.

Çok geçmeden eline bir kalem tutuşturulmuş, önüne de imzalamasını istedikleri bir dünya belge konmuştu.

Şu anda bile Dain, o anda imzalamadan önce okumayı nasıl akıl edebildiğini anlamıyordu. Bunun belki bir anda uyması istenen emirlerin yağıyor olmasıyla bir ilgisi olabilirdi... Ne de olsa Dain emir almaya kesinlikle alışkın değildi.

Sebebi ne olursa olsun, kalemi bir yana bırakmış ve okumaya koyulmuştu.

Okudukça görmüştü ki kızaran gül goncasıyla evlenme ayrıcalığına erişmek için... Müstakbel bacanağının, genç kadının eniştesinin, teyzesinin, annesinin ve onun borçlarını ödemesi gerekiyordu. Ölüm bizi ayırana dek, âmin.

Dain bunun çok cesurca bir yatırım olduğuna karar verip bu düşüncesini ifade etmişti.

Ona, iyi bir ailenin masum kızına leke sürdüğünü hatırlattılar hemen.

"O halde vurun beni!" diye yanıtladı. Ve evi terk etti.

Kimse onu vurma girişiminde bulunmadı. Haftalar sonra, tekrar Paris'e dönmüşken, Susannah'nın Lord Linglay'le evlendiğini öğrendi.

Linglay, müstehcen enfiye kutuları toplayan ve ellerinin yakınına yaklaşacak kadar aptal olan her garson kızı kıstırıp sıkıştırmaya çalışan, allık süren, doksan yaşında görünen ama altmış beş yaşında olan bir adamdı. Düğün gecesini çıkartacağından bile şüphe ediliyordu.

Yalnızca geceyi çıkarmakla kalmamış, bir de genç gelinini hamile bırakmayı becermiş ve hızlı bir tempoda bu yaptığını yapmaya devam etmişti. Diğeri rahme düşmeden önce önceki veledi zar zor çıkarıyordu kadın karnından.

Lord Dain, uzaklarda Notre Dame'ın çanları çalarken, eski aşkını -boyalı, terli ve salyaları akan- kocasının kollarında hayal ediyor ve bu ayrıntıların tadını çıkarıyordu.

Birden çan seslerinin olması gerekenden uzaktan geldi-

ğini ayrımsadı. Yaşadığı yerde, Rue de Rivoli'de olsaydı -ki şu ana kadar varmış olması gerekiyordu- sesler çok daha yakından geliyor olurdu.

Dain çok geçmeden yanlış sokakta olduğunu fark etti, tümüyle yanlış bir yöredeydi.

Şaşkın bakışları, tanıdık gelen bir sokak lambasına takıldı.

Susannah'nın dünyevi meseleleriyle neşelenen ruh hali aniden eski haline dönerek... Aklını, bedenini, ruhunu çamurlara sürükledi.

Dokun bana. Sarıl bana. Öp beni.

Köşeyi döndü ve karanlık, dar bir caddeye saptı. Buradaki boş ve penceresiz duvarlar hiçbir şey göremez ve duyamazdı. Alnını soğuk taşa dayadı ve hislerini sineye çekti çünkü başka seçeneği yoktu. İçinde paramparça olmuş, sancıyan şeyi durduramıyordu.

Sana ihtiyacım var.

Dudaklarına değen dudaklar... Onu sımsıkı saran eller... Yumuşaktı, sıcaktı ve yağmur tadındaydı. Bir an için genç kadının da onun kollarında olmayı istediğine inanmak dayanılmaz derecede tatlıydı.

O anda buna inanmıştı ve hâlâ inanmak istiyordu ve bunu istediği için kendinden, bunu ona yaptığı için de Jessica'dan nefret ediyordu.

Lord Dain doğruldu ve yoluna devam etti. Kendi kendine genç kadının bunun bedelini ödeyeceğini söyleyerek homurdandı.

Herkes öderdi. Zamanı gelince.

Altı

Madam Vraisses'in partisini takip eden akşamüstü, mutsuz Roland Vawtry, Francis Beaumont'a iki yüz pound ödedi.

"Kendi gözlerimle gördüm," dedi Vawtry başını sallayarak. "Pencereden. Gözlerime inanamadım. Kapıdan çıktı ve onu cadde boyunca takip etti. Onu korkutmak için, sanırım. Kadının şu anda bavullarını topluyor olması kuvvetle muhtemel."

"Geçen gece resmin açılış törenindeydi," dedi Beaumont gülümseyerek. "Gayet soğukkanlı ve kendine hâkimdi; nefesi kesilmiş bir dolu hayranını yumuşak bir üslupla idare ediyordu. Bayan Trent eşyalarını toplamaya karar verirse, bence topladığı şey çeyizi olacak. Ve takımların üzerinde de D harfi işli olacak. *Dain*'in *D*'si."

. Vawtry kızgınlığını dizginlemeye çalışıyordu. "Durum kesinlikle böyle değil. Ne olduğunu biliyorum. Dain, işinin bölünmesinden hoşlanmaz. Davetsiz misafirleri sevmez. Ve bir şeyden hoşlanmadığı zaman, o şeyi uzaklaştırır ya da parçalar. Eğer o, bir erkek olsaydı, onu parçalardı. Ama olmadığı için, onu uzaklaştırdı."

"Üç yüz," dedi Beaumont. "Kralın doğum gününden önce, Bayan Trent'in Markiz olacağına."

Vawtry gülümsemesini gizledi. Dain ne yapmış olursa olsun, Jessica Trent'le evlenmeyeceği su götürmez bir gerçekti.

Bu, Dain hiçbir zaman evlenmeyecek anlamına gelmiyordu. Ama biriyle evlenme kararı alırsa da bunu yalnızca ailesinde -yaşayan küçük bir azınlıkta; bir avuç uzaktan kuzenler ve bir ordu dolusu ölü üzerinde- yeni bir utanç, şok ve tiksinti uyandırma amacıyla yapardı. Gelin, hiç kuşkusuz, ya ünlü bir vatan haininin ya da bir katilin metresi, eski karısı veya kızı olurdu. Ünlü bir fahişe de olabilirdi tabii. En ideali, son sevgilisini tecavüz edip boğarak öldüren, yarı İrlandalı, Yahudi bir kerhane sahibesi olan Kent Dükü'nün tek meşru evladı olan, dokuz yaşındaki Alexandrina Victoria olurdu. Dain Markizi'nin, saygın, iyi yetişmiş, nazik bir bakire olması söz konusu bile değildi.

Dain'in önümüzdeki iki ay içinde herhangi biriyle evlenme olasılığı, bu gezegene ait bir olasılık dahi olamazdı.

Vawtry, bahsi kabul etti.

Bu, o hafta içinde oynananların arasında, içinde Dain ve Trent isimlerinin geçtiği ne tek ne de en büyük bahisti.

Bayan Trent'in Dain'in oturma odasına girişine, ardından Dain'in onu takip etmesine tanık olan fahişeler, gördüklerini tüm arkadaşlarına ve müşterilerine anlatmakta gecikmediler. Dain'in erkek konukları da bazı süslemeler ekleyerek dinlemek isteyen herkese hikâyeyi anlattılar ki bu *herkes* anlamına geliyordu.

Ve tabii ki herkesin bir fikri vardı. Birçoğu fikirlerinin üzerine para yatırdılar. Bir hafta içinde Paris... En güçlü iki gladyatörünün ölümcül dövüşünü bekleyen Roma halkı gibi kaynıyordu adeta.

Mesele, iki savaşçıyı aynı arenada buluşturmaktan geçiyordu. Bayan Trent, saygın sosyeteyle görüşüyor, Lord Dain ise lekelenmiş kadınların dünyasını kolaçan ediyordu. Birbirleriyle karşılaşmaktan kaçınıyorlardı. İkisi de diğeri hakkında konuşmama konusunda kararlıydı, aksine ikna edilemiyor, herhangi bir oyuna gelmiyorlardı.

On sekiz aydır Paris'te yaşayan ve bu zamanın büyük kısmını Paris'in bir numaralı ev sahibesi olmak için gayret ederek harcayan Leydi Wallingdon, insanın karşısına hayatında bir kez çıkacak bir fırsat gördü ve derhal üzerine atladı.

Cesur bir kararla, rakiplerinden birinin, maskeli balo düzenlediği bir günde, bir balo düzenleyeceğini açıkladı. Bu, Dain'in Bayan Trent'i takip ediş salınesinin yaşandığı gecenin tam ertesi gecesine denk geliyordu. Leydi Pembury ve iki torunu, ne Paris ne Londra sosyetesinin *crème de la crème** tabakasından olmak için gerekli özelliklere sahip olmasalar ve Leydi Wallingdon başka koşullar altında, onları davet etmeye zahmet etmeyecek bile olsa, bu sefer onları balosuna çağırdı.

Aynı zamanda Lord Dain'i de çağırdı.

Sonra da bu yaptıklarının herkesçe duyulmasını sağladı. Leydi Wallingdon da, Paris'in en az yarısı gibi, Dain'in Bayan Trent'e esir olduğuna inansa bile, Dain'in balosuna gelmesini ummuyordu. Herkes Dain'in saygın bir sosyal geceye katılma eğiliminin, başını giyotin altına koyma eğiliminden daha fazla olmadığını biliyordu.

Öte yandan, Dain'in Bayan Trent'e karşı davranışlarında olası olmayan bir şeyler vardı ki bu da bir şans var demekti. Ve gerçekleşmesi neredeyse imkânsız olan bir olayın, ger-

*Crème de la crème: Aşırı zengin kişiler için kullanılır. Kaymak tabaka olarak da bilinir. (Fr.)

çekleşme ihtimali olan bir durumu varsa, seyretmek için herkes orada olurdu.

Leydi Wallingdon cephesinde bu durum, davet ettiği herkesin balosuna gelmesiyle sonuçlandı. Bir tek ret yanıtı gelmemişti. Yanıtından şüphe duyduğu Lord Dain'den bile.

Ancak daveti kabul ettiğine dair bir yanıt da gelmemişti kendisinden. En azından şimdilik, Dain'in gelip gelmeyeceğine dair rol yapmasına ve yalanının yakalanmasına dair bir korkusu yoktu. Diğer davetlilerini, rahat bir vicdanla muamma içinde bırakabilirdi. Diğer taraftan, personel sayısını artırmak için bir düzine Fransız hizmetçi daha tutmuştu.

Jessica, yenilgiyi kabulleniyordu. Dain'le yalnızca üç karşılaşmadan sonra, basit bir hayvansı çekim, akıl almaz bir aşka dönüşmüştü. Aşkının belirtileri öldürücü bir hal almakla kalmamış fark edilir bir boyut kazanmıştı.

Madam Vraisses'in partisinde Bay Beaumont, Dain'le ilgili birkaç kurnazca imada bulunmuştu. Fırtınalı kucaklaşmalarının üzerinde yarattığı etkiyle içten içe hâlâ titreyen Jessica, çok keskin bir üslupla cevap vermişti. Beaumont'ın bilgiç gülümsemesi, genç kadının sorunun ne olduğunu anladığını ifade ediyordu ve Jessica, anladıklarını Dain'e söylemeyi atlamayacağından emindi.

Ancak Beaumontlar partiden bir hafta sonra, aniden Paris'ten ayrıldılar ve Dain, fırtına altındaki o yakıcı öpüşmeden sonra, kendisinin bir kilometre yakınına bile yaklaşmamıştı.

Bu demek oluyordu ki Jessica Trent'in kendisi yüzünden sersemlediği *söylense* bile, belli ki umursamayacaktı.

Jessica kendisini, böyle olmasının daha iyi olduğu yönünde ikna etti.

Çünkü Dain Markisi'nin bir kadınla ilgilenmesinin tek yolu vardı ve bu, o kadını yatağa ya da bir meyhane masasının üzerine atıp, pantolon düğmelerini açıp, işini görüp, düğmelerini tekrar iliklemesinden ibaretti.

Kafası karışık olsun ya da olmasın, Jessica Dain'le bir kez daha karşılaşma riskine girmeyecek kadar akıllıydı çünkü bu defa Dain, genç kadının utanç verici hislerini görebilir ve onunla kendi yöntemiyle ilgilenebilirdi.

Leydi Wallington'ın davetiyesi geldiğinde, yapılacak en akıllıca şeyin Paris'i derhal terk etmek olduğu konusunda kendisini henüz ikna etmişti.

Yirmi dört saat içinde Jessica, tüm Paris'in bildiği gibi, Lord Dain'in de davetli olduğunu öğrendi.

Bunun nedenini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu, Dain ve kendisinin ana eğlence kaynağı olması bekleniyordu. Lord'a karşı sergilediği yüksek ya da düşük performansın, oldukça büyük bir paraya el değiştirteceğinin de farkındaydı.

Bunun bir parçası olmak istemediğine karar verdi.

Genevieve'in kararıysa aksi yöndeydi. "Eğer o giderse ve sen orada olmazsan, kendini aşağılanmış hissedecektir," dedi. "Yalnızca gitmeyi dilese ve sebebi ne olursa olsun senin katılmayacağını öğrense, yine aynı şekilde hissedecektir. Biliyorum, bu mantıksız ve adaletsiz ama erkekler çoğunlukla böyledir, birçok meseleyi gururlarına yorarlar. Dain'in öfkesinin, sen duygularını incittin diye kabarmasını istemiyorsan, katılsan iyi edersin."

Jessica, Dain'in incinecek herhangi bir duygusu olduğuna dair şüpheleri olsa da, Genevieve'in erkeklerle dene-

yim konusunda, kendisinden birkaç on yıl önde olduğunun farkındaydı. Erkeklerle sayısız deneyimi vardı.

Davet kabul edildi.

Dain, Leydi Wallingdon'ın davetiyle ilgili ne yapacağına bir türlü karar veremiyordu.

Bir yanı, davetiyeyi yakmasını söylüyordu.

Başka bir yanı, üzerine işemesini.

Diğer bir yanı, davetiyeyi alıp Leydi Wallingdon'ın boğazına sokmasını.

Sonunda davetiyeyi, içinde seyahatlerinden çeşitli hatıralar -ezilmiş bir şapka ve fırfırlı bir şemsiye- bulunan bir sandığın içine attı. Altı ay sonra, bu şeylere bakıp güleceğini söyledi kendi kendine. Tıpkı bundan birkaç sene önce olduğu gibi... Susannah eline ilk kez dokunduğunda giydiği eldivenleri, şapkasından düşen bir tüyü ve enistesinin düzenlediği o talihsiz yemek için verdiği davetiyeyi yaktığı gibi bunları da yakacaktı.

Şimdi vermesi gereken tek karar, Bayan Trent ve sonunda kadının Şeytan Lord'a diz çöktürme mucizesini gerçekleştireceğini uman ikiyüzlülerle nasıl hesaplaşacağıyla ilgiliydi.

Leydi Wallingdon'ın kendisini bu yüzden davet ettiğini biliyordu. Saygın Parislilerin, kendisinin düşüşünden daha çok keyif alacakları bir şey yoktu. Katilinin de İngiliz bir bakire olması, manzarayı daha da tadından yenmez kılıyordu. Kendini üstün gören her Parisli ahmağın, kadının karşısında yenilmesi için dua ettiğine hiç kuşkusu yoktu -ne kadar alçaltıcı olursa, o kadar iyiydi.

Bir ahlak oyunu seyretmek istiyorlardı, erdemin zaferi gibi bir şey ya da ona benzer bir saçmalık.

Onları bekletebilirdi, nefesleri kesilmiş bir şekilde bek-

lerlerken, sahne boş kalırdı. Bu görüntüden çok hoşlandı: Birkaç yüz saygın Parisli, Şeytan'ın gelişini heyecan içinde beklerken, kendisi bambaşka bir yerde, gülüyor, içiyor, kucağında boyalı fahişelerle haylazlık ediyor olacaktı.

Öte yandan, o insanların yüzlerine gülmek de çok hoş olabilirdi. Sahneye çıkıp hiç unutamayacakları bir performans sergilemek... Bu fikrin de kendine göre bir çekiciliği vardı: Faubourg St. Germain'in en dekoratif balo salonlarından birinde, bir saatlik satanik bir kargaşa. Gösterinin zirve noktasında ise Dain, Bayan Jessica Trent'i kollarına alıp ayaklarını yere vurduktan sonra bir duman bulutunda kaybolmalıydı.

Biraz zaman geçtikten sonra, bu manzaranın kendi amaçlarıyla uyuşmadığına kanaat getirdi. Kadını görmezden gelmeliydi, böylece hem o hem de geri kalanlar, genç kadının Dain'in üzerinde bir gücü olmadığını anlayacaklardı. Rastgele bir sürü kadını toplayıp, onları partiden dışarı sürükleyip, bir mezarlıkta dehşet içinde terk de edebilirdi.

Ama bu çok zahmet demekti ve Paris bu kadar eğlenceyi hak etmiyordu. Onları hayal kırıklığından öldürmek çok daha iyiydi.

Böylelikle, aklı balo gecesiyle ilgili bir öyle bir böyle düşüncelerle meşgul oldu durdu.

Jessica partiye asabi bir ruh haliyle geldi ve sonrasında birbirini izleyen olaylar da onu neşelendirecek gibi görünmüyordu.

Partiden önce saatlerce saçları, elbisesi ve aksesuarlarıyla ilgili titizlenmişti. Partiye gelişinden sonra yaklaşık iki saat boyunca, bayan konuklardan gelen ince imalara kat-

lanmak zorunda kalmıştı, erkeklerin imaları ince olmaktan bile uzaktı.

Saat on bir buçuğa geldiğinde, Bertie kumar odasında birkaç yüz poundu çoktan kaptırmış, baygın düşene kadar içmiş ve eve götürülmüştü. Bu arada, Genevieve Abonville Dükü ile ikinci kez dans ediyordu. Yüzündeki huzur ve mutluluk dolu ifadeden, büyükannesinden bu gece bir fayda göremeyeceğini anladı. Fransız aristokrat büyükannesini etkilemişti. Genevieve, bir erkekten etkilenirse, başka bir şey üzerine yoğunlaşamazdı.

Normalde Jessica, büyükannesinin romantik zaaflarını tatlı bir eğlenceyle izlerdi. Şimdi ise mantığına değil duygularına kulak veriyor ve Genevieve'in hislerini anlıyor ve hiç de eğlenceli olduklarını düşünmüyordu.

Asabi, huzursuz, yalnız ve sıkkın olmak hiç de eğlenceli değildi çünkü saat neredeyse gece yarısına geliyordu ve alçak adam zahmet edip gelmemişti bile. Gelmemesinin aslında daha iyi olduğunu bilmek ve aynı anda onu yanında istemek de bunu istediği için kendinden nefret etmek de eğlenceli değildi.

Şeytan majesteleri gelir de kendisini dans pistine taşır ümidiyle, iki dans teklifini geri çevirmişti. Genevieve ve Fransız soyluyu izlerken, Jessica'nın kalbi sancıdı. Dain'le böyle olması imkânsızdı.

Dain, kendisine asla Abonville'inki gibi tatlı bir gülümsemeyle bakmazdı ve Jessica, Dain'e Genevieve'inki kadar kendinden geçmiş bir ifadeyle baksa, Dain onun yüzüne kahkahalarla gülerdi.

Mantıksız olduğunu bildiği bir ümitsizliği bastırmaya çalışan Jessica, en ısrarcı iki talibinin teklifini kabul etti. İki dansından birini Malcolm Goodridge ile diğerini de Lord Sellowby ile icra etti.

İsmini, Jessica'nın yelpazesinin boş kalan son parçasına yazan Sellowby - Jessica'nın Paris'teki son gecesinden bir hatıra olacaktı bu- "Dain'e sizi dansa kaldırma şansını bırakmıyorsunuz anlaşılan. Gelmeyeceğine emin misiniz?"

"Siz aksine mi inanıyorsunuz?" dedi Jessica. "Yoksa geleceğini bildiren bir duman işareti filan mı gördünüz?"

"Geleceğine yüz pound yatırdım," dedi Sellowby. Cep saatini çıkardı. "Şey, bir dakika içinde göreceğiz."

Jessica, Sellowby'nin saatindeki yelkovanla akrebin birleştiğini gördüğü anda, yüksek sesle çalan bir çan sesi duydu.

Onuncu vuruşta, başlar balo salonunun girişine yönelmeye ve yaygaracı sesler azalmaya başladı. Yirminci vuruşta, oda ölüm kadar sessizleşmişti.

Küt küt atan kalbiyle Jessica da bakışlarını girişe doğru yöneltti.

Büyük ve gösterişli bir figür belirdi.

Dain'in dramatik gece yarısı gelişiyle birlikte uzun ve gergin bir duraksama oldu. Ve karanlık prens davete ününe yaraşır bir şekilde... Keskin ve uzlaşmaz siyahi bir kılıkta gelmişti. Yalnızca bileklerinin üzerinde bir parça, boynunun ve göğsünün üzerinde küçük bir parça kar beyazı bir renk vardı ama bunlar siyahın etkisini güçlendiriyordu, o kadar. Yeleği bile siyahtı.

Jessica odanın diğer ucunda duruyor olmasına rağmen, Dain'in önündeki topluluğa umarsız, hor gören bakışlar attığına ve ağzının hakaret dolu bir gülümsemeyle kıvrıldığına dair hiç kuşku duymuyordu.

O ahlaksız ağzın, önceki gece kendisine yaptıklarını hatırladığında, bir sıcaklık dalgası yükseldi boynuna kadar. Yelpazesini salladı ve anıları kafasından uzaklaştırmaya çabaladı. Bu arada yanındaki Sellowby'nin göz ucuyla

kendisini izlediğinden şüpheleniyordu. Sellowby'nin ya da bir başkasının ne düşündüğünün bir önemi olmadığını söyledi kendine, yalnızca Dain'inki önemliydi.

Dain gelmişti ve kendisi de oradaydı, dolayısıyla bu sebepten şikâyet edemezdi. Şimdi genç kadının yapması gereken tek şey, Dain'in ne tür bir oyun oynamayı planladığını anlamaktı ve oyunu onun kurallarına göre oynayıp, bu kuralların, medeni davranış sınırları içinde olmasını ümit edecekti. Sonra Lord rahatlayacaktı, gülecekti ve kendi yoluna gidecekti, Jessica da evine, İngiltere'ye... Ve Dain öfkeyle onun peşinden gelmeyecekti. Genç kadın, hayatına kaldığı yerden devam edecek ve çok kısa bir süre içinde onun varlığını unutmuş olacaktı. Ya da onu, kötü bir rüya, bir kâbus olarak hatırlayıp bittiğinde huzurla iç çekecekti.

Bu şekilde *olmalı*, dedi Jessica kendine. Bunun alternatifi yıkımdı ve ne kadar kışkırtıcı olursa olsun geçici bir delilik uğruna hayatını mahvedecek değildi.

Toplulukta Bayan Trent'in yerini tespit etmek, Dain'in dokuz saniyesini aldı. Sellowby ve diğer ünlü çapkınlarla birlikte salonun diğer ucunda duruyordu. Işıkta parlayan, gümüşi mavi bir elbise giymişti ve kafasında da parıldayan birçok nesne vardı. Saçlarını, yine o saçma sapan tokalarla berbat ettiğini düşündü Dain. Ama kuaförün bu aşırı süs anlayışı -tıpkı geçen seferki abartılı gömlek manşetleri ve cicili bicili şeylerle süslenmiş şapkası gibi- belli ki günün moda anlayışını belirliyordu. Dain, Jessica'nın saçının mı, yoksa Leydi Wallingdon'ın şişman kafasındaki topuzun üzerindeki cennet kuşlarının mı daha çirkin olduğuna karar veremedi.

Leydi Wallingdon'ın şişman yüzüne nazik bir buyur

etme bakışı yerleşmişti. Dain, kadına doğru yürüdü, cömertçe bir reverans yaptı, gülümsedi ve burada olmaktan ötürü onur duyduğunu ve coşkuyla kendinden geçtiğini söyledi.

Kadının kendini çekmesine hiçbir anlam veremedi ve Leydi'den tatlı bir şekilde kendisini diğer konuklarıyla tanıştırmasını istediğinde, kadının boncuk gözleri hayretle açılıp, gerdanlı yüzündeki renk çekilince, bundan habis bir keyif aldı.

Bu arada toplulukta heykel kesmiş insanlar, yavaş yavaş hayata dönmeye başlıyorlardı. Titrek ev sahibeleri işareti verdiğinde, müzisyenler çalmaya başladı ve balo salonu, orta yerinde bir canavar varken ne kadar olabilirse, o kadar eski normal haline döndü.

Ev sahibesi Dain'i bir gruptan diğerine götürürken, Lord havadaki gerginliğin farkındaydı ve korkunç bir davranışta bulunmasını beklediklerinin, hatta belki bunun ne türde bir şey olacağı üzerine bahis oynadıklarının.

Onları zorlamak istiyordu fena halde. Bu dünyaya girmeyeli sekiz sene olmuştu ve Dain, nazik sosyetede nasıl davranıldığını hatırlıyor bile olsa, bir hilkat garibesi gibi hissetmenin nasıl olduğunu unutmuştu. Gözlerindeki korku ve tiksintiyi saklamaya yetmeyen katı nezaketlerini hatırlamıştı. Dain kendilerine yaklaştığında, kadınların renginin soluşunu ve erkeklerin sahte samimiyetlerini hatırlamıştı. Fakat onların kendisini nasıl yalnız hissettirdiğini ve bu yalnızlığın kendisini nasıl öfkelendirdiğini unutmuştu. Bu hissin, içini nasıl düğüm düğüm ettiğini ve nasıl uluyarak her şeyi paramparça etmek istediğini unutmuştu.

Yarım saat sonra, kontrolü kırılma noktasına yaklaşmıştı ve oradan ayrılma kararı aldı -acılarını yaratan kişiyi olması gerektiği yere koyar koymaz, bir defada ve sonsuza dek.

Dansın bitmesiyle beraber, Malcolm Goodridge Bayan Trent'i yine hayranlarından oluşan bir grubun yanına götürüyordu.

Dain, Leydi Wallingdon'ın yanından ayrıldı. Onu bir sandalyeye oturttuktan sonra salonun karşı ucuna yöneldi, hayran grubunun olduğu yere doğru. Bayan Trent'in çevresini saran adamlar yol verene kadar yürümeye devam etti. Yol verdiler ama uzaklaşmadılar.

Adamlara sert bir bakış fırlattı.

"Gidin," dedi sessizce.

Gittiler.

Dain, Bayan Trent'i baştan aşağı şöyle bir süzdü.

Genç kadın da bu harekete aynı şekilde karşılık verdi.

Lord genç kadının gri gözlerinde parlayan yoğun duyguları görmezden gelerek, ilgisini onun yeleğine yöneltti ve bakışlarını bembeyaz omuzlarında, göğüslerinde cesurca gezdirdi.

"Tellerle tutturulmuş olmalı," dedi Dain. "Aksi halde, terziniz yerçekimi kanununa kafa tutmanın bir yolunu bulmuş demektir."

"Sert bir materyalden ve balenlerden oluşan bir korse var içinde," dedi genç kadın sakince. "Korkunç derecede rahatsız ama günümüzün modası. Buraya kılıksız gelerek, sizin beğeninizi kaybetmeyi göze alamadım."

"Ah, demek geleceğimden emindiniz..." dedi Dain. "Çünkü karşı koyulmazsınız."

"Umarım, sizin gözünüzde karşı konulmaz olmayı dilemekle yanlış yapmıyorumdur." Yelpazesini salladı. "Gerçek şu ki oyuncularının ikimiz olduğu saçma bir orta oyununun içindeyiz gibi görünüyor. Buna bir son vermek için makul yöntemleri denemeye hazırım. Dedikoduların

ilk oluşumunda, sizin kafedeki tavırlarınızın büyük payı olsa da, kabul etmeliyim ki bu durumu ben tetikledim," diye ekledi çabucak Dain karşılık veremeden. "Şunu da kabul edebilirim ki eğer ben evinize gelip sizi rahatsız etmeseydim, dedikodular şimdiye dek çoktan yatışmış olurdu." Yüzündeki renk artmaya başladı. "Sonrasında olanları ise belli ki kimse görmediği için, bunun şu andaki sorunumuzda bir önemi yok."

Dain, genç kadının yelpazesini sıkıca tuttuğunu ve göğsünün, heyecanını ele veren bir hızla inip kalktığını gözlemledi.

Gülümsedi. "Zamanında önemsizmiş gibi davranmamıştınız. Tam tersine..."

"Sizi öptüm," dedi düz bir biçimde. "Bunu, bir mesele haline getirmek için bir sebep göremiyorum. Ne ilk kez öpüldünüz ne de son kez."

"Tanrı aşkına, Bayan Trent, bunu bir daha yapmakla mı tehdit ediyorsunuz beni?" dedi Dain alaycı bir ifadeyle gözlerini kısarak.

Jessica iç geçirdi. "Makul davranacağınızı ummanın, fazla olacağını biliyordum."

"Bir kadın, makul bir adam derken başa çıkabileceği bir adamı kast eder..." dedi Dain. "Haklısınız, Bayan Trent. Çok fazla şey ummuşsunuz. Kemanın çok güzel çaldığını duyuyorum. Bir vals ya da benzer bir şey görünüyor ufukta."

"Evet," dedi genç kadın istifini bozmadan.

"O halde dans edelim."

"Hayır. Başkalarına söz verdim çünkü... Şey, bunun bir önemi yok. Bu dans için zaten bir eşim var."

"Kesinlikle. Ben."

Jessica yelpazesini -çubuklardaki erkek isimlerini gö-

rebilsin diye- Lord'un yüz hizasına kaldırdı. "Dikkatlice bakın..." dedi. "Şeytan Lord gibi bir isim görebiliyor musunuz?"

"Miyop değilim ben," dedi Dain, genç kadının gergin ellerinden yelpazeyi çekip alarak. "Bu kadar yakın tutmanıza gerek yok. Ah, bu muydu eşiniz?" dedi bir çubuğu işaret ederek. "Rouvier?"

"Evet," dedi genç kadın. "İşte geliyor."

Dain döndü. Bir Fransız temkinli bir şekilde yanlarına yaklaşıyordu, yüzü solgundu. Dain, yelpazeyi salladı. Fransız adam durdu. Dain gülümseyerek başparmağını ve işaret parmağını "Rouvier" yazılı çubuğa bastırdı. Çubuk, çat diye ortasından kırıldı.

Rouvier uzaklaştı.

Dain, Bayan Trent'e döndü ve gülümseyerek her çubuğu tek tek kırdı. Ardından paramparça olmuş yelpazeyi hayranlarıyla dolu gruba doğru fırlattı.

Elini uzattı. "Bu benim dansım, sanırım."

Bunun ilkel bir gösteri olduğunu söyledi Jessica kendi kendine. Sosyal gelişim notlandırmasında bu yaptıkları... Jessica'nın kafasına bir sopayla vurup, onu saçlarından sürükleyerek piste götürmekten bir basamak yukarıdaydı.

Bundan yalnız Dain paçasını kurtarabilirdi, tıpkı en ufak bir utanma ya da incelik olmaksızın, sadece gitmelerini söyleyerek rakiplerinin çekilmesini yalnızca Dain'in sağlayabileceği gibi.

Ve yalnızca kendisi, kafası karışık bir deli olan kendisi, bunu baş döndürücü şekilde romantik bulabilirdi.

Elini onun elinin üzerine koydu.

İkisi de eldiven giyiyordu. Genç kadın için fark etmiyordu, yine en ufak bir temas, keskin bir elektrik şoku

gibiydi. Elektrik dalgası, uzuvlarını buruyor ve dizlerini pelteye çeviriyordu. Başını onun yüzünü görmek için kaldırdığında, gözlerindeki irkilmiş ifadeyi ve bilmiş gülümsemesinin kaybolduğunu görünce, Dain'in de aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak etti.

Hissediyorsa bile hiç tereddüt etmiyordu, çünkü genç kadının belini cesurca kavramış ve tempo yükseldiğinde hızla dönmeye başlamışlardı.

Jessica zar zor nefes almaya çalışarak onun omzunu yakaladı.

Ve sonra tüm dünya sallanmaya başladı. Her şey, varlığını ve önemini yitirmişti adeta. Dain'le yaptığı bu vals, daha önce tecrübe ettiklerine hiç benzemeyen bir şeydi.

Dain, klasik ağırbaşlı İngiliz stilinde vals yapmıyordu. Daha hareketli, daha duygusal, daha Avrupa kıtasına ait bir tarzda dans ediyordu, bunun fahişeler arasında daha popüler olduğunu varsaydı genç kadın. Bunun, fahişeleriyle dans ettiği tarz olduğunu tahmin etti.

Ama Dain, sırf sosyetenin erdemlilik taslayan şımarıklarıyla uzlaşmak için tarzını değiştirmezdi. Dilediği gibi dans ederdi ve kadın, erkek onu seçtiği için mutlu olmalıydı yalnızca.

İçten gelen bir zarafetle hareket ediyordu Dain; güçlü, kuvvetli ve baştan aşağı kendinden emin. Jessica hiç düşünmek zorunda kalmıyordu, yalnızca kendini onun kollarına bırakmış dans ediyordu. Bedeni, onun varlığıyla ve yalnızca onun varlığıyla sızlıyordu. Elinin altındaki geniş omuzları... İri, güçlü kasları... Tütün, parfüm ve erkek kokusunun iç gıcıklayan karışımı... Kendisini yavaşça kendine çeken ve eteklerinin onun bacaklarına dolanmasını sağlayan sıcak elleri. Hep daha da yakınlaşan ve hızlanan

bir dönüş içindeydiler. Genç kadının bacakları Dain'in erkekliğini sıyırıyordu.

Lord'un ışıldayan, kömür siyahı gözlerine baktı genç kadın.

"Pek mücadele etmiyorsunuz," dedi Dain.

"Sanki bir faydası olacakmış gibi..." dedi genç kadın, iç geçirmemek için kendini tutarak.

"Denemek bile istemiyor musunuz?"

"Hayır."

Dain onun yüzünü uzun süren bir dakika boyunca inceledi. Ardından dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Anlıyorum. Beni karşı konulmaz buluyorsunuz."

"Bunu aşabilirim," dedi Jessica. "Yarın eve dönüyorum."

Dain'in, genç kadının belindeki eli sıkılaştı ama cevap vermedi.

Müzik, sonlara doğru ilerliyordu. Dain, bir anda gülmeye başlayıp arkasını dönüp gidebilir ve Jessica gerçeklere... Onun bir parçası olamayacağı, olmaması gerektiği bir hayata dönebilirdi. Aksi takdirde Jessica'nın bir hayatı olamayacaktı.

"Şöhretinizi zedelediğim için üzgünüm," dedi genç kadın. "Ama bunu tek başıma yapmadım. Beni görmezden gelebilirdiniz. Bu akşam buraya gelmek zorunda da değildiniz. Ancak hâlâ gülüp, arkanızı dönüp gidebilirsiniz ve insanlara sizin için bir anlam ifade etmediğimi ve her şeyi yanlış anladıklarını gösterebilirsiniz."

Müzik bitmeden önce, son bir kez döndüler ve Dain genç kadını kollarında tutması gerekenden biraz daha fazla tuttu. Nihayet onu bırakmaya karar verdiğinde bile, onu tümüyle bırakmadı, onun elini kendininkinin içine hapsetti.

"Peki, ne olur Jess?" dedi sesi derinleşen Dain, "Eğer her şeyi doğru anlamışlarsa?"

Lord'un bariton sesinde yatan çarpıntı, genç kadını bir kez daha onun yüzüne bakmaya itti. Sonra bunu yapmamış olmayı diledi çünkü Dain'in gözlerinin siyahi derinliklerinde bir çalkantı gördüğünü düşündü. Orada gördüklerinin, kendi içindeki çalkantının bir yansıması olduğunu söyledi kendine. O bunu hissediyor olamazdı, bu yüzden de onun acısını dindirmek için böyle bir sancı hissetmesine de gerek yoktu.

"Öyle değil ama..." dedi genç kadın keyifsizce. "Yalnızca onlarla alay etmek için geldiniz ve özellikle de benimle. İçeri girdiniz ve herkesin karşımızda el pençe divan durmasını sağladınız. Beni de kendi tarzınızda dans etmeye zorladınız ayrıca."

"Hoşlanıyor gibiydiniz," dedi Dain.

"Bu, sizden hoşlandığım anlamına gelmiyor," dedi genç kadın. "İnsanlar benden hoşlandığınızı düşünmeye başlamadan, elimi bırakseniz iyi olacak."

"Ne düşündüklerini umursamıyorum. *Andiamo**."

Dain genç kadının elini, kendi eline hapsetmiş bir halde yürümeye başladı ve Jessica'nın da Dain'le yürümekten başka çaresi yoktu yoksa yanında sürüklenerek ilerleyecekti.

Dain onu girişe doğru götürüyordu.

Jessica çılgına dönmüş bir halde imdat diye bağırmanın bir işe yarayıp yaramayacağını tartmaya çalışıyordu. Tam o anda, kumar odasından gürültülü bir yangın geldi. Sonra birisi çığlık attı, birçok kişi bağırdı ve patırtı kütürtüler gi-

*Andiamo: İtalyanca da "*Hadi gidelim*" anlamına gelir.

derek arttı. Çok geçmeden balo salonundaki herkes gürültülerin geldiği yere yönelmişti.

Dain dışındaki herkes. Dain, adımlarını hızlandırmış ve girişe doğru ilerliyordu.

"Bir kavga çıkmış olmalı," dedi Jessica, elini Dain'inkinden kurtarmaya çalışırken. "Bir kargaşa çıktı, seslere baksana... Eğlenceyi kaçıracaksın, Dain."

Dain güldü ve onu girişe doğru sürükledi.

Bu PDF'i para ile aldıysanız, dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası telegramdaki kanallarda bedava boşuna PDF'e para vermeyin!

Yedi

Dain, evi biliyordu. Avory'nin önceki markisine aitti ve birden fazla sarhoş topluluğa tanık olmuştu. Marki'nin zamansız ölümünden önce burası, Paris'te kötülüğüyle ün salmış mekânların bir numaralısı olma yönünde gelecek vaat ediyordu. Bu yaklaşık iki yıl önceydi ve mobilyalar eskiye nazaran oldukça farklıydı. Yine de Dain, Fransız kapıların bahçeye açıldığı, zemin kattaki camlı terası tanımakta hiç zorluk çekmedi.

Jessica'yı getirdiği yer de tam olarak burasıydı.

Müzakere etmek için.

Çünkü olaylar, Dain'in umduğu ve hazırlıklı olduğu biçimde gelişmiyordu.

Öç almayı ve kargaşa çıkarmayı *planlamıştı*. Salona girişinden beş dakika sonra, içinde bütünleşmiş Ballister ve Usignuolo gururunun buna izin vermeyeceğini anlamış bulunuyordu.

Ne kadar kışkırtılırsa kışkırtılsın, bir hayvan gibi davranacak kadar alçalmayacaktı.

En azından onun önünde bunu yapmayacaktı.

Genç kadının, erkek kardeşine fırlattığı aşağılayıcı bakışları ve kendisine yönelttiği kibirli, eğlenen bakışları hatırlamıştı ve bunun Dain'i nasıl tam bir aptal gibi davranmaya sevk ettiğini.

Dain olanları unutmaya çalışmıştı ama olayın her dakikası ve her duygusu aklına kazınmıştı: Aşağılanma, öfke, hüsran, tutku ve bir dakikalık enfes bir mutluluk anı.

O akşam, birbiriyle örtüşmeyen birçok his tecrübe etmişti ve onunla dans etmeye başladığının ertesi saniyesinde her şeyi unutmuştu.

Kollarındaki kadın ince, esnek ve hafifti. Onu kavramak çok kolaydı. Etekleri bacaklarına dolanıyordu ve Dain, genç kadının ince bacaklarının, çarşafların hışırtısı içinde kendininkilere dolanışını hayal ediyordu. Kokusu... Kadın ve papatya sabunun kışkırtıcı derecede masum kokusu... Kafasında dönüp duruyordu ve tek bir mumun ışığında aydınlanan, inci beyazlığındaki tenini ve yastığın üzerine düşen uzun siyah saçlarını düşlüyordu... Kendisini de onun tatlı kadınlığına sarılmış, ona dokunurken ve onun tadına bakarken.

Bunların gülünç fanteziler olduğunu söyledi kendi kendine çünkü temiz, tatlı kadınlar kendi yatağına hiç yatmamışlardı –gönüllü olarak da yatmazlardı zaten.

Ama genç kadın dans ederken buna oldukça gönüllü görünüyordu. Bundan hoşlanmış olması mümkün olmasa da ve hoşlanıyor görünmek için dişi güdülerini kullanmış olsa da, Dain'i zevk aldığına ve mutlu olduğuna inandırmıştı. Ve Dain onun kendi yüzüne bakan çehresine baktığında, bir an için gümüş grisi gözlerinin heyecanla parladığına inanmıştı, gözlerinde kızgınlık görmemişti. Ayrıca Jessica onun kendisini yakınına çekmesine izin vermişti çünkü olmak istediği yer orasıydı.

Hepsi yalandı tabii ki ama yalanları da yarı doğru hale getirmek için belli yollar vardı ve Dain bunları bilirdi. Yaradılıştan beri diğer herkesin olduğu gibi, Jessica'nın da bir bedeli vardı.

Sonuç olarak, Dain'in yapması gereken tek şey, bu bedelin ne olduğunu öğrenmek ve bunu ödemek isteyip istemediğine karar vermekti.

Dain genç kadını bahçenin evin ışıklarından en uzak olan köşesine götürdü. Lord Avory'nin Roma eserleri koleksiyonu hâlâ fundalıkların arasında güzel bir biçimde dağıtılmış halde duruyordu. Bunun nedeni kuşkusuz, onları yerlerinden oynatmanın bir servete mal olacak olmasıydı.

Dain Jessica'yı kaldırdı ve taştan bir lahitin üzerine oturttu. Süslü püslü bir taban üzerinde duran lahit, ikisini neredeyse göz göze getirmeye yetecek kadar yüksekti.

"Eğer çok geçmeden içeri dönmezsem..." dedi genç kadın sertçe, "İtibarım paramparça olacak. Umrunuzda olmadığını bilmediğimden değil. Ama sizi uyarıyorum Dain, bunu sessizce kabullenmem ve siz..."

"Benim itibarım çoktan yerle bir oldu," dedi Dain. "Ve sizin umrunuzda bile değil."

"Bu doğru değil!" diye haykırdı genç kadın. "Size daha önce söylemeye çalıştım. Halinizden anlıyorum ve olanları telafi etmek için de gönüllüydüm. Akla uygun bir şekilde tabii ki. Ama dinlemeyi reddediyorsunuz. Çünkü diğer tüm erkekler gibi, kafanızda aynı anda ancak bir düşünce tutabiliyorsunuz ve çoğunlukla da yanlış olanı."

"Hâlbuki kadınlar çelişik yirmi yedi düşünceyi akıllarında tutma yeteneğine sahipler," dedi Dain. "Bir prensip sahibi olamamalarının nedeni de bu maalesef."

Dain, genç kadının elini aldı ve eldivenini sıyırmaya başladı.

"Şuna bir son verseniz iyi olacak," dedi Jessica. "Her şeyi daha da kötüleştireceksiniz."

Dain eldiveni çekti ve genç kadının narin, beyaz eline bir kez baktıktan sonra, müzakere etme düşüncesi zihninden uçup gitti. "Her şey nasıl daha da kötüleşebilir, anlamıyorum..." diye mırıldandı. "Zaten sivri dilli, kibirli, kışkırtıcı bir hanımefendi yüzünden kafam yeterince karıştı."

Genç kadın, başını hayretle geriye attı, gri gözleri büyüdü. "Kafanız mı karışık? Hiç de öyle görünmüyorsunuz. Sizin için intikamcı kelimesi daha uygun olur. Kindar."

Dain, diğer eldiven üzerinde el çabukluğuyla çalışmaya başladı. "Kesinlikle kafam karışık," dedi sakince. "Gördüğüm en güzel kadın olduğunuza dair budalaca bir düşüncem var. Saç modellerinizi hariç tutuyorum," diye ekledi ve Jessica'nın saçındaki tokalara, tüylere, incilere tiksinti dolu bir bakış attı. "Bunlar dehşet verici."

Genç kadın kaşlarını çattı. "Romantik iltifatlarınız nefesimi kesiyor."

Dain, onun elini kaldırdı ve dudaklarını bileklerine bastırdı.

"*Sono il tuo schiavo...*" diye mırıldandı.

Genç kadının kalp atışlarını dudaklarında hissetti. "Sizin kölenizim demek" diye tercüme etti, Jessica elini kaçırırken.

Jessica yutkundu. "İngilizce'de kalsanız daha iyi olacak."

"Ama İtalyanca çok dokunaklı," dedi Dain. "*Ti ho voluto dal primo momento che ti vedi.*"

Sizi ilk gördüğüm andan beri arzuluyorum.

"*Mi tormenti ancora.*"

O andan beri bana azap çektiriyorsunuz.

Tüm hislerini ve düşüncelerini, genç kadının anlamadığı sözcüklerle anlatmaya devam etti. Konuşurken genç kadının bakışlarının yumuşadığını görüyor, nefes alış verişlerinin hızlandığını duyuyordu. Hızla kendi eldivenlerini çıkardı.

"Ah, yapmayın," dedi Jessica nefesi kesilerek.

Dain ona daha da yakınlaştı, konuşmaya devam ediyordu ve genç kadın büyülenmiş gibi görünüyordu.

"Erkeksi hilelere başvurmamalısınız," dedi genç kadın soluksuz kalmış bir ses tonuyla. Dain'in manşetlerine dokundu. "Bu kadar affedilmez olan ne yaptım ben?"

Seni arzulamama neden oldun, dedi anadilinde. *Bana keder verdin, kendimi yapayalnız hissetmeme sebep oldun. Hiçbir zaman ihtiyaç duymayacağıma ve aramayacağıma yemin ettiğim şeyi istememe neden oldun.*

Genç kadın Dain'in sesindeki öfkeyi, hüsranı ve özlem dolu sözcükleri duymuş olmalıydı ama geri çekilmedi ya da kaçmaya çalışmadı. Dain ona sarıldığında, genç kadının soluğu kesildi, derin bir iç çekti ve Lord dudaklarını onunkilere yaklaştırdığında bu iç çekişin tadına vardı.

Jessica, Dain'in sesindeki çalkantıyı duymuştu ve bunun kötüye işaret olduğunu anlamak için kâhin olması gerekmiyordu. Kaçması gerektiğini yüzlerce kez söylemişti kendine. Dain, gitmesine izin verirdi. Onu kendisiyle kucaklaşmaya zorlamak ya da kaçtığında peşinden koşmak için fazla gururluydu.

Genç kadın bunu yapamadı.

Onun neye ihtiyacı olduğunu bilmiyordu... Biliyor olsaydı bile, yardım edebileceğinden kuşku duyuyordu. Tıpkı çok yakında kopacak felaketi hissettiği gibi, Dain'in

o şeye ümitsizce ihtiyaç duyduğunu hissediyordu ve sağduyusuna ve mantığına rağmen onu bırakamıyordu.

Bunun yerine kendini bıraktı. Tıpkı onu ilk gördüğü anda yapmak istediği gibi... Dain'in açılması imkânsız olan eldivenleri çözdüğündeki gibi... Ve onu o fırtınalı akşamda öptüğü zaman olduğu gibi.

Dain iri, esmer ve hoş bir adamdı; sigara, şarap, parfüm ve erkek kokuyordu. Dain'in kısık sesi genç kadına küçük titreşimler gönderirken, güçlü kolları kendisini sararken, baştan çıkmış dudakları kendininkini ezerken... Hayatı boyunca hiçbir şeyi böyle çaresizce istemediğini fark etti Jessica.

Jessica kendini, onun ateşli ve şefkatli öpüşlerine yanıt vermekten, ellerini onun sıcaklığıyla ısınmış gömleğinde gezdirmekten alıkoyamıyordu ve sonunda Dain'in kalbinin küt küt attığı yeri buldu... Dain'in kalbi kendisininki gibi hızla çarpıyordu.

Dain genç kadının dokunuşlarıyla ürperdi ve onun bacaklarının arasına sokuldu. Genç kadının dudaklarını ve boynunu öperken, onu kendine doğru çekti. Jessica karnına değen ateşli erkeksiliğin ve bu temasın kendi bacaklarının arasında yarattığı kalp gibi çarpan sıcaklığın farkındaydı. Zihnindeki mantıklı sesin, sorunlarının giderek ciddileştiğini, geri çekilmesi gerektiğini söylediğini duyuyor ama yapamıyordu.

Dain'in ellerinde muma dönmüştü, göğsüne kayan öpüşlerin ısısıyla eriyordu.

Eskiden arzunun ne olduğunu anladığını düşünürdü: Kadını ve erkeği birbirine çeken güçlü bir manyetik akım. Şehveti anladığını sanırdı: Bir açlık, bir arzu. İlk öpüştükleri gece, sabaha kadar Dain'i düşünmüş ve gün içinde

yine onu düşünerek huzursuz olmuştu. Buna hayvansı bir çekim demişti... *İlkel, delice.*

Şimdi ise... Hiçbir şey anlamadığını anlıyordu.

Arzu... Kadını paramparça eden sıcak, kara bir girdaptı ve kaçınılmaz bir biçimde korkutucu bir hızla onu, aklının, iradesinin ve utanma duygusunun olmadığı bir yere doğru çekiyordu.

Genç kadın, yeleğinin sabırsızca çekildiğini, iplerinin çözüldüğünü hissediyor ve sadece ihtiyacı olanı ona vermek için sabırsızlanıyordu. Dain'in soyduğu tene dokunurken parmaklarının titrediğini duyumsuyordu ve onun zarif dokunuşlarının altında kendisi de titriyordu.

"*Baciami.*" dedi Dain. Sesi sert, dokunuşları ipeksiydi. "Öp beni, Jess. Yine. İstiyormuşsun gibi."

Genç kadın ellerini kaldırıp Dain'in kalın, kıvırcık saçlarında gezindirdikten sonra dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırdı. İçindeki tüm utanmazlıkla adamı öptü. Dain cesur dil hamlelerine karşılık vermekte gecikmedi. Dain'in okşamalarıyla büyülenen Jessica ise arzu dolu göğüslerini, onun büyük, sıcak ellerine bastırıyordu.

Jessica'nın onunla tanıştığı andan itibaren ihtiyacı olan, açlık duyduğu tek şey buydu. Bir canavar olmasına rağmen onu özlüyordu. Ona dair korkunç ne varsa, hepsini özlüyordu ve onunla ilgili harika şeyleri. Güç, cüret ve hayvanlara has bir zarafet yayan, sıcak, büyük, kaslı bedenini. Bir an soğuk, bir an ateşlerle yanan cesur, siyah gözlerini. Sesindeki hafif gürüldemeyi, alaycılığı, kahkahayı, küçük gören soğukluğu ve özlemi.

Arzunun ne olduğunu anlamadan, onu en başından beri arzuluyordu. Şimdi ise Dain ona bunun ne demek olduğunu öğretmiş ve daha fazlasını istemesine neden olmuştu.

Genç kadın başını çekerek Dain'in kafasını eğdi ve güzel, küstah burnunu ve mağrur kaşlarını öptü, sonra dudaklarını Dain'in sert dudaklarına götürdü.

"Ah, Jess" diye inledi Dain. "*Si. Ancora. Baciami. Abbracciami**."

Jessica Dain'in sesindeki muhtaç tondan başka bir şey duymuyordu. Kendisininkiyle birlikte yanan arzu ateşinden başka bir şey duymuyordu. Yalnızca onun gücünü ve üzerinde gezinen ellerini hissediyordu. Ve onun dudaklarının kendininkileri ezişini, eteklerinin yukarı çekilmesiyle beraber ince keteni ve Dain'in dizlerine dokunuşunu ve ellerinin bacaklarını sıyırıp geçtikten sonra geride bıraktığı sıcaklığı.

Sonra birden Dain'in elleri gerginleşti, dondu ve sıcak vücudu taş kesti.

Dudakları, dudaklarından ayrıldı ve Jessica gözlerini açıp Dain'in gözlerindeki ateşin ölüp yerini buz gibi bir soğukluğa bıraktığına tanık oldu.

Ardından da -artık her şey için çok geçti- fundalıklardan gelen hışırtıları ve boğuk fısıltıları işitti.

"Seyircilerimiz var gibi görünüyor, Bayan Trent," dedi Dain. Sesi küçümseme doluydu. Genç kadının yeleğini hiç istifini bozmadan düzeltti ve eteklerini aşağı indirdi. Hareketlerinde koruyucu ya da sahiplenici bir nitelik yoktu. Sanki Dain onun sunduklarına bir bakmış ve gördüklerinin buna değmeyeceğine karar vermiş gibiydi... Jessica kendini Champtois'nın tezgâhında bulunan ikinci bir bakışı hak etmeyen değersiz bir oyuncak gibi hissediyordu.

Jessica, Dain'in yüzündeki donuk ifadeden, kendilerini

---

*Si. Ancora. Baciami. Abbracciami: İtalyanca'da *"Evet. Bir daha öp beni, sarıl bana."* anlamına gelir.

seyredenlerin de böyle düşünmesini istediğini anlayabiliyordu. Dain genç kadını kurtların içine atacaktı. İntikamı buydu.

Genç kadın, seyredenler duymasın diye alçak bir sesle konuşarak, "İkimiz de aynı derecede suçluyuz," dedi. "Beni bu işin içine sen soktun, Dain. Ve buradan çıkmama da *sen* yardım edeceksin."

"Ah evet," dedi Dain. "Nişanlandığımızı haber vermeliyim, değil mi? Ama neden, Bayan Trent, zaten sahip olabileceğim bir şey için neden bir yüzüğe onca para vereyim?"

Jessica, fısıltılar ve kıkırdama duydu. "Mahvolacağım," dedi sertçe. "Çok güvenilmezsiniz ve sizi asla affetmeyeceğim."

Dain güldü. "Vurun beni o halde." Ve çalılıklarda duran karaltılara alaycı bir bakış fırlattıktan sonra öylece çekip gitti.

Aklı, aşağılanma ve öfkeyle başından giden Dain hemen bahçeden çıktı, kilitli kapıyı menteşesinden zorlayarak kurtardı, dar geçitten geçerek caddeye ulaştı ve caddeler boyunca yürümeye başladı.

Palais Royal'e gelene kadar nefes alışı normale dönmedi ve duyduğu hiddet fırtınalı düşüncelere kapılmasına neden oldu.

O da tıpkı diğerleri gibiydi -Susannah gibi ama daha kötüsü, daha iyi bir oyuncu ve aynı tuzağı kurmakta daha yetenekli. Ve kendisi, arkasında bıraktığı onca deneyime rağmen, bu tuzağa doğru adım adım ilerlemişti. *Yine*. Hem de ne için? Daha da kötü bir kapana yakalanmak için.

Susannah'ya bir şey yapmamıştı, sadece aç gözlü ailesinin önünde, yanağına bir öpücük kondurmuştu. Bu sefer

ise, Paris'in en elit sosyetesinin üyelerinin önünde kendini rezil etmişti. Dain'in inlemesine, ateşli bir okul çocuğu gibi nefes nefese aşk sözcükleri mırıldanmasına tanık olmuşlardı.

On üç yaşında bir okul çocuğuyken bile böyle deli bir köpek yavrusu gibi davranmamıştı. O zaman bile özlem içinde ağlamanın eşiğine gelmemişti.

Ah, Jess.

Boğazı kurudu birden. Durdu ve yanan acısını merhametsizce yutkundu, kendini toparladı ve yürümeyi sürdürdü.

Palais Royal'de üç tane etine dolgun fahişe ve birkaç erkek arkadaşını toplayıp sefahate daldı. Fahişeler, kumarbazlar ve şampanya: Dain'in dünyası. İşte senin ait olduğun yer, dedi kendi kendine. Mutlu olduğu yerin burası olduğuna dair ikna etmeye çalıştı kendini.

Kumar oynadı, içki içti, açık saçık fıkralar anlattı ve aşina olduğu parfümün, pudranın, boyanın kokusuna karşı duyduğu tiksintiyi gizledi. Kucağını fahişelerle doldurdu ve acı çeken kalbini, her zaman yaptığı gibi, gülümsemesinin altına gömdü.

Henüz Dain'in kahkahasının sesi kulaklardan silinmeden ve bahçedeki gölgeler kaybolmadan Jessica, onun kendisini düşürdüğü karanlık utanç çukurundan çıkmaya çalışıyordu. Olanların ertesi dakikasında başını kaldırıp yürümekten başka çaresi kalmamıştı ve gelecekteki diğer dakikalarda da. Meydan okuyan bakışlar attı seyircilerine. Hepsi bir bir arkalarını döndü ve sessizce uzaklaştı.

İçlerinden yalnızca bir tanesi genç kadına yöneldi. Isınmak için sıkıca yeleğine sarınan Jessica'ya vermek için

ceketini çıkardı. Jessica, lahitten indi. Adam, ceketiyle beraber ona doğru hızlıca ilerledi.

"Denedim," dedi mutsuz bir ifadeyle. Jessica ceketi giyerken, gözlerini nazikçe başka yöne çevirdi. "Onlara, Dain'in yalnız başına dışarı çıktığını ve sizin de büyükannenize bakmaya gittiğinizi söyledim ama hizmetçilerden biri sizi terasa çıkarken görmüş." Bir an için durdu. "Üzgünüm."

"Sessizce çıkmalıyım buradan," dedi genç kadın, sesini ifadesiz tutmaya çalışarak. "Rica etsem Leydi Pembury'i bulabilir misiniz?"

"Sizi yalnız bırakmaktan nefret ediyorum," dedi adam.

"Bayılmam korkmayın," dedi Jess. "Kendimi histeri krizine bırakmam. İyi olacağıma emin olabilirsiniz."

Adam endişeli bir bakış attı ve aceleyle uzaklaştı.

Jessica adam gider gitmez üzerindeki ceketi çıkardı ve elbisesini tekrar giyindi, sonra da hizmetçisi olmadan yapabileceğinin en iyisini yaptı. Çoğunluğu sırt tarafında olan bağların tümüne ulaşamıyordu ama yeleğini tutacak kadarını bağlayabildi, böylece yeleğini kendisi tutmak zorunda kalmayacaktı. Çengellerle ve bağlarla mücadele içindeyken, içinde bulunduğu durumu merhametsiz bir tarafsızlıkla değerlendirdi.

Dain'in işi bitirmemiş olmasının hiçbir önemi olmadığını biliyordu. Önemli olan, yakalandığı kişinin Dain oluşuydu. Bu Jessica'yı tüm dünyanın gözünde *defolu* yapmak için yeterliydi.

Yirmi dört saatten daha kısa bir süre içinde hikâye Paris'in her köşesine yayılacaktı. Bir hafta içinde Londra'ya varacaktı. Geleceğin nelere kadir olduğunu oldukça net bir şekilde görebiliyordu.

Kendine saygısı olan hiçbir beyefendi, Dain'in artı-

ğıyla evlenerek soyadını lekelemezdi. Olanlardan sonra, dükkânına onu başarıya ve saygınlığa taşıyacak zengin ve itibarlı insanları çekme ümidi hiç kalmamıştı. Hanımefendiler, onunla temastan kaçınmak için eteklerini kaldıracak ya da ondaki lekenin kendilerine bulaşmasından sakınmak için yollarını değiştireceklerdi. Beyefendiler, beyefendiliklerini elden bırakıp, en alçak fahişelere teklif ettikleri ahlaksızlıkları, kendisine teklif edeceklerdi.

Özetlemek gerekirse Dain hayatını mahvetmişti. *Hem de kasıtlı olarak.*

Dain'in yapması gereken tek şey, kendilerini izleyenlere ölümcül bakışlarından birini fırlatmak ve onlara hiçbir şey görmediklerini söylemekti. Onlar da bunun en sağlıklısı olduğuna karar verip boyun eğerlerdi ne de olsa. Bütün dünya ondan korkuyordu, arkadaşları bile. Onlara ne isterse yaptırabilir, söyletebilir, neye isterse inandırabilirdi.

Ama Dain'in tek istediği öç almaktı -artık çarpık aklı Jessica'nın kendisine ne yaptığına inanmışsa. Onu, başka bir amaçla o bahçeye götürmüş olmasının imkânı yoktu. Keşif anının olabilecek en küçük düşürücü dakikada olması için birine önceden ipucu vermiş olmalıydı: Yeleği çözülmüş, beline doğru sarkarken, dili ağzının içinde gezinip pis elleri eteklerini sıyırırken.

Olanları hatırladığında yüzü kızarmasına rağmen, yaptıklarından utanmayı reddetti. Sosyetenin kurallarına göre tavırları ahlaksızca sayılabilirdi ve kendi kurallarına göre de yanlış yönlenmiş olarak nitelendirilebilirdi ama kötü niyetli değildi. Benzer sayısız kadın gibi duygularına teslim olmuş genç, sağlıklı bir kadındı yalnızca ve eğer söz konusu kadınlar evli, dul ya da ağzı sıkıysa cezadan muaf tutuluyorlardı.

Jessica normal kurallar göz önünde tutulmaması gerek-

se de Dain'e gönüllü bir şekilde karşılık verdiğinden onu suçlamıyordu.

Ama onu, kendisini korumadığı için suçlayabilirdi ve suçlayacaktı da.

Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu ve her şeyini kaybedeceğini de gayet iyi biliyordu. Ona yardım edebilirdi. Bunun onun için hiçbir maliyeti olmazdı, küçük bir çaba gerekliydi sadece. Bunun yerine, Jessica'ya hakaret etmiş ve onu terk etmişti.

İşte kötülük buydu. Asıl affedilemez davranış buydu.

Ve Jessica bunu ona ödetmeye karar verdi.

Dain sabahın dördünde Antoine'ın yerindeydi, Palais Royal'deki bir restoranda. Yanındaki arkadaşları saatler geçtikçe artmıştı, Leydi Wallingdon'ın konukları arasından Sellowby, Goodridge, Vawtry ve Esmond gibi isimler de Dain'e katılmışlardı. Jessica Trent konusunun açılmasından özenle kaçınıyorlardı. Onun yerine Dain'in kaçırdığı, kumar odasında yaşanan kavgayı -sarhoş bir Prusyalı askerle, cumhuriyetçi bir Fransız arasında geçen- ve ardından gelen yaralanmaları detaylıca ve uzun uzadıya konuştular.

Fahişeler bile fikirlerini ifade etmek zorunda kaldılar; Dain'in sağ dizinde oturan cumhuriyetçinin, sol dizinde oturan ise Prusyalı'nın tarafını tuttu. Her ikisinin de eleştirileri -hem politik hem de dinsel açıdan bakıldığında- biraz cahilceydi. Öyle ki insan onların yanında Bertie Trent'i entelektüel bir deha gibi görebilirdi.

Dain, Trent'i düşünmemiş olmayı diledi. Erkek kardeşin görüntüsü zihninde belirdiği anda, kız kardeşinki de baş gösteriyordu: Süslü püslü şapkasının altından bakışı... Eldivenlerini çözerken kendisini seyredişi... Şapkası

ve eldivenli küçük elleriyle vuruşu... Şimşek çaktığında onu öpüşü... Onunla dans pistinde dönüşü... Eteklerinin bacaklarına dolanması... Yüzünün heyecanla ışıldaması... Ve sonra Dain'in kollarındayken gözlerinin önünden geçen bir dizi görüntü; duygu dolu ve ıstıraplı bir an: Genç kadının onun büyük, korkunç burnunu öpüşü, kalbini parçalara bölüp tekrar birleştirmesi ve onu bir canavar olarak görmediğine onu inandırması. Genç kadın Dain'in, kendisini güzelmiş gibi hissetmesine neden olmuştu.

Yalanlar, dedi kendi kendine.

Bunların hepsi Dain'i tuzağına düşürmek için oynanan numaralardı. Dain, onun erkek kardeşini mahvetmişti. Genç kadının hiçbir şeyi kalmamıştı. Bu yüzden de tıpkı erkek kardeşi tüm aile servetini kumarda kaybeden Susannah gibi Jessica Trent de kendine zengin, soylu bir koca bulmak için tarihteki en eski tuzağı kurmaya çalışıyordu umutsuzca.

Ancak Dain kendini etrafındaki erkekleri düşünürken bulmuştu. Hepsi, Dain'den daha yakışıklıydı, daha terbiyeliydi ve dikkate alınan tüm özellikleriyle kendisinden daha iyilerdi.

Gözü, yanında oturan Esmond'a takıldı. Üç kıtadaki en güzel adamdı ve muhtemelen -kimse tam olarak emin olmasa da- Dain Markisi'nden bile daha varlıklıydı.

Neden Esmond değil, diye sordu Dain kendi kendine. Eğer zengin bir hayat arkadaşına ihtiyacı varsa, Jessica Trent gibi zeki bir kadın Cebrail varken şeytanı, cennet varken cehennemi seçiyordu?

Esmond'ın mavi bakışları, Dain'inkilerle buluştu. *"Amore è cieco,"* diye mırıldandı kusursuz Floransalı aksanıyla.

*Aşkın gözü körd*ür.

Dain, Esmond'ın kendisine *Vingt-Huit* ile ilgili bazı kötü hislerini söylediğini ve hemen ardından cereyan eden olayları anımsadı. Şimdi ona bakarken, Dain kendini birden rahatsız hissetmişti: Sanki Cebrail aklını okuyordu, tıpkı günah sarayında diğer herkese görünmez olan ipuçlarının onun tarafından okunması gibi.

Dain, tam ağzını açıp sert bir yanıt vermeye hazırlanırken, Esmond'ın aniden gerginleştiğini, başını döndürdüğünü ve gülümsemesi yüzünden silinirken bakışlarını başka bir yöne çevirdiğini fark etti.

Dain de onun baktığı yöne baktı, kapıya doğru ama önce hiçbir şey göremedi çünkü Sellowby, kadehini doldurmak için öne eğilmişti.

Sonra Sellowby sandalyesinde yeniden doğruldu.

Ve Dain kadını gördü.

Koyu kırmızı renkli, boğazına kadar iliklenmiş bir elbise giymiş, başörtüsü gibi saçlarını ve omuzlarını örten bir şal takmıştı. Yüzü beyaz ve sertti. Büyük masaya doğru uzun adımlarla, başı yukarıda, gözlerinde gümüşi parıltılarla yürüdü ve birkaç metre kala durdu.

Dain'in kalbi parçalara ayrıldı ve konuşmak bir yana, nefes almasını bile imkânsızlaştıran kalbi hızla atmaya başladı.

Kadının bakışları, adamın arkadaşlarının üzerinde gezindi.

"Gidin," dedi kısık ve kararlı bir sesle.

Fahişeler Dain'in dizlerinden fırlarken kadehleri devirdiler. Arkadaşları yerlerini boşaltıp uzaklaştılar. Bir sandalye devrilip yere çarptı.

Yalnızca Esmond başını dik tuttu. "Matmazel..." diye başladı nazik ve yatıştırıcı bir tonla.

Kadın, şalını arkaya attı ve sağ elini kaldırdı. Elinde bir

tabanca vardı, namlu doğrudan Dain'in kalbine doğrultulmuştu. "Git buradan," dedi kadın Esmond'a.

Dain, kadın silahın emniyet kilidini kaldırdığında bir klik sesi duydu ve Esmond'ın sandalyeden kalkarken çıkardığı sesi. "Matmazel..." diye tekrar denedi Esmond.

"Son duanı et, Dain," dedi kadın.

Dain'in bakışları, silahtan, kadının parlayan, öfkeli gözlerine çevrildi. "Jess..." diye fısıldadı.

Ve kadın tetiği çekti.

Sekiz

Silahtan çıkan kurşun Dain'i arkaya savurdu ve sandalyesiyle birlikte yere düşürdü.

Jessica tabancasını yere indirdi, tuttuğu nefesi bıraktı, sonra arkasını dönüp oradan uzaklaştı.

Olaya tanık olanların, gözlerinin ve kulaklarının beyinlerine ilettiği şeyi algılamaları birkaç dakika aldı. Bu dakikalar içinde genç kadın, hiçbir engelle karşılaşmaksızın önce kapıya doğru yürüdü, ardından merdivenlerden indi.

Kısa bir süre sonra kendisini beklemesini söylediği at arabacısını buldu ve ondan kendisini en yakın karakola götürmesini istedi.

Oraya vardığında yetkili polis memuruyla görüşmeyi talep etti. Tabancasını teslim etti ve yaptıklarını anlattı. Polis genç kadına inanmadı. Antoine'ın yerine adamlarını gönderdi ve kadına da bir kadeh şarap ikram etti. Adamlar bir saat sonra suç mahallinde tuttukları notlar ve Esmond'la birlikte geri döndüler.

Esmond, genç kadını serbest bırakmak için geldiğini

söyledi. Her şey bir yanlış anlaşılmadan, bir kazadan ibaretti. Dain Markisi'nin yarası ölümcül değildi. Sadece bir sıyrıktı. Matmazel Trent'ten şikâyetçi olmayacaktı.

Tabii ki olmaz, diye düşündü Jessica. Genç kadına karşı davayı kaybedecekti çünkü. Ne de olsa burası Paris'ti.

"O halde ben kendimden şikâyetçi olurum," dedi Jessica başı dik bir biçimde. "Ve arkadaşınıza söyleyebilirsiniz..."

"Matmazel, dilediğiniz herhangi bir mesajı iletmekten onur duyarım," dedi Esmond yumuşak bir ses tonuyla. "Fakat benim arabamda daha rahat iletişim kurabileceğinizi düşünüyorum."

"Kesinlikle hayır," dedi genç kadın. "Kendi güvenliğim için hapsedilmekte ısrarlıyım. Böylelikle ağzımı kapalı tutmak için beni öldüremez. Çünkü... Ağzımı kapalı tutabilmesinin tek yolu bu."

Jessica polise döndü. "Size tam ve ayrıntılı bir itiraf yazmaktan mutluluk duyarım. Saklayacak hiçbir şeyim yok. Şüphesiz önümüzdeki yarım saat içinde etrafı saracak muhabirlerle konuşmaktan da memnuniyet duyacağım."

"Matmazel, durumun sizi tatmin edecek şekilde hallolacağından hiç kuşkum yok," dedi Esmond. "Ancak herhangi biriyle konuşmadan önce biraz sakinleşmenizi öneriyorum."

"Çok akıllıca," dedi polis. "Duygusal olarak karmaşık bir durumdasınız. Bu anlaşılır bir şey. Gönül ilişkisi."

"Hayli...," dedi genç kadın, gözleri Esmond'ın gizemli mavi gözleriyle karşılaşırken. "Bir tutku suçu."

"Evet Matmazel, herkesin çıkaracağı sonuç bu olacak," dedi Esmond. "Eğer polis sizi derhal bırakmazsa, etrafı yıkan muhabirlerden fazlası olacak. Tüm Paris sizi kurtarmak için harekete geçecek ve şehir bir ayaklanmaya sürük-

lenecek. Masum insanların ölümünün sorumluluğunu almak istemeyeceğinize eminim."

Dışarıda gürültüler yükselmişti -ilk muhabir topluluğu gelmiş olmalı diye düşündü Jessica kendi kendine. Bir an için sessiz kaldı ve odada bir gerginliğin hâkim olmasına yol açtı.

Sonra omuz silkti. "Pekâlâ. Eve gideceğim. Tehlike altındaki masumların hatırına."

Sabahleyin Esmond, kütüphanedeki bir kanepenin üzerine uzanmış Dain'le beraberdi.

Dain yarasının önemli olmadığından emindi. Neredeyse hissetmemişti bile. Kurşun, yalnızca sıyırıp geçmişti. Kolunda ciddi ölçüde kanama olmuş olsa da Dain, kendisininki de dâhil, kan görmeye alışıktı ve kendinden geçmemesi gerekirdi.

Ama geçti, hem de birçok kez ve her seferinde uyandığında, ateşinin yükseldiğini hissediyordu. Bir doktor gelip yarasını muayene etmiş ve tedavi amacıyla bandajlar sarmıştı, sonra da Dain'e çok şanslı olduğunu söylemişti.

Temiz bir yaralanmaydı. Kurşun kemiği parçalamamıştı. Kaslar ve sinirler önemsiz denebilecek ölçüde az zarar görmüştü. Enfeksiyon tehlikesi yoktu.

Dain, bu yüzden, ateşlenmemeliydi ama ateşlenmişti. Önce kolu yanıyordu, sonra omuzları ve boynu, şimdi de başı ateşler içindeydi.

Yaşadığı bu içsel yangının ortasında, Esmond'ın her zamanki gibi yumuşak ve yatıştırıcı sesini duydu.

"Fransa'daki hiçbir jürinin kendisini mahkûm etmeyeceğini biliyor doğal olarak," dedi Esmond. "Burada bir deveyi, iğne deliğinden geçirmek, güzel bir kadını bir şe-

kilde aşkla ilintisi olan bir suçtan mahkûm etmekten daha kolaydır."

"Tabii ki biliyor," dedi Dain dişlerini sıkarak. "Tıpkı benim, onun bunu anlık bir sinirle yapmadığını bildiğim gibi. Ellerini gördün mü? Titreme belirtisi bile yoktu. Gayet sakin ve soğukkanlıydı. Öfkeyle aklını yitirmiş değildi. Ne yaptığını çok iyi biliyordu."

"Ne yaptığını kesinlikle çok iyi biliyor," diyerek ona katıldı Esmond. "Seni vurmak işin sadece başlangıcıydı. Amacı seni teşhir etmek. Sana söylemeliyim, olanlara dair her ayrıntıyı ifşa edecek. Eğer ısrar ettiği davaya çıkabilirse mahkemede, çıkamazsa gazetecilere ona söylediğin her şeyi insanlara açıklayacağını ve yaptığın her şeyi detaylarıyla tasvir edeceğini söyledi."

"Başka bir deyişle, sözcükleri kendi amacına göre çarpıtıp olanları abartacak," dedi Dain, genç kadının anlatacaklarının aslında gerçekler olacağının bilincindeydi ve buna sinirleniyordu. Çünkü bu gerçekler Lord Şeytan'ı tüm dünyanın gözleri önünde, kara sevdaya düşmüş, aşktan nefesi kesilmiş, inleyen, terleyen bir okul çocuğuna dönüştürecekti. Arkadaşları, Dain'in hastalıklı duygularının dönüşü karşısında kahkahadan kırılacaklardı, İtalyanca olsa bile.

Sözlerinin kulağa nasıl geldiğini hatırlıyor olabilirdi ve Latince konusunda da ustaydı, değil mi? Yaklaşık bir taklit yapabilirdi çünkü hızlı, zeki ve kinciydi. Böylelikle Dain'in tüm utanç verici sırları, hayalleri, fantezileri Fransızca ve İngilizceye ve çok geçmeden de insanlıkça konuşulan tüm dillere çevrilecekti. Sarf ettiği sözler, karikatürlerde kafasının üzerindeki baloncuklara yazılacaktı. Yaşadıkları an, bir orta oyunu gibi sahneye dökülecekti.

Dain tüm bunların başına geleceklerin yalnızca bir bölümü olduğunu biliyordu.

Basının bundan on iki yıl önce Byron'ı nasıl teşhir ettiğini hatırlaması yeterliydi ve Dain Markisi'yle karşılaştırıldığında şair, toplumsal dürüstlük örneği olarak gösterilebilirdi. Bunun yanında Byron, Dain gibi bir servete sahip değildi, onun kadar iri, çirkin ve insanları çileden çıkartacak kadar güçlü değildi.

İnsanlar ne kadar büyük olurlarsa, o kadar yüksekten düşerlerdi. Ve dünya düşüşlerini izlemeye bayılırdı.

Dain, dünyanın nasıl döndüğünü çok iyi biliyordu. Geleceğin nelere kadir olduğunu açıkça görebiliyordu. Bayan Jessica Trent de görüyordu kuşkusuz. Dain'e bu dünyada cehennemi yaşatmak istediği aşikârdı.

Genç kadın onun acı çekeceğini biliyordu çünkü onu incitebileceği tek yerinden vurmuştu, gururundan...

Ve eğer Dain buna katlanamazsa ki genç kadın kesinlikle buna katlanamayacağını biliyordu... Jessica bundan şüphesiz müthiş bir hoşnutluk duyacak, onu süründürecekti.

Dain'i gafil avlamıştı, dişi şeytan.

Vücudunun yarısında şiddetle hüküm süren cehennem ateşinin etkisiyle, başı zonklamaya başladı. "Onun icabına bizzat benim bakmam daha iyi olacak," dedi Dain. Boğazı şişmişti, sözcükleri ağzında geveliyordu. "Onunla pazarlık edeceğim. Ona bazı..." Yutkundu, boğazı yanıyordu. "Bazı koşullar teklif edeceğim. Ona..."

Gözlerini kapadı ve zonklayan, sancı içindeki zihninde doğru sözcükleri bulmaya çalıştı ama bulamadı. Beynini, bir demircinin dövdüğü, kırmızı ve sıcak bir metal kümesine benzetti, sanki birisi beyni yok olana kadar kafasına çekiçle vuruyordu. Esmond'ın sesini duydu çok uzaklar-

dan ama duyduğu sözcüklere bir anlam veremedi. Sonra şeytanın çekici, son bir parçalayıcı darbeyi indirdi ve Dain bilincini kaybetti.

Dain, sahip olması beklenmeyen ateşli hastalık yüzünden dört gün boyunca bilincini bir kazandı bir kaybetti.

Beşinci günün sabahında, bilinci gayet yerinde ve az da olsa iyileşmiş olarak uyandı. Bu, ateş ve zonklamanın bittiği anlamına geliyordu. Yine de sol kolu hareket etmeyi reddediyordu. Vücudunun yanında yararsız bir şekilde sallanıyordu. Kolunu hissediyordu ancak koluna bir şey yaptıramıyordu.

Doktor tekrar geldi, kolunu muayene etti, bilgiççe sesler çıkardıktan ve başını salladıktan sonra, "Ters giden bir şey göremiyorum," dedi.

Doktor, bir meslektaşını çağırdı ve o da bir terslik tespit edemedi, bir diğerini çağırdı ki o da aynı sonuca vardı.

Akşamüstünün geç saatleri olduğunda Dain, kendisine aynı sözleri tekrar etmiş olan sekiz doktora görünmüştü. Dain'in artık aklı başından gitmişti. Bütün gün boyunca birçok soruya maruz kalmış ve bir hiç uğruna doktorlara bir dünya para kaptırmıştı.

Son şarlatan da gittikten birkaç dakika sonra, üzerine bir de hukuk stajyeri geldi. Tam Dain kendisine bir kadeh şarap alma girişiminde bulunurken, Herbert stajyerin getirdiği mesajı teslim etti. Gözü gümüş tepsideki notta olan Dain, bardağı ıskaladı ve şarabı sabahlığının, terliklerinin ve şark halısının üzerine döktü.

Dain, bir yandan küfürler savururken bir yandan da gümüş tepsiyi Herbert'ün kafasına fırlattı. Sonra salondan kendi odasına geçti ve tek eliyle mührü açmaya, ardından katlı sayfaları yine tek eliyle düzeltmeye çalışırken öfkeden

deliye döndü. O kadar dolmuştu ki artık elindeki kâğıdı doğru düzgün göremiyordu.

Zaten görecek fazla bir şey de yoktu. Nota göre, Bay Andrew Herriard Bayan Jessica Trent'i temsilen, Lord'un avukatıyla görüşmeyi diliyordu.

Lord Dain'in içi kaynamaya başladı.

Andrew Herriard, Paris'te birçok güçlü İngiliz müvekkili bulunan, ünlü bir Londra avukatıydı. Aynı zamanda bir doğruluk timsaliydi –müşterilerine hizmet verirken dürüst, sadık ve pes etmeyen bir yapısı vardı. Lord Dain, diğer bir sürü insanın da olduğu gibi, bu aziz görünüşünün altında bir köpek balığını kıskandıracak kadar güçlü bir çene ve dişlerden oluşan çelik bir tuzağın gizlendiğinin farkındaydı. Bu tuzak, erkeklere mahsustu çünkü Bay Andrew Herriard, zayıf cinsiyetin hizmetinde olan kahraman bir şövalyeydi.

Kanunların, erkeklerin imtiyazlarına iki kat daha fazla önem veriyor olması ve esas itibariyle bir kadının kanun karşısında hiçbir hakkının bulunmaması, kendi çocuğu dahil hiçbir şeye "benim" diyemiyor olması bile avukat için bir önem teşkil etmiyordu.

Herriard, kadınların hak ettiklerini düşündüğü hakları kendi yaratıyordu ve bundan paçayı da sıyırıyordu. Francis Beaumont bile -ki şeytani domuzun tekiydi- gelirinin tek kuruşuna dokunamıyordu, Herriard sağ olsun.

Bir adam karısının insafsız taleplerine karşı çıktığında, Herriard'ın yaklaşımı zavallı adamı sonu gelmeyen hukuk davaları ve avukatlarla bezdirmek ve adam ya bitmek bilmeyen davalardan helak olana ya da dava harçlarını ödemekten bitap düşünceye ya da çığlıklar içinde tımarhaneye götürülünceye dek işkencelerine devam etmek yönündeydi.

Kısacası Bayan Trent, Dain'i süründürmekle kalmayacak, bütün pis işlerini Herriard'a yaptıracak ve hepsini de hukuki yollarla halledecekti. Bu da Dain'e içinden sıyrılıp çıkabileceği tek bir delik bırakmayacağı anlamına geliyordu.

"Kadından başka mağlup edilemez bir hayvan bulmak mümkün değildir," demişti Aristophanes. "Ne ateş ne de vahşi bir kedi onun kadar merhametsizdir."

Merhametsiz. Kötü. *Gaddar.*

"Ah hayır, yapamayacaksın," diye mırıldandı Dain. "Aracılarla değil, seni şeytanın dölü." Notu avcunda iyice ezdi ve çöpe fırlattı. Yazı masasına gitti, bir sayfa aldı ve bir cevap karalayıp uşağına seslendi.

Dain Bay Herriard'a olan notunda, Bayan Trent'le bu akşam saat yedide erkek kardeşinin evinde buluşacağını açıkladı: Herriard'ın talep etmiş olduğu gibi Bayan Trent'in avukatıyla kendisininkini buluşturmayacaktı çünkü Dain Markisi'nin iftiraya maruz kalma ya da avukatlara para kaptırma gibi bir niyeti yoktu. Bayan Trent'in öne süreceği koşulları varsa bunu yüz yüze de halledebilirdi. Eğer Bayan Trent bunu uygun görmüyorsa, Dain erkek kardeşiyle düelloya girmekten memnuniyet duyardı... Bu kez *iki taraf* da silahlı olurdu en azından.

Son öneriyi dikkate alınca Jessica, Bertie'nin geceyi başka bir yerde geçirmesinin yerinde olacağına karar verdi. Erkek kardeşinin olan bitenden halen haberi yoktu.

Jessica karakoldan eve yeni gelmiş, Leydi Wallingdon'ın balosunda tükettiği aşırı miktarın sonuçlarını çeken erkek kardeşinin durumuna bakıyordu. Aylarca süren sefahat dönemi vücudunu zayıflattıktan sonra, dün gece bardağı

taşıran son damla olmuş, güçlü bir displepsiye yakalanmış ve dün akşamüstünden beri yataktan hiç çıkmamıştı.

En iyi şartlarda bile erkek kardeşinin beyin fonksiyonlarının güvenilir olmayacağı kesindi. Dain'in anormal davranışları, hastalığın nüksetmesinden felç gelmesine kadar birçok felaketi tetikleyebilirdi. Aynı derecede önemli olan başka bir şey, Jessica'nın Bertie'nin kendi onurunun öcünü alma düşüncesiyle Dain'i kovalaması riskine girmek istemeyişiydi.

Genevieve de Jessica'yla aynı fikirdeydi. Bu yüzden Bertie'yi Abonville Dükü'ne akşam yemeğine götürmüştü. Dük, ağzını sıkı tutma konusunda güvenilebilecek biriydi. Ne de olsa bir avukatla görüşene kadar kendi ağzını sıkı tutmasını Jessica'ya tembihleyen oydu.

Bay Herriard'ın ücretini ödeyen de Dük'ün ta kendisiydi. Eğer Jessica buna izin vermeseydi, Abonville'in kendisi Dain'i düelloya davet edecekti. Bu teklif, Fransız asilzadenin Genevieve hakkındaki hislerinden emin olması için Jessica'ya yeterli geldi.

Akşam saat yedide Bertie, güvenli bir şekilde evden çıkarıldı. Salonda Jessica'nın yanında bir tek Bay Herriard kalmıştı. Dain içeri girdiğinde, Jessica ve Herriard birçok belgenin üzerinde durduğu bir masanın önündeydiler.

Dain Herriard'a küçümser bir bakış fırlattıktan sonra, alaycı ve kaskatı bakışlarını Jessica'ya çevirdi. "Madam..." dedi kısa bir reveransla.

"Lordum," dedi genç kadın, daha da kısa bir reveransla.

"Nezaket kurallarını bununla sınırlayabiliriz sanırım," dedi Dain. "Şantajlarınıza başlayabilirsiniz."

Bay Herriard'ın dudakları ince bir çizgi halini aldı ama bir şey söylemedi.

Evrakları masadan aldı ve pencereye doğru ilerleyen Dain'e verdi. Dain, sayfaları pencerenin kenarına koydu, en üsttekini alıp sallana sallana okudu. İşi bittiğinde elindeki sayfayı yere koyup sıradakini eline aldı.

Dakikalar geçti. Jessica, her geçen dakika daha da huzursuzlanarak bekledi.

Nihayet, yaklaşık yarım saat sonra, Dain evraklardan başını kaldırdı. Okuduklarını anlaması için bunun yarısından daha az bir süre yeterli olurdu.

"Oyunu nasıl oynamayı amaçladığınızı merak ettim," dedi Dain Herriard'a. "İşin özeti bana bir hakaret davası açmayı planlıyorsunuz... Eğer had safhadaki taleplerinizi karşılayarak meseleyi aramızda halletmeye yanaşmazsam."

"Altı kişinin tanıklığında sarf ettiğiniz sözler ancak bu şekilde yorumlanabilir, Lordum," dedi Harriard. "O sözcüklerle, müvekkilimin toplumsal ve finansal itibarını yerle bir ettiniz. Bayan Trent için evlenmeyi ya da bağımsız ve saygın bir hayat yaşamayı imkânsız hale getirdiniz. İçinde doğduğu ve ait olduğu toplumsal tabakadan dışlanmasına sebep oldunuz. Bu yüzden arkadaşlarından ve tüm sevdiklerinden uzak bir sürgün hayatı yaşamaya mecbur kalacak... Hayatını yeniden kurmak durumunda kalacak."

"Ve bunu da ben ödeyeceğim, anlıyorum," dedi Dain. "Yaklaşık altı bin pounda varan, erkek kardeşinin borçlarını ödeyeceğim." Sayfalara göz gezdirdi. "Her yıl iki bin poundluk bir mali destekte bulunacağım ve ah evet. Kalacak bir evi sağlamakla ilgili bir madde de vardı sanırım."

Sayfaları çevirirken birçoğunu yere düşürdü.

Dain'in sol elini hiç kullanamadığını Jessica o zaman fark etti. Kolunu tuhaf bir şekilde tutuyordu, sanki bir sorun varmış gibi. Küçük bir kurşun sıyrığından başka bir

şey olmaması gerekiyordu. Dikkatlice hedef almıştı ve muhteşem bir nişancıydı ki adamın da çok iri bir hedef olduğu göz ardı edilemezdi.

Dain, Jessica'ya doğru bakınca, genç kadını kendisine bakarken yakaladı. "Çıkardığınız işe hayranlık mı duyuyorsunuz? Sanırım daha yakından bakmak isterdiniz. Maalesef bakacak bir şey yok. Hekimlerin dediğine göre kolumda hiçbir şey yok, işlemiyor olmasının dışında. Biraz daha aşağı nişan almadığınız için hâlâ kendimi şanslı sayıyorum, Bayan Trent. Sadece kolumun kontrolünü kaybettim, erkekliğimi değil. Ancak Herriard'la işimiz bittiğinde hadım edilmiş olmaktan korkuyorum."

Genç kadın bir an vicdan azabı çekti ama bunu önemsememeye çalıştı. "Hak ettiğini aldın ve de *alacaksın* seni hilekâr, kinci valşi."

"Bayan Trent," dedi Herriard nazikçe. "Hayır, dilimi tutmayacağım," dedi Jessica. "Lord benim de burada olmamı istedi çünkü gürültü patırtı çıksın istiyor. Hatalı olduğunu kendi de biliyor ama bunu kabul etmek için fazla inatçı. Beni entrika çeviren, aç gözlü bir kadın gibi..."

"İntikamcı," dedi Dain. "İntikamcıyı unutmayın."

"İntikamcı?" diye haykırdı genç kadın. "Yarı çıplak ve el değmemişliğimi kaybetmenin eşiğindeyken, dedikodular tüm Paris'i sarsın diye ayarlamaları yapan ben değilim."

Dain'in kaşları yukarı doğru kıvrıldı. "O maskaralığı benim düzenlediğimi ima etmiyorsunuzdur umarım, Bayan Trent."

"Bir şeyi ima etmiyorum. Her şey apaçık ortada. Vawtry oradaydı. *Arkadaşınız*. Ve diğerleri, şu beş para etmez Paris sosyetiklerinden olan. İtibarıma leke sürülürken, bunu izlemelerini kimin ayarladığını biliyorum. Ve nedenini de

biliyorum. Kininizden yaptınız. Sanki tüm bu olanlar, itibarınıza düşürülen gölge.... Sanki benim *suçummuş* gibi."

Kısa, gergin bir sessizlik oldu. Ardından Dain elindeki evrakları halının üzerine fırlattı ve şarap sürahisinin olduğu tepsiye doğru yürüyüp kendine bir kadeh içki koydu. Bunu yapmak için bir kolunu kullanması, kadehini boşaltmak için de tek bir yudum alması yeterliydi.

Tekrar genç kadına doğru döndüğünde, yüzünde yine o sinir bozucu alaycılık vardı. "Görünen o ki ikimiz de aynı yanılsama içindeymişiz," dedi Dain. "Ben de bu bölünmeyi sizin *ayarladığınızı* sanıyordum."

"Şaşırmadım," dedi genç kadın. "Aynı zamanda kendinizi harika bir av olarak görme yanılgısının da içindesiniz, beni bir deli sanmanız da cabası. Eğer ümitsizce bir *koca* arıyor olsaydım ki hiçbir zaman aramadım ve aramam, böyle modası geçmiş ve acıklı yöntemlere başvurmazdım."

Jessica kendine çeki düzen verdi. "Sizin için önemsemeye değmez, kurumuş bir bakire olabilirim Lordum ama sizi temin ederim bu düşünceleriniz çok küçük bir azınlığın görüşünü temsil eder. Ben kendi seçimlerim yüzünden evlenmedim, tekliflerin azlığından değil."

"Ama artık hiç teklif alamayacaksınız," dedi Dain. Alaycı bakışları genç kadının üzerinde aylak aylak gezindi ve Jessica'nın içi karıncalandı. "Benim yüzümden. Ve tüm bunlar, işte bu meseleyle ilgili."

Dain boş kadehi masaya koydu ve Herriard'a döndü. "Bir mala hasar verdim ve şimdi sizin ona atfettiğiniz değeri ödemediğim takdirde tepeme evraklar yığacak, başıma avukatları ve hukuk adamlarını tebelleş edecek ve beni bitmek tükenmek bilmeyen davalarla uğraştıracaksınız."

"Eğer kanunlar kadınlara olması gerektiği gibi muamele ediyor olsaydı, davalar da bitmek tükenmek bilmez

olmazdı," dedi Herriard kaygısızca. "Ceza ağır ve çabuk olurdu."

"Ama aydınlanmamış bir zamanda yaşıyoruz," dedi Dain. "Ve ben de, Bayan Trent size açıklayabilir, erkeklerin en aydınlanmamışı sayılabilirim. Diğer modası geçmiş inançlarımın yanında, bir şeyin parasını ödüyorsam o şeyin benim olması gerektiğine dair antika bir inancım var. Madem Bayan Trent'in bedelini ödemekten başka çarem yok..."

"Ben bir cep saati değilim," dedi genç kadın gergin bir şekilde. Kendinden aşırı emin bu kalın kafalının meseleyi, kendisini *karısı* yaparak çözmeye çalışmasına hiç şaşmaması gerektiğini söyledi kendi kendine. "Ben bir insanım. Ve ne öderseniz ödeyin asla bana sahip olmayacaksınız. Tüm dünyanın gözleri önünde onurumu yerle bir etmiş olabilirsiniz ama gerçek anlamıyla onurumu yok edemeyeceksiniz."

Dain tek kaşını kaldırdı. "Onurunuzu yok etmek mi? Sevgili Bayan Trent, ben onurunuzu onarmayı öneriyorum size. Evleneceğiz. Şimdi neden uslu bir kız gibi yerinize oturup işin ayrıntılarını biz erkeklere bırakmıyorsunuz?"

Jessica, Dain'in sözleri beynine hızlı ve keskin bir şekilde çarpmadan önce bir an hiçbir şey algılamadığı bir uyuşukluk hissetti. Oda karardı ve içindeki her şey, sarhoşmuşçasına iki yana sallanmaya başladı. Odaklanmak için mücadele etmek zorunda kaldı. "Evlenmek mi?" Sesi çok uzaklardan, zayıf ve ağlamaklı çıkmıştı.

"Herriard, erkek kardeşinizin borçlarını ve evinizin parasını ödememi ve hayatınız boyunca sizi desteklememi istiyor," dedi Dain. "Pekâlâ, kabul ediyorum. Ancak her-

hangi bir erkeğin üzerinde ısrarcı olacağı koşullara karşılık olarak: Münhasır mülkiyet ve üreme hakları."

Dain'in bakışları genç kadının yeleğinde gezinirken, Jessica'nın tenine bir sıcaklık yayılmaya başladı, üzerinde hissettiği Lord'un bakışları değil, elleriydi sanki.

Kendini toparladı. "Nereye varmaya çalıştığınızı anlıyorum," dedi. "Bu kesinlikle gerçek bir teklif değil, elimizi kolumuzu bağlamak için geliştirdiğiniz bir strateji yalnızca. Sözüm ona onurlu bir teklifte bulunduğunuz için sizi dava edemeyeceğimizi biliyorsunuz. Ayrıca sizinle evlenmeyeceğimi de. Ve bizi seçeneksiz bıraktığınızı düşünüyorsunuz."

"Aynen öyle," dedi Dain gülümseyerek. "Beni reddeder ve dava açmaya kalkışırsanız, sadece kendinizi küçük düşürmüş olursunuz. Herkes sizin gözünü para bürümüş bir sürtük olduğunuzu düşünür."

"Ve sizin yalandan evlilik teklifinizi kabul edersem, son dakikaya kadar oyununuzu oynar ve ben mihrapta beklerken arka kapıdan kaçarsınız," dedi Jessica. "Ve beni yine küçük düşürmüş olursunuz."

Dain güldü. "Ve uzun, pahalı bir *verilen sözün ihlali* davasının yolunu mu açayım? Herriard'ın işini mi kolaylaştırayım? Bir daha düşün, Jess. Ve basit düşün, olur mu? Ya evlilik ya hiç."

Jessica gözüne takılan ilk şeyi kaptı -küçük ama ağır bir at heykelciği.

Bay Herriard, kadına doğru bir adım attı. "Bayan Trent," dedi sessizce. "Tahrike kapılmamanızı rica ediyorum."

"Bence de," dedi Dain. "Hiçbir yarası dokunmaz. Bir mermi değilse, her şeyle baş edebilirim."

Genç kadın heykelciği yerine bıraktı ve Herriard'a döndü. "Görüyorsunuz, değil mi?" dedi. "Teklifi, yarattığı ha-

sarın tazminatını karşılamak amacında değil çünkü bana bir borcu olmadığını düşünüyor. Tek istediği beni yenmek ve pazarlıkta beni yenerek zaferini daha da tatlılaştıracak."

"Benimle ilgili düşündükleriniz beni ilgilendirmiyor," dedi Dain.

"Yalnızca iki seçeneğiniz var. Ve benden dizlerimin üzerine çöküp yalvararak bu anı hoşlaştırmamı istiyorsanız, korkarım kıyamet gününe kadar bekleyebilirsiniz..." dedi ve bir kahkaha attı.

Jessica bunları duydu, zayıf ama hissedilir şekilde. Erkekçe kibirlenmenin ve alaycılığın altındaki, belli belirsiz ve çelişkili tereddüdü daha önce de duymuştu. Dain'in söylediği sözcükleri çabucak bir kez daha gözden geçirdi ve onun gururunun yalnızca bu kadarını söylemesine mi izin verdiğini merak etti. Erkek gururunun aşırı derecede kıymetli ve hassas bir şey olduğunu biliyordu. Erkeklerin çocukluklarından itibaren etrafına kaleler örmesinin nedeni de buydu.

Dehşete kapıldıklarında bile "*Korkmuyorum,*" derdi erkek çocuklar. Dayak cezasını çekerken güler, hiçbir şey hissetmiyormuş gibi yaparlardı. Kemirgen ve sürüngenleri, akıllarını çelen kızların kucaklarına atıp kızlar çığlık çığlığa kaçmaya başladıklarında da arkasında yatan aynı tereddütle gülerlerdi.

Belki de Dain'in teklifi de genç kadının kucağına bir sürüngen atmak istemesine denk bir şeydi. Jessica kızıp teklifi reddederse, Dain gülecek ve istediğinin tam da bu olduğunu söyleyecekti.

Ama belki de istediği bu değildi.

Jessica, bir *belki*nin evlilik için çok güvenilir bir temel oluşturmayacağını hatırlattı kendine.

Öte yandan Geneviève, Dain'e fazla yüklenmemesi-

ni tavsiye etmişti. Onca olanlardan sonra bile bu sabah Genevive hâlâ aynı fikri savunuyordu. "Davranışının korkunç olduğunu biliyorum ve onu vurduğun için seni suçlamıyorum," demişti. "Ama hatırla ki bir erkeğin işinin bölünmesinden en hoşlanmadığı bir zamanda birileri müdahil oldu. Mantıklı düşünmüyordu. Düşünemezdi. Bununla birlikte, sana değer verdiğinden eminim. Seninle dans ederken o kadar da küstah ve alaycı görünmüyordu."

"Ya evlilik ya hiç." Dain'in sabırsız sesi genç kadının düşüncelerini böldü. "Koşullar bunlar. Mutabık olacağım tek koşul. Seçimini yap, Jess."

Dain, hiçbir seçeneğin sorun yaratmayacağını söyledi kendi kendine. Genç kadın evliliğe rıza gösterecek olursa, ona ödeyeceği insafsız bedel karşılığında en azından aptalca şehvetini giderebileceğini düşündü. Sonra onu Devon'da bırakır ve hayatına kaldığı yerden devam edebilirdi. Eğer reddederse hiçbir şey ödemez, genç kadın kendi yoluna gider ve kendisiyle uğraşmayı bırakırdı, bu sayede Dain de duyduğu şehveti ve onu unuturdu. Her hâlükârda Dain kazanıyor, *o* kaybediyordu ne de olsa.

Ama Dain'in kalbi aynı hızla çarpıyordu ve midesi, çocukluğundan bu yana hissetmediği bir korkuyla kasılıyordu.

Genç kadının Herriard'ın yanından bir sandalyeye doğru yürüyüşünü izlerken kendine hâkim olmaya çalıştı. Fakat Jessica oturmadı. Güzel yüzünde boş bir ifadeyle bakakaldı yalnızca.

Herriard kaşlarını çattı. "Belki biraz zaman istersiniz, Bayan Trent. Birkaç dakika yalnız kalmak. Eminim Lord bu kadarına müsamaha gösterir," dedi, çatık kaşlı ifadesiy-

le Dain'e dönerek. "Ne de olsa hanımefendinin geleceği söz konusu."

"Zamana ihtiyacım yok," dedi Bayan Trent. "Haklar ve yükümlülükleri iki olasılıkta da hesaplamak son derece kolay."

Genç kadın Dain'in şaşkın bakışlarıyla karşılaşınca gülümsedi. "Fakirlik ve inzivanın söz konusu olduğu bir hayatı kesinlikle çekici bulmuyorum. Yalnızca gururum için böyle bir yaşam sürdürmeyi gülünç buluyorum. Varlıklı bir markiz olmayı tercih ederim. Siz tabii ki bir felaketsiniz Dain ve hayatı benim için bir azaba dönüştürmek için elinizden gelen tüm gayreti göstereceğinize şüphem yok. Ancak Bay Herriard'ın da göreceği üzere maddi açıdan hiçbir sorun yaşamayacağım. Diğer yandan kendilerini evlilik tuzaklarına düşüren ve saygın kadınlarla izdivaç yapan erkeklerle ilgili söylediğiniz tüm o küçümser sözlerinizi yiyecek olmanızdan dolayı büyük bir haz duyduğumu da söylemeliyim. Arkadaşlarınıza nişanlandığınızı duyururken, duvardaki bir sinek olmak için her şeyimi verirdim, Lord Şeytan."

Dain, duyduklarına inanmak istemeyerek genç kadına baktı.

"Cevabım evet," dedi genç kadın sabırsızca. "Sizce ben *hayır* diyerek elinizi kolunuzu sallaya sallaya gitmenize izin verecek kadar aptal mıyım?"

Dain konuşacak gücü sonunda buldu. "Bunun çok şey ummak olacağını biliyordum."

Jessica Lord'a yaklaştı. "Arkadaşlarınıza ne diyeceksiniz, Dain? Evliliğin, benim sizin peşinize düşüp sizi vurmamdan daha az can sıkıcı olacağını söylersiniz sanırım."

Hafifçe Dain'in ceketinin koluna dokundu ve genç ka-

dının yaptığı bu küçük jest Dain'in göğsünün sancıyla sıkışmasına sebep oldu.

"Bir askı takmalısınız," dedi Jessica. "Bunu bir gösteriye dönüştürün. Ayrıca bu haliyle farkında olmadan yaralanabilirsiniz."

"Askı, ceketimin çizgilerini buruşturur," dedi sertçe. "Ayrıca ne gösteri yapmaya ne de bir şeyi açıklamaya ihtiyacım var."

"Arkadaşlarınız sizinle gaddarca alay edecekler," dedi Jessica. "Bunu duymak için neler vermezdim."

"Nişanımızı bu akşam Antoine'ın yerinde onlara duyuracağım," dedi Dain. "Ve istediklerini yapabilirler. O sersem heriflerin ne düşündüğünün benim için bir önemi yok. Bu arada gidip bavullarınızı toplamanızı öneririm. Herriard'la konuşacağımız meseleler var."

Genç kadın gerginleşti. "Toplanmak mı?"

"Yarından sonraki gün İngiltere'ye yola çıkacağız," dedi Dain. "Seyahat için gerekli düzenlemeleri yaparım. Londra'da evleneceğiz. Dartmoor'daki ayaktakımıyla uğraşmak istemiyorum. Devon'a düğün kahvaltımızı yaptıktan sonra gideriz."

Jessica'nın gözleri koyulaştı. "Hayır, bunu yapamazsınız," dedi. "Burada evlenebiliriz. Beni Devon'a sürmeden önce biraz da olsa Paris'in tadını çıkarmama izin verebilirsiniz."

"Hanover Meydanı'ndaki St. George Kilisesi'nde evleneceğiz," dedi Lord. "Bir ay içinde. Ben evrak işleriyle uğraşırken siz de bir süreliğine Londra'nın tadını çıkarabilirsiniz. Paris'te kalmıyorsunuz, o yüzden bu fikri aklınızdan çıkarın."

Dain'in Rue de Rivoli'de bulunan, *ev* dediği tencerede

yaşadığını tasavvur etmek Jessica'nın tüylerini diken diken ediyordu. Onun eşi olarak Paris'te yozlaşmış ne kadar insan varsa hepsinin oturup, hastalanana kadar yiyip içip cümbüş yaptığı koltuklarda *oturamazdı*. Çingenelerin bile kıskanacağı sayıda sefahatе ev sahipliği yapmış bir salonda nakış *işleyemez* ya da şöminesinin yanında kitabını *okuyamazdı*.

Devon'daki atadan kalma yatağın üzerine yeni bir şilte almalarının ve tüm yatak örtülerinin ve perdelerin yakılması emrini vermek için zihnine bir not düştü. Dain, Markizi'ni başka bir kadını hamile bıraktığı bir yatakta ağırlayamazdı.

Genç kadın gri gözleri parlayarak, "Sayenizde Paris'te perişan günler geçirdim," dedi. "Bunun acısını çıkarmama izin verebilirsiniz en azından. Dizimin dibinden ayrılmamanızı beklemiyorum ama belki partilere katılıp, yeniden kazanılmış onurumun keyfini çıkarabilir ve..."

"Partilere Londra'da katılabilirsiniz," dedi Dain. "İstediğiniz kadar büyük bir düğün kahvaltısı düzenleyebilirsiniz. İstediğiniz kadar elbise ve ziynet satın alabilirsiniz. Faturaları ben ödediğim müddetçe nerede olduğunuzu neden umursayasınız ki?"

"Nasıl bu kadar duyarsız olabiliyorsunuz," dedi genç kadın ağlamaklı bir sesle. "Sanki utanç verici bir sırmışçasına, alelacele Paris'ten gönderilmek istemiyorum."

"*Bir sır?*" Dain'in sesi yükseldi. "Hanover Meydanı'ndaki St. George Kilisesi'nde? Bu sinir bozucu evlilik daha ne kadar aleniyete dökülebilir Tanrı aşkına?"

Genç kadın başının üzerinden, masadaki evrakları katlayıp deri çantasına koymakta olan Herriard'a baktı; adam ilgisiz bir ifade takınmıştı. "Herriard, Londra'da bir düğün yaparak nasıl bir suç işlediğimi belki sen bana söylersin?"

"Bu tartışma benim yargılama yetkimin sınırları içinde değil," dedi Herriard. "Düğüne davet edilecek konukların sayısı ya da nişanlanmanın ardından gelen benzer diğer tartışmalar da. Bu konuda kendiniz pazarlık yapmak zorunda kalacaksınız."

Lord Dain, bir gün için yeteri kadar pazarlık yaptığını düşünüyordu. Buraya, acısının müellifi olan kadınla evlenme niyetiyle gelmemişti. En azından bilinçli olarak değil. Bu teklifi, kinci bir bakireyle zalim avukatı tarafından köşeye sıkıştırılmaya ve soyup soğana çevrilmeye dayanamayacağı için yapacağını düşünmüştü.

Genç kadın teklifine yanıt verene kadar, yanıtının kendisi için ne kadar önemli olduğunun farkında değildi. Önündeki haftaların ve ayların ta ki ona sonsuza dek sahip olacağı güne kadar, ne kadar zor geçeceğini, Paris'in nasıl katlanılmaz olacağını şu ana kadar anlamamıştı.

Jessica rıza göstermiş olmasına rağmen, henüz kendisinin olmadığı için Dain hâlâ kaygılıydı ve ne de olsa kaçabilirdi. Ama Dain'in gururu, genç kadının karşısında eğilmesine izin vermiyordu. Bir kadına elini vermek, kolunu kaptırmak demekti ayrıca.

Hayatının geri kalanında da olacağı gibi davranmalıydı... Evin reisi gibi. Dain idare edilemezdi. Kimse için karakterinden vazgeçecek değildi, onun için bile olsa. Dain emirleri verirdi, diğerleri de boyun eğerdi.

"*Cara**," dedi.

Göz göze geldiler, genç kadının yüzünde ihtiyatlı bir ifade vardı.

Dain, genç kadını elinin içine aldı ve yumuşak bir ses tonuyla, "Bavullarını hazırla," dedi. Genç kadın elini çek-

*Cara: İtalyanca'da *sevgilim, tatlım* anlamına gelir.

meye çalıştı. Dain Jessica'nın elini bıraksa da sağlam olan koluyla onun belini kavradı ve onu kendine doğru çekerken biraz da yukarı kaldırdı... Ardından dudaklarını genç kadının dudaklarına bastırdı.

Çok kısa sürdü. Genç kadın mücadele etmek için vakit bile bulamadı. Çabuk ve utanmaz bir öpücük... Dain sonra onu yere indirip gitmesine izin verdi. Jessica bir an için sendeledi ve yüzü kızardı.

"Yapabileceğin pazarlığın hepsi bu, Jess," dedi, çok kısa süren kucaklaşmanın uyandırdığı açlığı bastırmaya çalışarak. "Tartışmaya devam edersen, daha fazlasını istediğini varsayacağım."

"Pekâlâ, Londra'da olsun ama bu sana pahalıya mal olacak Dain..." dedi Jessica.

Genç kadın arkasını döndü. "Bay Herriard, ona hiç merhamet göstermeyin. Eğer emirlerine tam olarak itaat edilmesini istiyorsa, bunu ucuza alamayacak. Cep harçlığı olarak bir servet almayı umuyorum. Kendime ait bir araba ve sığır istiyorum. Oldukça büyük bir tane olmalı. Onu inletin, Bay Herriard. Eğer kükremez ve ayağını yere öfkeli bir fil gibi basmazsa, yeterince talepkâr olamıyorsunuz demektir."

"Bedeli büyük olacak..." dedi Dain, zalimce gülümseyerek. "*Emirlerime tam itaatinizin.* Emirlerim için bir liste yapmaya bu gece başlamalıyım." Dain büyük bir reverans yaptı. "Yakında görüşmek üzere, Bayan Trent."

Genç kadın da reverans yaptı. "Cehenneme git, Dain."

"Kuşkusuz sonunda gideceğim." Avukata baktı. "Yarın saat ikide sizinle ve lanet olası evraklarınızla görüşebiliriz, Bay Herriard."

Dain, cevap beklemeksizin odayı terk etti.

Dokuz

Dain, Calais'e giderken Bertie'yle birlikte at arabasının dışında yolculuk etmişti. Hana vardıklarında Jessica büyükannesiyle akşam yemeği yerken, Dain de Bertie'yle meyhaneye gitmişti. Lord kanalı geçerken Fransız gemisinin tam ters ucunda oturmuş, Londra yolunda da yine, kiraladığı lüks at arabasının dışında seyahat etmişti. Londra'ya vardıklarında Jessica'yı, Bertie'yi ve Genevieve'i Arthur Amca ve Louisa Teyze'nin evine teslim etmişti. Jessica, nişanlısını o zamandan bu yana hiç görmemişti.

Paris'i terk edişinden bu yana iki hafta geçmişken -müstakbel kocasının kendi varlığını görmezden gelmeye kararlı olduğu on dört gün- Dain öğleden sonra saat ikide geldi.

Teyzesi oturma odasına Dain'in mesajıyla döndüğünde, "Benimle bir gezintiye mi çıkmak istiyor?" dedi Jessica kızgın bir sesle. "Öyle birdenbire? Ansızın varlığımı hatırlıyor ve parmağını şıklatmasıyla birlikte ona koşacağımı mı ümit ediyor? Neden ona cehenneme gitmesini söylemediniz?"

Louisa Teyze, elini alnına bastırarak bir sandalyeye oturdu. Dain belli ki birkaç dakika içerisinde Jessica'nın teyzesinin despot karakterini bile sarsmayı başarmıştı.

"Jessica, lütfen pencereden dışarı bak," dedi Louisa Teyze.

Jessica, düğün kahvaltısının menüsüyle uğraşırken kullandığı kalemi masanın üzerine bıraktı, ayağa kalktı ve pencerenin önüne gitti. Sokakta güzel bir at arabası gördü. Araba, Bertie'nin zapt etmekte çok güçlük çektiği asabi, iki siyah ata bağlıydı. Atlar homurdanıyor ve huzursuzca kıpırdanıyordu. Atların birkaç dakika içerisinde erkek kardeşinin üzerinde tepiniyor olacağından hiçbir kuşkusu yoktu Jessica'nın.

Louisa Teyze sesi öfkeyle titreyerek, "Lord Hazretleri evden siz olmadan ayrılmayacağını söyledi," dedi. "O tehlikeli canavarlar erkek kardeşini öldürmeden, bir an önce hazırlanmanı öneriyorum."

Jessica sinirden köpürmüş bir halde, üç dakika içinde başına bir şapka takmış ve yeşil pelerinini günlük elbisesinin üzerine vücudunu saracak şekilde geçirmişti.

Bundan iki dakika sonra da arabaya binmek için Dain'den yardım aldı. İtildi demek daha doğru olurdu çünkü Dain iri bedenini koltuğa attı ve Jessica onun güçlü omuzlarından kaçabilmek için köşeye sıkışmak zorunda kaldı. Bu durumda bile, o kadar dar bir alanda fiziksel temastan kaçınmak mümkün değildi. Dain'in işe yaramaz sol eli bacağının üzerinde duruyor ve tıpkı kaslı bacakları gibi küstahça onunkilere sürtünüyordu. Kolunun ve bacağının sıcaklığı, genç kadının pelerininin kalın kumaşından ve müslin elbisesinin içinden geçmiş, teninin sızlamasına neden olmuştu.

"Rahat mısın?" diye sordu Dain alaycı bir nezaketle.

"Dain, bu araba ikimizi alacak kadar büyük değil," dedi Jessica öfkeyle. "Beni eziyorsun."

"O halde belki kucağıma otursan daha iyi olur."

Yüzündeki gülümsemeyi bir tokatla silme isteğini bastıran Jessica, dikkatini hâlâ atları zapt etmeye çalışan erkek kardeşine çevirdi. "Lanet olsun Bertie, çekil oradan," diye bağırdı. "Kafatasını parçalamalarını mı istiyorsun?"

Dain güldü, canavarlara gitme emrini verdi ve Bertie aceleyle kaldırımın güvenli olan tarafına yöneldi.

Bir dakika sonra at arabası çok hızlı adımlarla Londra'nın caddelerini arşınlamaya başlamıştı. İri ve şeytani nişanlısıyla koltuk arasında sıkışan Jessica, dışarı yuvarlanma olasılığının hiç olmadığının farkındaydı. Arkasına yaslandı ve Dain'in zebani atlarının seyrini izledi.

Bunlar hayatında karşılaştığı en huysuz atlardı. Yollarına çıkan her şeye ve herkese homurdanıyor, yaygara çıkarıyorlardı. Yayaları çiğnemeye çalışıyorlardı. Karşılaştıkları her ata sataşıyorlardı. Yanından geçtikleri lambaları devirmeye çalışıyor, kendileriyle aynı caddede yol alma hayâsızlığına kapılmış tüm araçlara çarpıyorlardı.

Hyde Park'a vardıklarında bile hayvanlarda en ufak bir yorulma belirtisi yoktu. Hyde Park girişindeki revakı bitirmeye çalışan ustayı kovaladılar ve Monark'ınkinin dışında hiçbir aracın geçmesine izin verilmeyen Rotten Row istikametine yöneldiler.

Ancak şeytani girişimlerinin hiçbirisinde başarılı olamadılar. Son dakikaya kadar beklemesine karşın Dain, kargaşaya yol açabilecek tüm teşebbüsleri son anda bastırdı. Jessica, Dain'in yalnızca tek bir eliyle atları idare ediyor olmasına rağmen, bunları yaparken en ufak bir enerji harcamadığını gördüğünde, sıkıntı ve hayranlık duyguları arasında bocaladı.

"Atların terbiyelerini takınsalardı..." dedi Jessica yüksek sesle düşünerek, "Bu senin için bir meydan okuma olmazdı sanırım."

Dain, atların sağ yularını hafifçe çekti ve Aşil Heykeli'ne çarpmalarına ramak kala canavarları batıya yönlendirdi. "Belki de huysuzluğunu hissetmişlerdir ve senden korkmuşlardır. Nereye gideceklerini ne yapacaklarını bilmiyorlar. Bu yüzden mi Nick, Harry? Sizi vurmasından mı korkuyorsunuz?"

Canavarlar kafalarını sallayıp zalim bir kişneme koyuverdiler.

Tam Dain'e göre diye düşündü Jessica, atlara şeytanın oğullarının adlarını vermek. Ve yine tam ona göre, gerçekten bu isimleri hak eden hayvanlara sahip olmak.

"Sen de geçen haftanı konuk listeleri, düğün kahvaltısı menüleri ve birçok usandırıcı akrabayla geçirmiş olsaydın," dedi Jessica. "Sen de huysuz olurdun. Londra'daki her tüccar evini ablukaya almış ve oturma odanı kataloglar ve örneklerle bir ambara benzetmiş olsalardı, sen de benim kadar öfkeli olurdun. Gazetede nişanlanma duyurumuzun yayınlandığı günden beri başıma üşüştüler."

"Hiç de huysuzlanmazdım," dedi Dain. "Çünkü asla canımı sıkmalarına izin vermezdim."

"Düğünün Hanover Meydanı'ndaki St. George Kilisesi'nde olması konusunda ısrar eden sendin," dedi genç kadın. "Sonra da her şeyi bana bıraktın. Yardımcı olmak için kılını bile kıpırdatmadın."

"Ben? Yardım etmek?" dedi inanmaz bir tonda Dain. "Uşaklar ne halt etmeye yarıyor, seni küçük budala? Faturaları bana göndermeni söylemedim mi ben sana? Eğer hane halkı içinden bu işleri yapacak beceride biri yoksa... O zaman birini tut. Varlıklı bir markiz olmak istiyorsan

neden öyle davranmıyorsun? İşçi sınıfındakiler çalışır!" diye açıkladı kendine hâkim olmaya çalışarak. "Üst sınıflar onlara ne yapacaklarını söyler. Toplumsal düzeni bozmamalısın. Fransa'da olanlara bir bak. Kurulu düzeni onlarca yıl önce bir kenara fırlatıp attılar ve ne oldu? Bir burjuva gibi giyinen ve davranan bir kral, en muazzam semtlerde açılan kanalizasyonlar ve Palais Royal dışında kalan onca doğru düzgün aydınlatılmayan sokak..."

Jessica, Dain'e baktı. "Muhafazakâr züppelerden biri olduğunu bilmiyordum. Ahbaplık ettiğin insanlara bakınca bunu anlamak zor oluyor tabii."

Dain, bakışlarını atların üzerinde tutmayı sürdürdü. "Fahişeleri kast ediyorsan, onların yardımcı olmak için tutulduğunu sana hatırlatmak isterim."

Jessica'nın hatırlamak isteyeceği son şey, onun yatak partnerleriydi. Jessica, tecrübesizliği ve düğün gecesi yüzünden içi içini kemirirken, onun nasıl da eğleneceğini düşünmek istemedi. Tabii Dain'in etine dolgun kadınlara düşkünlüğü de başka bir meseleydi.

Evliliğinin bir fiyasko olacağından -Genevieve ne derse desin- umutsuz şekilde emin olan Jessica, Dain'i yatakta memnun edip edemeyeceğini umursamak istemiyordu. Diğer yandan içindeki kadın gururu, kocasını cezbedememe fikrine bile tahammül edemiyordu. Herhangi bir erkeği, onu bile. Genevieve'in hayat arkadaşlarından ya da uzun dul hayatı boyunca sahip olduğu gizli sevgililerinden hiçbiri, Genevieve'in yatağından ayrılmamışlardı.

Jessica kendi kendine bunun, bu göz korkutucu sorunla mücadele etmek için doğru zaman olmadığını söyledi. Bazı acil sorunların üstesinden gelmek daha mantıklıydı. Konuk listesi gibi!

"Bayan arkadaşlarının, kafandaki toplumsal düzende

nereye oturduklarını biliyorum," dedi. "Erkekler de ayrı bir mesele. Bay Beaumont örneğin. Louisa Teyze, onu bir düğün kahvaltısına davet etmenin uygun olmayacağını söylüyor ama ne de olsa senin arkadaşın."

"Onu davet etmesen gayet iyi olur," dedi Dain. Çenesi gerildi. "Alçak herif, bir fahişeyleyken beni gözetlemeye kalkıştı. Onu düğüne davet edersek, düğün gecesine de davetli olduğu hissine kapılabilir. O kadar alkol ve afyonla herhalde kendi işini göremediği için başkasınınkini seyretmek istiyor."

Jessica artık onun kucağında oturan etine dolgun fahişelerin görüntüsünü az önceki kadar sarsıcı bulmuyordu; bir doksan beş boyunda, esmer, çıplak, tahrik olmuş bir erkek.

Tahrik olmuş bir erkek görüntüsü hakkında fikir sahibiydi Jessica. Bay Rowlandson'ın erotik resimlerinden birkaçını görmüştü. Görmemiş olmayı diledi. Dain'in, Rowlandson'ın resimlerindeki erkeklerin yaptığı şeyi, şehvetli fahişelerle yaparkenki görüntüsünün kendi gözlerinde bu denli canlı bir şekilde belirmesini istemezdi.

Görüntü zihninde asılı kaldı, ulusal kutlamalarda yapılan aydınlatmalar kadar güçlüydü görüntüler ve içini parçalara bölüyor, birilerini öldürmek istemesine neden oluyordu.

Öylesine bir kıskançlık değildi hissettiği, delice kıskanıyordu ve Dain onu bu utanç verici hale, birkaç umursamaz sözüyle sokmuştu. Şimdi Jessica geleceğe baktığında Dain'in bunu defalarca yapacağını görüyordu... Ta ki Jessica kıskançlıktan delirinceye dek.

Bunu kendisine yapmasına izin vermemesi gerektiğini biliyordu Jessica. Onun fahişelerini kıskanmamalıydı. Hatta onların varlığına şükretmeliydi çünkü kendisi var-

lıklı soylu bir kadın olarak yaşamını dilediğini gibi yaşarken, fahişeler sayesinde Dain'le mümkün olduğu kadar az zaman geçirecekti. Dain'in ona cüretkârca ettiği evlilik teklifinin, kalbini aptalca yumuşatmasına izin verdiği günden beri bunu kendisine en az bin defa söylemişti.

Kendisine verdiği öğütler hiçbir işe yaramıyordu. Onun korkunç biri olduğunu, kendisini yalnızca iğrenç bir şekilde kullanmak istediğini, bağlılık duyma yeteneğinden yoksun olduğunu ve kendisiyle sırf intikam almak için evleneceğini bilse de onun yalnızca kendisini arzulamasını istiyordu.

"Seni sonunda şaşırtabildim mi?" diye sordu Dain. "Yoksa sadece surat mı asıyorsun? Sessizlik sağır edici olmaya başladı."

"Şaşırdım..." dedi yüzünde tatsız bir ifadeyle. "İzlenmenin seni rahatsız edeceği hiç aklıma gelmezdi. Umumi yerlerde böyle şeyler yapmaktan hoşlanıyor olduğunu düşünüyordum."

"Beaumont... Gözetleme deliğinden beni izliyordu," dedi Dain. "Birincisi, sinsi insanlara tahammül edemem. İkincisi, bir fahişeye para verdim ve amacım beleşçi izleyicilere gösteri sunmak değildi. Üçüncüsü, özel olarak yürütmek istediğim bazı faaliyetlerim de vardır."

At arabası, Serpentine Gölü'nün kıyısından uzaklaşarak kuzeye doğru ilerlemeye başladı. Bir grup ağacı hedef almış olan atlar, kıyıyı takip etmek için mücadele etmiş olsalar da Dain, hiç hissedilmeyen yumuşak bir hareketle atların yönünü düzeltti.

"Öyle veya böyle kurallarımı netleştirmek için yumruklarımın yardımına başvurma konusunda kendimi mecbur hissettim," diye devam etti Dain. "Bu yüzden Beaumont'ın garez besliyor olması kuvvetle muhtemel. Bu kötü hisle-

rini senden çıkarmasını istemem. O korkak ve sinsi bir adam... Ayrıca şey gibi korkunç bir huyu da var," derken sesi giderek alçaldı ve kaşlarını çattı. "Her halükarda..." diye sözlerini sürdürdü yüzünde merhametsiz bir ifadeyle. "Onunla hiçbir işin olmayacağından emin olabilirsin."

Dain'in dediklerindeki imayı idrak etmek Jessica'nın bir dakikasını aldı ve o an dünya gözüne çok daha aydınlık göründü, kalbi bir derece olsun hafifledi. Dain'in öfkeli profilini iyice görebilmek için yan döndü. "Dediklerin kulağa şaşırtıcı derecede... Koruyucu geliyor."

"Senin bedelini ödedim," dedi buz gibi bir ses tonuyla. "Bana aitsin. Ben, bana ait olan şeyleri gözetirim. Onun Nick ve Harry'nin yanına yaklaşmasını da istemem."

Jessica, "Aman Tanrım... Ben senin için atların kadar önemli bir varlık mıyım?" derken ellerini kalbinin üzerine bastırdı. "Ah Dain, o kadar romantiksin ki. Böyle bir şey hiç beklemiyordum."

Dain bir an için tüm dikkatini Jessica'ya çevirdi ve somurtkan bakışları genç kadının elini koyduğu yere yöneldi. Jessica hemen ellerini dizlerinin üzerine indirdi.

Dain suratı asık bir şekilde yeniden atlara doğru döndü. "Şu üzerine giydiğin şey... İsmi her neyse..." dedi sinirle.

"Pelerin mi? Nesi var ki?"

"Son gördüğümde içini daha iyi dolduruyordun," dedi Dain. "Paris'teyken. Partime gelip canımı sıktığın zaman." Dain canavarları sağa, askeri karakolun birkaç metre güneyinde kalan ağaçlıklı yola doğru yönlendirdi. "Onuruma saldırıda bulunduğun zaman. Muhakkak hatırlıyorsundur. Yoksa üzerinizde daha iyi durmasının nedeni ıslak olman mıydı?"

Jessica hatırlıyordu. Daha da önemlisi Dain hatırlıyor-

du... Bir iki kiloluk kaybı fark edecek kadar ayrıntılı bir şekilde hem de. Genç kadının kalbi birkaç derece daha hafifledi.

"Beni göle atıp sorunun cevabını kendin bulabilirsin," dedi Jessica.

Küçük yol, koyu gölgeli çember bir alana vardı. Çemberi saran ağaçlar, parkın geri kalanını görmeyi engelliyordu. Kısa bir süre içinde, akşamüstü beş gezintisi başlayacak ve Hyde Park'ın geri kalan bölümü gibi bu kuytu yer de, Londra sosyetesinin gözde isimleriyle dolacaktı. Ancak şu anda oldukça ıssızdı.

Dain at arabasını yavaşça durdurdu. "İkiniz, uslu durun," diye uyardı atları. "Canımı sıkarsanız, kendinizi Yorkshire'da yük taşırken bulursunuz."

Ses tonu alçak olmasına rağmen... Boyun eğin ya da ölün mesajını net bir şekilde veriyordu. Hayvanlar, duyduklarına sanki insanlarmış gibi tepki verdiler. Ansızın Jessica'nın hayatında gördüğü en durgun ve uslu atlara dönüşüverdiler.

Dain, kara ve aksi bakışlarını ona çevirdi. "Size gelince Bayan Cadaloz Trent..."

"Bu sevgi dolu isimlere bayılıyorum," dedi Dain'e dik dik bakarak. "Budala. Alımak. Cadaloz. Tüm bunları duydukça kalbim küt küt atıyor."

"O halde mutluluktan mest olman için aklımdan geçen diğer isimleri de sana söylemeliyim," dedi Dain. "Nasıl bu kadar aptal olabiliyorsun? Ya da bilerek mi böyle davranıyorsun? Şu haline bak!" Son sözlerini genç kadının korsesine bakarak söylemişti. "Böyle giderse nikâh günümüze dek eriyip bitmiş olacaksın. En son ne yedin söyle bakalım?"

Jessica bu sözlerin Dain'in sözlüğünde ne anlama gel-

diği merak ediyordu doğrusu... Tüm bunlar bir çeşit ilgi belirtisi olabilir miydi acaba?

"Bilerek bu şekilde davranmıyorum," dedi genç kadın. "Lousia Teyze'nin çatısı altında neler yaşadığımdan haberin bile yok. Nikâh hazırlıklarını muharebeye giriyormuş gibi yönlendiriyor. Eve vardığımız günden beri tüm ev halkı sürekli hareket halinde. Onları öylece bırakabilirdim ama sonuçlarından çekindim -sen de bu durumdan nefret edecektin. Bu da başka bir seçeneğim olmadığı anlamına geliyor... Gece ve gündüz onlara boyun eğmekten başka. Teyze'nin ne kadar zevksiz bir kadın olduğundan bahsetmiyorum bile! Bu yüzden enerjim tükendi. Çok yorgunum ve yemek yiyemeyecek kadar sinirliyim."

Kısa süreli bir sessizlik oldu. "Pekâlâ," dedi Dain rahatsız olmuş gibi yerinde kıpırdanarak.

"Yardım istemem gerektiğini söyledin," dedi Jessica. "Teyzem herkese bu kadar müdahale ederken bunun ne yararı olurdu ki? Sonuç yine aynı olurdu..."

"Evet, evet, anlıyorum," dedi Dain. "Bir hayli canını sıkıyor demek. Onu durduracağım. Bana bundan daha önce bahsetmen gerekirdi."

Jessica ellerini kenetledi. "Bana yardım etmeye bu kadar hevesli olduğun aklımın ucundan bile geçmemişti."

"Tamam." dedi Dain sırıtarak. "Objektif olmak gerekirse... Tüm enerjini düğün gecesine saklamak istiyorsun sanırım."

Jessica bu sözler üzerine gözlerinin önünde canlanan görüntüleri önemsememeye çalışarak, "Bunu hiç düşünmemiştim," dedi. "Tek yapmam gereken orada öylece uzanmak olacak."

"Çıplak olarak," dedi Dain sırıtarak.

"Gerçekten mi?" Gözlerini süzerek Dain'e manidar bir

bakış fırlattı. "Pekâlâ, bu konuda senin engin deneyiminden yararlanmam gerekecek. Biliyorsun... Beni bu konuda aydınlatmanı ümit ediyorum. O yerleri süpüren, süslü püslü iç çamaşırlarını giymememe şartı ile..."

"Neyleri?"

"Bir hayli pahalılar," dedi Jessica. "Oysa ipek olanlar tül gibi incecik ve rahatlar. Louisa Teyze çılgına dönmüş bir halde ipek iç çamaşırlarının sadece şehvetli kadınlar tarafından tercih edildiğini söyledi... Gerisini de erkeklerin hayal gücüne bırakıyormuş."

"Louisa Teyze'ye kalsa..." diyerek devam etti genç kadın. "Bana çenemden başlayıp ayak parmaklarıma dek uzanan kalın kumaştan kıyafetler giydirir... Gül desenli ya da üzerinde pembe küçük fiyonklar olan kıyafetler! Ne kadar absürd öyle değil mi? Gece elbisemden bahsetmek dahi istemiyorum!"

"Ne renk?" diye sordu Dain. Ses tonu yeterince sertti.

"Şarap kırmızısı," dedi Jessica. "Yakasından dar ve siyah renkli bir kurdele geçiyor. Bak." U şeklindeki yakasına elini götürdü. "Daha da sevimlisi... Bak işte burada."

"Jess." Genç kadının ismi Dain'in dudaklarından fısıltı halinde çıkmıştı.

"Buradan eteklerime kadar inen siyah kurdeleler..."

"Jess." Dain artık sinirlerine hâkim olamıyordu, genç kadını sıkıca kavrayıp kucağına oturttu. "Yeter artık, tamam!" dedi sertçe. Her ikisi de bir süre hareketsiz kaldı.

Sağ kolu Jessica'yı sıkıca belinden kavrıyordu. Dain onu daha da yakınına çekti.

Jessica cayır cayır yanan bir sobanın üzerinde oturuyordu sanki: Sert ve sıcacık. Dain elini aşağılara kaydırdı ve genç kadının kalçasını kavradı.

Jessica ona baktı. Dain kaşlarını çatmıştı. "Sen..." dedi. "Tam bir baş belasısın."

Jessica kafasını salladı. "Konumuza dönelim istersen..."

Dain'in öfkeli bakışları genç kadının dudaklarına yöneldi. Nefesi son derece keskindi. "Hayır, dönmeyelim," dedi.

Ardından iştahı kabaran dudakları Jessica'nınkilere uzandı... Onu cezalandırmak istercesine...

Fakat Jessica'nın hissettiği sadece zaferdi. Dain belli etmek istemese de genç kadın aralarındaki çekimin ne denli yoğun olduğunu hissedebiliyordu. Dain Jessica'yı sabırsızca öpmeye başladı.

Onu arzuluyordu. Hâlâ.

Tıpkı Jessica'nın onu arzuladığı gibi...

Ve genç kadın o anda başka türlü davranma gereği duymadı. Kollarını Dain'in boynuna dolayıp öpücüklerine karşılık vermeye başladı. Tıpkı onun gibi... Tutku dolu bir şekilde.

İki öfkeli savaşçı gibi görünüyor olabilirlerdi. Öpüşmek ölüm kalım meselesiydi sanki. İstedikleri farklı değildi: Fethet ve sahip ol. Dain'in dudaklarından günahın en tatlı tadını emerken genç kadın kendine hâkim olamıyordu.

Benim, diye düşündü elleri Dain'in kollarında gezinirken ve dokunduğu her bir noktanın altındaki kasları hissederken.

Dain bir canavar olabilirdi ama onun canavarıydı. Bu fırtına yüklü öpücükleri başka hiçbir kadınla paylaşmayacağına dair kendi kendine söz verdi... Bu iri, muhteşem bedeni başka hiçbir kadınla paylaşmayacaktı.

Daha da yaklaştı kıpırdanarak. Dain gerildi ve boğazından derin bir homurdanma yükseldi. Deri eldivenler ve

kabarık kumaşlara karşın aralarındaki bu çekim... İnanılmazdı.

Jessica bu dokunuşları çıplak teninde hissetmek istedi: Kocaman, çıplak, esmer parmakların her yerinde gezinmesini arzu ediyordu. Dain'in kaba ya da kibar olması umrunda bile değildi. İhtiyacı olan tek şey ona ait olmaktı.

Dain İtalyanca küfürler mırıldanarak yavaşça geri çekildi. Sert bir şekilde, "Hadi kalk," dedi.

Acı dolu hıçkırıklarını derin bir nefes alarak yutan Jessica kucağına düşen ellerini kenetledi ve öylece kalakaldı.

Dain öfkeli ama çaresiz bir şekilde Jessica'ya baktı.

Ondan olabildiğince uzak durmalıydı. On üç gün içerisinde evlenmiş olacaklardı ve o zamana kadar arzusunu bastırmak zorundaydı. Kendi kendine ne olursa olsun ona karşı koyabileceğini söyledi. Bundan daha da kötülerine dayanmıştı... Hem tatmin olması için önünde katlanması gereken sadece birkaç hafta vardı.

Buna dayanmalıydı, çünkü gözünün önünde beliren sahneler oldukça canlı ve tehlikeliydi: Müstakbel gelinine, Dain Markizi'ne aç bir köpek gibi saldırmak istemesi... Kapısının önünde eşelenmesi... Penceresinin önünde gece gündüz uluması... Şapkacısına, terzisine, ayakkabıcısına, aksesuarcısına giderken peşinden ayrılmaması...

Dain istediği şeye istediği anda sahip olmaya alışmıştı; reddedilme ya da önemsenmeme gibi bir fikre hemen hemen hiç kapılmamıştı. Şimdi ise açlıktan kuduran bir av köpeği gibi çaresiz bir haldeydi.

Champtois'nın dükkânında Jessica'yla karşılaştıkları gün geldi aklına. Gözlerini ondan alamamıştı. Genç kadının eldivenlerini çıkarırken de kendini nasıl hissettiğinin bilincindeydi.

Her halükarda gerçeklerden kaçış yoktu -ve Jessica'dan. Genç kadının yaptığı tek şey iç çamaşırlarından... Tül gibi incecik olanlardan... Bahsetmesiydi ve Dain bir an için aklını kaybetmiş, iştahı kabararak onun tadına bakmak istemişti.

"Kucağından kalkmamı mı istiyorsun?" diye sordu Jessica nazikçe.

"Sen de istemiyor musun?" Dain'in ses tonu son derecede rahatsız edici çıkmıştı.

"Hayır, ben böyle gayet rahatım."

Keşke Dain de aynı şeyi söyleyebilseydi. Kucağındaki küçük, yuvarlak dolgunluk kafasını öyle çok karıştırmıştı ki kasıklarına şehvetin tatlı salınımları yayılıyordu. Rahatlık hissinin ne kadar yakınında olduğunun farkındaydı. Onu altına alıp eteklerini kaldırmak...

Çin'de olmuş olsalardı, bunun için bir şansları olabilirdi. Dain'in aklından geçenler tam olarak bunlardı. Burada bu işler... Erkekler açısından kâbustan farksızdı. İstediğiniz zaman istediğiniz şeyi yapamazdınız. Reverans yapmanız, ikna etmeye çalışmanız, sonra da bu gibi işleri makul yataklarda yapmanız gerekirdi. Karanlıkta.

"Kalabilirsin, pekâlâ..." dedi Dain. "Fakat beni sakın yeniden öpme. Bu... Son derece tahrik edici. Ve bana sakın bir daha iç çamaşırlarından da bahsedeyim deme."

"Çok güzel," dedi Jessica gülümseyerek. Masada oturur gibi gülünç bir hali vardı. "Shelley'in ilk karısının kendini Serpentine'e attığını ve boğulduğunu biliyor muydun?"

"Benim ilk karım da aynı şeyi yapmayı düşünüyor yoksa?" Sesi endişeliydi.

"Elbette ki hayır. Genevieve bir adam uğruna kendini öldüren bir kadının bağışlanamaz bir şekilde münasebet-

sizlik yaptığını savunur. Sadece seninle konuşmaya çalışıyordum."

Dain içinde bulunduğu durum ne kadar güç de olsa kucağında oturan hoş kokulu kadının konuşma girişimlerinden memnundu. Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ardından hemen kaşlarını çattı. "Demek artık benimle konuşarak anlaşmaya karar verdin."

"Evet." Jessica'nın bakışları Dain'in koltuğun üzerinde duran yaralı koluna kaydı. "Kol askısı takman gerekiyor, bu konuda ciddiyim Dain, koluna hiç dikkat etmiyorsun."

Dain kaşları çatık bir şekilde, "Dikkat ediyorum," dedi. "Her şey yolunda." Kahkahalarla güldü. "Bu senin canını mı sıkıyor?"

"Pek değil. Demek istediğim seni kırbaçlasam dahi en ufak bir şey hissetmezsin."

Dain genç kadının inecik koluna baktı. "Bu iş tahmin ettiğinde de çok güç ister," dedi. "Ve senin o kadar çevik olman mümkün değil. Seni bir kenara iter sonrada haline kahkahalarla gülerim."

"Demek öyle... Seni vurduğum zaman da halime kahkahalarla gülmüş müydün?"

"Gülebilirdim ama o an anlamsız bir şekilde kendimden geçtim."

Dain Jessica'nın buz gibi gri gözlerine bakarken kendinden geçtiğini ve bu durumu ne kadar anlamsız bulduğunu henüz fark etmişti. Wallingdonlar'ın bahçesindeki manzara yeniden gözlerinin önünde belirdi. İğrenç bir şekilde davranmıştı ve affedilebilir bir tarafı yoktu.

Vurulmayı hak etmişti. Jessica da bu konuda bir hayli yetenekliydi. Dain o anı anımsayarak gülümsedi. "Temiz bir işti, Jess... Kabul ediyorum."

"Kesinlikle," dedi genç kadın. "Kabul et: Dâhiyane bir şekilde planlandı ve uygulandı."

Dain bakışlarını Nick ve Harry'ye çevirdi... O kadar sakin görünüyorlardı ki insanın buna inanası gelmiyordu. "Kesinlikle öyle," dedi.

Bakışları yeniden Jessica'nın üzerine odaklandı. Genç kadının kolunu okşayarak, "Endişelenmene gerek yok Jess. Seninle her ne olursa olsun evleneceğim. Göreceksin bunu sana kanıtlayacağım."

Eli ceketinin iç cebine uzandı. Ve Jessica'ya vereceği armağanı çıkarması bir dakikasını aldı. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi delicesine çarpıyordu.

Hediyeyi seçmesi tam olarak üç saatini almış olsa da sonunda istediği gibi bir şey bulabilmişti.

Bu küçük kutuyu Jessica'nın avucunun içine bırakırken kalbi hala yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya devam ediyordu. "Kendin açarsan çok daha iyi olur. Tek elle pek başarılı olamayacağım."

Jessica'nın gri bakışları Dain'den avucunun içindeki küçük kutuya kaydı. Sonra da kutuyu açtı.

Kısa süreli bir sessizlik oldu. Dain nefes almakta zorlanıyor adeta soğuk terler dokuyordu.

Çok geçmeden, "Oh..." dedi Jessica. "Oh, Dain."

Dain genç kadının bu tepkisi üzerine rahat bir nefes alır gibi oldu. Az da olsa sakinleşmişti.

"Biz nişanlandık," diyebildi zor da olsa. "Bu da bir nişan yüzüğü."

Rundell ve Bridge'deki tezgâhtar ona türlü tavsiyelerde bulunmuştu. Mesela burç taşı –ki Dain Jessica'nın doğum günü hakkında en ufak bir fikre sahip değildi- satıcıya göre ender rastlanan parçalardandı.

Değerli taşlarla süslü yüzükleri de göstermişti Dain'e. Elmas, zümrüt, ametist, yakut, opaller, safir, turkuvaz...

Dain zümrüt, ametist, inci, opal derken, sonunda her şeyi göze alarak usta ellerden çıktığı belli olan bir parçaya yönelmişti ve aradığını bulmuştu.

Etrafı yürek hoplatan elmaslarla süslü olan yakut bir yüzük.

Kendi kendine Jessica'nın bunu beğenip beğenmemesinin mühim olmadığını söylemişti. Onu her ne olursa olsun parmağına takmak zorunda kalacaktı ne de olsa.

Kanını akıtan cesur bir kadın için kan kırmızısı yakut bir yüzük...

Jessica'nın bakışları Dain'inkilerle karşılaştı. Gri puslar titrek bir şekilde dağıldı. "Çok güzel..." dedi usulca. "Teşekkür ederim." Eldivenini çıkardı. "Bunu parmağıma senin takman gerekiyor."

"Benim mi?" Bu fikirden hoşlanmamış gibi görünmeye çalışıyordu. "Saçmalık..."

"Kimse görmeyecek."

Dain Jessica'nın elinden yüzüğü aldı ve onu genç kadının parmağına taktı, ardından alelacele ellerini çekti... Ellerinin titrediğini Jessica'nın fark etmesini istemiyordu.

Jessica gülümsedi.

"En azından parmağına oldu," dedi Dain.

"Kusursuz bir şekilde hem de." Dain'in yanağına küçük bir öpücük kondurdu, sonra da tereddüt ederek yerine geçti. "Teşekkür ederim..."

Dain'in kalp atışları acı verici bir şekilde hızlanmıştı. Atların yularına asıldı. "İnsanlar başımıza üşüşmeden yola koyulsak iyi olacak," dedi aksi bir ses tonuyla. "Nick! Harry! Canlanın!"

Atların hızlanmasıyla Dain nişanlısının ilgisinden sıy-

rılmayı başarmıştı, öyle ki Jessica teyzesinin evine varana dek dualar ederek yoldan gözünü dahi ayırmamıştı.

Jessica atlara dikkat kesilmişken Dain de kendini toparlamak için zaman kazanmıştı. Düşünceleri haftalar öncesinde yaşanan o sahneye kaydı.

Herriard ona altı seyirci olduğundan bahsetmişti.

Dain yüzleri anımsamaya çalıştı. Vawtry, evet, yıldırım çarpmışa dönmüştü. Rouvier açıkça utancından kızarmıştı. Dain Vinght-Huit'de gördüğü iki Fransız adamı da anımsıyordu. İçlerinde iki de Fransız kadın vardı... Biri Paris'in en ahlaksız dedikoducusu Isobel Callon'dı... Francis Beaumont'ın favori yatak arkadaşlarından biri... Dain diğer kadını ise tanımıyordu.

Jessica o gece ne demişti? Eğer çok geçmeden eve geri dönmezsem itibarım paramparça olacak...

Jessica'ya göz ucuyla baktı.

Genç kadın nişan yüzüğüne bakarak Nick ve Harry'nin tehlikeli performansını umursamamaya çalışıyordu. Eldivenini giymemişti. Yakutun etrafını saran elmaslar ışıl ışıl parıldıyordu.

Jessica yüzüğü beğenmişti.

Şarap kırmızısı, üzerinde siyah kurdeleleri olan bir gece elbisesi almıştı. Düğün gecesi için...

Onu öpmüş ve ona dokunmuştu.

Güzel ve çirkin, demişti Beaumont. Beaumont... Sinsi, korkak, yüreksiz adamın tekiydi.

Ancak gerçek şu ki on üç gün içerisinde güzel Dain Markizi olacak ve çirkinin yatağına uzanacaktı. Hem de çırılçıplak bir halde.

Dain sonsuzluk gibi görünen bu zaman dilimini gözünde büyütmemeye karar verdi. Jessica onun olacaktı.

Yalnızca onun...

Ve başka hiçbir adam ona dokunamayacak, onu öpemeyecekti.

On

Dain Markisi 1928 Mayıs'ının on birinci gününe rastlayan güneşli bir pazar sabahında, merhum Baronet Bay Reginald'ın tek kız çocuğu Jessica ile Hanover Meydanı'nda bulunan St. George Kilisesi'nde papazının karşısına geçti.

Genel beklentilerin aksine, Lord Dain o azametli binadan içeri girdikten sonra tören sırasında ne tavan çöktü ne de şimşekler çaktı. Sonunda Dain gelinini kollarının arasına sürüklercesine çekti ve dua kitabını elinden düşürecek kadar sıkıca öptüğünde birkaç yaşlı kadın bayılsa da St. George'un duvarlarını sarsan hiçbir gök gürültüsü duyulmadı.

Sonuç olarak o günün akşamında Bay Roland Vawtry, Francis Beaumont'a üç yüz pound karşılığında bir borç senedi verdi. Vawtry daha önceden de Lord Sellowby'ye, Kaptan James Burton'a, Augustus Tolliver ve Lord Avory'ye değişen miktarlarda başka senetler yazıp vermişti.

Vawtry borçlarını kapamak için gereken parayı nereden ya da nasıl bulacağını bilmiyordu. On yıl önce bir defasında tefecilere başvurduğunda işlerin nasıl yürütüldüğünü

görerek -bu ona sefalet içinde geçen iki yıla mal olmuştu- öncelikle şunu öğrenmişti: Beş yüz pound borç alırsan, bin pound ödemek zorundasın. Bir daha bunu yapmaktansa kafasını uçurmayı tercih ederdi.

Paris'ten ayrılmadan önce diğer borçlarını da kapatmak zorunda olmasaydı, şu anki onur borçlarını ödeme konusunda hiçbir sorunla karşılaşmayacaktı; bunun ayrımında olmak ona acı veriyordu. Sersefil haliyle bir düşündü: Paris'te dersini alsaydı ve Dain'i ilgilendiren her konuda bahse girmeyi bıraksaydı, şu anda hiç borcu olmayacaktı.

Aslında bir defasında kazanmıştı, ama bu da tam bir zafer gibi değildi. Dain'in Bayan Trent'i Leydi Wallingdon'un bahçesinde sevişmek için ayarttığı konusunda ısrar eden Isobel Callon'a iki yüz pound kaptırmıştı.

Ancak Dain -Isobel'in tahmininin aksine- yakalandığında kahraman köylü genci rolünü canlandıramadığı için Vawtry parasını kolayca geri almıştı. Bir kez olsun kendi gibi davranmıştı.

Ne yazık ki Vawtry'nin maddi durumu için böyle bir şey sadece bir defa olmuştu. Çünkü Bayan Trent som altından bir tabakta getirilse bile ona dokunmayacağına -bu akıl almaz kadın onu *ateşledikten* sonra- yemin etmesinin üzerinden daha bir hafta geçmeden Dain Antoine'a girerek soğukkanlılıkla nişanını duyurmuştu. O kadın herkes için bir baş belası olduğundan birisinin onunla evlenmesi gerektiğini söylemiş ve onu idare edebilecek kadar ağır ve adi tek erkeğin de kendisi olduğunu belirtmişti.

Aslında kimin kimi idare ettiğinden karamsarca kuşkulanan Vawtry, Drury Lane Tiyatrosu'nun güneyinde kalan Bay Pearke'nin Vinegar Yard'daki istiridye evinde Beaumont ile bir köşe sehpasına çekildi.

Akşam yemeği için mükemmel bir mekân değildi, ama

sanatçıların uğrak yeri olduğu için Beaumont burayı severdi. Ayrıca çok ucuz olması da o anda Vawtry'ye mekânı sevdiren bir şey olmuştu.

Garson kız içkileri doldurduktan sonra, "Dain'in hepinize numara yaptığını duydum," dedi Beaumont. "Papazı dehşete düşürmüş, gelin sadakat yemini ettiğinde gülmüş ve onu öperken neredeyse çenesini kırıyormuş."

Vawtry kaşlarını çattı. "Dain'in işi son dakikaya kadar uzattıktan sonra yüksek sesle *hayır* diyerek gülümseyeceğine ve geldiği gibi salondan çıkacağına emindim."

"Ona da öteki kadınlara yaptığı gibi davranacağını düşündün yani," dedi Beaumont. "Görünüşe bakılırsa diğer kadınların onun için kaşar olduğunu ve Dain'in aristokrat sözlüğünde bu kaşarların alt üst edilip unutulacak cahil, eskimiş fahişelerden başka bir şey olmadıklarını unutmuşsun. Bayan Trent ise soylu bir bayan. Tamamen farklı hayatlar, Vawtry... Keşke bunu önceden görebilseydin."

Vawtry şimdi farkına varmıştı ve bu öylesine açıktı ki yıllar önce kendi kendine bunu nasıl çözemediğine inanamıyordu. Bir hanımefendi... Baştan aşağı farklı bir sınıftan.

"Görmüş olsaydım üç yüz pound kaybetmiş olurdun," dedi. Yumuşak bir ses tonuyla konuşmuş olsa da gönlü nezaketten uzaktı.

Beaumont bardağını kaldırdı ve içkisini yudumlamadan önce onu dikkatlice inceleyerek, "İçilebilir..." dedi. "Ama zar zor."

Vawtry içkisinden büyük bir yudum aldı.

"Keşke..." diyerek devam etti Beaumont. "Gerçekleri bilseydim. Bilseydim şimdi işler çok daha farklı olurdu."

Kaşlarını çatarak masaya baktı. "Gerçekleri bilseydim, en azından bunu sana çıtlatırdım. Ama bilmiyordum,

çünkü eşim bana ser verir sır vermez. Bayan Trent'in meteliksiz olduğuna gerçekten inanıyordum. Ta ki Christie için kara kalem çalışan sanatçı bir arkadaşım dün gece bu konudaki yanlış yorumlarımı düzeltene dek."

Vawtry tedirginlikle arkadaşına baktı. "Ne demek istiyorsun? Bertie Trent'in sayesinde kız kardeşinin dikili bir ağacı bile olmadığını herkes biliyor."

Beaumont etrafına bakındı. Sonra masaya eğilerek alçak sesle konuştu. "Dain'in bize bahsettiği kırık dökük küçük resmi hatırlıyor musun? Hani genç kadının Champtois'dan on papele aldığı o tabloyu?"

Vawtry başını salladı.

"Bir Rus ikonu ve Stroganov okulunun en sıradışı eserlerinden biri olduğu ortaya çıktı."

Vawtry boş gözlerle ona baktı.

"On altıncı yüzyılın sonlarına ait," diyerek Beaumont açıklamasına devam etti. "Rus soylularından Stroganov ailesinin açtığı dini heykeller atölyesi. Sanatçılar evlerde muhafaza edilmek üzere minyatürler yaparlardı. Çok dikkat gerektiren zahmetli bir iş. Pahalı malzemeler. Bugünlerde son derece revaçta. Onunki altın yapraktan yapılmış. Çerçevesi altın, değerli taşlarla süslenmiş."

"Açıkça on papelden daha fazla eder," dedi Vawtry ses tonunu normal seviyede tutmaya çalışarak. "Dain onun kurnaz bir bayan olduğunu söylemişti." İki yudumda bardağını boşaltarak yeniden doldurdu. Göz ucuyla yemeklerini getiren garson kızı gördü. Elini çabuk tutmasını istiyordu ve artık başka bir şey duymaya gönüllü değildi.

"Değer -şüphesiz- bakanın gözündedir," diyerek Beaumont konuşmasını sürdürdü. "Ona en az bin beş yüz pound veririm. Müzayededе fiyatın katlanması muhtemel.

Ona sahip olmak için ilk çocuğunu satacak en azından bir Rus tanıyorum... On, muhtemelen yirmi bine."

İngiltere'nin en zengin adamlarından Sutherland Dükü'nün kızı, Leydi Granville kocasına yirmi bin pound değerinde bir çeyiz getirmişti.

İngiliz soylularının kızları olan böyle kadınlar muazzam çeyizleriyle birlikte Bay Vawtry'nin erişebileceklerinin ötesindeydi. Öte yandan, önemsiz bir Baronet'in kızı olan Bayan Trent ise Vawtry ile aynı soylu sınıftandı.

Vawtry şu anda Dain'in onu ulu orta aşağılayıp küçük düşürmesinden sonra Bayan Trent'i kendine bağlamak için mükemmel bir fırsat yakalamış olduğunu düşünüyordu. Ancak o zamanlar savunmasızdı. Vawtry, ona ceketini vermek yerine yürekli bir silahşör rolü oynayabilir ve böyle bir durumda onunla birlikte bugün bile vaizin karşısına geçebilirdi.

Böylelikle ikon da onun olur ve zeki Beaumont onu hazır paraya dönüştürmesine yardım ederdi... Yatırım yapılmak üzere hazır. Roland Vawtry onun gibi hoş bir eşle pekâlâ düzenini kurabilir ve Bayan Şanslı'ya -ya da daha doğrusu Dain Markizi'nin kaprislerine bağlı olmaksızın huzurlu, rahat bir yaşam sürebilirdi.

Tüm bunların yerine Roland Vawtry... Tam beş bin pound borçluydu. Bazılarının standartlarına göre bu çok fazla olmayabilirdi, ama onun standartlarında milyonlara bedel gibiydi. Borçlu olduğu tüccarlar için endişelenmese de arkadaşlarına verdiği senetler konusunda derin kaygıları vardı. Çok yakında onları ödemezse hiç arkadaşı kalmayacaktı. Onur borçlarını ödeyemediği için soylu beyefendiliğinin sonu gelecekti. Onun için böyle bir sonuç ise tefecilerin ya da borçlular hapishanesinin tehlikelerinden bile daha üzücüydü.

Çaresiz bir durumdaydı.

Francis Beaumont'ın karşısındaki kişinin çaresizliğini çok çabuk anladığını ve bu durumu abartma konusunda büyük bir zevk duyduğunu bilenler bunu Vawtry'ye söyleyebilirdi, ama o aklı başında insanların hiçbiri ortalıkta yoktu ve Vawtry de üstün zekâlı biri değildi.

Sonunda yemeklerini bitirip zar zor içilen şaraptan altı şişe devirdiklerinde Bay Beaumont kendi kuyusunu kazmış, Vawtry de mecburen bunun içine tepetaklak düşmüştü.

Roland Vawtry kendini bir çukurun içinde bulmak üzere olduğu sıralarda Dain'in yeni Markiz'i ölü bir vücudun sertleşmesi gibi belirtiler gösteriyordu.

Markiz konuklarıyla düğün kahvaltısında vedalaştıktan sonra eşiyle birlikte saat bir gibi siyah zarif bir at arabasına binerek yola koyuldu.

Dain, evliliğe ve saygın bir birlikteliğe saygısızlık eden, hatta nefret duyan biri olmasına rağmen şaşırtıcı derecede iyi bir tutum sergilemişti. Aslında muameleleri son derece eğlendirici bulmuş gibi de görünmüştü. Davetlilerin hiçbir şeyi kaçırmamasını istememiş, bu yüzden eli ayağı titreyen papazdan üç defa daha yüksek sesle konuşmasını istemişti. Dain bir sirk gösterisi yaparak gelinini öpmenin de harika bir şaka olacağını düşünmüştü şüphesiz. Gelinini omzuna alıp bir patates çuvalı taşır gibi kiliseden neden çıkarmadığı ise merak konusuydu.

Dain bunu yapsa bile her bir milimine kadar aristokrat görünürdü, diye düşündü Jessica alaycı bir tavırla. Dain'in kendisi hakkında fazlasıyla soylu düşünceler taşıdığını ve onun için belirli mevkilerin öncelikli düzende hiçbir rolü olmadığını öğrenmişti.

Yüreğini yerinden oynatacak derecede güzel nişan yüzüğünü Jessica'ya vermesinin üzerinden çok geçmeden Dain Jessica'nın halasına içini dökmüştü. Jessica'yla listeleri, menüleri ve düğünle ilgili diğer can sıkıcı işleri inceleyerek bir saat geçirmişlerdi. Dain Jessica'yı gönderdikten sonra da Louisa Hala ile özel bir konuşma yaparak ona Dain Markizi'nin nasıl bir geleceği olacağını anlatmıştı. Bu oldukça basitti.

Jessica'ya sıkıntı çektirilmeyecek ve karşı çıkılmayacaktı. Dain'den başka kimseye sorumlu değildi. Dain ise Kral'dan başkasına hesap vermezdi ve bunu yalnızca keyfi yerinde olduğunda yapardı.

Ertesi gün Dain'in özel sekreteri yardımcılarıyla birlikte gelip işleri üstlendi. Bundan sonra Jessica'nın tüm yapması gereken ara sıra emirler vermek ve son derece değerli, zarif, akıllı ve tepeden tırnağa kusursuz bir prenses gibi muamele görmeye kendini alıştırmaktı.

Kocası bu emirlerden muaftı ama.

Sekiz saatten fazla bir süredir yoldaydılar. Atları değiştirmek için sık sık durmalarına rağmen bu değişimler bir iki dakikadan uzun sürmüyordu. Bagshot'da saat dört civarında Jessica tuvalete gitmek istedi. Döndüğünde Dain elindeki cep saatiyle at arabasının yanında sabırsızlanarak onu bekliyordu. Jessica yanına yaklaşır yaklaşmaz da onu sert bir şekilde eleştirdi. Ona göre genç kadın tuvalette o kadar uzun süre kalmıştı ki seyisler bu süre içerisinde dört atın yularını çözüp yerlerine dört yeni at bağlayabilirlerdi.

"Bir erkeğin tek yapması gereken..." dedi Jessica kendine hakim olmaya çalışarak. "Pantolon düğmelerini çözüp bir hedef belirlemek ve sonrasında iş tamam. Ancak ben bir dişiyim ve bu iş için ne tesisatım ne de kıyafetlerim o kadar elverişli."

Dain kahkahalarla güldü ve Jessica'yı arabaya sokarak onun tam bir baş belası olduğunu söyledi, zaten doğuştan öyle değil miydi? –sonuçta bir dişi olarak doğmuştu. Fakat Andover'e birkaç mil kala Jessica ikinci kez ihtiyacını gidermek istediğinde Dain homurdanarak acele etmemesini söyledi. Geri döndüğünde Dain bu kez sabırla büyük bir maşrapadan birinci kalite birasını yudumluyordu. Gülerek ona da bir yudum içmesini teklif etti. Jessica'nın kalan birayı bir dikişte kafasını diktiğini gördüğündeyse güldü.

"Bu bir hataydı," dedi tekrar yola koyulduklarında. "Şimdi buradan Amesbury'ye kadar her ihtiyacın için durmak isteyeceksin."

Bu durum tuvalet ve lazımlıkla ilgili bir sürü fıkrayı akıllarına getirmişti. Erkeklerin neden bu tür anekdotlara karınlarını ağrıtacak derecede güldüklerine Jessica önceden hiçbir anlam verememişti. Ancak an itibariyle usta ve zeki bir anlatıcının diliyle bunların gayet eğlenceli olabildiğini fark etmişti.

Tamamen çocuksu, neşeli bir kahkaha krizi atlatıyordu şu anda.

Dain ise her zamanki gibi çoğunu kapladığı koltuğa tembelce uzanmış yatıyordu. Yarı kapalı gözleri kenarlarından kırışmış, donuk ağzı ise yamuk yumuk sevimli bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Jessica çocukça ve saçma sapan bir hikâyeye kontrolden çıkana kadar güldüğü için Dain'e kızmak istedi ama yapamadı. Dain sevimli ve halinden memnun görünüyordu.

Genç kadın şeytanı *sevimli* bulduğu için haline üzülse de bunu düşünmeden edemiyordu. Yavaşça onun kucağına yanaşmak ve şeytansı yüzünü öpücüklere boğmak istiyordu.

Birden bakışları kesişti. Genç kadın içindeki sarhoş âşık kadar tutkulu görünmek istemiyordu.

"Rahatsız mısın?" diye sordu Dain.

"Sırtım ve bacaklarım uyuştu," dedi Jessica pozisyonunu biraz değiştirerek. Arabada sadece bir koltuk vardı ve Dain büyük bölümünü kaplıyordu. Ayrıca akşamın çökmesiyle oldukça serinleyen hava da Dain oldukça sıcaktı.

"Weyhill'de durduğumuzda bacaklarını rahatlatmak için inmeyi isteseydin keşke..." dedi. "Amesbury'ye kadar bir daha durmayacağız."

"Weyhill'den geçtiğimizi neredeyse hiç anlamadım," dedi Jessica. "Şimdiye kadar dinlediğim en aptalca fıkralardan birini anlatıyordun o sırada."

"Epey güldün ama."

"Duygularını incitmek istemediğim içindi," dedi Jessica. "Aklının en üst sınırlarını göstererek beni etkilemeye çalıştığını düşündüm."

Dain kötü kötü sırıtarak ona baktı. "Kadınım, seni *etkilemek* için yola çıktığımda, inan bana aklın bununla hiçbir ilgisi olmayacak."

Jessica, içini ateşli kısa bir heyecan kaplarken Dain'in dik bakışlarını soğukkanlılıkla karşıladı. "Şüphesiz düğün gecesini kastediyorsun," dedi sakin bir şekilde. "Fahiş bir fiyat ödediğin şu üreme hakları. Bunu bir kez bile denemediğim için bir uzman olarak beni etkilemen yeterince kolay olacak."

Dain birden sersemledi. "Ama hakkında her şeyi biliyorsun. Büyükannenin cep saatindeki kadın ve erkeğin yaptıklarına zerre kadar şaşırmadın. Bunları yapmaları için para ödenen hizmetler konusunda kusursuz derecede bilgili gibisin."

"Entelektüel bilgi ile pratik deneyim arasında bir fark

var," dedi Jessica. "İkincisi konusunda biraz endişeli olduğumu itiraf ediyorum. Ama sen hiç de çekingen olmadığın için eminim ki utanmadan bana bu konuda ders vereceksin."

Jessica Dain'in bu konuda sabırsızlanmayacağını umuyordu. Çabuk öğrenen biri olarak kısa sürede onu nasıl memnun edeceğini keşfedeceğinden emindi -Dain bu şansı tanıdığı taktirde tabii ki. Genç kadını gerçekten endişelendiren tek şey buydu. Dain, erkekleri memnun etmek için eğitilen profesyonellere alışkındı. Karısının ilgisizliği karşısında kolayca sıkılıp sinirlenebilir ve daha az... Baş belası kadınları tercih edebilirdi.

Bıktığında da onu Devon'da bırakacaktı... Jessica Dain'in buna niyetlendiğini biliyordu.

Daha fazlası için uğraşmak ve umutlanmak genç kadının yüreğini acıtacaktı.

Birçok kişi -elbette bir avuç düğün davetlisi dışındaki herkes- Dain'in bir canavar olduğunu düşünüyor ve Jessica'nın Ballistarlar'ın bu lanetli adamıyla evlenmesini bir idam cezası olarak yorumluyordu. Ama karısını kollarının arasına aldığında bir canavar gibi değildi. Bu yüzden de Jessica an azından daha fazlasını umut etmekten kendini alıkoyamıyordu.

Dain bakışlarını çevirmişti. Başparmağıyla dizini ovuyor ve pantolonunda küstahça çıkan bir kırışık görmüş gibi kaşlarını çatıyordu.

"Bence bunu daha sonra tartışmaya devam etsek iyi olur," dedi. "Aslında yarın olabilir... Bu konu, klasiklerde ya da matematikte birincilik için üniversitede yarışmaya benzemiyor."

Yarış *o kara kalbinde*, diye düşündü Jessica.

"Bir şey yaparken, onu iyi yapmak isterim," dedi.

"Aslında her zaman en iyisini yapmak isterim. Görüyorsun, son derece rekabetçiyim. Bu durum pek çok erkeğin üstesinden gelmek zorunda kalmaktan kaynaklanıyor olabilir. Erkek kardeşimi ve kuzenlerimi spor dahil her konuda yenmek zorundaydım, yoksa bana saygı duymazlardı."

Dain başını kaldırdı, ama ona değil, arabanın penceresine bakarak, "Amesbury..." dedi. "Kahrolası vakit de yaklaştı. Kurt gibi acıktım."

Ballesiterlar'ın bu lanetli adamı *o andan* korkmuştu.

Düğün gecesinden.

Hata yaptığının şimdi farkına varsa da artık çok geçti.

Evet, Jessica'nın bir bakire olduğunu biliyordu. Bütün bu olanların en küçük düşürücü yanlarından biri olarak bu... Neredeyse hiç aklından çıkmamıştı ki zaten. Bir İngiliz bakiresinin bir parça tadını alsın diye şehvetten aklı başından giden en büyük zamparalardan biri haline gelmişti.

Dartmoor'un sisi renginde gözleri olduğunu, uzayıp giden o güvenilmez toprakların havasına benzeyen değişken bir karakter taşıdığını bildiği gibi onun bakire olduğunu da biliyordu. Teninin kadifemsi kıvrımlarını... Koyu renkli saçlarının ipek gibi yumuşacık olduğunu... Papazın önünde dururken gelinine bakıp bunları düşünmek güzeldi. Jessica gümüş grisi bir elbise giymişti ve yanaklarına hafif pembemsi bir ışıltı yayılmıştı. Dain'in o güne dek gördüğü en güzel yaratık değildi, ama yine de duru bir güzelliği vardı. Başka hiçbir erkeğin önceden onu sahiplenmediğini, Jessica'nın kendisine (... *sadece)* kendisine ait olduğunu biliyordu.

Onunla yatağa gireceğini de biliyordu. Yeterince uzun bir süredir sıklıkla bunu düşlüyordu. Üstelik altı veya yedi

kat sonsuzluk gibi gelen çok uzun bir zaman bekledikten sonra bunu usulüne uygun bir biçimde yapmaya karar vermişti; lüks bir otelde özenle hazırlanmış bir akşam yemeği ve birkaç kadeh kaliteli şarap sonrası temiz çarşaflarla kaplı büyük, rahat bir yatakta.

Ancak her nasılsa, dokunulmamış olmanın ötesinde bir bakire olmanın ne anlama geldiğini göz ardı etmişti. Her nasıl olduysa tüm bu ateşli fantezilerin arasında önemli olan bir şeyi unutmuştu: Bu defa kendisinden önce yolu kolaylaştıran bir dizi erkek olmadığı için kendisi zorla girmek zorunda kalacaktı.

İçini bir korku kapladı, tam olarak yapacağı buydu: Onu bozmak.

Ve araba durdu. Dain sürücüye bağırarak -tercihen kıyamet gününe dek- sürmeye devam etmesini söylemek için duyduğu çaresiz bir arzuyu saklayarak karısının inmesine yardım etti.

Girişe yöneldiklerinde Jessica Dain'in koluna girdi. Eldivenli eli hiç bu kadar acınacak derecede küçük görünmemişti.

Jessica boyunun ortalamanın üzerinde olduğu konusunda ısrarlıydı, ama karşısındaki dev kadar iri bir adam olunca.... Üzerine yığıldığında da muhtemelen aynı etkiyi yaratacaktı.

Onu ezecekti. Bir şeyi bozacak, bir şeyi yırtacaktı. Dain bir şekilde onu öldürmeden bunu başarırsa ve yaşadığı deneyim Jessica'yı saçmalayan bir deliye çevirmezse... Dain bir daha ona dokunmaya kalktığında Jessica çığlıklar atarak kaçacaktı.

Kaçacak ve bir daha asla onu öpmeyecek ve kucaklamayacaktı ve...

"Pekâlâ... Bu gördüğüm ya bir kömür mavnası ya da... Dain."

Bu boğuk sesle Dain o ana ve unuttuğu ortama geri döndü. Otelciyi görmeden içeri girmiş ve selamıyla ilgilenmeden rezervasyon yaptırdığı odaya doğru merdivenleri dalgınlıkla çıkmaya başlamıştı.

Merdivenlerden inen kişinin sesini tanıdı: Eton'dan eski okul arkadaşı Mallory. Ya da daha doğrusu şimdiki Ainswood Dükü. Topu topu dokuz yaşında olan bir önceki Dük bir yıl önce difteriye kurban gitmişti. Dain, onun annesine sekreterinin yazdığı taziye mektubunu, kuzenine ise nezaket göstergesi olarak taziyelerini ve tebriklerini sunduğunu anımsadı. Dain bu inceliğin Vere Mallory için boşa sarf edildiğini söyleme zahmetine ise katlanmamıştı.

Dain Wardell'in cenazesinden bu yana onu görmemişti. O zamanlar ayyaşın teki olan bu eski okul arkadaşı hâlâ öyleydi. Ainswood'un koyu renkli yağlı saçları bir sıçan yuvasını andırıyordu, gözleri şişmiş ve kan çanağına dönmüştü. Çenesi ise en azından iki günlük sakaldan kaba saba bir hal almıştı.

Dain'in sinirleri zaten fazlasıyla hassas bir durumdayken... Bu iğrenç adamı zarif, hoş ve *duru* bir güzelliğe sahip olan karısıyla tanıştırması gerektiğinin farkına varması o yıpranmış sinirlerine başka bir tehlikeli gedik daha açmıştı.

"Ainswood..." dedi başını kısa ve sert bir şekilde sallayarak. "Ne hoş bir sürpriz bu."

"Sürpriz demek neredeyse imkânsız," diyerek ayağını yere vurdu Ainswood. "Alabora oldum. Seni son gördüğümde hiç kimse için bir daha İngiltere'ye gelmeyeceğini ve seni cenazesinde görmek isteyen biri olursa Paris'te devrilmenin bir yolunu bulması gerektiğini söylemiştin."

Kan çanağı gözleri Jessica'ya döndü sonra ve Dain'in tahammül edemeyeceği kadar tiksindirici bulduğu bir sırıtmayla ona baktı. "Vay vay vay... Cehennemin üzeri tamamen buz tutmadıysa beni kutsa. Dain İngiltere'ye dönmekle de kalmamış, bir muslin kumaşla birlikte seyahat ediyor üstelik."

Dain'in dizginleri yavaş yavaş kontrolden çıkmaya başlıyordu. "Hangi keşiş mağarasında yaşadığını sana sormayacağım, neredeyse bir aydır Londra'da olduğumu ve bu sabah evlendiğimizi bilmiyorsun," dedi sakin bir ses tonuyla içten içe köpürürken. "Bu *hanım benim* hanımım olur."

Jessica'ya döndü. "Hanımefendi, şüpheli bir onurla tanıştırdığım bu..."

Dük'ün yüksek sesli kaba gülüşü araya girdi. "Evlenmek?" diye haykırdı. "Çabuk bana başkası olduğunu söyle. Belki de bu cennet kuşu senin kız kardeşin. Hayır, daha da iyisi, büyük halan Mathilda o."

Okuldan herhangi bir kız "cennet kuşu"nun "fahişe" ile eş anlamlı olduğunu bileceğinden Dain hiç şüphesiz kansının o anda hakarete uğradığının farkına vardığını biliyordu.

"Ainswood, şimdi de bana yalancı olduğumu söylüyorsun," dedi kötü hisler uyandıran sakin bir ton ses tonuyla. "Hanımıma iftira attın. Bu iki oldu. Bir özür bulman için sana tam olarak on saniye veriyorum."

Ainswood bir süre boş gözlerle Dain'e baktıktan sonra sırıttı. "Sen her zaman birine meydan okuma ve onun gözünü korkutma konusunda iyiydin adamım, ama bu horoz dövüşmeyecek. Bir oyun varsa gördüğümde anlarım. Son oyunun neredeydi güvercinim?" diye Jessica'ya sordu. "King's Theatre, Haymarket? Görüyorsun seni biraz daha

üstün görüyorum. Onun her zamanki Covent Garden fa-
hişelerinin üzerinde olduğunu söyleyebilirim."

"Bu da üç oldu," dedi Dain. "Otel hizmetlisi."

Salonun karanlık bir köşesine çekilen hizmetli sürüne-
rek ilerledi. "Efendim?"

"Hanımefendiye odasını gösterin lütfen!"

Jessica Dain'in kolunu sıktı. "Dain... Arkadaşın sarhoş!"
diye fısıldadı. "Sen..."

"*Odana çık,*" dedi Dain.

Jessica içini çekti ve Dain'in kolundan çıkarak denileni
yerine getirdi.

Jessica sahanlığı geçene kadar ona baktı. Sonra da hâlâ
hayranlıkla onu izleyen –aklından geçenleri açıkça ortaya
koyan- Dük'e döndü.

"Muhteşem bir parça," dedi İngiliz Dükü arkaya dönüp
Dain'e göz kırparak. "Nereden buldun onu?"

Dain fularından tutup onu duvara doğru itti. "Seni bu-
dala, at gübresinin iğrenç parçası! Sana bir şans tanıdım,
*cretino** ve şimdi boynunu kırmak zorundayım."

"Korkudan tir tir titriyorum," dedi Ainswood bu müca-
deleyi kazanacağını düşünerek parlayan kızarık gözleriyle.
"Kazanırsam yavru benim olur mu?"

Çok geçmeden Jessica, hizmetçisinin yakınmalarını
unutarak otelin avlusuna bakan balkona çıktı.

"Efendim, lütfen oradan uzaklaşın," diye yalvardı
Bridget. "Hanımefendiliğiniz için uygun bir manzara de-
ğil. Hasta olacaksınız, biliyorum olacaksınız... Üstelik dü-
ğün gecenizde."

"Seyrettiğim kavgalar oldu," dedi Jessica. "Ama hiçbiri

*Cretino: İtalyanca'da *serseri, alimak* anlamına gelir.

benim için değildi. Birbirlerine fazla zarar vereceklerini sanmıyorum. İkisi de birbirine denk gibi. Dain ondan çok daha iri, ama tek koluyla dövüşmek zorunda. Ainswood ise güçlü kuvvetli bir adam olsa bile aşırı derecede sarhoş."

Arnavut kaldırımı taşlarla kaplı bahçeye hızla adamlar giriyordu; bazılarının üzerinde hâlâ yatak kıyafetleri vardı. Konuşmalar hızla yayılmıştı ve bu kadar geç bir saatte bile çok azı bir boks dövüşünün çekiciliğinden kendini alıkoyabilirdi. Herhangi bir dövüş de değildi bu... Çünkü dövüşçüler krallığın soylularındandı. Boks meraklıları için bu nadiren ele geçecek bir ziyafetti.

Her biri yan yana durarak bir taraftar çemberi oluşturmuştu. Dain'in uşağı Andrews, efendisinin ceketini ve gömleğini çıkarmasına yardım ederken iyi giyimli altı adam Dain'in etrafında toplanmış, yüksek sesle ona tutarsız sıradan tavsiyeler veriyordu.

Bridget bir çığlık atarak geri çekildi. "Tanrım sen bizi koru... Onlar *çıplak*!"

Jessica *onlara* aldırış etmedi. Gözleri sadece tek bir adama odaklandı ve onun beline kadar soyunmuş halini gördüğünde nefesi kesildi.

Meşalenin ateşi parlak zeytin renkli derisinin, geniş omuzlarının ve kaslı pazılarının üzerinde ışıldıyor... Göğsünün sert yerleri ile esneyen kıvrımlarına güzelce yayılıyordu. Dain arkasını dönerek kemikleri ve belirgin kaslarıyla, koyu renkli bir mermer gibi ışıldayan pürüzsüz geniş sırtını Jessica'nın kamaşan gözleri önünde kusursuzca sergiledi. Sanki atlet bir Roma heykeli canlanmıştı.

Jessica'nın nefesi kesildi. Vücudunda dolanan o aşina olduğu sıcaklık... Bir tür ihtiras ve gurur karışımını ortaya koyuyordu.

Benim, diye düşündü; ama bu düşünce umudu ve ke-

deri bir arada sunan acı ve tatlı bir sancıydı. Hem dini hem de laik açıdan kanuna göre şahsen onundu. Yine de hiçbir kanun onu tamamen, gerçekten ona ait kılamazdı.

Uzun ve sabır isteyen bir savaş anlamına gelirdi bu.

Jessica sarhoş Ainswood'un sandığından daha fazla kazanma şansı olduğunu düşünerek üzüldü. Diğer yandan fazlasıyla zeki birine benzemiyordu ve Jessica için mücadele zekâ isterdi... Kas gücü değil.

O akılsız bir kadın değildi ve ağız sulandıran aşağıdaki manzara yeterli motivasyondan çok daha fazlasına sahipti.

Adamlardan birinin Dain'in sol kolunu geçici bir askıyla tutturduğunu gördü. Sonra da iki dövüşçü kafa kafaya birbirlerinin karşısına geçti.

Ve işaret verildi.

Ainswood birden şiddetli bir hamleyle rakibini yere indirip yumruklarını savurdu. Dain ise gülümseyerek bu yumruk yağmurundan pervasızca kurtulup geri çekildi, böylece Dük'ün olabildiğince sert saldırmasına açıkça izin vermişti.

Adam ne kadar sert vurursa vursun o bir yere kımıldamadı. Dain ayaklarının üzerinde rahattı ve refleksleri şimşek hızında çıkıyordu -zaten Ainswood'un sarhoşluğuna rağmen şaşırtıcı derecedeki çabukluğu karşısında da öyle olmalıydı. Yine de Dain onun için keyifli bir av oldu. Art arda sertçe çarpacağı kesin görünen yumruklar havaya savruldukça Dük kuduruyordu.

Buna rağmen her açıyı deneyerek, daha kuvvetli hücumlarla daha sert vuruyordu. Bir yumruğu Dain'in kolunu sıyırıp geçti. Sonra belli belirsiz bir hareket ve yüksek sesli bir *kütt!* Ainswood arkaya doğru sendeledi, burnundan kan fışkırıyordu.

"Bir atkestanesi, yemin ederim," diye mırıldandı Jessica.

"Düştüğünü hiç görmemiştim. Ekselansları da görmemiştir muhakkak."

Kanlar içinde kalsa da yılmayan Ainswood güldü ve başka bir inatçı hamle için geri sıçradı.

Bridget yeni hanımının yanına dönmüştü. "Tanrı bizi korusun," dedi yuvarlak yüzünü tatsızca buruşturarak. "Bir defa vurulmak yetmez mi?"

"Ondan bir şey anlamazlar," diyerek dövüşe döndü Jessica. Bitene kadar devam eder. "Oh, aferin Dain," diye bağırdı Lord'unun güçlü sağ yumruğu Dük'ün böğrüne hızla vurduğunda. "Onun istediği bu. Gövdesine, sevgilim. Bu hantal ayının kafası örs kadar kalın."

Neyse ki toplanan seyircilerin bağrışları arasında Jessica'nın çığlıkları duyulmuyordu, yoksa -talihsiz sonuçlarla- Dain'in dikkati tatlı karısının hunhar tavsiyeleriyle dağılabilirdi.

Ne olursa olsun, meseleyi kendiliğinden çözmüştü anlaşılan ve bir, iki, üç sert vücut darbesi ile sonunda Ainswood'u dize getirdi.

İki adam Dük'ü ayağa kaldırmak için öne atıldı. Dain ise geride durdu.

"Vazgeç Ainswood," diye bağırdı Dain'in çemberindekilerden biri.

"Evet, *tamamen* canına okumadan önce."

Jessica baktığı noktadan Dain'in ne kadar zarar verdiğinden emin olamadı. Etrafta epey kan vardı, insan burnundan bu kadar çok kan akmazdı.

Ainswood sallanarak ayakta duruyordu. "Hadi gel, koca gagalı," diyerek nefes nefese bir halde ona sataştı. "Seninle işim bitmedi." Hantalca yumruklarını salladı.

Dain omuzlarını silkeledi, uzun bir adımla öne yürü-

dü ve zedelenmiş ellerini birkaç hızlı hareketle yere yatırıp yumruğunu rakibinin karnına indirdi.

Dük bir bez bebek gibi bükülerek geriye doğru sendeledi. Neyse ki başını yere vurmasına ramak kala arkadaşları çabucak yetişti ve onu oturur pozisyona getirdiler. Ainswood otururken Dain'e bakıp aptalca sırıttı. Dük'ün yüzünden kanla karışık ter damla damla süzülüyordu.

"Özür dile!" dedi Dain.

Ainswood derin derin nefes alıp verdi. "Özür dilerim, Şeytan," diyerek boğuk bir sesle konuştu.

"Ayrıca karımdan da ilk fırsatta özür dileyeceksin!"

Ainswood oturduğu yerden başını salladı ve uzun süren derin bir nefes çekti. Sonra hüsrana uğramış bir halde başını yukarı kaldırıp balkona doğru baktı. "Özür dilerim, hanımefendi," diye seslendi kısık sesiyle.

Sonra Dain de yukarı baktı. Islak siyah lüleleri alnına düşmüş, güzel bir parlaklık saçan ter damlaları boynunu ve omuzlarını aydınlatmıştı.

Jessica'yı hiç beklemediği bir anda gördüğünde Dain'in gözleri kısa süreliğine şaşkınlık içinde açıldı ve yüzünde tuhaf, kederli bir bakış belirdi. Ama çok geçmeden o tanıdık, alaycı yüz ifadesi geri geldi. "Leydim," dedi ve bir tiyatrocu edasıyla önünde eğildi.

Kalabalık coşkuyla alkışlara boğuldu.

Jessica başını salladı. "Lordum." Balkondan atlayıp kollarının arasına düşmek istiyordu.

Tek koluyla onun için kendi arkadaşıyla dövüşmüştü. Zekâsı ve ihtişamıyla dövüşmüştü. Muhteşemdi. Haykırmak istiyordu. Tedirginlikle gülümsedi, sonra dönüp Bridget'ın onun için açık tuttuğu kapıdan hızla içeri girdi.

Gelininin tedirgin gülümsemesine önce bir anlam verememeyen Dain durumu ve görüşünü değerlendirerek en kötüsünü düşündü.

Gülümsemenin ve sessiz sakinliğinin seyircilerin lehine olduğunu düşündü. Kendisinin pek çok defa yaptığı gibi bu gülümseme bir şeyleri örtbas etmek içindi ve Jessica'nın neyi sakladığını da kolaylıkla tahmin edebiliyordu.

Kocası bir hayvandı.

Basit bir kabadayı gibi otel avlusunda kavga etmişti.

Kirli, Ainswood'un kanıyla üstü başı batmış, terli ve *pis kokulu* bir haldeydi.

Ayrıca yarı çıplaktı; Dain'in karanlıkta saklamayı düşündüğü geniş siyah vücudu meşalenin ışığıyla Jessica'nın gözleri önünde parlıyordu.

O anda Jessica -kapıyı sürgüleyip arkasına koymak için Bridget'ın ağır mobilyaları itmesine yardım etmiyorsa- muhtemelen bir koltuğa sıkıca tutunmuş hesap yapıyordu.

Dain odada yıkanmak istemedi. Bunun yerine, hizmetlisinin öldürücü gece ayazıyla ilgili uyarılarına aldırış etmeden tulumbaya gitti.

Aşağı kalmamak için Ainswood da yanına geldi. Arkadaşları ikisi etrafında toplanarak dövüş hakkında bağıra çağıra konuşup tartışırken onlar sessizce yıkandı.

Soğuk suyla banyolarını bitirdiklerinde birbirlerine bakıp titremelerini gizlemek için omuzlarını silkerek ayakta durdular.

Önce Ainswood konuştu. "Evlenmiş..." dedi başını sallayarak. "Bu kimin aklına gelirdi?"

"Beni vurdu," dedi Dain. "Cezalandırılması gerekiyordu. *Özgünüm bu bir suç*, der Publilius... *Ve çoğunun yetkisi-*

ni harekete geçiriyorsun. Bana kızarak ateş etmeye hazır bir tabancayla peşimden koşan her kadını da sahiplenemem, ama bir örneğini de göstermek zorundaydım öyle değil mi?"

Etraftakilere göz attı. "Bir dişi şeytana ateş ederek kaçarsa, diğerleri de her türlü önemsiz bahanelerle herhangi bir erkeğe ateş edip kaçabileceklerini düşünmeye başlayabilir."

Çevresindeki adamlar sessizleşti. Bu kötü ihtimali düşünürlerken yüzlerine büyük bir ciddiyet yayıldı.

"Bir kamu hizmeti olsun diye onunla evlendim," dedi. "Bir erkeğin önemsiz kaygılarının ötesine geçip arkadaşları adına hareket etmesi gereken zamanlar vardır."

"Öyleyse bunu yapmalı," dedi Ainswood. Sırıtmaya başladı. "Ama bana büyük bir fedakârlık gibi görünmüyor. Bu bir lütuf... Demek istediğim, hanımefendinizin fazlasıyla hoş bir bayan olduğu."

Dain ilgisiz kalır gibi yaptı.

"*Harika* demeliyim," dedi Carruthers.

"Soylu," dedi başka biri.

"Zarif bir duruşu var," diyerek atıldı bir başkası.

"Bir kuğu kadar alımlı."

Göğsünü kabartıp omuzlarını dikleştirirken Dain sakin görünmeyi başardı. "Onun kusursuzluğunu anlatan lirik methiyeler yazmanız için kafa patlatmanıza izin veriyorum," dedi. "Ama ben şimdi bir içki alacağım."

On Bir

Dövüşten yaklaşık yirmi dakika sonra Jessica'nın akşam yemeği geldi ama kocası yoktu. Otel görevlisi genç kadına onun birkaç arkadaşıyla birlikte barda olduğunu ve hanımefendisinin onu beklememesini rica ettiğini söyledi.

Jessica buna şaşırmadı. Bugüne kadar gördüğü kadarıyla, erkekler birbirlerinin kafatasından beyinlerine dek çılgınca vurmak için mücadele ettikten hemen sonra birbirlerinin en yakın arkadaşlarına dönüşür ve gözleri kaymış sarhoşlar olarak dostluklarını kutlarlardı.

Jessica akşam yemeğini yedi, yıkandı ve yatak kıyafetlerini giydi. Kırmızı siyah geceliğini giymeye zahmet etmedi çünkü Lord'unun bunu beğenebilecek kadar uygun bir durumda olup olmayacağından şüpheliydi. Onun yerine krem renkli daha az çekici bir gecelik giyip onun üzerine de sırmalı kumaştan pastel renkli sabahlığını geçirip Byron'un *Don Juan*'ı ile şöminenin yanında rahat bir sandalyeye yerleşti.

Dışarıdaki salonda bir üçlünün hantal adımlarını ve açık saçık bir şarkıyı karıştırarak söyleyen sarhoş seslerini duyduğunda saat gece yarısını çoktan geçmişti.

İki arkadaşına yaslanarak Jessica'ya doğru ilerleyen Dain, "Bak, damat geldi," dedi anlaşılması güç bir biçimde. Kolunu Jessica'nın omzuna atarak, "Siz gidin," dedi arkadaşlarına.

Diğer ikisi sendeleyerek uzaklaştı. Dain tekmeleyerek kapıyı kapadı. "Sana beni beklememeni söylemiştim," dedi.

"Yardıma ihtiyaç duyabileceğini düşündüm," dedi Jessica. "Andrews'e yatmasını söyledim. Ayakta uyuyordu. Ben de kitap okuyordum."

Paltosu ve gömleği kırış kırış olmuştu. Fularını kaybetmişti. Kan lekeli pantolonu ıslanmış, botları ise kurumuş çamurla kaplanmıştı.

Jessica'yı serbest bıraktı ve sallanarak uzun bir süre botlarına bakakaldı. Sonra kendi kendine söylendi durdu.

"Neden yatağa oturmuyorsun?" diyerek Jessica bir tavsiyede bulundu. "Botlarını çıkarmana yardım edebilirim."

Dain sallanarak yatağa doğru hareket etti. Yatak direğine sıkıca tutunarak yatağın üzerine yavaşça oturdu. "Jess..."

Jessica yaklaştı ve Dain'in ayaklarının önünde diz çöktü. "Evet, Lordum."

"Evet, Lordum..." diyerek tekrarladı. "Jess, Leydim, deniz kazazedesi gibiyim. Şanslıymışsın."

Jessica Dain'in sol botunu kuvvetle çekmeye başladı. "Ne kadar şanslı olduğumu göreceğiz. Tek bir yatağımız var ve alkol Arthur Amca'nın horladığı gibi seni de horlatırsa korkunç bir gece geçireceğim -ya da gecenin kalanı öyle olacak."

"Horlamak..." dedi Dain. "*Horlama* konusunda endişeli. Kuş beyinli."

Jessica botu çıkardıktan sonra diğerine yöneldi.

"Jess," dedi Dain.

"En azından beni biliyorsun."

Sağ bot daha inatçı çıktı. Yine de Dain öne doğru sendeleyip üzerine düşmesin diye fazla zorlamadı. "Uzansan iyi olur," dedi.

Dain ona bakıp aptalca sırıttı.

"*Uzan,*" dedi Jessica sertçe.

"Uzan," diye tekrarladı Dain odaya aynı boş sırıtmayla bakarak. "Nereye?"

Jessica yerinden doğruldu ve ellerini Dain'in göğsüne koyarak onu sert bir hamleyle geriye itti.

Dain devrilerek yatağı zıplattı. Kıkır kıkır gülüyordu.

Jessica ise eğilip botla mücadelesine devam etti.

"*Zarif...*" dedi tavana doğru hayranlıkla bakarak. "*Zarif Leydi Dain. Yağmur tadında. Büyük bir ızdırap. Baş belası. Ma com' é bela! Molto bela**."

Jessica botu kuvvetlice çekip çıkardı. "Kafiyeli değil." Ayağa kalktı. "Sen Byron** değilsin."

Hafif bir horultu duyuldu.

"Damada bak," diye mırıldandı. "Tanrı'ya şükür yatak geniş. Evliliğe karşı duyduğum bağlılık yerde uyumayı kapsamıyor."

Lavaboya doğru yürüdü. Çamurlu ellerini yıkadıktan sonra sabahlığını çıkarıp sandalyeye astı.

Sonra yatağın diğer tarafına yürüyerek yatak örtüsünü mümkün olduğunca uzağa çekti. Dain'in gövdesinin üst yarısı çapraz biçimde yatağa sere serpe yayılmıştı.

Jessica onu omzundan itti. "İleri git, seni ahmak."

Dain mırıldanarak önce bir tarafa, sonra diğer tarafa yuvarlandı.

---

*Ma com' é bela! Molto bela: İtalyanca'da *Ama ne kadar da güzel! Çok güzel* anlamına gelir.

**Byron: (22 Ocak 1788- 19 Nisan 1824) George Gordon Byron. Anglo-İskoç şair. Romantizm akımının önde gelen isimlerindendir.

Jessica daha sert itti. "*İlerle*, lanet olasıca adam."

Dain bir şeyler homurdanarak biraz daha yuvarlandı. Jessica ise onu itmeye devam etti ve sonunda –ve bütün bu zaman zarfında bilinçsiz olarak- ayaklarını yerden çekerek başını yastığa koydu ve ceninin gibi kıvrıldı.

Jessica da yanına çıktı ve sinirli bir halde battaniyeyi hızlıca üstüne çekti. "Baş belasıyım öyle mi?" diye mırıldandı. "Seni yere fırlatmak için daha iyisini yapardım."

Döndü, Dain'e baktı. Alnına düşen birbirine dolanmış siyah lüleleriyle uyuyan masum bir bebek kadar sakin görünüyordu. Sağ eliyle yastığın bir tarafından tutmuştu. Horluyordu, ama çok hafif, sessiz sakin bir mırıldanmayla.

Jessica gözlerini kapadı.

Dain'in bedeni onunkine değmemesine rağmen, Jessica keskin bir şekilde hissediyordu onu... Yatağın üzerindeki ağırlığını... Üstüne sinen sigara ile içki karışımına eklenen kendi erkeksi kokusunu... Ve kocaman gövdesinin yaydığı sıcaklığı...

Aynı zamanda çok mantıksız bir kızgınlık da duyuyordu... Ve tam anlamıyla dürüst olması gerekirse kırgınlık da.

Dain'in arkadaşlarıyla birkaç kadeh tokuşturacağını sanmıştı. Körkütük geleceğini düşünmüştü. Buna aldırış etmeyecekti. Gelin yatağına içkili giren ilk ve son damat olmayacaktı nasıl olsa... Öyle ki bu dalgın haliyle karısının tecrübesizliğine karşı daha anlayışlı olabilirdi.

Aslında gerçeği söylemek gerekirse, Jessica onun mümkün olduğunca bilinçsiz bir halde olmasını tercih ederdi. Bir bakirenin bekâretini bozmak dünyanın en estetik tecrübesi değildi ve sıklıkla da en iri, en kalın derili vahşi adamların birkaç damla bakirelik kanıyla coşku seli yaşa-

dığını Genevieve kendisine söylemiş ve bu coşkunlukla -ve başka her konuyla- nasıl başa çıkılması gerektiğini de açıklamıştı.

Dain'le birlikte bütün geleceğinin bu geceye bağlı olduğunun farkına varan Jessica, akıllı bir generalin önemli bir savaşa gittiği gibi hazırlanmıştı onun için.

Epey bilgili ve elinden gelenin en iyisini yapmak için tamamen kararlıydı. Neşeli, arzulu, duyarlı ve ilgili olmaya hazırlıklıydı.

Böyle bir duruma ise hazırlıksızdı.

Okula giden bir çocuk değildi. Alkol sınırını biliyordu. Ne kadarının onu aciz bırakacağını da biliyordu.

Yine de durmamıştı. Düğün gecesinde.

Mantığı ona Dain'in bu davranışlarının ardında erkek mantığının tipik saçma nedenlerinden biri olduğunu söylüyor ve Jessica er ya da geç bunu çözeceğini düşünüyordu. Bu durum duygularını incitmeyecek ya da istenmediğini düşünmesine sebep olmayacak ya da karamsarlığa kapılmasına yol açmayacaktı.

Ama uzun bir gün geçmişti ve bu zamanın çoğunu karmaşık beklentiler içinde... Gergin, endişeli ve olayların ne yönde gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini düşünerek geçirmişti.

Son derece yorgun olsa da uyuyamadı, dahası yarın aynı hızda, aynı telaşlı duygularla uzun bir yolculuk onu bekliyordu. Bağırmak istiyordu. Hatta daha da fazlasını... Çığlık atmayı, saçını çekmeyi kendisinin hissettiği kadar onu da incitip kızdırmak istiyordu.

Gözlerini açtı, yatağın içinde doğruldu ve kalıcı bir zarara yol açmadan ona vurabileceği bir şey aradı. Lavaboyu görünce Dain'in üzerine su testisini boşaltabileceğini düşündü.

Sonra lavaboyu görmemiş olması gerektiğini fark etti. Yanındaki komodinin üzerinde duran lambayı yanık bırakmıştı. Yatağın kenarına geçerek onu söndürdü.

Karanlığın içine boş boş bakarak öylece oturdu. Pencerenin dışından kuşların şafak sökmeden önceki cıvıltıları geliyordu.

Dain homurdanarak huzursuzca uyandı.

"Jess." Sesi boğuk ve uykuluydu.

"Burada olduğumu biliyorsun en azından!" diye mırıldandı Jessica. "Bir şey olduğunu sandım." Jessica iç çekerek tekrar yatağa uzandı. Battaniyeyi hızla üzerine çekerken yatağın kayıp çöktüğünü hissetti. Daha anlamsız bir homurdanma duydu bu defa. Sonra Dain kolunu Jessica'nın karnına savurdu, bacağını da onunkinin üzerine uzattı.

Dain yatak örtüsünün üzerinde, Jessica ise altında duruyordu.

Bacakları çok ağırdı, ama sıcacıktı.

Jessica kendini biraz daha iyi hissetti.

Birkaç dakika içinde uyuyakaldı.

Dain'in bilinçli olarak ilk hissettiği kasığına yaslanan küçük, yumuşak bir kalça ve elinin altındaki nefis dolgun bir göğüstü. O anda uygun parçalar ile ait oldukları kadını zihninde birleştirdi, pek çok başka hatıranın da akınına uğradı ve kendinden nefret ederek şehvet dolu uykusundan sıyrıldı.

Sıradan bir köylü gibi bir otel avlusunda kavga ederken karısı onu yukarıdan seyretmişti. İngiltere-Hindistan ticaret gemisini yüzdürmeye yetecek kadar şarap içmişti ve bir barda nazikçe kendini kaybetmek yerine, aptal arkadaşlarının onu gelinin odasına taşımasına izin vermişti. Yeni gelini onu pislik içinde ve terden leş gibi kokan bir hal-

de görmüş, bu da yetmezmiş gibi bir de körkütük sarhoş haldeki kepazeliğine tanık olmuştu. Kavga ederken bile -karısından uzakta- yere yıkılma nezaketini göstermezken şarap ve sigara kokan o muazzam vücudunu yatağa devirip sevgili zarif karısının botlarını çekmesine izin vermişti.

Yüzü yanıyordu.

Sırt üstü yuvarlanarak boş boş tavana baktı.

En azından onun ırzına geçmemişti. Kendini denemek için alışkın olduğundan çok daha fazlasını içmişti. Merdivenleri çıkması bile bir mucizeydi.

O mucize olmaksızın idare edebilirdi. Hiçbir şey hatırlamamak gibi başka birkaç şey olmadan da yapabilirdi. Her yerinin sol kolu kadar hissiz olmasını diledi.

Şeytanın demircisi başını bir örs gibi kullanıyordu yine. Baş aşçısı ağzında iğrenç bir bira mayalıyordu. Dain'in acınacak haldeki birkaç saatlik uykusu sırasında ise Karanlıklar Prensi öfkeli bir gergedan sürüsüne Dain'in vücudunun üzerinden geçerek kaçmasını söylemişti anlaşılan.

Dain'in çektiği acıların kaynağı harekete geçti.

Yatağın içinde dikkatlice doğruldu, binlerce korkunç iğne sol koluna saplanıyordu. Dain eli yanarak deliniyormuşçasına yüzünü buruşturdu.

Her bir kemiğinin, kasının ve her organının şiddetle itiraz edişini hissederek yataktan çıktı ve sendeleyerek lavaboya yürüdü.

Yataktan hışırtılı bir hareket sesi duydu. Uykulu tutuk bir kadın sesi geldi sonra kulağına. "Yardım ister misin Dain?"

Lord Dain'in ne kadar vicdanı varsa vahim bir düşüş göstermiş ve on yaşına geldiği sıralarda tamamen sönmüştü. Karısının yardım teklif eden sesini duyarak Lazarus gibi dirildi. Kaba parmaklarını göğsüne bastırdı ve pencereyi,

sürahiyi, gözünü dikerek baktığı küçük lavabo aynasını tuzla buz edecek kadar güçlü bir haykırış kopardı.

Evet, sessizce yanıtladı. Yardım istiyordu. Yeniden doğması ve tam o anda dünyaya gelmesi için yardım istiyordu.

"Galiba başınız çok ağrıyor," dedi Jessica sessiz geçen uzun bir süreden sonra. "Bridget birazdan uyanıp gelir. Size bir karışım hazırlaması için onu aşağı gönderirim. Hafif bir kahvaltı da söyleyelim sizin için, olur mu?"

Jessica konuşurken daha fazla hışırtı oldu. Dain bakmasa da onun yataktan kalktığını anladı. Jessica sandalyeden sabahlığını almak için uzaklaştığında, Dain bakışlarını pencereye çevirdi. Hafif bir güneş ışığı pencerenin kenarını ve zemini parça parça aydınlatıyordu. Dain saatin altıyı geçmiş olduğunu düşündü. Pazartesi. On iki Mayıs. Düğününden sonraki gün.

Ayrıca doğum günü olduğunu hatırladı, tatsız bir şaşkınlıkla. Otuz üçüncü doğum günü. Son yirmisini kutladığı gibi uyanmıştı ve bundan sonraki yirmiyi de aynı şekilde kutlayacağını düşünerek içini kararttı.

"Hiçbir çare yok..." diye mırıldandı.

Jessica kapıya doğru yürüdü ve durup ona doğru dönerek, "Küçük bir bahse girmek ister misin?" diye sordu.

"Beni zehirlemek için sadece bahane arıyorsun." Sürahiyi aldı ve sakarca sıçratarak suyu lavaboya döktü.

"Bunu denemeye cesaret edersen, başladıktan sonra neredeyse tamamen iyileşeceğine dair söz veriyorum," dedi Jessica. "O süreye kadar daha iyi olmazsan seçiminden dolayı tazminat talebinde bulunabilirsin. Daha iyi olursan da Stonehenge'de durup -gecikmelerle ilgili iğneleyici sözler ve yakınmalar dinlemek zorunda kalmadan- etrafı dolaşmama izin vererek bana teşekkür edeceksin."

Dain'in dik bakışları Jessica'ya kaydı ve çabucak uzaklaştı. Ama yeterince çabuk olmadı. Jessica'nın birbirine dolanmış siyah saçları omuzlarının üzerine dökülmüş ve uykunun verdiği hafif bir kızarıklık konmuştu yanaklarına... Beyaz pürüzsüz bir porselendeki inci pembesi bir tabaka gibi. Daha önce hiç bu kadar kırılgan görünmemişti.

Üstü başı dağınık, yüzü yıkanmamış, incecik bedeni yorgunluğa yenik düşmüş de olsa hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Dain aynadaki yansımasını gördüğünde, Güzel ve Çirkin intikam peşinde, diye düşündü.

"Daha iyi olmazsam..." dedi Dain. "Devon'a giderken bütün yol boyunca kucağını yastık olarak kullanacağım."

Jessica gülerek odadan çıktı.

Dain sabahleyin saat yedi buçukta, Amesbury'den iki mil ötede, Salisbury Ovası'nı gören bir yokuşun üzerinde koca bir kayaya dayanmış duruyordu. Parlak sarı renkli, bozulmuş alanların oluşturduğu dikdörtgen şekilli yeşil bir battaniye her yeri kaplıyordu. Yalnız kalmış tek tük koyun ve sığır sürüleriyle etrafa serpiştirilmiş az sayıda ev vardı ve sanki hepsini dev gibi bir el hantalca dağıtıp bırakmıştı. Yine aynı dikkatsiz el ufuk çizgisine doğru bir ağaç kümesini oraya buraya yerleştirmiş ya da yavaşça yükselen yokuşların arasındaki boşluğa itmişti.

Dain kullandığı mecazlarla yüzünü buruşturdu: Battaniye, boşluk ve dev gibi hantal eller... Jessica'nın ona verdiği bir kupa dolusu iğrenç kokulu o sıvıyı içmeseydi keşke. İyi hissetmeye başladığı anda yeniden şehvet duymaya başlamıştı. Haftalardır bir kadınla yatmamıştı, belki de aylardır...

Çok geçmeden acısı dinmezse birisini incitmek zo-

rında kalacaktı. Pek çok önemli kişiyi de. Ainswood'u dövmek durumu zerre kadar iyileştirmemişti. Körkütük sarhoş olana kadar içmesi de arzularını geçici olarak öldürmüştü. Dain, Devon ile geldikleri mesafe arasında uygun ölçülerde bir fahişe bulabileceğini düşündü, ama bunun dövüşmek ya da içmekten daha fazlasına yaramayacağı konusunda hoşuna gitmeyen şüpheleri vardı.

Onun istediği ince, son derece kırılgan karısıydı... Ve onunla karşılaştığı andan beri bu isteğinden hiç vazgeçmemişti.

Ortalık sessizdi. Jessica hareket ettiğinde Dain onun elbisesinin hışırtısını duyabiliyordu. Sinir bozucu ses gittikçe yakınlaşıyordu. Jessica birkaç fit ileride durana dek Dain doğruca manzaraya baktı.

"Trilithonlar'dan birinin yakın bir zaman önce düştüğü anlaşılıyor," dedi Jessica.

"Bin yedi yüz doksan yedi," dedi Dain. "Eton'da bir arkadaşım bana ondan bahsetmişti. Benim doğduğum gün kayanın korku içinde devrildiğini iddia etti. O yüzden kontrol ettim. Yanılıyordu. Ben o zaman tam iki yaşındaymışım."

"Okul arkadaşına gerçeklerle darbe indirdin sanırım." Jessica ona bakmak için başını geriye eğdi. "Ainswood muydu yoksa?"

Sert sabah havasında yürüdükleri halde Jessica yorgun görünüyordu. Fazlasıyla da solgundu. Gözlerinin altı halka halka olmuştu. Tüm bunlar tamamen Dain'in hatasıydı.

"Başka biriydi," dedi çok geçmeden. "Kuş beyin kadar aklını üzerimde kullanmaya çalışan her ahmakla kavga ettiğimi düşünmemelisin."

"Sen kavga etmiyorsun," dedi Jessica. "Sen çok iyi bir

sövüşçüsün. Entelektüel demeliyim ya da. Ainswood'un her hareketini önceden hesaplayabildiğine göre."

Jessica düşen kaya parçasına yönelerek biraz uzaklaştı. "Tek kolunla nasıl başa çıkacağını merak etmiştim." Şemsiyesini kayaya dayadı ve yumrukları sıkılı bir halde durarak bir elini vücuduna daha yakın tutup poz verdi. "Nasıl aynı anda kendisini koruyup vurabiliyor? diye sordum kendi kendime. Ama sen öyle yapmadın." Bir yumruktan kaçarcasına başını yana yatırdı ve geri çekildi. "Ona tuzak hazırlayıp gücünü boşa harcatacak biçimde hamlelerini ayarladın."

"Zor olmadı," dedi Dain şaşkınlığını belli etmeden. "Olabileceği kadar dikkatli değildi. Sarhoş değilken göstердiği çevikliği de kaybetmişti."

"Sarhoş değilim..." dedi Jessica. Kayanın üzerine çıktı. "Gel, ne kadar çevikmişim bir görelim..."

Jessica çiçekler ve saten kurdelelerle süslü hasır şapkasını sol kulağının altından fiyonk şeklinde bağlanmıştı. Volanlı, dantelli, karpuz kollu elbisesi modaya uyan her zamanki çılgınlığı yansıtıyordu. Elbisenin omuz kısmı balon gibi görünsün diye dirseklerin üzerinden bir çift saten şeritle tutturulmuştu. Kollarının altındaki saten ipler ön kollarının ortasından sarkan uzun saçaklara dönüşüyordu.

Dain boksta kabul görmüş bir duruşla, bir kayanın üzerine ağırbaşlı biçimde duran böyle aptalca bir kadın parçası kadar gülünç bir şeyi en son ne zaman gördüğünü hatırlayamadı.

Gülmemek için kendini zor tutarak Jessica'nın yanına yaklaştı. "Aşağı in, Jess," dedi. "Tam bir kuş beyinli gibi görünüyorsun."

Jessica yumruğunu savurdu. Dain ise refleks olarak

başını geri çekince genç kadın ıskaladı... Ama sadece kıl payıyla.

Dain güldü -ve kulağına çarpan bir şey hissetti. Zar zor Jessica'ya baktı. Gülümsüyordu; gri gözleri hainliğin çifte pırıltısıyla ışıldıyordu. "Canını acıttım mı Dain?" diye sordu açıkça yapmacık bir endişeyle.

"Canımı acıttın mı?" diye tekrarladı. "*Bununla* canımı acıtabileceğine gerçekten inanıyor musun?"

Dain kabahatli eli yakaladı.

Jessica dengesini kaybederek öne doğru sendeledi ve Dain'in omzuna tutundu.

Dudakları Dain'inkinden çok az uzaktaydı.

Dain mesafeyi kapattı ve kolunu Jessica'nın beline dolamak için elini bırakırken onu ateşli bir şekilde öptü.

Sabah güneşi ılık ılık vuruyordu, ama bu Jessica için bir yağmur, bir yaz fırtınası tadındaydı. Dain'in duyduğu gök gürültüsü ise kendisinin şehvetiydi; kanı kulaklarında hızlıca pompalanıyor, kalbi aynı düzensiz hızda çarpıyordu.

Genç kadının dudaklarını, ağzının tatlı sıcaklığını kana kana emercesine daha şiddetli bir biçimde öpmeye başladı. Jessica da Dain'in başını döndüren davetkâr bir dansla dilini onunkine dolayarak aynı yanıtı verir vermez Dain kendinden geçti. Narin kollarıyla sıkıca Dain'in boynuna sarıldı. Diri, dolgun göğüslerini onun göğsüne bastırarak yaydığı sıcak dalgalar Dain'in belinde halka halka titreşimlere dönüştü. Dain elini aşağı doğru kaydırarak Jessica'nın küçük, nefis yuvarlak kalçalarını kavradı.

Benim, diye düşündü. Hafifti, narindi ve kıvrımlarının güzel bir kusursuzluğu vardı... Ve onundu. Masumca ahlaksız ağzı ve diliyle onu kendinden geçiren, büyüleyici bir sahiplenmeyle ona sarılan kendi karısı. Onu ister gibi, ne yaptığını hisseder gibi, aynı derece, ateşli şehvetle.

Dudakları hâlâ Jessica'nınkine kilitliydi, kayanın üzerinden onu aşağıya sürükledi. Sert zeminin üzerine de sürükleyecekti... Ama yukarıdan kısık sesli bir çığlık onu şaşırtarak gerçeğe döndürdü.

Jessica'nın dudaklarından zor da olsa uzaklaşıp yukarı baktı.

Bir leş kargası korkusuzca daha küçük göztaşlarından birinin üzerine konarak gagasıyla bir profil çizdi. Alaycı bir şekilde Dain'e bakar gibi görünüyordu.

Koca Gagalı, diye seslenmişti dün akşam Ainswood ona. Eski Eton lakaplarından biriydi -Kulağakaçan, Kara Akbaba ve başka bir sürü sevgi dolu sözün peşi sıra.

Yüzünü ateşler basarak karısından uzaklaştı. "Gel hadi," dedi keskin, sert bir ses tonuyla. "Vaktimizi bütün gün burada geçiremeyiz."

Jessica bu keskin ses tonunu duydu ve Dain'in koyu renkli tenini saran coşkunluğu hissetti. Dain'i inciten ya da kızdıran bir şey yaptığı düşüncesiyle bir süre huzursuzluk yaşamıştı, ama Jessica'nın yetişmesi için Dain vokuşun ortasında durunca Jessica onun elini -sakat olanı- utarak sıkıca kavradığında bir an Dain karısına bakarak, "Kargalardan nefret ederim. Gürültülü, pis şeyler," dedi.

Jessica, Dain'in bu durumu elinden geldiğince bir açıklama getirmeye ya da özür dilemeye çalıştığını düşündü. Arkaya doğru eski tapınağa baktı. "Bunun sınır kûpü bir soylu olmamızdan ileri geldiğini düşünmüyorum. O sadece benim oluşturduğum atmosferin bir parçasıydı. Her şeyin çok romantik olduğunu düşünüyordum."

Kısa bir kahkaha attı. "Demek istediğin 'gotik' sanırım."

"Hayır, değil," dedi. "Çok eski zamanlardan kalma, gi-

zemli bir mekân olan Stonehenge'in kalıntılarının arasında koyu renkli, tehlikeli bir kahramanın kollarındaydım. Böylesine romantik bir manzarayı Byron kendi kendine çizemezdi. Eminim, tek bir romantik kemiğiniz olmadığını sanıyorsunuz," diye ekledi yan gözle bakarak. "Onu bulsanız, kırarsınız zaten. Ama endişelenmenize gerek yok. Başka kimseye aksini anlatmayı düşlemiyorum."

"Romantik biri değilim," dedi Dain gergin bir halde. "Ve çok kesin olarak *sinir küpü* değilim. Soylu olmaya gelince, yarı İtalyan olduğumu çok iyi biliyorsun."

"İtalyan yarın da aristokrat soyundan," dedi Jessica. "Abonville Dükü annenin ailesinin Floransa'nın çok eski soylularından olduğunu söyledi bana. Görünüşe bakılırsa bu sayede evlenmemize razı oldu."

Dain, Jessica'nın anlamadığı ama ana dilinde küfür olduğunu düşündüğü birkaç laf etti.

"Genevieve ile evlenmeye niyetli," dedi Jessica sakince. "Beni bu yüzden fazlasıyla kolladı. Ama bu bağlılığın faydaları var. Bertie ile ilgileniyor, böylelikle erkek kardeşimin maddi sorunları ileride başını ağrıtmayacak."

Arabaya tekrar binene dek Dain sessizce düşüncelere daldı. Sonra bir iç çekerek geriye yaslanıp gözlerini kapadı. "Romantik. Sinir küpü. Ve büyük annenin *sevgilisinin* beyinsiz erkek kardeşinle ilgilenmek istemesinin güven verici olduğunu düşünüyorsun. Ailendeki her üyenin çıldırmış olduğuna gerçekten inanıyorum, Jess."

"Uyuyacak mısın?" diye sordu Jessica.

"Belki... Dilini üç dakika tutmayı başarabilirsen."

"Ben de yorgunum," dedi Jessica. "Koluna yaslanmamın bir sakıncası var mı? Dimdik oturarak uyuyamıyorum."

"O aptal şapkayı çıkar önce," diyerek mırıldandı Dain.

Jessica şapkasını çıkarıp başını Dain'in kaslı kollarına yasladı. Bir süre sonra, Dain'in biraz yana dönmesiyle Jessica'nın başı göğsüne kaydı. Böyle çok daha rahat olmuştu.

Şimdi Jessica'nın ihtiyacı olan bütün rahatlık vardı. Daha sonra, sarıldıkları sırada Dain'in neye üzüldüğünü anlamaya çalışacaktı -ve Jessica, Dain'in annesinin ailesinden söz ederken onun neden bu denli gerginleştiğini de. Şu anda kocasının gösterdiği tatlı ilginin zevkle tadını çıkarıyordu.

Devon sınırına varana kadar süren yolculuğun çoğunu uyuyarak geçirdiler. Yola geç çıkmış olsalar da öğleden sonra geç saatlerde Exeter'e ulaştılar. Ardından çok geçmeden Teign Nehri'ni geçerek Bovey Tracey'e oradan da Bovey Nehri'nin karşısına doğru yola koyuldular. Batıya doğru birkaç mil döndüklerinde Dartmoor'un tuhaf kayaları ilk kez Jessica'nın gözüne çarptı.

"Haytor Kayaları," dedi Dain, bir tepenin üzerinden çıkan devasa bir kaya parçasını göstererek. Jessica manzarayı daha iyi görebilmek için Dain'in kucağına oturdu.

Dain ise güldü. "Göremeyeceksin diye endişelenme. Daha çok var. Baktığın her yerde yüzlercesi var. Kayalık tepeler, taş yığınları, tümsekler, bataklıklar. Benimle evlendin, uzak durmak istediğin *medeniyetin ücra karakolunun* tam ortasına düşmek için. Hoş geldiniz, Leydi Dain... Dartmoor'un uluyan vahşi doğasına."

"Bence çok güzel," dedi Jessica yumuşak bir tonla.

Senin gibi, diye ekledi içinden. Batan güneşin portakal rengi parlaklığında, engebeli manzara koyu renkli ve haşin bir biçimde güzeldi... Onun gibi.

"Başka bir bahis daha kazanmak zorunda kalacağım,"

dedi Jessica kasvetli sessizliğin içinde. "Beni o kayalıklara götürmen için."

"Zatürreeye yakalanacağın o kayalıklara," dedi Dain. "Orası soğuk, rüzgârlı, nemli bir bölge, hava bir saat içinde sert sonbahardan keskin kışa dönüyor ve sonra yine tersine."

"Ben hiç hastalanmam," dedi Jessica. "Sinir küpü bir soylu değilim -isimsiz kalacak belirli kişilerin aksine."

"Kucağımdan insen iyi olur," dedi Dain. "Birazdan Athcourt'da olacağız ve mükellef bir savaş ziyafetiyle subaylarda dışarıda olacak. Yeterince sefil bir görüntü sergileyeceğim zaten. İyileştirmenin ötesinde beni karmakarışık çorman bir hale getirdin. Uyanık olduğunda yaptığından daha fazla kımıldıyor, uyurken de oraya buraya dönüyorsun. Exeter'e giderken bütün bir yol boyunca neredeyse hiç kapamadım gözlerimi."

"Öyleyse gözlerin açık horluyor olmalıydın," dedi Jessica Dain'in yanındaki yerine dönerken.

"Horlamıyordum."

"Külâhıma anlat sen onu," dedi Jessica. "Hem de birkaç defa, tam da kulağımın içine doğru." Derin, erkeksi homurtusunu tarif edilemez biçimde çekici bulmuştu.

Dain sert sert Jessica'ya baktı.

Jessica buna aldırmadı ve bakışlarını manzaraya çevirdi. "Niye evine Athcourt deniyor?" diye sordu. "Büyük bir savaş sonrası verilen bir isim mi, Blenheim gibi?"

"Ballisterlar aslında daha kuzeyde yaşıyorlardı," dedi Dain. "İçlerinden biri Dartmoor arazisinin yanı sıra bu bölgedeki nüfuzlu bir kişi olan Sör Guy de Ath'ın kızını ve hayatta kalan tek çocuğunu beğendi. *Death** tesadüfen

*Death: Ölüm (İng.)

orijinal adıydı. Belli nedenlerle değiştirildi. Dedem o tuhaf adı yaşatması koşuluyla kızı ve araziyi aldı. Bu yüzden ailenin erkekleri 'Ballister' adının hemen önüne Guy de Ath koyar."

Jessica evlilikle ilgili sayısız evrakın üzerinde bu adı okumuştu. "Sebastian Leslie Guy de Ath Ballister," dedi gülümseyerek. "Bense senden çok fazla olduğu için tüm o isimleri taşıdığını düşündüm."

Dain'in vücudunun kasıldığını hissetti. Yukarı baktı. Ağzı sert bir çizgi haline gelmiş, çenesi kasılmıştı.

Damarına basıp basmadığını merak ediyordu doğrusu.

Bulmacayı çözecek vakti yoktu çünkü Dain unuttuğu şapkasını kapıp başını geriye doğru iterek şapkayı giydirince Jessica şapkasını doğrultup kurdeleleri bağlamak zorunda kaldı.

Sonra sabahın erkek saatlerinden beri yol boyunca giydiği elbiseyi düzeltmeliydi. At arabası bir kapıya yöneliyordu ve Dain'in saklayamadığı telaşlı hali önlerindeki yoldan onun evine gideceklerini gösterdi Jessica'ya.

On İki

Stonehenge'deki plansız molaya rağmen Dain'in at arabası planlandığı gibi saat tam sekizde Athcourt'un önünde durdu. Sekizi yirmi geçe Dain ve gelini kendi ordusunu teftiş etmişti; hepsi düzgün tören sırasına geçerek özenli bir biçimde sırayla kontrol edilmişti. Birkaçı dışında mevcut askerlerin hiçbiri şimdiye dek komutanlarını hiç görmemiş olsalar da merak dahil hiçbir duyguyu göstermeyecek kadar iyi eğitilmiş ve mükafatlandırılmışlardı.

Dain'in emrettiği üzere herkes hazırdı ve önceden gönderdiği plana göre her ihtiyaç en küçük ayrıntısıyla temin edilmiş durumdaydı. Dain ve Jessica askerleri teftiş ettikten sonra banyoları hazırlandı. Akşam yemeği kıyafetleri ütülendi ve düzgünce serildi.

Lord ve Leydi mağara gibi derin, bir o kadar da geniş yemek salonundaki uzun masanın iki ucunda bulunan koltuklarına oturdukları anda ilk servis sunuldu. Soğuk ve sıcaklar yemekler geldi. Uşak Andrews yemek boyunca Lord'unun sandalyesinin yanında durarak iki el gerektiren her iş için ona yardım etti.

Westminister Manastırı genişliğindeki yemek salonu ya da her servis yenirken yan tarafta esas duruşta bekleyen bir düzine üniformalı uşak Jessica'yı ürkütmüş gibi görünmüyordu hiç.

On bire çeyrek kala Jessica masadan kalktı. Evin kâhyası Rodstock'a yıllardır oranın hanımıymış gibi rahat bir biçimde kütüphanede çay içeceğini söyledi.

Jessica kapıdan çıkmadan masa temizlendi ve neredeyse aynı anda Dain'in önüne içki sürahisi getirildi. Kadehi aynı sessiz sade bir düzenle dolduruldu, Dain, "Hepsi bu kadar," dediğinde hizmetkâr topluluğu aynı hayaletler gibi sessizlik ve çabukluk içinde ortadan kayboldu.

Dain iki gündür ilk defa biraz mahremiyete kavuşmuştu ve bir sorun olduğunun farkına vardığından beri gelininin bekâretini bozma meselesi üzerine düşünmesi için ilk fırsattı.

Uzun bir gün geçirdiğini düşündü; kolu ağrıyordu ve yemek salonu fazlasıyla sessizdi, perdelerin rengini beğenmedi, şöminenin üzerindeki manzara resmi fazlasıyla büyüktü.

Saat on bire beş kala el değmemiş şarap kadehi ve pembe şarapla kütüphaneye girdi.

Jessica kütüphanedeki devasa Kutsal Aile Kitabı'nda kayıt altına alınan önemli düğünler, doğumlar ve ölümlerle ilgili açık olan bir sayfanın önünde duruyordu.

Kocası içeri girdiğinde, sitemli gözlerle ona baktı. "Bugün senin doğum günün," dedi. "Neden bana söylemedin?"

Dain, Jessica'nın yanına yaklaştı. Genç kadının gösterdiği yere bakarken sert ifadesi her zamanki alaycı ifade-

ye büründü. "Güzel. Saygıdeğer babam adımı silmemiş. Hayretler içindeyim doğrusu."

"Bu kitaba bir kez olsun bakmadığına inanmalı mıyım? Guy de Ath hakkında her şeyi biliyorken atalarınla ilgilenmemen..."

"Özel öğretmenim bana atalarımı anlattı," dedi Dain. "Portre galerisine düzenli yürüyüşler yaparak tarihi konuları renklendirmeye çalıştı. Altın sarısı uzun lüleleriyle bir şövalye portresinin önünde durarak *Blackmoor'un ilk Kontu* demişti... *Kral II. Charles'ın hükümdarlığı sırasında yapıldı.* Sonra da o hükümdarlık döneminin olaylarını açıklamış, soylu atamın konuyla nasıl bir ilgisi olduğunu ve kontluğunu ele geçirmek için neler yaptığından söz etmişti."

Özel öğretmeni ona anlatmıştı, babası değil.

"Ben de böyle bir eğitim görmek isterim," dedi Jessica. "Belki yarın portre galerisinde bir yürüyüşe götürürsün beni. Yaklaşık olarak on veya on iki mil olduğunu düşünüyorum."

"Yüz seksen fit," dedi Dain bakışlarını sayfaya çevirerek. "Athcourt'un alanı kadar son derece geniş bir görüş açın var gibi görünüyor."

"Alışacağım," dedi Jessica. "Hanımefendi'nin Evi olarak da bilinen katedral köyü bana gösterilirken çok fazla dolaşmamayı başardım."

Dain ise hâlâ boş gözlerle doğumunun kaydedildiği sayfaya bakıyordu. Alaycı ifadesi değişmemiş olsa da koyu renkli gözlerinden ne kadar telaşlı olduğu anlaşılıyordu. Jessica, onu huzursuz eden şeyin hemen aşağıdaki kayıt olup olmadığını merak etti. Bu Jessica'nın neşesini kaçırmıştı, Dain'in yüz ifadesi ise üzüntü doluydu.

"Anneni kaybettikten sonraki yıl ben de anne ve babamı

kaybettim," dedi Jessica. "Bir at arabası kazasında öldüler."

"Sıtma," dedi. "Annem sıtmadan öldü. Babama da geçti," dedi Dain şaşkın bir ses tonuyla.

"Babanın ölümünü kim kaydetti?" diye sordu Jessica. "Senin el yazın değil bu."

Dain omuzlarını silkti. "Sekreteri sanırım. Ya da papaz. Veya işgüzarın teki."

Jessica'nın elini iterek eski kitabı hızla kapadı. "Aile tarihini istersen, bu odanın en sonundaki raflarda pek çok cilt var. En ince detayına kadar yazılı, sanırım Roma'nın Fethi'ne dek uzanıyor."

Jessica yeniden kitabı açtı. "Bu ailenin lideri sensin, şimdi beni de onun içine katmalısın," dedi nazikçe. "Bir eşin oldu ve onu buraya yazmalısın."

"Gerçekten bu tutanağa yazmalı mıyım?" diye sordu Dain bir kaşını yukarı kaldırarak. "Ve tüm bunlardan sonra seni bıraktığımı düşün? O zaman da geri dönüp adını silmem gerekecek."

Jessica rafın yanından ayrılarak çalışma masasına geçti ve bir mürekkep hokkası ile kalem alarak Dain'e döndü. "Benden kurtulmaya çalıştığını görmek isterim," dedi.

"Bunu feshedebilirim," dedi Dain. "Evlilik sözleşmesi imzalandığında sağlıklı kararlar vermekten yoksun olduğum gerekçesiyle. Lord Portsmouth'un evliliği bu nedenlerle iptal edildi, hem de iki gün önce."

Dain yine de Jessica'nın elinden kalemi aldı ve daha çekici kılmak için birkaç süslü söz eklediği gösterişli el yazısıyla büyük bir tören eşliğinde evliliklerini kâğıda geçirdi.

"Bravo, güzel oldu," dedi Jessica yazıya bakmak için Dain'in koluna yaslanarak. "Teşekkür ederim Dain. Artık

ben de Ballisterlar'ın tarihinin bir parçası *olacağım.*" Göğüslerinin Dain'in koluna dayandığını hissediyordu.

Dain de bunun farkındaydı.

"Evet, Kutsal Aile Yadigarı'nda ölümsüzleştirildin," dedi Dain. "Sanırım bundan sonra da bir portre isteyeceksin. Sana yer açmak için de ünlü bir atamı depoya kaldırmak zorunda kalacağım."

Jessica banyo, akşam yemeği ve bir iki kadeh şarabın ardından Dain'in sakinleşeceğini ummuştu, ancak Dain Athcourt'un kapısından girdiklerinde olduğu kadar telaşlıydı.

"Athcourt perili mi?" diye sordu Jessica yüksek kitap raflarının oluşturduğu bir koleksiyonun yanına doğru yürürken. "Gece yarısı ses çıkaran zincirlere ya da korkunç feryatlara, koridorlarda dolaşan tuhaf giysili hanımlar ve beylere hazırlıklı olmalı mıyım?"

"Elbette hayır. Kim soktu bunları aklına?"

"Sen." Şiirlerle dolu bir rafı incelemek için parmak uçlarının üzerine yükseldi. "Bana korkunç bir şey söylemek için endişelendiğinden ya da korkunç bir şeyi beklediğinden emin değilim. Bu *bir şeyin* ahşap çerçevelerin arasından fırlayan Ballister hayaletleri olabileceğini düşünüyordum."

"Hiçbir şey için endişelenmiyorum." Dain yavaşça şömineye yürüdü. "*Endişeli* değilim. Kusursuz bir biçimde rahatım. Olmam gerektiği gibi... Kendi lanetli evimde."

Ailesinin geçmişi hakkında babası yerine özel bir öğretmenden ders aldığı evde, diye düşündü Jessica. On yaşındayken annesinin öldüğü evde –Dain'i hâlâ derinden etkilediği görünen bir kayıp. İçine hiç bakmadığı devasa, eski bir Kutsal Aile Kitabı'nın bulunduğu evde.

Üvey kardeşlerinin adlarını önceden mi bildiğini, yok-

sa Jessica gibi bugün ilk defa mı onları okuduğunu merak etti Jessica.

Don Juan'dan güzel, çok kaliteli bir cilt çıkardı.

"Bunu sen almış olmalısın," dedi. "*Don Juan*'ın son kıtaları neredeyse dört yıl önce basıldı. Byron'ın eserlerini sevdiğini bilmiyordum."

Dain şöminenin önünde gezinerek, "Sevmiyorum. Onunla İtalya'ya gittiğim bir seyahat esnasında tanıştım. Kitabı aldım çünkü yazarı ahlaksız bir adamdı ve içindekiler de güya edepsizmiş," dedi.

"Yani onu okumadın." Jessica kitabı açarak ilk kıtadan bir dörtlük seçti. *Evliydi birkaç yıl bir adamla... Ellisinde böyle kocalar çok sayıda... Ama bence böyle BİRİ yerine... Daha iyiydi İKİ tane yirmi beşinde...*"

Dain'in gergin dudakları kıvrıldı. Jessica sayfaları çevirdi. *Biraz çabaladı ve çok tövbe etti... Ve asla razı olmayacağım, diye fısıldayarak razı oldu.*

Boğuk bir gülüş duyuldu. Ama Jessica, Dain'in kendisine ait olduğunu biliyordu. Kanepeye yerleşti ve bir önceki gece kaldığı yerden ikinci kıtaya geçti.

On altı yaşındaki Don Juan, elli yaşında bir beyefendinin güzel karısı Dona Julia ile ilişki kurduğu için sürülüyor, diye açıkladı Jessica.

Sonra yüksek sesle okumaya başladı.

Üçüncü dörtlükte Dain şöminenin yanından ayrıldı.

Sekizinci dörtlükte Jessica'nın yanında oturuyordu. On dördüncüde başının altında bir kanepe yastığı, ayaklarının altında ise minderli bir ayak taburesi sere serpe uzanmış tembelce yatıyordu. Bu arada, sakat eli Jessica'nın sağ dizi üzerine gelmişti usulca.

Jessica ise farkına varmamış gibi yaparak okumaya devam etti... Gemisi vatanından ayrılırken Don Juan'ın duy-

duğu üzüntüyü, yeniden başlama kararını, Julia'ya olan sonsuz sevgisini ve onu nasıl asla unutmayacağını, ondan başka hiçbir şey düşünmediğini...

Hastalıklı bir akıl hiçbir şeye deva olamaz... Gemi sallandı ve onu deniz tuttu.

Dain kıs kıs güldü.

Yakında Tanrı toprağı öpecek (burada kendini daha kötü hissediyor) "Ah, Julia! Başka her acı ne olsun?" Tanrı aşkına bir bardak likör içmeme izin verin; Pedro, Batista, aşağı inmeme yardım edin.

Jessica tek başına okuyor olsaydı, kıkırdayacaktı, dün geceki gibi. Ama kahramanın içindeki *mal de mer* * ölümsüz aşkını bastırdıkça Jessica'da daha da çok şiddetlenen bir duygu seliyle -Dain'in iyiliği için- Don Juan'ın kara sevda yüklü sözlerini heyecanla okudu.

Dain'in sessiz kahkahalarla titreyen, kendi vücudunun çok yakınında duran geniş vücudunu ve kafa derisine hafif bir esinti getiren ara sıra çıkardığı o yarı boğuk kıkırdamayı görmezden geldi.

Aşkım Julia, sana hâlâ yalvardığımı duy! (Burada istifra sesleriyle konuşması anlaşılmaz hale geliyor.)

Esinti Jessica'nın kulağının üzerine dokunduğunda kocasının daha yakından yaslanarak omzunun üzerinden sayfaya baktığını fark etmek için yukarı bakmasına gerek kalmadı. Bir sonraki dörtlükle devam etti genç kadın ... Kulağında Dain'in ılık nefesini ve hafif, guruldar gibi çıkan kıkırdamasının içinde yaydığı titreşimleri hissederek.

Şüphesiz daha duygusal olacaktı...

Ama deniz güçlü bir istifra ettirici oldu. Dain ciddiyetle bitirdi dörtlüğü. Sonra Jessica yukarı bakmak için kendine

*Mal de mer: Deniz tutması. (Fr.)

izin verdi, ama aynı anda Dain'in bakışları ortadan kayboldu ve haşin yakışıklı yüzündeki ifade anlaşılmazdı.

"Onu alıp hiç okumadığına inanamıyorum," dedi Jessica. "Neler kaçırdığını hiç bilmiyormuşsun değil mi?"

"Eminim bir hanımefendinin okumasıyla onu dinlemek çok daha eğlenceliydi," dedi Dain. "Kesinlikle daha az yorucu."

"Öyleyse sana düzenli olarak okurum," dedi Jessica. "Seni bir romantiğe çevireceğim."

Dain geri çekildi ve hareketsiz eli kanepeye kaydı. "Ona *romantik* mi diyorsun? Byron tam anlamıyla bir sinik."

"Benim sözlüğümde romantizm aşırı duygusal, ağdalı bir hassasiyet değildir..." dedi Jessica. "O heyecan, mizah ve bir parça sinizm katılmış bir köri." Kirpiklerini indirdi. "Bence sonunda güzel bir köri yapacaksın, Dain -birkaç küçük mevsim değişikliği ile."

"Değişiklik?" diye tekrarladı Dain ciddileşerek. "*Beni* mi değiştireceksin?"

"Kesinlikle." Jessica yanında duran eli okşadı. "Evlilik değişiklikler gerektirir, her iki taraf için de."

"Bu evlilik değil. Körü körüne itaatin bedelini -burnumdan gelerek- ödedim ve bu tam anlamıyla..."

"Elbette kendi evinin efendisisin..." dedi Jessica. "Her şeyi ve herkesi idare etme konusunda daha becerikli bir adam görmedim bugüne dek. Yine de her şeyi düşünemezsin ya da başına hiç gelmeyenlerin peşine düşemezsin. Bir eşin olmasının aklına bile gelmeyen faydaları olduğunu düşünüyorum."

"Sadece bir tane," dedi Dain gözlerini kısarak. "Sana temin ederim, Leydim, bunu düşündüm. Sıklıkla. Çünkü tek kahrolası şey o..."

"Bu sabah rahatsızlığın için bir çare buldum," dedi

Jessica içindeki öfke selini... Ve endişeyi bastırarak. "Hiçbir çaresi olmadığını düşünüyordun. Şimdi ise benim sayem de Byron'ı keşfettin. Ve bu sayede daha keyifli oldun."

Dain ayaklarını koyduğu tabureyi tekmeleyerek uzaklaştırdı. "Anlıyorum. Yani yapmak istediğin... Beni keyiflendirmek. Beni yatıştırmak... Ya da yatıştırmaya çalışmak."

Jessica kitabı kapatıp bir tarafa bıraktı.

Sabırlı olmaya, Dain'in yanında görevini yerine getirmeye onunla ilgilenmeye karar vermişti, çünkü kendisi farkında olsun ya da olmasın buna çok ihtiyacı vardı. Jessica neyden rahatsız olduğunu düşünüyordu şimdi. Dün gecenin –ve bu sabahın- ardından -bir mil uzunluğundaki yemek masasının ucuna sürgün edildikten sonra- Dain karısının insanüstü çabalarını *hilekârlığa* indirgeyecek kadar küstahlaşıyordu. Jessica'nın sabrı taşmak üzereydi.

"Seni... Yatıştırmaya... Çalışmak." Jessica sözcükleri uzatarak konuştu ve hepsi kalbini öfkeyle attırarak hızla içinde çarpıyordu. "Seni ukala, budala *nankör*."

"Ben kör değilim," dedi Dain. "Neyin peşinde olduğunu biliyorum ve..."

"Bunu başaramayacağımı sanıyorsan..." dedi Jessica sertçe. "Tekrar düşünmeni öneririm. Seni avcumun içine alabilirim, Şeytan."

Kısa, muazzam bir sessizlik oldu.

"Avcunun içine..." Çok, çok sessizce tekrarladı Dain.

Jessica bu sessiz tonu ve neyin belirtisi olduğunu anladı, beyninin bir kısmı bağırıyordu: *Kaç!* Ama geri kalanı da öfkeyle dolu bir ateş topuydu. Yavaşça ve kasıtlı olarak sol elini, avuç içi açık biçimde, dizinin üzerine koydu. Sağ işaret parmağıyla merkezde küçük bir daire çizdi.

"Orada," dedi Dain kadar sessizce ve alaylı bir gülüm-

şemsiyle dudağını bükerek. "Bunun gibi, Dain. Avucumun içine. Ve sonra..." diye devam etti, avcunun ortasını okşuyordu hâlâ. "Seni süründürürüm. Ve *yalvartırım*."

Yine sessizlik... Jessica kitapların niye raflarından düşmediğini merak ediyordu.

Sonra kadife yumuşaklığında, beklemediği tek bir yanıt geldi Dain'den.

"Denediğini görmek isterim."

Beyni Dain'e bir şey söylemeye çalışıyordu, ama Dain kulaklarındaki çınlamayı duyamadı: *Sürünmek... Ve yalvarmak.* Jessica'nın yumuşak sesinde duyduğu alayı ve kendi içini yakan öfkeyi düşünmeden edemedi.

Kendini donuk öfkesine kilitledi, orada güvende olduğunu ve acıyı hissetmeyeceğini biliyordu. Sekiz yaşındayken babası onu bir kenara ittiği gün sevgiye benzeyen bir şey olarak öğrendiği tek şey küçük dünyasını paramparça edip gittiğinde hiç sürünmediği ve yalvarmadığıydı. Bu dünya onu sığınaklara sürgülemiş, onu üzmüş, onunla alay etmiş ve onu yenmişti. Sonra geri çekilmiş ve mutluluk diye bilinen her küçük hileyi ona ödetmişti. Bu dünya teslim olması için onu yenmeye çalışmıştı, ama o teslim olmayacak... Ve dünya, onun koşullarıyla birlikte yaşamayı öğrenmek zorunda kalacaktı.

Jessica'nın yapması gerektiği gibi. Ona bunu öğretmek için Dain'in katlanması gereken her ne varsa katlanacaktı.

Saatler önce Jessica'ya gösterdiği dev kayaları düşündü. Asırlarca yağmurun, rüzgârın ve sert soğuğun aşındıramadığı, parçalayamadığı o kayaları. Onlar gibi kendisini bir taş yığınına çevirdi ve Jessica'nın yanında kımıldadığını hissettiğinde, onun asla tutunacak bir nokta bulamayaca-

ğını söyledi kendi kendine. Dain'i eritemeyeceği, aşındıramayacağı gibi parçalayamayacaktı da.

Jessica Dain'in yanında dizlerinin üzerine oturdu ve uzun bir süre hareketsizce durarak onu bekledi. Dain, Jessica'nın tedirgin olduğunu biliyordu, çünkü kör değildi. Onu gördüğünde taş olduğunu anladı, belki de çoktan hatasının farkındaydı... Ve çok yakında ondan vazgeçecekti.

Genç kadın elini kaldırdı, Dain'in boynuna dokundu ve neredeyse aynı anda elini çekti... Dain'in hissettiği gibi o da sanki bunu hissetmişti. Sinir uçları boyunca yayılan, derinin altında çıtırdayan bir sarsıntı.

Dain bakışlarını sabit tutsa da görüş alanı içinde Jessica'nın şaşkınlığını gördü, kendi elini incelediği sıradaki çatık kaşlı halini yakaladı, onun boynuna uzanan düşünceli bakışlarını sezmişti.

Sonra, yüreği sızlayarak Jessica'nın dudaklarının yavaşça yukarı doğru yükseldiğini gördü. Jessica daha yakına geldi: sağ dizi Dain'in arkasından kalçasına doğru uzanırken, sol tarafı Dain'in uyluğu üzerindeydi. Ardından sağ kolunu Dain'in omuzlarına doladı ve sol tarafını göğsüne dayayarak daha yakından Dain'e yaslandı. Nefis yuvarlak göğüsleri kolunu sıkıştırırken dudakları Dain'in gözünün ucundaki narin deriye dokunuyordu.

Dain dimdik durdu, ses çıkarmamak için düzenli nefes alıp vermeye odaklandı iyice.

Jessica sıcak ve yumuşacıktı. Papatya ve elma karışımı hafif kokusu Dain'in etrafına bir ağ gibi yayıldı... Onu saran narin bedeni sağlam bir tuzağa benzemiyordu. Jessica ayrık dudaklarını aşağı indirdi, Dain'in yanağında gezdirdi ve sert çenesinin üzerinden ağzının kenarına götürdü.

Aptal diyerek sessizce kendine bağırdı Dain... Jessica'ya

meydan okuduğu için. Onun bir düellodan kaçamayacağını ve kendisinin de bunu ortaya attıktan sonra yara bere almadan vazgeçmeyeceğini bildiği halde.

Yine, yüzüncü defa, tuzağa düşmüştü ve bu seferki en kötüsüydü. Jessica'nın tadına varamayacaktı, çünkü bu teslim olmaktı ama Dain olmayacaktı. Karısının yumuşak göğsü yukarı doğru koluna değerken ve ılık nefesi, yumuşak dudakları fırça darbesi gibi konan öpücüklerle tenini ateşlerken tek parça bir granit gibi oturması gerekiyordu.

Jessica, Dain'in kulağına hafifçe iç çekti; Dain bu sesin tüm kanında yankılandığını hissederken bir taş kütlesi gibi yerinden kımıldamadı. Ve Jessica yavaşça Dain'in fularını çözüp onu çıkarırken Dain öylece kaldı... İçten içe hareketsiz, içten içe perişan bir halde.

Dain Jessica'nın parmaklarından fuların düştüğünü gördü ve ayağındaki düğümlü beyaz kumaş parçasına odaklanmaya çalışırken Jessica ensesini öpüyor, aynı zamanda elini gömleğinin altında gezdiriyordu. Dain gözlerini bir yere odaklayamadığı gibi zihnini de toparlayamadı çünkü Jessica her yerindeydi... Dain'in üzerinde halka halka yayılan, içinde küt küt atan bir alev parçası gibi.

"Çok pürüzsüz bir tenin var," dedi Jessica mırıldanarak. Omuzlarını okşarken ılık nefesi Dain'in ensesindeydi. "Cilalanmış mermer gibi pürüzsüz olsa da sıcacık."

Dain'in her yanı ateşler içindeydi. Jessica'nın hafif, buğulu sesi ise alevlerin üzerine çiseleyen benzin damlaları gibiydi.

"Ve güçlü..." diyerek devam etti Jessica, dokunuşlarının altında gerginleşen ve titreyen sıkı kasların üzerinde elleri de kıvrılarak kaymaya devam ediyordu.

Dain bir bakirenin çamuruna batan güçsüz, kocaman ve akılsız bir öküzdü.

"Tek elinle beni kaldırabilirsin," diyerek devam etti buğulu ses. "Büyük ellerine bayılıyorum. Her yerimde istiyorum onları, Dain. Her yerimde." Diliyle Dain'in kulağına hafifçe dokununca Dain titredi. "Benim tenime de böyle dokun..." dedi Jessica. Dain'in ince keten gömleğinin altında hızlıca atan kalbini okşadı. Jessica kocasının dikleşen göğüs ucunun üzerinde parmağını gezdirince Dain'in nefesi sıkıca kapadığı dişlerinin arasından tıslayarak çıktı.

"Bunu yapmanı istiyorum," dedi Jessica. "Bana..."

Dain de istiyordu İsa'yı doğuran Meryem'ini. Sertçe sıktığı yumruğunun eklem yerleri beyazdı, kilitlenmiş çenesi ağrıyordu ve bu hisler belindeki kötü ağrıyla karşılaştırıldığında kusursuz bir hazdı onun için.

"Ne yapmamı?" diye sordu zor da olsa. "Bir şey... Hissetmem mi... Gerekli?"

"Seni piç kurusu." Jessica elini çekti ve Dain hızla yayılan bir rahatlama hissetti, ama bir sonraki nefesini alamadan, Jessica ayağa kalktı ve bu kez eteğini kaldırıp bacaklarını iki yana açarak Dain'in kucağına atladı.

"Beni istiyorsun," dedi. "Bunu hissedebiliyorum, Dain"

Bu konuda Jessica'nın hata yapması neredeyse imkânsızdı. Ateşli, tahrik olmuş bir erkek ile sıcak bir kadın arasında yünlü bir tabaka ve ipek parçasından başka bir şey yoktu. Dain'in pantolonu. Jessica'nın külotu... Dain'in kalçalarını sıkıştıran yumuşak kalçaları. Dain Tanrı'ya emanetti.

Orada, külotunun aşağısında ne olduğunu biliyordu: Dizinin üzerinde birkaç parmak uzunluğundaki çorabı, jartiyerinin bağı ve onun üzerindeki ipeksi cildi.

Aşağı, diye haykırmak istedi. Çorabı, jartiyeri, o tatlı ve ipeksi cildi... *Lütfen.*

Ama ağzını sıkıca kapadı.

Dilenmeyecekti, yalvarmayacaktı.

Jessica onu kanepenin minderlerine doğru ittiğinde Dain kolayca aşağı kaydı. Bütün gücüyle çığlıklarını saklamaya çalışıyordu.

Jessica'nın ellerinin üzerindeki yeleğin düğmelerine gittiğini gördü.

"Evlilik değişiklikler gerektirir," dedi Jessica. "Bir fahişe istiyorsan, fahişe gibi davranmalıyım."

Dain gözlerini kapamaya çalıştı, onu bile yapabilecek gücü yoktu.

Jessica'nın ince zarif parmaklarına ve onların yaramazlıklarına mıhlanmış gibiydi... Açılan bantlar ve kopçalar, aşağı süzülen kumaşlar... Danteller ve sarkan ipekten taşan kaymak gibi teninin kabarıklığı.

"Biliyorum benim... Sihirlerim... Alışkın oldukların kadar büyük değil," dedi Jessica yeleğini beline doğru indirirken.

Dain onun ikiz aya benzeyen göğüslerini gördü; su mermeri pürüzsüzlüğünde ve beyazlığında.

Ağzı kurudu, aklı karmakarışık oldu.

"Daha yakında olursam, belki görürsün," diyerek Jessica kalktı ve Dain'in üzerine eğildi... Çok yakındı, fazla yakın.

Heyecanlı bir gül goncası... Dain'in kavrulmuş dudaklarının yanı başındaydı... Burun deliklerinde dolaşan, kafasının içinde dönen güzel kadın parfümüyle.

"Jess..." Sesi sert, hırıltılı ve kuruydu.

Aklı çöle dönmüştü. Düşüncesiz, gurursuz. Fırtınada savrulan kumdan başka bir şey değildi.

Boğuk bir feryatla Jessica'yı aşağı çekip dudaklarını yakaladı... O hoş vahayı... *Ah, evet, lütfen.* Jessica da Dain'in

çılgın arzusuna yanıt verdi. Dain, karısının güzelliğini doya doya inceliyordu. Kupkuru oldu, alevler içindeydi. Jessica onu söndürdüğü gibi aynı anda ateşlemişti de. Hem yağmur oldu, hem de yakıcı bir konyak.

Dain ellerini Jessica'nın pürüzsüz ve yumuşak sırtında gezdirirken Jessica titreyerek, "Ellerini seviyorum," dedi hafif, şefkat dolu bir fısıltıyla.

Dain Jessica'nın beline sıkıca sarılarak, "*Sei bella**," dedi kaba bir ses tonuyla.

Oldukça sıkı ve kıvraktı, ama o da ne, kocaman elinin altında çok küçük kalmıştı.

Jessica'nın o küçücük bedeninin hepsini istiyordu Dain, çılgınca istiyordu. Kurt gibi acıkan ağzını Jessica'nın yüzünde, omzunda, boynunda doyurdu. Göğüslerinin kadife gibi yumuşak kıvrımlarında yanaklarını gezdirdi, aradaki hoş kokulu vadiye burnuyla yaklaştı. Birkaç dakika öncesinde onu tahrik eden pembe göğüs ucuna doğru diliyle kıvrımlı bir yol çizerek onu yakaladı. Dudaklarıyla diliyle onu okşadı ve Jessica'nın ürperen bedenine sıkıca sarıldı göğsünü emerken.

Dain'in başının üzerinden hafif, ürkek bir feryat yükseldi. Ama Jessica'nın parmakları Dain'in saçlarında geziniyor, kafa derisinin üzerinde kıpır kıpır hareket ediyordu. Dain, bu feryadın acı yerine heyecandan olduğunu anladı.

Acımasız dişi şeytan bundan hoşlanmıştı.

Dain, ateşli ve çılgına dönmüş bir halde olsa da güçsüz olmadığının bilincindeydi.

O da Jessica'yı yalvartabilirdi.

Kalbi dörtnala koşarcasına atıyordu, sarhoş bir serseme

*Sei bella: İtalyanca'da *çok güzelsin* anlamına gelir.

dönmüştü, ama bir şekilde kendini biraz toparlayabildi ve acele etmeden Jessica'nın öteki göğsünü kuşatma altına aldı, daha yavaş ve daha temkinliydi bu defa.

Jessica kendinden geçti.

"Ah. Ah, Dain. Lütfen." Parmakları düzensizce Dain'in boynunda, omuzlarında hareket etti.

"Evet, yalvar." Titreyen göğüs ucunu yavaşça dişlerinin arasına aldı.

"Aman Tanrım. Lütfen... Yapma. Evet. Ah." Jessica çaresizce kıvranarak Dain'e doğru eğiliyor, hemen ardından ondan uzaklaşmaya çalışıyordu.

Dain Jessica'nın kırış kırış olmuş eteğinin altından elini kaydırdı, ipek külotunu okşarken Jessica inlemeye başladı.

Dain göğsünü serbest bıraktığında Jessica aşağı çökerek ayrılmış dudaklarını Dain'in dudaklarında gezdirdi, ta ki Dain yanıt verip onu içeri davet edene ve Jessica ağzına saldırırken zevk sarsıntılarıyla bedeni çalkalanana dek.

Dain, Jessica'nın öpücüğünün yakıcı likör tadını çıkarırken külotunun altındaki incecik ipeksi bacağını yukarı itiyor ve çorabının üzerinden jartiyer bağına, yukarı doğru okşuyordu. Dain çabucak bağı çıkarıp attı, çorabı aşağı çekti ve karısının kırışmış külotuna, kaba etlerine parmaklarını kaydırdı... Nefis yuvarlak kalçalarını yakalamak üzere.

Jessica düzensiz ve kısa soluklarla Dain'in dudaklarından uzaklaştı.

Dain Jessica'nın kalçasını tutarak iri gövdesi ile kanepe arasında Jessica'yı yan yatırıp orada kıstırmak için onunla birlikte hareket etti. Elini külotunun iplerine götürdü, bağlarını çözüp aşağı salarken Jessica'yı tekrar ateşli bir biçimde öptü. Jessica'nın bedeninin gerildiğini hissetse de yavaş, müşfik bir öpücükle onun dikkatini dağıtarak ağzı-

nı esir aldı ve bütün bunları yaparken Dain'in parmakları Jessica'nın kalçalarını sevip okşuyordu.

Jessica Dain'in dudaklarından çekilmeye çalışarak kıvrandı, ama Dain buna izin vermedi; ona dokunmaktan kendini alıkoyamıyordu... Kalçalarının arasındaki güzel, sıkı tenine... Kıvrımlı ipeksi hatlarına... Ve kadınsı tatlılığına, sıcaklığına, kremsi yumuşaklığına... Kremsi kayganlığına... Şehvetin enfes tadına.

Dain Jessica'yı heyecanlandırmış, ateşlemişti. O da Dain'i arzuluyordu.

Dain zarif, kadınsı kıvrımlarını okşamaya başladığında Jessica birden durgunlaştı.

"Ah." Yumuşak sesinde şaşkınlık vardı. "Ah. Bu... *Tehlikeli.* Ben..." Gerisi boğuk bir feryatla kayboldu ve o tatlı sıcaklık Dain'in parmağına geliyordu. Jessica'nın narin bedeni huzursuzca oraya buraya kıvrılıp Dain'e döndü. "Ah. Lordum. *Lütfen.*"

Dain bu yalvarışı neredeyse hiç duymadı. Hiçbir şey duyacak durumda değildi. Kanı damarlarından hızla akıyor, kulaklarında gürlüyordu.

Narin tomurcuğu ve altındaki dar ayrımı buldu, ama davetsiz giren iri parmağı için çok küçük ve sıkıydı.

Dain'in okşamalarıyla hassas doruk noktası kabardı. Jessica soluk soluğa çıkardığı sesler arasında Dain'in sert bedenine yaslanarak ona sıkıca tutunuyordu. Ürkek bir kedi yavrusu gibiydi. Ama Jessica ürkek değildi. Dain'e güveniyordu. O, Dain'in güven dolu kedi yavrusuydu. Masum ve oldukça kırılgan.

"Ah, Jess, küçücüksün," diye mırıldandı Dain çaresizce.

Usulca Jessica'nın içini okşadı, ama kaygan ve sıcak olsa da yol Dain için çok küçük ve dardı.

Dain'in şehvetle kabaran erkekliği azgınca pantolonunu geriyordu; Jessica'yı paramparça edecek bir canavar gibi... Kocaman bir istilacıydı. Dain ağlamak, inlemek istiyordu.

"Çok dar," dedi Dain, perişanlıkla birlikte olmamışlığı gösteren sesiyle. Ama ona dokunmaktan kendini alıkoyamıyordu, okşamaya cesaretinin olmadığı şeyden vazgeçemiyordu.

Jessica onu duymadı. Dain'in yaydığı ateşle, öpücüklerle kendinden geçmişti.

Elleri, masum ateşli dudakları yerinde durmuyordu. Jessica, Dain'in onu fethetmek için kurduğu ateşte içten içe yanarken Dain de ateşe yakacak atmaktan vazgeçemiyordu.

"Ah... Evet... *Lütfen.*"

Dain Jessica'nın nefesini duydu, ardından da bir hıçkırık... Jessica titredi, gergin bedeni Dain'in elleri arasında kasıldı... Sonra rahatladı... Ve doyuma ulaşırken incecik bedeni sarsılarak yeniden kasıldı.

Dain elini çektiğinde kendi bedeninin titrediğini fark etti. Vücudunun her bir kası zorlanarak gerginleşmişti ve Jessica'nın canını acıtmamak için verdiği mücadeleden ağrıyordu. Kasıkları Şeytanın mengenesinde sıkıştırılmış gibiydi.

Dain zar zor derin bir nefes aldı. Ardından bir daha ve bir daha... Jessica'nın dünyaya dönmesini bekliyor ve belinin daha önceden, hareket etmesi gerekmeden düzeleceğini umuyordu.

Bekledi, ama bir şey olmadı. Jessica'nın yaşadığından emindi. Nefes alışını duyabiliyor, anlayabiliyordu... Yavaş, düzenli, huzurlu... Fazlasıyla huzurlu.

Kuşku içinde Jessica'ya baktı. "Jess?"

Jessica mırıldandı ve başını Dain'in omzuna gömdü.

Ve Dain tam bir dakika boyunca ağzı açık bir halde Jessica'nın tatlı, huzurlu, *durgun* yüzünü seyre daldı.

Tam anlamıyla lanetlenmiş bir adam gibi, öfkeyle düşünüyordu. Jessica istediğini elde etmiş, sonra da oracıkta kıvrılıp uyumuştu.

Dain'den yapması beklenen Jessica'nın kahrolası arsızlığını ortaya çıkarıp onu kudurtmaktı. Ve şimdi -bencil bir nankör olduğu için ona lanet okuyarak- Jessica'yı uyandırmadan -işe yarayan tek bir kol ile- onu nasıl yatağa götüreceğine bir çözüm yolu bulmalıydı.

On Üç

Jessica merdivenlerden yukarı çıkarıldığının tam olarak ne zaman farkına vardığından emin değildi. Her şey bir rüyanın içindeydi sanki ya da çok eskiden yaşanmış gibiydi, uykulu küçük bir kız olduğu günlerde... Öylesine küçüktü ki en küçük amcası Frederick bile onu kucaklayıp merdivenlerden odasına çıkarabiliyordu. Amcanın kolu sert bir koltuktu aslında ve yolculuk engebeliydi, ama Jessica iri bir erkek bedeninin üzerine rahatça kendini bırakmış ve başını geniş bir omuza yaslamışken son derece güvendeydi.

Yavaş yavaş uyku sisi dağıldı. Jessica uykulu gözlerini daha açamadan kendisini kimin taşıdığını anladı.

Olanları da hatırlıyordu. En azından çoğunu. Dain'in genç kadını içine çektiği şiddetli girdapta pek çok şey yok olmuştu.

"Uyandım," dedi uyku mahmuru sesiyle. Hâlâ bitkin bir haldeydi, kafasında puding kadar yoğun bir ağırlık vardı. "Yolun geri kalanında yürüyebilirim."

"Merdivenlerden yuvarlanırsın," dedi Dain sertçe. "Zaten neredeyse geldik sayılır."

Ve Hanımefendinin Dairesi göründü. Büyük Katakomblar... Dain yatak odasının loş ışıklı mağarasına onu götürürken genç kadın sessizce hepsine yeni bir isim verdi.

Dain büyük bir özenle Jessica'yı yatağına oturtup yardımcısını çağırdı... Ve odadan çıktı. Başka hiçbir şey söylemeden ve oldukça aceleci bir halde.

Jessica oturdu ve boş kapı aralığından bakarak Dain'in adımlarının uzun koridor boyunca halıda çıkardığı boğuk sesi dinledi... Ta ki Dain'in kapısı hafif bir vuruşla kapanana dek.

Sonra içini çekerek Dain'in çözdüğü, ayak bileğine kadar inmiş çorabını çıkarmak için eğildi.

Onunla evlenmeyi kabul ettiği andan beri kolay olmayacağını biliyordu ve bunu kendisine bir daha hatırlattı. Dain'in bu akşam -aslında bütün bir gün- son derece huysuz bir tavır takındığının farkındaydı. Zaten Dain'den mantıklı bir biçimde davranmasını... Yanında uyumasını beklemiyordu.

Daha sonra Bridget geldi ve hanımının düzensiz giyiminin ve dağınık aklının farkına varmamış görünerek sessizce ve marifetlice hanımefendisini yatırmak üzere hazırladı.

Jessica yatağa girip yardımcısını gönderdikten sonra bekâretini bozamadığı için Dain'e kızmasının hiçbir anlamı olmadığına karar verdi.

Dain'in yaptıkları çok heyecanlı ve şaşırtıcıydı, özellikle de ona küçük bir deprem yaşattığı son bölüm. Jessica bunun ne olduğunu biliyordu; Genevieve anlatmıştı. Ve büyükannesi sayesinde o fevkalade durumların her zaman, özellikle evliliğin ilk dönemlerinde, yaşanmadığını da biliyordu. Her erkek bu sıkıntıya girmezdi.

Dain'in sırf bir puan alabilmek için, gücünü karısına kanıtlarcasına, bu sıkıntıya girdiğine inanamıyordu. Uyarılmış bir erkeğin kendisini tutmasının son derece eziyet verici olduğunu söylemişti Genevieve. Onun sözünü etmediği gizli bir rahatlama yolu da yoksa Dain kesinlikle şiddetli bir sıkıntı çekmişti.

Bunu yapması için geçerli bir nedeni olmalıydı.

Jessica bunun ne olduğunu anlayamadı. Şüphesiz Dain onu arzuluyordu. Karşı koymaya çalışmış ama yapamamıştı. Jessica göğüslerini arsızca açıp Floransalı ukala burnunun tam altına yerleştirdikten sonra... Eteğini yukarı çekip Dain'in erkekliğinin üzerine oturduktan sonra... Yapamamıştı.

Jessica bunları hatırladığında kızardı, ama hissettiği sıcaklık utançtan değildi. O anda harikulade bir biçimde özgür ve tehlikeli olduğunu hissetti... Ve cesaretinden dolayı hevesle, güzelce ödüllendirilmişti.

Şimdi bile Dain'in ona bir ödül verdiğini düşünüyordu. Sanki Dain'in değil de kendi doğum günüydü. Karısını küçük bir depremle ödüllendirip kendisi şiddetli fiziksel bir rahatsızlık duyduktan sonra, onu uyandırmadan merdivenlerden yukarı çıkarmıştı ve Jessica bunun hiç de kolay olmadığına emindi.

Jessica kendine geldiğinde Dain'in bunu yapmasından üzüntü duydu. Kaba bir tavırla onu uyandırıp yüzüne gülerek yukarı kendi başına, şaşkın, uykulu... Sersemlemiş bir halde çıkmasını isteseydi daha kolay olurdu. Onu sadece ite kaka yürüterek yatağına götürdükten sonra uyusaydı yine daha kolay olurdu.

Tüm bunların yerine Dain sıkıntıya girmişti. Ona zevki tattırmış ve sonrasında da onunla ilgilenmişti. Gerçekten hoş ve ince bir nezaketti yaptığı.

Kocası basit bir hayvansı çekimi çok daha karmaşık bir şeye dönüştürüyordu.

Ve yakında Jessica çok dikkatli olmazsa ona âşık olup vahim bir hataya düşebilirdi.

Leydi Dain, ertesi gün öğleden sonra Athcourt'un hayaletleri olduğunu keşfetti.

Kuzey Kule'nin en üst katındaki odada bulunan yırtık pırtık halının üzerine diz çöktü. Oda Athcourt'un eşya mezarlıklarından biriydi. Etrafında modası geçmiş kıyafetler, kumaşlar, örtüler, çeşit çeşit ufak tefek eşyalar, uyumsuz yemek takımı parçaları ve ne işe yaradığı anlaşılmayan birkaç parça ev eşyasıyla dolu sandıklar vardı. Kadın kâhya Bayan Ingleby de Jessica'nın yanına diz çökmüştü.

İkisi de siyah kıvırcık saçlı, kömür gözlü ve mağrur Floransalı burunlu genç bir kadın portresine bakıyordu. Jessica onu odanın karanlık bir köşesindeki sandık yığınlarının arasında kadife yatak örtüleriyle sıkıca sarılmış bir biçimde bulmuştu.

"Bu Sayın Lord'un annesinden başkası olamaz," dedi Jessica. Korkmadığı halde, niçin korkmuş gibi kalbinin attığını merak ediyordu. "Elbisesi, saçı on sekizinci yüzyılın sonlarına ait kesinlikle."

Fiziksel benzerliklerini dile getirmeye de gerek yoktu. Hanımefendi şu andaki Marki'nin kadın versiyonuydu sadece.

Aynı zamanda böylelikle Jessica ilk defa Dain ile benzerlikler taşıyan bir portre görmüştü.

Jessica tek başına kahvaltısını ettikten sonra -Dain o aşağı inmeden yiyip gözden kaybolmuştu- Bayan Ingleby, yatak odalarının karşısında, aile portrelerinin bulunduğu, ikinci kattaki büyük galeri de dahil olmak üzere kosko-

caman evin bir kısmını ona gezdirdi. Kapalı gözleriyle Dain'inkileri hatırlatan ilk Blackmoor Kontu hariç, Jessica portrelerde hiçbir benzerlik bulamadı.

Bu saygıdeğer kişilerin arasında Dain'in annesi olabileceğinden kuşkulandığı hiçbir kadın görememişti Jessica. Bayan Ingleby'ye bunu sorduğunda, o da bilgisi dahilinde böyle bir portre olmadığını söylemişti. Bayan Ingleby şimdiki Marki önceki kadroyu değiştirip bu unvanı aldığından beri Athcourt'ta bulunuyordu.

Öyleyse bu portre babasının zamanında saklanmıştı. Üzüntüden miydi acaba? Jessica merak etti. Karısının resmini görmek merhum Marki'ye dayanılmaz bir acı mı vermişti? Öyleyse portresinde Jessica'nın gördüğünden çok farklı biri olmalıydı: Ciddi bir Kuveykır gibi sade giyimli, hoş, orta yaşlı bir beyefendiydi. Ama gösterişsiz kıyafeti ve yüzündeki ifade taban tabana zıttı. Kısık ve buz gibi mavi gözlerindeki sert bakışlarının ardında hiçbir Kuveykır üyesi yumuşak değildi.

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi Jessica. "Evlendiği tarih ve öldüğü tarihten başka. Onun bu kadar genç olmasını beklemiyordum. İkinci karısının daha olgun biri olduğunu düşünmüştüm. Genç bir kız gibi neredeyse."

Bunun üzerine Jessica öfkeyle mırıldandı... Büyüleyici bir güzelliğe sahip bu çocuğu o iğrenç, sahte buz kütlesine bağlayan neydi?

Tepkisindeki öfkenin verdiği şaşkınlıkla geri çekildi. Hemen ayağa kalktı.

"Onu oturma odama getirtin," dedi kâhyaya. "Biraz tozunu aldırabilirsiniz, ama ben onu daha aydınlık bir yerde incelemeden daha fazlasını yapmayın."

Bayan Ingleby Derbyshire'dan getirtilmişti. Oraya gel-meden önce eski aile skandalları hakkında hiçbir şey bil-miyordu ve alt kattaki dedikodulara tahammülü olmadığı için geldiğinden beri hiçbir şey duymamıştı. İyi bir kâhya olarak yayılan itibarının yanı sıra katı ilkelerini de dikkate alıp onu işe alan Lord Dain'in vekiliydi. Bayan Ingleby için bir ailenin bakımı, patronların arkasından dedikoduları fı-sıldayarak suiistimal edilmeyecek kadar kutsal bir görevdi. Koşullar iyi olurdu ya da olmazdı. İyi değilse de nezaketle haber verip ayrılmak gerekirdi.

Onun bu katı görüşleri, yine de, Bayan Ingleby arkası-nı döndüğünde, öteki çalışanların dedikodu yapmalarını engellemedi. Sonuç olarak, çoğu önceki Leydi Dain hak-kında bir şeyler biliyordu. İçlerinden biri şimdiki Leydi Dain'in oturma odasına portreyi götürmesi için çağrılan uşaklardan biriydi. Portredeki kadının kim olduğunu Bay Rodstock'a söylemişti.

Bay Rodstock bir şömine süsüne bile kafasını çarpma-yacak kadar temkinliydi. Sayın Lord döner dönmez haber almak için tek yaptığı tek bir göz kırpışıyla emrindekilere talimat vermekten geçiyordu.

Lord Dain günün çoğunu Chudleigh'te geçirdi. Bir gü-reş maçı için güneye dolambaçlı bir yol çizerek Devonport'a giden Lord Sherburne ile *Star and Garter*'da buluştu.

Bir yıldan daha az bir süredir evli olan Sherburne, genç karısını Londra'da bırakmıştı. Çiçeği burnunda evli bir adam olarak evinden birkaç mil uzaktaki bir otelin barın-da oturmak için eşini bırakıp gelmeyi tuhaf karşılayacak en son kişiydi. Tam aksine, Devonport'a onunla birlikte gelmesi için Dain'i davet etmişti. Sherburne bu akşam ge-lecek birkaç arkadaşını daha bekliyordu. Dain'e de bavulu-

nu hazırlayıp uşağını alarak akşam yemeğinde onlara eşlik etmesini teklif etti. Ve yarın sabah ilk iş olarak hep birlikte yola çıkabilirlerdi.

Dain, vicdanının kafatasını yararcasına çıkardığı sesini göz ardı ederek tereddütsüzce bu daveti kabul etti. Tereddüt her zaman bir zayıflık göstergesiydi ve bu durumda Sherburne, şeytanın önce karısından *izin* alması gerektiğini ya da ondan birkaç gün uzakta olmaya dayanamayacağını düşünebilirdi.

Odasına hızla çıkarken buna kolaylıkla dayanabileceğini düşünüyordu Dain. Aynı zamanda kendisini yönlendiremeyeceğini Jessica'ya öğretmeliydi ve bu ders dün gece ona verdiğinden çok daha az acı verici olurdu. Tekrar o korkunç deneyimi yaşamaktansa leş kargalarının cinsel organı üzerinde ziyafet çekmesine izin vermeyi tercih ederdi.

Biraz uzaklaşıp sakinleşecek ve olayları enine boyuna düşünecekti, döndüğünde ise...

Aslında ne yapacağını tam olarak bilmiyordu, ama bunun nedeni sakin olmamasıydı. Sakinleştiğinde bunu çözecekti. Basit bir çözümü olduğundan emindi, ama Jessica yanında ona rahatsızlık yaratırken sakince ve tarafsız olarak düşünemiyordu.

"Lordum."

Dain merdivenlerin başında durup aşağı baktı. Rodstock ardından acele ediyordu. "Lordum..." Nefes nefese yineledi. "İzninizle bir kelime."

Kâhyanın söylemesi gereken bir kelimenin ötesindeydi, ama gerektiğinden daha fazlası da değildi. Hanımefendisi Kuzey Kule'deki sandık odasını dolaşırken bir portre bulmuştu. Önceki Markiz'e ait. Bunun üzerinde Rodstock

Lordunun bu durumdan haberdar olmak isteyeceğini düşünmüştü.

Rodstock tam bir kusursuzluk örneğiydi; sağduyuyu ve nezaketi temsil ediyordu. Ses tonundaki ya da tutumundaki hiçbir şey efendisinin ayağına henüz düşürdüğü bombayı hiçbir biçimde belli etmemişti.

Aynı şekilde efendisi de herhangi bir patlama olduğunu anlamamıştı.

"Anlıyorum..." dedi Dain. "İlginç, etrafta böyle bir şey olduğunu hiç bilmiyordum. Neredeymiş?"

"Hanımefendinin oturma odasında, Lordum."

"Peki, öyleyse, ona bir bakabilirim." Dain dönerek Long Gallery'ye doğru ilerledi. Kalbi düzensizce atıyordu. Bundan başka hiçbir şey hissetmiyordu. Ve hiçbir zaman kendini ait hissetmediği bir dizi soylu erkek ve kadın portresinin önündeki uzun yürüyüş boyunca da her şey ona boş göründü.

Salonun sonuna kadar kör gibi yürümeye devam etti, soldaki son kapıyı açtı ve dar koridora doğru tekrar sola döndü. Bir kapıyı geçti, ardından bir sonrakine doğru devam ederek onu da geçti ve yolun sonundaki açık kapıya çıkan ikinci koridordan ilerledi.

Orada durması beklenmeyen portre oturma odasının doğuya bakan penceresi önünde, büyük olasılıkla sınıftan bulunmuş eski bir resim sehpası üzerinde duruyordu.

Dain tabloya doğru yürüdü ve bir süre ona öylece baktı, o güzel acımasız yüze bakmak -tahmin edebileceğinden daha güzel- fena halde acı vermesine rağmen. Boğazı yanıyordu... Gözleri de. Yapabilseydi o anda ağlayacaktı.

Ama yapamadı, çünkü yalnız değildi. Karısının odada olduğunu bilmek için bakışlarını portreden çekmesine gerek yoktu.

"Keşfettiğin bir şey daha," dedi Dain kurumuş boğazından çıkan kısa bir kahkahaya boğularak. "Ve aynı zamanda buradaki ilk hazine avın."

"İyi ki Kuzey Kule soğuk ve kuru," dedi Jessica. Sesi de soğuk ve kuruydu. "Tablo da iyice sarılmıştı. Biraz temizlenmesi gerekecek, ama ben başka bir çerçeveyi tercih ederim. Bu fazlasıyla karanlık ve gösterişli. Ve senin için bir sakıncası yoksa onu portre galerisinde tutmak istemiyorum. Özel bir yerde durabilir. Bence, yemek odasındaki şömine rafının üzerinde... Manzaranın yerinde."

Jessica birkaç adım daha atarak Dain'in sağ tarafına yaklaştı. "Manzara daha küçük bir odaya göre. Hem öyle olmasa da ben buna bakmayı tercih ederim."

Bu Dain için de geçerliydi...

Güzel, olanaksız annesine sadece bakmak bile onu mutlu edecekti. Hiçbir şey istemeyecekti... Ya da çok az şey: Sadece bir an için yanağında yumuşak bir el. Tutkulu bir sarılma. Kendisini iyi hissettirecekti. Deneyecekti...

İğrenç bir saçmalıktı bu, öfkeyle kendisini azarladı. Boya sürülmüş kahrolası bir tuval parçasıydı sadece. Bir fahişenin portresiydi o; evdeki herkesin, bütün Devon'ın ve ötesindeki dünyanın çoğunun bildiği gibi. Dünyayı baş aşağı döndürme konusundaki şeytani yeteneğiyle karısı dışında herkes tanıyordu onu.

"O bir fahişeydi," dedi sert bir tonla. Sonra hemen acımasızca, o lafı arkada bırakarak, sürdürdü konuşmasını. "Bir Dartmouth tüccarının oğluyla kaçtı. İki yıl onunla alenen yaşadı ve Batı Hint Adaları'nda humma salgını yayılan bir adada onunla öldü."

Dain dönerek karısının solgun yüzüne baktı. Gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. Sonra inanılmaz bir biçimde parladı... Göz yaşlarıyla.

"Bu ne cüret?" dedi gözyaşları öfkeyle parlarken. "Ne cüretle, annene bir fahişe diyebiliyorsun? Her gece kendine yeni bir sevgili satın alan sensin. Birkaç kuruşa mal oluyor sadece. Sana göre, annen bir tane aldı -ve o her şeye bedel oldu: Arkadaşlarına, onuruna. Oğluna."

"Bunu bile romantikleştirebileceğini düşünebilirdim," dedi alaycı bir tavırla. "Ateşli fahişeyi bir şehit mi yapacaksın?"

"Ne şehidi, Jess? *Aşk?*"

Dain portreden uzaklaştı, çünkü içindeki feryat başlamıştı ve haykırmak istiyordu. *Neden?* Ama cevabı biliyordu, her zaman bilmişti. Annesi onu sevseydi -ya da sevmese de en azından onun için biraz merhameti olsaydı- onu yanında götürürdü. Oğlunu o cehennemde yalnız başına bırakmazdı.

"Nasıl bir hayatı olduğunu bilmiyorsun," dedi Jessica. "Sen bir çocuktun. Onun neler hissettiğini bilemezdin. O bir yabancıydı ve kocası da babası olacak yaşta bir adamdı."

"Byron'un Dona Julia'sı gibi mi demek istiyorsun?" Sesinde iğneleyici bir ton vardı. "Belki de haklısın. Belki de annen yirmi beşlik *iki* kocayla daha mutlu olurdu."

"Babanın ona nasıl davrandığını bilmiyorsun," diyerek inatçı öğrencisi olan bir öğretmen gibi devam etti. "Onun hayatını rahatlattı mı, imkânsızlaştırdı mı bilmiyorsun. Çünkü bütün bilebileceğin anneni ahlaksız yaptığı -ve bu oldukça muhtemel, portresi karakteriyle ilgili doğru ipuçları veriyorsa."

Peki ya ben? Ağlamak istiyordu Dain. *Benim için bunun nasıl olduğunu bilmiyorsun, geride bıraktığı iğrenç şey, bir yere kapatılmış, uzak durulan, alay edilen, kötü davranılan. Dayanması için... Terk edilmiş... Ve diğerlerinin hiç sorgulamadığı şeylerin*

bedelini pahalıya ödemesi için: Anlayış, kabul etme, bir kadının yumuşak eli.

Dain içindeki öfke ve keder karşısında şaşkındı, bir çocuğun histerisiydi... Yirmi beş yıl önce ölen.

Kendi kendini güldürdü ve ustalıkla taktığı alaycı maskesiyle Jessica'nın gri sabit bakışlarını buluşturdu. "Babamdan hoşlanmadıysan, onu Kuzey Kule'ye sürebilirsin. Yerine de ötekini asabilirsin. Ya da şapele. Bütün umursadığım bu."

Dain kapıya yöneldi. "Yeniden dekor konusunda bana danışmana gerek yok. Hiçbir kadının bir evde iki gün her şeyi olduğu gibi bırakarak yaşayamayacağını biliyorum. Döndüğümde yolumu bulabilirsem çok şaşıracağım."

"Gidiyorsun?" Jessica'nın ses tonu sabitti. Dain eşikte durup döndüğünde, Jessica pencereden bakıyordu; rengi normale dönmüş, yüz ifadesi sakinleşmişti.

"Devonport'a," dedi Dain, Jessica'nın sakinliğinin neden kendisini bu denli ürperttiğini merak ederek. "Bir güreş maçına. Sherburne ve başka birkaç arkadaşla. Saat dokuzda onlarla buluşacağım. Eşyalarımı hazırlamalıyım."

"Öyleyse akşam yemeği için istediklerimi değiştirmeliyim," dedi Jessica. "Sanırım oturma odasında yiyeceğim. Ama öncesinde biraz kestirsem iyi olur, yoksa tabağımın üzerinde uyuyakalabilirim. Evin yalnızca dörtte birini dolaştım, ama Dover'dan ülkenin sonuna kadar yürümüş gibiyim."

Dain Jessica'nın evle ilgili ne düşündüğünü öğrenmek istiyordu; neleri beğendiğini -annesinin yürek parçalayan portresi dışında- ve oturma odasına yakışmayan, kendisinin de sevmediği o manzara resminin yanı sıra neleri beğenmediğini.

Gitmeseydi akşam yemeğinde bunu öğrenebilirdi, oturma odasının sıcak samimiyetinde.

Kendi kendine konuştu, samimiyet o anda ihtiyacı olan en son şeydi. Onun ihtiyaç duyduğu kaçmaktı; Jessica'nın yürek hoplatan *keşifleri* ile altüst olmayacağı, içini dışına çıkarmayacağı... Ya da kokusuyla, ipek cildiyle, narin vücudunun yumuşak kıvrımları ile kendisine acı çektirmeyeceği bir yere.

Odadan yürüyerek çıkmak için, koşarak değil, üzerindeki bütün hâkimiyeti kullandı.

Jessica on dakika boyunca sakinleşmeye çalışsa da işe yaramadı.

Bridget ya da başka herhangi biriyle uğraşmak istemediği için kendi banyosunu kullandı. Athcourt, iyi ki, sıcak ve soğuk su lüksünü sunuyordu ikinci katında bile.

Ne tek başınalık ne de banyo onu sakinleştirebildi, uyuması imkânsızdı. Yalnız kalınca geniş yatağına uzandı, bedeni karyolada parlayan demir kadar sertti.

Daha üç günlük evliyken bu koskoca ahmak onu bırakıp gidiyordu. Arkadaşlarıyla. Bir *güreş maçı* uğruna.

Kalktı, sade pamuklu geceliğini çıkardı ve çıplak halde sessizce kıyafet odasına yürüdü. Şarap kırmızısı ve siyah karışımı ipek geceliğini buldu, onu giydi. Siyah terliklerini ayaklarına geçirdi. Koyu siyah ve altın sarısı renkli ipek sabahlığını da üzerine giydi, kuşağını bağladı ve geceliğinin bir kısmı hafif görünsün diye yakasını gevşek bıraktı.

Saçlarını taradıktan sonra yatak odasına dönerek Bayan Ingleby'nin İnziva Odası dediği bölüme açılan kapıdan çıktı. Şimdi Dain'in sanatsal eşyalar koleksiyonunun bir bölümü burada bulunuyordu. Ayrıca Lordun dairesinin bitişiğindeydi.

Geniş, loş odanın içinden Dain'in odalarına çıkan kapıya doğru yürüdü. Hafif adımlarla. Yaklaşırken duyduğu boğuk sesler birdenbire kesildi. Bir süre sonra Andrews kapıyı açtı. Jessica'nın yarı giyinik haline bakarken soluduğu derin nefesi çabucak hafif, nazik bir öksürüğe çevirdi.

Jessica tatlı, doğal bir gülümsemeyle ona baktı. "Ah, hâlâ buradasınız demek. Çok sevindim. Sayın Lord bir dakikasını ayırabilirse ona bir şey sormam gerekiyor."

Andrews sol tarafına döndü. "Lordum, hanımefendimizin bir ricası..."

"Sağır değilim," dedi Dain kızgın ses tonuyla. "Oradan uzaklaş ve onu içeri al."

Andrew geri çekildi, Jessica boş boş etrafına bakınarak içeri girdi ve yavaşça odada yürürken kocasının on yedinci yüzyıla ait devasa yatağının çevresinde dolandı. Yatak onunkinden bile büyüktü, eni neredeyse on adımdı.

Dain gömleği, pantolonu ve uzun çorapları ile pencerenin yanında dururken kızgın bir halde bavuluna bakıyordu. Jessica'nın yatakla aynı zamanda yapıldığını tahmin ettiği ağır oymalı bir masanın üzerinde açık olarak duruyordu bavul. Dain Jessica'ya bakmaksızın öylece duruyordu.

"Şey... Özel bir konu," dedi Jessica tedirgin ve utangaç bir ses tonuyla. Yüzünde bir kızarıklık olmasını da emredebilseydi keşke, ama yüzü kolay kolay kızarmazdı. "Bir sakıncası yoksa... Baş başa?"

Dain Jessica'ya göz ucuyla baktı ve neredeyse aynı anda valizine çevrildi bakışları. Sonra gözünü kırparak bir kez daha başını ona doğru çevirdi, ama bu defa başı dikti. Yavaşça Jessica'yı yukarıdan aşağıya, sonra tekrar yukarıya doğru süzerken bakışları sabahlığının açık yakasına takıldı. Yanağında bir kas yerinden oynamıştı.

Sonra yüzü granit kadar sert bir hal aldı. "Şekerlemen için hazırsın bakıyorum." Andrews'a kızgınlıkla baktı. "Ne bekliyorsun? Hanımefendi *özel* olduğunu söyledi. Sağır mısın?"

Andrews arkasından kapıyı kapatarak odadan çıktı.

"Teşekkür ederim, Dain," dedi Jessica ona gülümseyerek. Ve daha yakına geldi, bavuldan kolalanmış ve özenle katlanmış bir avuç dolusu fuları alarak yere attı.

Dain bir ona, bir de yerdeki bez parçalarına baktı.

Genç kadın, sonra bir dizi katlı beyaz mendili çıkardı gülümsemeye devam ederek onları da yere attı.

"Jessica, hangi oyunu oynuyorsun bilmiyorum, ama hiç de eğlenceli değil," dedi Dain çok sessizce.

Jessica ise bir kucak dolusu gömleği aldı, onları de yere savurdu. "Daha üç gündür evliyiz," dedi. "O mankafa arkadaşların için yeni gelinini bırakıp *gitmiyorsun*. Senin maskaran olmayacağım. Benle mutlu değilsen bunu söyle, konuşuruz -ya da tartışırız istiyorsan. Ama sen..."

"Sen bana emir veremezsin," dedi Dain düz bir biçimde. "Nereye -ya da ne zaman- ya da kiminle gidip gidemeyeceğimi bana söyleyemezsin. Açıklama yapmak zorunda değilim ve sen bunu sorgulayamazsın. Ve odama gelip sinir krizine giremezsin."

"Evet, girerim," dedi Jessica. "Bu evden gidersen altında duran atını vuracağım."

"Neyimi vuracaksın?"

"Beni bırakıp gitmene izin vermeyeceğim," dedi Jessica. "Sherburne'ün karısına yaptığı gibi çoktan cebinde olduğumu düşünemezsin ve herkesin bana gülmesine -ya da acımasına- ona davranıldığı gibi, izin veremezsin. Kıymetli güreş maçını kaçırmaya dayanamayacaksan beni de pekâlâ yanında götürebilirsin."

"Seni götürmek?" Dain'in sesi yükseldi. "Hanımefendi, sizi pekâlâ götüreceğim -ama doğruca odanıza. Ve uslu durmayı beceremezseniz, sizi içeri kilitleyeceğim."

"Görmek isterim..."

Dain, karısının üzerine bir hamle yaptı ve Jessica'nın ondan kaçtığı an artık çok geçti ve bir sonraki aşamada Jessica kaslı bir kolun altında hapsoldu. Dain eski püskü giysilerin bulunduğu bir çuval gibi onu taşıyarak Jessica'yı girdiği kapıya götürdü.

Kapı açıktı. İyi ki, odaya açılıyordu. Sadece bir kolunu Dain'in gövdesinin tuzağına kıstırmıştı.

Jessica kapıyı iterek kapattı.

"Kahretsin!"

Dain'in bu durumda elinden gelen tek şey lanet okumaktı. Sadece bir elini kullanabiliyordu, o da doluydu. Jessica'yı bırakmadan kapının kolunu oynatamadı.

Bir daha lanet okudu. Dönerek yatağa yürüdü ve onu yatağın üzerine fırlattı.

Jessica yatağın üstüne sırt üstü düştüğünde sabahlığı açılmıştı.

Dain'in öfkeden kuduran kara gözlerindeki fırtına Jessica'nın üzerinde esti. "Kahrolası, Jess. Lanet olasıca, Allah'ın cezası." Sesi boğuk geliyordu. "Yapmayacaksın -yapamayacaksın..." Dain Jessica'nın elini yakalamak için uzandı, ama Jessica çabucak geri çekildi.

"Beni dışarı çıkarmayacaksın," dedi kocaman yatağın ortasına kaçarak. "Çocuk değilim ve odama kilitlenmeyeceğim."

Dain yatağın kenarında diz çöktü. "Sırf beni engellediğin için bunu istediğimi düşünme. Sana ders vermiyorum. Beni peşinden koşturma." Dain ona doğru atlayıp ayağını yakaladı. Ama Jessica geri çekilince sadece siyah

terliği Dain'in elinde kaldı. O da terliği odanın öteki ucuna fırlattı.

Jessica öteki teki de çıkarıp Dain'e attı. Hemen başını eğdiği için terlik duvara çarptı.

Sonra Dain hafif bir homurdanma ile Jessica'nın üzerine atıldı. Yatağın öteki ucuna yuvarlandığında Jessica genç adama dengesini kaybettirdi ve Dain yüz üstü düşerek geniş yatağın alçak tarafına serildi.

Jessica o anda yataktan kalkıp kaçabilirdi, ama kaçmadı. Çetin bir savaş yapmak için hazırlıklı gelmişti ve ölümüne dövüşecekti.

Dain kendisini yukarı çekip dizlerinin üzerinde durdu. Önü açılan gömleğinin arasından sıkı kaslı boynu ve önceki akşam Jessica'nın parmaklarının arasında gezindiği, iştah uyandıran ipeksi kıllarının ördüğü koyu renkli ağ görünüyordu. Büyük göğsü kabardı ve güçlükle soluduğu nefesle indi. O anda Dain'in hissettiği en hafif duygunun kızgınlık olduğunu anlamak için genç adamın gözlerine sadece bir an bakmak Jessica'ya yetti.

"Seninle ne konuşacağım," dedi Dain. "Ne de tartışacağım. Odana gidiyorsun. Şimdi."

Jessica sabahlığının kuşağını kaybetmiş ve üst kısmı dirseklerine kadar inmişti. Omuzlarını silkerek onu üzerinden attı. Sonra yastıkların üzerine gömülüp gözlerini karyolaya çevirdi, ağzını bıçak açmıyordu.

Dain daha yakına geldi, yatak ağırlığının altında çökmüştü. "Jess, seni uyarıyorum."

Jessica yanıt vermiyor, başını dahi oynatmıyordu. Yapmak zorunda değildi de. Dain'in o amansız ses tonu olmasını istediği kadar endişe verici ve ürkütücü değildi tam anlamıyla. Neden duraksadığını anlamak için ona bakmak zorunda da değildi genç kadın.

Dain'in ona bakmak istemediği halde kendini bundan alıkoyamadığını biliyordu. O bir erkekti ve bakmak zorundaydı, gördükleri de onun için son derece kışkırtıcıydı. Geceliğinin üst kısmını tutan ince kurdelelerden birinin omzundan düştüğünün farkındaydı Jessica. Tül eteğinin bacakları arasına girdiğinin de.

Dain'in hırıltılı nefesini duyuyordu.

"Kahrolası, Jess."

Boğuk baritondaki duraksamayı fark etti Jessica. Üzerindeki siyah ve altın sarısı rengindeki ejderhalara bakmaya devam ederek bekledi ve Dain'i kendi başına mücadele etmek üzere bıraktı.

Bir dakikadan fazla bir süre boyunca Dain, hareket etmeden ve -hırıltılı, düzensiz solukları dışında- sessizce durdu.

Sonra yatak yerinden oynayarak hafif çöktüğünde Jessica Dain'in dizlerini kalçasının üzerinde hissetti ve mağlubiyetinin sonucu olarak çıkardığı o boğuk inlemesini duydu. Eli Jessica'nın dizinin üzerine geldi ve yukarıya süzüldü, dokunuşunun altındaki ipeksiliğin fısıltısıyla...

Dain yavaşça kalçalarını, göbeğini okşarken Jessica kımıldamadan yattı. Okşamayla gelen sıcaklık teninin altında sessizce ilerleyerek genç kadının ateşini çıkarmıştı.

Dain geceliğinin üst kısmına geldiğinde durdu ve göğsünün üzerine inen askıyı takip etti. Dokunuşuyla birlikte gerginleşen göğsünün uçları da dikleşerek inecik derisini daha da germişti... Ve Jessica, önceden olduğu gibi, daha fazlasını arzuluyordu.

Dain narin kumaş parçasını indirerek başparmağını sert, ağrılı ucun üzerinde gezdirdi. Eğilerek onu ağzına aldığında ise Jessica Dain'e sarılmamak için ellerini sıkmak

zorunda kaldı ve önceki gece yaptığı gibi *Evet... Lütfen... Her şeyi... devam et...* dememek için çenesini kastı.

Dain geçen gece onu yalvartmıştı, ama Jessica onun olmamıştı. Ve şimdi Dain arkasını dönüp gidebileceğini, istediğini yapabileceğini düşünüyordu. Onu bırakabilir, kötü ve gururu kırılmış bir halde onu terk edebilirdi; karısı değil, bir gelin olarak.

Onu arzulamak istemese de arzuluyordu. Kendisine hâkim olabiliyormuş gibi görünsün diye Jessica'nın onunla sevişmesi için yalvarmasını istiyordu.

Ama kendine hâkim değildi. Ağzı ateş gibiydi Jessica'nın göğsünde, boynunda, omzunda. Eli titriyor, dokunuşları sertleşiyordu çünkü o da yanıyordu.

"Ah, Jess." Jessica'nın yanında derinlere inerken acılı bir fısıltıyla konuştu. Onu kendisine çekerek yüzüne ateşli öpücükler kondurdu. "*Baciami** , *Abbracciami*** . Dokun bana. Lütfen. Üzgünüm." İnce kurdele bağlarıyla uğraşırken sesi aceleci ve perişandı.

Üzgünüm. Aslında bunu söylemişti, ama ne söylediğini bilmiyordu, Jessica kendi kendine konuştu. Geçen gece Jessica'nın yaşadığı gibi, Dain sıradan hayvani bir açlıkla kendinden geçmişti.

Üzgün değildi, erkeksi ilkel bir ihtirasla aklı başından gitmişti yalnızca. Eli şehvetle hareket ederek geceliği aşağı çekiyor ve Jessica'nın sırtında, belinde geziniyordu.

Sonra elini kavrayıp öptü. "Kızma. Dokun bana." Jessica'nın elini gömleğinin altına soktu. "Geçen gece yaptığın gibi."

Dain'in teni ateş gibiydi. Sıcak, pürüzsüz ve sert... Kıllı

*Baciami: İtalyanca'da *Öp beni* anlamına gelir.

**Abbracciami: İtalyanca'da *Sarıl bana* anlamına gelir.

erkeksi gövdesi... Jessica'nın parmaklarının altında titreyen kasları... En hafif dokunuşunun altında bile sarsılan muazzam vücudu.

Jessica karşı koymak, kızgınlığını sürdürmek istedi, ama daha fazlasını da istiyordu. Dain'le tanıştığı günden beri ona dokunmak, onu öpmek, kucaklamak istemişti. Dain'in kendisi için yanmasını arzulamıştı, tıpkı kendisini alevlendirmesini ondan istediği gibi.

Dain geceliği aşağıya, Jessica'nın kalçalarına doğru indiriyordu.

Jessica ise Dain'in gömleğinin ön kısmındaki kenarları sıkıca tutup kuvvetli bir çekişle ikiye ayırdı.

Dain'in eli Jessica'nın kalçasına indi. Genç kadın Dain'in gömleğini manşetinden çekerek omzuna kadar yırttı. "Çıplak olmayı sevdiğini biliyorum," dedi.

"Evet," dedi Dain soluk soluğa ve Jessica'nın sakat koluna ulaşması için arkasını döndü. Jessica daha fazla nezaket göstermeden bu kolu da yırttı.

Dain Jessica'yı kendine doğru çekerek onun çıplak göğüslerini önceden de dayandığı güçlü göğsüne bastırdı. Kalbi Jessica'nınkinin bitişiğinde, aynı şiddetli ritimde atıyordu. Sonra karısının başının arkasından tutup dudaklarını kendi dudaklarıyla ezdi. O uzun, iştahlı öpüşme kızgınlığı, öfke ve endişeyi yok etmişti.

Gömleğinin yırtık parçaları Jessica'nın elinde kaldı. Dain de aynı heyecanla o anda Jessica'nın geceliğini çıkardı. Elleri pantolonunun düğmelerini açarken birbirine dolandı. İplikleri söküldü ve düğmeler kumaştan düştü.

Diziyle Jessica'nın bacaklarını ayırdı. Jessica bedenini araştıran Dain'in eliyle kavruluyor, kasıklarının arasında onun erkekliğini hissedebiliyordu.

Dain geçen gece Jessica'ya acı çektirdiği yeri buldu ve

yine ona tatlı bir acı çektirdi... Ta ki Jessica feryat edip vü-cudundan şehvetin kadınsı damlaları akana dek.

Titreyerek perişan bir halde Dain'e yapıştı ve, *"Lütfen"* diyerek yalvardı. *"Lütfen."*

Dain'in sesini duydu, şehvetin içinde darmadağın ol-muş bir halde... Söylediklerini anlayamadı... Ve sonra bir acı oku hissetti Dain içine girerken.

Aklı yerinden oynadı ve *Lütfen. Tanrım, bayılmama izin verme*, aklından tek geçen bu oldu. Bilincini korumak için Dain'e asılarak tırnaklarını onun sırtına geçirdi.

Nemli yanakları Jessica'nın yanaklarına değiyor ve ne-fesi Jessica'nın kulağına sıcaklık veriyordu. "Güzel İsa, ben yapamadım -Ah, Jess." Kolunu Jessica'nın üzerine atarak onunla birlikte yan tarafa döndü. Sonra kolunu Jessica'nın dizinin altında bırakıp bacağını kaldırdı ve beline sardı. Zorlayıcı basınç azalınca Jessica'nın tedirginliği de geçti. Yukarı doğru kayarak yüzünü Dain'in boynundaki kıvrım-lı yere gömdü. Kocasının terli, kaygan tenindeki sıcaklığın, tutkunun o mis kokusunun tadını çıkarırken ona sıkıca sa-rıldı.

Jessica Dain'in yeniden içinde hareket ettiğinin far-kındaydı, ama eğitimsiz bedeni artık karşı koymuyordu ve acıyı da çok geride bırakmıştı. Dain ona çoktan zevk vermeye başlamıştı ve Jessica daha fazlasını beklemiyor-du, ama giderek oldu da, her yavaş, sahiplenici darbe ile sarsılarak.

Zevk Jessica'nın içinde kaynıyordu... Sıcak ve tatlı bir ürperti halinde. Bedeni onu karşılamak için eğildiğinde zevk her yanını sardı, sert ve tatlıydı.

Dain'in ona önceden öğrettiği zevkin aynısı değildi, ama Jessica her güdüsüyle bu farkındalığı yaşadı ve dahasını ar-zuluyordu şiddetle. Dain'in temposuna uyarak karşısında

sallandıkça daha fazlası geldi, daha hızlı ve daha sert bir biçimde ve daha da hızlı... Zirveye doğru alevli bir yarış... Kendinden geçmiş bir halde yaşanan patlama... Ve serbest bırakmanın tatlı yağmuru.

On Dört

Dain Jessica'nın üzerinden yavaşça çekilirken, "Lanet olsun," diyerek mırıldandı. "Akşam yemeği için kesinlikle Chudleigh'ye yetişemeyeceğim."

Sırt üstü döndü ve yerinden kalkıp karısını esaslı bir fiziksel incelemeden geçirmemek için yukarıdaki işlemeli altın sarısı ejderhalara odaklandı. İyi ki, o anda şehveti hafiflemiş, aklı yerine gelmişti. Ve mantığının geri dönmesiyle birlikte basit gerçekleri görebiliyordu.

Dain onu zorlamamıştı. Jessica'ydı Dain'i kışkırtan.

Dain kendine pek hâkim olamamış olsa da Jessica ne bağırmış ne de ağlamıştı. Aksine, yaşadığı şeyin zevkine doyasıya varmış görünüyordu.

Dain ona baktı. Saçları gözlerinin üzerine düşmüştü. Ona doğru dönerek saçlarını kaldırdı. "Görüyorum ki hâlâ hayattasın..." dedi boğuk sesiyle.

Jessica garip bir ses çıkardı -bir öksürük ya da hıçkırık gibiydi- Dain tam olarak ne olduğunu anlayamadı. Sonra kendisini kocasının üzerine bıraktı ve "Ah, Dain," dedi usulca.

Dain, daha sonra Jessica'nın yüzünü onun göğsüne bastırdığını ve hıçkırarak ağlamaya başladığını fark etti.

"*Per carita** ." Dain Jessica'ya sarılarak sırtını sıvazladı. "Tanrı aşkına, Jess, yapma... Bu çok... Üzüntü verici." Yüzünü Jessica'nın saçlarına gömdü. "Ah, pekâlâ. Yapman gerekiyorsa ağla."

Onun sonsuza dek ağlamayacağını düşündü Dain. Hıçkırıklarını duyarken gözyaşlarının kendi tenine damladığını hissetmek üzücü olmasına rağmen Dain olayların daha kötüsüyle de karşılaşabileceğini biliyordu. En azından Jessica uzaklaşmak yerine, ona doğru dönmüştü. Ayrıca ağlamaya da hakkı olduğunu düşünüyordu. Dain son birkaç gündür oldukça mantıksızca davranmıştı.

Aslında daha fazlasıydı. Bir hayvan gibi hareket etmişti.

O burada, muazzam bir hizmetçi ordusunun yaşadığı bu koskocaman evin içinde yeni bir gelindi ve Dain kendisine destek olmamıştı. İşleri kolaylaştırmaya çalışmamıştı... Tıpkı Jessica'nın Dain'in babası için söylediği gibi.

Babası gibi davranmıştı. Soğuk, saldırgan ve hoşnut etmek istemeyen.

Oysa Jessica Dain'i memnun etmeye çalışmıştı değil mi? Ona şiir okumuş, onunla konuşmaya çalışmıştı. Muhtemelen annesinin portresinin de Dain için hoş bir sürpriz olacağını düşünmüştü. Başka her kadın etekleri zil çalarak ondan kurtulmak isteyeceği halde, Jessica Dain'in gitmesini istememişti. Başka her kadın onun dikkatini çekmemek için baygınlık geçirerek rahatlamayı düşüneceği halde, Jessica kendisini ona sunmuştu. Ve Dain'i isteyerek, tutkulu bir biçimde teslim etmişti kendini ona.

---

*Per carita: İtalyanca'da *Tanrı aşkına*, demek.

Minnet duyarak ağlaması gereken tek kişi de Dain idi.

Sağanak başladığı gibi birdenbire dindi. Jessica yerinden kalktı, gözyaşlarını silip oturdu.

"Ah, insan ne kadar da duygusallaşıyormuş," dedi titreyerek. "Burnum kızarmış mı?"

Dain iyi aydınlatmayan ışıkta onu pek net göremediği halde, "Evet," dedi.

"Yüzümü yıkasam iyi olacak," dedi Jessica. Yataktan indi, sabahlığını alıp üzerine geçirdi.

"Banyomu kullanabilirsin. Sana yolu göstereyim." Dain yataktan kalkmaya çalışırken Jessica onu geri itti.

"Yerini biliyorum," dedi. "Bayan Ingleby bana planı anlattı." İsabetli bir biçimde odanın karşı tarafına yöneldi, doğru kapıyı açtı ve hızlıca oradan geçti.

Jessica yokken Dain çabucak çarşafları kontrol etti ve gömleğinin bir parçasıyla kendini temizledi.

Jessica'nın ağlama nöbetinin, nedeni her ne olursa olsun, önemli bir fiziksel acıdan dolayı gösterdiği bir tepki olmadığı için Dain kendini rahatlattı. Yatak örtüsünün altın sarısı ejderhalarından birinin üzerinde ufak bir kan lekesi görmüştü, üzerinde de vardı, ama son üç gündür endişeyle hayal ettiği bir katliamdaki kan gölü gibi değildi bu.

Aklının bu denli dağılmış olmasına inanamıyordu. Öncelikle, her aptal, bir kadın vücudunun çocuk doğurmaya elverişli hale gelebileceğini anlayabildiği gibi, erkeğin üreme organına da kesinlikle uyum sağlayabileceğini düşünebilirdi -tabii adam bir fil değilse ki Dain hiç değildi. Ve yine her embesil, bu kadının Paris'teki sokak lambasının altında geçirdikleri zamandan sonra Dain'in kendisine gösterdiği yakınlaşmalardan hiç çekinmediğini anlayabi-

lirdi. Hatta Dain'in neslini sürdürme hakları konusunda birden fazla defa, gözünü kırpmadan- yeterince açık konuşmuştu da.

Öyleyse nasıl olmuş da Dain Jessica'nın hassas ve duygusal olduğu düşüncesine kapılmıştı? Bu ona *ateş eden* kadındı!

Dain bunun stresle ilgili olduğunu düşündü. Evli biri olduğunu görerek yaşadığı sarsıntı, gelini için duyduğu çılgın şehvetle bir araya geldiğinde, aklının sınırlarını aşmıştı. Annesinin portresi onu tamamen bitirmişti. Bununla birlikte zihni büsbütün kapandı.

Jessica döndüğünde Dain kendine çekidüzen vermiş ve her şeyi yerli yerinde bulmuştu. Andrews yere saçılan seyahatte giyilecek kıyafet yığınlarını toplamıştı. Valiz bir köşeye konmuş, lambalar yakılmıştı ve akşam yemeği hazırlanırken bir uşak Chudleigh'e gitmek üzere hazırdı.

"Meşgul gibi görünüyorsun" dedi Dain'in yanına yaklaşırken etrafına bakınarak. "Oda ne kadar düzenli olmuş."

"Oldukça uzun bir süre gelmedin," dedi Dain.

"Banyo yaptım," dedi Jessica. "Gördüğün gibi içim dışıma çıktı." Dain'in kuşağının düğümünü inceledi, alnında bir çizgi belirdi. "Sanırım kontrolümü kaybettim. Keşke ağlamasaydım, ama dayanamadım. Bu... Derinden etkileyici bir deneyimdi. Sanırım sen buna alışkınsın, ama ben değilim. Fazla etkilendim. Beklemiyordum... Şey... Aslında, en kötüsünü bekliyordum. O noktaya geldiğinde, yani. Ancak sen hiçbir zorluk çekmiyor gibi görünüyordun, benim tecrübesizliğimden tutuk ya da kızgın gibi de görünmüyordun ve bir an hariç, hiç de ilk defa gibi değildi. En azından, nasıl olacağını hayal ettiğim ilk defa gibi değildi. Ve endişelerim hafiflediğinde, o olağanüstü duygular... Yani, kısaca duygularımı kontrol edemedim."

Öylcysc Dain doğru tahmin etmişti, bir kez olsun, nihayet. Her şey yolundaydı. Tek yapması gereken adımlarını dikkatlice atmak ve bu durumu korumaktı.

"Benim aklım da tamamen yerinde değil," dedi Dain. "Etrafımda bir kadın olmasına alışkın değilim. Bu... Dikkatimi dağıtıyor."

"Farkındayım ve bunu göz önünde bulundurdum," dedi Jessica. "Ancak, Dain, bunu tekrar yaşamamı bekleyemezsin."

Dain, Jessica'nın başının üzerine baktı ve özenle düzenlenen kendi dünyasının yeniden bir keşmekeşe dönüştüğünü gördü. Önceden hafif olan kalbi, narin bir bebeğin umut yüklü cesedini taşıyan bir tabuta döndü anında. Dain umutlanmaktansa bunu daha iyi anlamış olmalıydı. Her şeyin ters gitmesine neden olacağını fark etmeliydi. Ama şimdi de her zaman olduğundan daha fazlasını ve her şeyi nasıl bu kadar kötüleştirdiğini göremiyordu. Onu umutlandırmak ve inanmaya cesaret ettiği ilk anda da o umudu öldürmek için hayatına neden Jessica gönderilmişti? Anlamıyordu.

Yüzü donuklaştı, bedeni taş gibi oldu, ama bu çok tanıdık sahneyi tamamlaması için gereken o duygusuz kahkahasını ya da zeki nüktelerini toparlayamadı. Mutluluğu ve umudu Jessica'nın kollarında tatmıştı ve nedenini bilmeksizin onların gitmesine izin veremedi.

"Jessica, biliyorum ben... Anlaşılması zor biri oldum," dedi. "Her şeye rağmen..."

"Zor mu?" Jessica gri gözlerini açarak yukarı baktı. "İmkânsız oldun. Üst kata uygun olmadığını düşünmeye başlıyorum. Beni arzuladığını biliyordum. Asla kuşku duymadığım tek şey buydu. Ama seni yatağa götürmek -seni, Christendom'daki en büyük zamparayı- kesinlik-

le, Bertie'yi diş çektirmeye götürmekten daha zordu. Ve bundan sonraki günlerimiz de böyle yapacağımı düşünüyorsan, bir kez daha düşünsen iyi olur. Bir sonraki sefer, Lordum, baştan çıkaran sen olacaksın -yoksa hiçbir şey olmayacak, yemin ederim olmayacak."

Jessica geri çekildi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ciddiyim, Dain. Kendimi sana fırlatmaya tahammülüm kalmadı. Benden pekâlâ hoşlanıyorsun. Ve ilk ilişkimiz en azından bu şekilde uyumlu olduğumuzu göstermediyse, umutsuz bir vakasın ve ben seninle uğraşmam. Beni mahvetmene izin *vermeyeceğim*."

Dain ağzını açsa da tek kelime etmedi. Pencereye doğru yürüdü. Minderli koltuğa gömülerek boş boş baktı. "Daha kötüsü... Bertie'yi... Dişçiye götürmekten..." Keyifsiz bir kahkaha attı.

"*Dişçiye*. Ah, Jess."

Jessica'nın terlikleriyle çıkardığı adımların yaklaştığını duydu.

"Dain, iyi misin?"

Dain alnını sıvazladı. "Evet. Hayır. Ne aptalca." Arkasını döndüğünde Jessica'nın kaşlarını çatarak baktığını gördü. "Sinir küpü," dedi. "Sorun bu öyle mi? Sinir küpüyüm."

"Sinirlerin bozuk," dedi Jessica. "Bunu anlamalıydım. İkimiz de strese girdik. Ve bu senin için daha da zor çünkü çok hassas ve duygusalsın."

Hassas. Duygusal. Derisi bir öküzünki kadar kalındı -ve görünüşe bakılırsa, zekâsı da onunkine yakındı. Ama Jessica ile zıtlaşmadı.

"Stres... Evet," dedi.

"Neden sen de yıkanmıyorsun?" dedi Jessica. Dain'in alnına düşen saçı geriye doğru itti. "Sen güzel, uzun ban-

yonun keyfini çıkarırken, ben de akşam yemeğini söyle-rim."

"Ben söyledim," dedi Dain. "Birazdan getirirler. Burada yiyebileceğimizi düşündüm. Akşam yemeği için giyinme zahmetinden kurtarır."

Jessica Dain'in yüzüne baktı ve dudakları bir gülümse-meyle kıvrıldı. "Belki de sandığım kadar umutsuz bir vaka değilsindir. Ya Sherburne?"

"Notumu iletmesi için bir uşağı Chudleigh'e gön-derdim," dedi. "Kendisiyle güreş maçında bulaşacağımı Sherburne'e ilettim. Cumartesi günü."

Jessica gülümsemesini bozarak geri çekildi. "Anlıyorum."

"Hayır, anlamıyorsun." Dain ayağa kalktı. "Benimle ge-liyorsun."

Jessica son cümleyi duyup ona inanmaya karar verdi-ğinde Dain onun soğuk ifadesinin geri çekilişini fark etti. Yumuşak dudakları tekrar kıvrılmış ve gümüş renkli bir sis gözlerinde parlamıştı.

"Teşekkür ederim, Dain," dedi. "Bunu çok isterim. Daha önce hiç gerçek bir güreş maçı izlemedim."

"Sanırım her açıdan sıradışı bir deneyim olacak," dedi yukarıdan aşağıya Jessica'yı ağır ağır süzerken. "Leydimle birlikte oraya gittiğimde Sherburne'ün yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum."

"İşte görüyorsun," dedi Jessica alınmadan. "Bir karın olmasının başka faydaları da olduğunu sana söylemiştim. Arkadaşlarını şaşırtmak istediğinde işe yarayabilirim."

"Orası öyle. Ama benim rahatım her şeyden önce ge-lir," diye ekledi Dain kenara çekilerek. "Benim arzularımı karşılaman ve hassas sinirlerimi yatıştırman için seni ya-

nımda istiyorum ve..." Sırıtarak güldü. "Ve tabii yatağımı ısıtman için."

"Ne kadar romantik..." dedi Jessica kalbine eliyle bastırarak. "Sanırım bayılacağım."

"Bunu yapmasan iyi olur." Dain, Jessica'nın girdiği kapıya yöneldi. "Seni toparlamak için bekleyemem, patlamak üzereyim."

Her şey sakin bir düzene oturup Dain banyoda keyif yaptığı zaman boyunca zihnindeki sözlüğü düzeltme fırsatı buldu. Karısını "Kadınlar" başlıklı genel kategoriden çıkararak onun için özel bir bölüm açtı. Karısının onu tiksindirici bulmadığını belirterek birkaç açıklama önerdi: (a) bozuk görme ve kusurlu işitme, (b) kısmi bir hasar dışında güçlü zekâsı, (c) genlerinden gelen Trent tuhaflığı, ya da (d) Tanrı'nın işi. Her şeye gücü yeten Tanrı, en azından yirmi beş yıl içinde kendisine tek bir nezaket göstermediğinden Dain kahrolası vaktin geldiğini düşündü, ama her şeye rağmen Ulu Tanrı'sına şükrederek olabildiğince iyi bir koca olacağına dair söz verdi.

Çoğu beklentisinde olduğu gibi bu konudaki beklentileri de çok düşüktü. Asla ideal bir koca olamayacaktı. Yiyecek, giyim, barınma ve yaşamın zorluklarından koruma sağlama gibi temel ihtiyaçların ötesinde, nasıl bir koca olunacağına dair neredeyse hiçbir fikri yoktu.

Çocuk sahibi olma fikri aklına gelir gelmez, Dain sözlüğü çarparak kapadı. Keyfi yerindeydi. Kaçınılmaz şeyler üzerine canını sıkıp başka bir cinnet daha geçirerek bunu bozmak istemiyordu. Ayrıca kendisi yerine Jessica'ya benzeyen çocukların doğması için de yarı yarıya bir şans vardı. Her nasıl olursa olsun onların doğmasını engelleyemeye-

cekti, çünkü ellerini Jessica'dan uzak tutabilmesinin hiçbir yolu yoktu.

Ona sahip olduğunda ne kadar iyi bir şey olduğunu görmüştü. Karısını altüst etmek neredeyse cennete girmekti onun için. Doğası gereği bundan vazgeçemeyecek kadar bencil ve ahlaksızdı. Jessica razı oldukça, Dain sonuçları için endişelenmeyecekti. Kötü bir şey olmak üzereydi, kuşkusuz, er ya da geç. Ama bu Dain'in yaşam biçimiydi. Her ne olursa olsun, onu engelleyemeyeceğine göre Horace'ın ilkesini benimseyebilirdi: *Carpe diem, quam minimum credula postero.* Günü yaşa, yarına bel bağlama.

Dolayısıyla, işlerin şimdilik yoluna girmesiyle Dain akşam yemeğinde eşine katıldı. Yemek boyunca da sözlüğünü gözden geçirmeyi sürdürdü. Jessica'nın başarılarıyla ilgili garip listeye boks sanatından anladığını önceden eklemişti. Ve akşam yemeğinde, spor dergilerinden ve erkek sohbetlerinden edindiği güreş bilgisi olduğunu da öğrendi. Anlattığına göre, sadece erkek kardeşini değil, on erkek kuzenini de yetiştiren oydu -çünkü *o bilgisiz canavarların hepsini idare edebilecek* tek kişiydi. Ama bu nankörlerin içinden birisi de kalkıp onu profesyonel bir maça götürmemişti.

"Polkinhorne'un Carr'la müsabakasına bile," dedi kızgınlıkla.

"O meşhur maç iki yıl önce Davenport'ta da yapılmıştı."

"On yedi bin izleyici vardı," dedi Jessica. "Böyle bir kalabalıkta tek bir kadının nasıl dikkatleri üzerine çekeceğini bana anlatır mısın lütfen?"

"Sen yetmiş binin arasında bile dikkatleri üzerine çekebilirsin," dedi. "Şimdiye dek gördüğüm en zarif kadınsın, bunu sana Paris'te söylediğimi de çok net hatırlıyorum."

Jessica arkasına yaslandı, şaşkınlık içinde pürüzsüz yanakları al al olmuştu. "Aman Tanrım, Dain, bu düpedüz bir iltifat -üstelik sevişmiyoruz da."

"Ben şaşırtıcı bir adamım," dedi Dain. "Ne söyleyerek -ya da ne zaman- şaşırtacağımı kimse asla bilemez." Şarabını yudumladı. "Mesele senin dikkati çekecek olman. Normal koşullar altında, seni huzursuz eden ve yanındaki kişinin de rahatsız olmasına yol açan bir sürü sarhoş, kaba herif olurdu. Ama yanındaki kişi ben olacağım için ne bir huzursuzluk ne de bir rahatsızlık olacak. Bütün kaba herifler, ne kadar sarhoş olursa olsunlar, gözlerini güreşçilere çevirecek ve ellerine sahip çıkacaklar." Dain şarap kadehini indirdi ve tekrar çatalını aldı.

"Fahişeler de aynısını yapsa iyi olur," dedi Jessica dikkatini yemeğine çevirerek. "Senin kadar iri ve ürkütücü olmasam da kendi yöntemlerim var. Bu gibi tatsızlıklara ben de izin vermem."

Dain bakışlarını tabağından ayırmadan neredeyse boğulmasına neden olan lokmayı yutmaya odaklandı.

Jessica sahipleniciydi... *Onun* üzerinde.

Güzel, çılgın yaratık -ya da kör ve sağır yaratık veya her neyse- birisinin, "Lütfen tuzluğu uzatır mısın?" diyeceği kadar sakin bir biçimde söylemişti bunu, dünyanın ekseni üzerine tam o anda eğildiğini hiç sezdirmeden.

"Böyle büyük spor karşılaşmaları geniş kalabalıklar halinde Kıbrıslılar'ın da ilgisini çekmeye yatkındır," dedi Dain. "Korkarım çok işin olacak..." Ağzı seğiriyordu. "Onlarla dövüşürken."

"Onlara karşı davetkâr olmamamı rica edersem çok şey mi istemiş olurum?" dedi Jessica.

"Canım, bunun hayalini bile kurmam," dedi Dain. "Bir erkeğin karısı yanındayken başka kadınlara kur yapması-

nın çok ahlaksızca olduğunu ben dahi biliyorum. Ayrıca muhtemelen beni vurursun." Dain kafasını üzülerek salladı. "Tek istediğim kendime hâkim olabilmek. Ama üzücü olan şey, onların hiçbir davete gerek duymaması. Her nereye gitsem..."

"Bu seni üzmüyor," dedi Jessica sitem dolu bakışlarla. "Kadınlar üzerinde yarattığın etkinin pekâlâ farkındasın ve eminim harikulade fiziğin karşısında içlerini çekerken ağızlarının sulandığını görmek sana sonsuz bir mutluluk yaşatıyor. Keyfini kaçırmak istemem Dain, ama senden benim gururumu düşünmeni ve toplum içinde beni utandırmaktan kaçınmanı rica ediyorum."

Kadınlar... İç çekmeler ve ağızların sulanması... Onun muazzam harikulade fiziği karşısında mı!

Belki de o şiddetli cinsel ilişki Jessica'nın beyninin bir bölümünü mahvetmişti.

"Aklından neler geçtiğini bilmiyorum," dedi Dain. "Senin karşılığında para ödemedim mi? Sürekli kullanım için bir tane satın almışken başka kadınlara da kur yaparak neden Tanrı aşkına boşuna para ve enerji harcayayım ki?"

"Birkaç saat öncesine kadar beni bırakıp gitmeye hazırdın. Sadece üç günlük evliliğin ardından -ve de onu tamamlamadan. Gururuma verdiğin değerden daha fazlasını paran ve enerjin için veriyor gibi görünmüyordun."

"O zaman sağlıklı bir biçimde düşünemiyordum," dedi Dain. "Narin sinirlerimin merhametine kalmıştım. Ayrıca başkasının duygularına değer vermeye alışkın değilim. Ancak şimdi, zihnim açıldı, demek istediğini anlıyorum ve bu önemli bir konu. Sonuç olarak sen Dain Markizi'sin ve sana kimsenin gülmesi ya da acıması uygun olmaz. Benim budalalığımdan olur bu. Ama benim davranışımın senin üzerindeki etkisi kötü olursa bu tamamen başka bir şey..."

Dain çatalını masaya bıraktı ve Jessica'ya doğru eğildi. "Anlatabildim mi, sevgili Leydim?"

Jessica'nın yumuşak dudakları kıvrıldı. "Kusursuzca..." dedi. "Zihnin açıkken ne kadar keskin bir aklın var, Dain. Doğrudan konunun özüne iniyorsun."

Onaylayan gülümseme anında Dain'in kalbine işledi ve içtenlikle oraya kıvrıldı.

"Tanrı aşkına, bu düpedüz bir iltifat gibi görünüyor." Dain elini çözülen kalbine doğru götürdü. "Ve benim aklıma üstelik. Benim ilkel, erkek aklıma. Sanırım bayılacağım." Dain'in bakışları Jessica'nın dekoltesine kaydı. "Belki uzansam iyi olur. Belki..." Gözlerini Jessica'ya doğru çevirdi. "Bitirdin mi Jess?"

Jessica hafif bir iç çekti. "Sanırım seninle tanıştığım gün bitirdim."

Dain kalktı ve Jessica'nın sandalyesine yanaştı. "Herkes sana bunu söylemiş olabilir. Önceden yaptığın gibi, bana eziyet etmeye devam etmek için aklından neler geçtiğini düşünemiyorum." Dain parmağını yavaşça Jessica'nın ipeksi yanağında gezdirdi.

"Sakin bir biçimde düşünemiyordum," dedi Jessica.

Dain Jessica'nın elini tuttu ve onu sandalyeden kaldırdı. "Her türlü düşünme yeteneğin olduğundan şüphelenmeye başlıyorum," dedi. O anda Dain de hiçbir şey düşünebilecek gibi değildi. Jessica'nın kusursuz porselen beyazı teninin ve avcuna aldığı o küçük, zarif elin dayanılmaz biçimde farkındaydı.

Kendi iri, hantal gövdesinin ve kaba hatlarının, koyu teninin, baştan aşağı her yerinin de acıyla farkındaydı. Sadece birkaç saat önce karısının içini ateşlerken masum bedeninin üzerinde hayvani şehvetini yatıştırdığına inanmakta güçlük çekiyordu. Şehvetinin yeniden bu kadar şiddetlice

ve çabucak uyandığına inanmak da neredeyse imkânsızdı. Ama Dain bir hayvandan farksızdı. Jessica'nın yalnızca ona gülümsemesi yeterliydi içindeki o hayvansı, acımasız arzunun kabarması ve bu medeni erkeğin aklını durdurup incecik tahtayla kaplı yüzeyini yıkmak için.

Dain kendi kendine sakinleşmesini, konuşmasını, kur yapmasını söyledi. Jessica baştan çıkarılmak istiyordu ve Dain bunu yapabilmeliydi. O kadar kontrolü olmalıydı. Ama en iyi yapabildiği karısını kucaklayıp masaya yatırmak ve üzerine çıkmak yerine, onu yatağa götürmek oldu.

Yatak örtülerini çekti ve Jessica'yı yatağın üzerine oturttu. Sonra da doğru kelimeleri aklının kabarmış bataklığında ararken çaresizce ona baktı.

"Kaçamadım," dedi Jessica, gri gözleri onunkileri ararken. "Kaçmalıydım biliyorum, ama yapamadım. Bunu anladığını sandım, ama anlamamış gibisin. Sen de orada yanıldın değil mi? Tanrı aşkına ne düşünüyorsun, Dain?"

Dain konuşulanlardan kopmuştu. Jessica'nın yüzünden neler okuduğunu merak ediyordu. "Nerede yanıldım?" diye sordu, hoşgörülü bir gülümseme için çabalayarak.

"Anlaşılan her konuda." Siyah kirpikleri aşağı indi. "Öyleyse yanlış anlamam gayet doğal."

"Bunun için mi kaçmadın? Beni yanlış anladığın için?"

Jessica başını salladı. "Hayır. Aklım karıştığı için değil. Aklımı kaçırdığımı düşünmemelisin, Dain, çünkü kaçırmış değilim. Öyle gibi göründüğünü biliyorum, ama kusursuz biçimde mantıklı bir açıklaması var bunun. Siz erkeklerin hepsinin bilmesi gerektiği gibi, akıl ve hayvansal güdülerin şiddeti arasında hiçbir denklik yoktur. Seninle tanıştığım andan beri seni şehvetle arzuladım."

Dain'in dizleri titriyordu. Jessica'nın önünde diz çöktü ve yatağın kenarına sıkıca tutundu. Boğazını temizledi.

"Şehvet." Bunu hafif ve sakin bir tonda söylemeyi başardı. Ve daha fazla bir şey söylemeye karar verdi.

Jessica yeniden Dain'in gözlerini arıyordu. "Bilmiyordun, değil mi?"

Gerçeği gizlemek kesinlikle Dain'in yapabileceklerinin ötesindeydi. Başını salladı.

Jessica yüzünü tutmak için ellerini kaldırdı. "Kör olmalısın. Ve de sağır. Ya da son derece şaşkın. Paris'teki herkes biliyordu. Seni zavallı. Aklından neler geçtiğini hayal etmeye başlamak istemiyorum."

Dain gülmeyi başardı. "Bildikleri şeyin benimle ilgili olduğunu düşünüyordum. Benim... Kendimi kaybettiğim. Öyleydim. Sana söyledim bunu."

"Ama sevgilim, sen gördüğün her kadını arzuluyorsun," dedi hiç olmadığı kadar sabırlı bir halde. "Neden Paris bu yüzden çalkalansın? Benim davranışımla ilgiliydi bu, anlamıyor musun? Aklı başında, iyi ahlaklı bir leydinin yapması gerektiği gibi kaçmalıydım, ama bunu yapamayacak kadar körkütük âşık olmuştum. Onlar için meselenin asıl ilginç yanı buydu."

Sevgilim. Oda neşeyle Dain'in etrafında dönüyordu.

"Mantıklı olmak istedim," diyerek devam etti Jessica. "Seni rahatsız etmek istemiyordum. Bunun sorun yaratacağının farkındaydım. Ama yapamadım. Sen çok... Güçlüsün. Sen son derece kusursuz bir *erkeksin*. İri ve kuvvetlisin, beni tek elinle kaldırabiliyorsun. Bunun ne kadar harikulade bir duygu olduğunu tarif edemem."

Güçlü kuvvetli... Evet öyleydi. Ve zevkleri konusunda hiçbir açıklaması olmadığını da fark etti. Jessica karşısına çıkana dek, şişmanca kadınlara ilgi duymuştu daima. O zamanlar için çok iyiydi bu. Jessica ise iri, güçlü erkekleri beğenmeye eğilimliydi. Dain de kesinlikle öyleydi.

"Seninle ilgili her şeyi duymuştum," dedi Jessica. "Hazırlıklı olduğumu sanıyordum. Ancak kimse seni bana tam anlamıyla tarif etmemişti. Ben bir goril bekliyordum." İşaret parmağını Dain'in burnundan aşağı doğru indirdi. "Bir Dé Medici prensinin yüzüne sahip olman beklenmiyordu. Bir Roma tanrısının fiziğini taşıman beklenmiyordu. Bunlara hazırlıklı değildim. Savunmasızdım." Jessica küçük bir iç çekişle ellerini Dain'in omuzlarına koydu. "Ve hâlâ öyleyim. Fiziksel olarak hiçbir biçimde sana karşı koyamıyorum."

Dain, Dé Medici prensleri ve Roma tanrıları için sözlüğünde "Dain"in altında bir yer bulmaya çalıştı, ama hiçbir yere uymuyorlardı ve sadece onları düşünerek kahkahayla gülmek istedi. Ya da ağlamak. Hangisini istediğine karar veremedi. Kontrolünü kaybetmek üzereydi. Şaşırmamıştı. Jessica'nın bu konuda bir hüneri vardı.

Dain ayağa kalktı. "Endişelenecek bir şey yok, Jess. Şehvet hiç sorun değil. Şehvetle pekâlâ baş edebilirim, sağ ol."

"Biliyorum," dedi baştan aşağı Dain'i süzerek. "En ince ayrıntısına kadar onunla baş edebilirsin."

"Aslında onunla tam şu anda baş etmeye hazırım." Karyola başlığına karşı yastıkları yığmaya başladı.

"Ne kadar... Anlayışlısın," dedi Jessica bakışlarını yastıklardan ona doğru çevirerek.

Dain yastık kümesine hafifçe vurdu. "Buraya uzanmanı istiyorum."

"Çıplak olarak?"

Dain *evet* dercesine başını salladı.

Jessica endişe duymaksızın ayağa kalktı ve sabahlığının kuşağını çözerken Dain sabahlığın açılışını seyretti. Jessica hafifçe omuzlarını silkti.

Ölümcül bir güzellik, Dain kendinden geçmiş bir haldeydi; koyu siyah renkteki ipeğin ince ve narin omuzlarından kayarak yumuşacık teni ve baş döndürücü kadınsı kıvrımların üzerinden içini okşayan bir sesle ayaklarına düşüşünü seyretti.

Jessica gayet rahat, özgür ve cesurdu. Yatağa tırmanıp yastıkları arkasına alırken Dain o küçük bedenin narin hareketini seyretti.

"Keşke her zaman çıplak olabilsem..." dedi yumuşak ses tonuyla. "Bana böyle bakmanı seviyorum."

"Böyle soluk soluğa ve ağzı sulanmış bir halde mi?" Dain kendi kuşağını çözdü.

"O uykulu, suratsız halini yani." Jessica elini göbeğinin üzerine koydu. "İçimi yakıyor, alt üst ediyor."

Dain kendi sabahlığını çıkardı.

Jessica derin bir soluk aldı.

Erkekliği kabardı... Sanki Jessica'nın ona seslendiğini duymuştu.

Dain aşağı bakarak güldü. "Güçlü kuvvetli istiyorsun demek... Al o zaman."

"Aynı zamanda büyük ve kocaman." Sesi boğuktu. Yumuşak gri bakışları Dain'in bedeninde yukarıdan aşağıya doğru gezindi. "Ve de güzel. Tanrı aşkına nasıl sana karşı koyabilirdim? Bunu nasıl yapabilirdim?"

"Bu kadar dar olduğunu anlamamıştım." Dain yatağın üzerine çıkarak Jessica'nın bacaklarını araladı.

"Sanırım tam kararında," dedi Jessica. "Yoksa..." Elini yukarıya Dain'in kalçalarına kaydırdı. "Ah, Dain, seninle tanıştığımda aklımdan neler geçtiğini tahmin etseydin..."

Güçlü ama zarif bir biçimde Jessica'nın elini çekerek yatağın üzerine koydu. "Anlat bana."

"Hayalimde bütün giysilerini çıkardım. Tutamadım kendimi. Müthişti. Aklımı oynatıp gerçekten bunu yapacağımdan korktum. Orada, dükkânda. Champtois'nın önünde. Bertie'nin önünde."

"Giysilerimi çıkardın..." dedi. "Hayalinde."

"Evet, onları yırttım aslında. Az önce yaptığım gibi."

Dain Jessica'nın üzerine eğildi. "Peki, sen benim aklımdan neler geçtiğini bilmek ister misin?"

"Aynı şekilde mahvolmuşsundur umarım." Jessica Dain'in göğsünü okşadı. Dain yine onun elini çekti.

"Benim istediğim... Seni... Yalamaktı..." dedi yavaşça. "Tepeden tırnağa..."

Jessica gözlerini kapadı. "Mahvedici, evet."

"Seni yalamak istedim, seni öpmek, sana dokunmak... Her yerine."

Jessica'nın alnından öptü. "Beyaz olan her yeri. Pembe olan her yeri. Daha başka her yeri." Dilini Jessica'nın bir kaşı üzerinde gezdirdi. "Ve şimdi yapacağım bunu. Sen de öylece uzanıp bunun tadını çıkaracaksın."

"Evet." Kabul ettiğini anlatan bir ıslık ve bir titreme -görünüşe göre zevk doluydu çünkü yumuşak, dolgun dudakları hafif bir tebessümle kıvrılmıştı.

Dain dudaklarını o küçük, masumca teslim olan tebessümün üzerinde gezdirdi ve hiçbir şey söylemeden fantezisini gerçeğe dönüştürmek üzere kendini bıraktı.

Gördüğü gerçeklik hayalindekinden daha da tatlı... Jessica'nın tadı ve kokusu çok daha büyüleyiciydi.

Burnunu öptü, saten gibi yanağının tadını çıkardı. Dain Jessica'yı aynı anda içine çekti, onun lezzetine baktı ve onu keşfetti, hepsini yeni baştan: Yüzünün kusursuz ovali, elmacık kemiklerinin çıkıntısı... Teni öylesine hoş ve kusursuzdu ki Dain ona ilk defa baktığında ağlamak istemişti.

Kusursuzluk örneği olduğunu düşünmüştü o zaman ve ona sahip olamamak kalbini yerinden oynatmıştı neredeyse.

Ama en azından şimdi Jessica onundu. Dudaklarını o kusursuzluğa dokundurabilirdi... Yürek hoplatan yüzüne... Tahrik edici bir zarafeti olan kulaklarına... Pürüzsüz sütun gibi boynuna.

Dain o gece, karanlıkta dururken Jessica'nın fener ışığında aydınlanan beyaz teni için nasıl şiddetli bir arzu duyduğunu hatırlıyordu. Saklandığı yerden seyrettiği kar gibi omuzlarına doğru taşıdı Dain ayrılan dudaklarını ve oradan aşağı inerek Jessica'nın sağ kolundan parmak uçlarına ve tekrar yukarıya. Sonra Jessica'nın sol kolunu sahiplenerek aynı uzunluktaki yolu baştan aşağı kat etti. Jessica'nın parmakları kıvrıldı, nefesi Dain'in damarlarında mırıldanan küçük ve tatlı iç çekişler halinde çıkarken Dain'in kalbi bir viyolonsel gibi çalarak atıyordu.

Jessica'nın hızlanan soluklarıyla birlikte yükselip alçalan diri, dolgun göğüsleri Dain'in öpücüklerine boğuldu. Dilini gergin, kızaran göğüs uçlarında gezdirdi, kısa bir süre Jessica'nın küçük inlemelerinin tadını çıkardıktan sonra Dain tekrar kendini harekete geçirdi, çünkü dahası vardı ve hiçbir şeye olmuş gibi yaklaşmayacaktı. Hepsini yaşayarak görecekti, çünkü her şeye rağmen, yarın dünyanın sonu gelebilir ve cehennemin kapıları açılıp onu yutabilirdi.

Pürüzsüz göbeğini ve kalçalarının tahrik edici kıvrımlarını öpücükleriyle yıkayarak aşağı doğru devam etti... Daha sonra ince düzgün bacağından narin bileğine ve ayak parmaklarına geçti, söz verdiği gibi. Sonra yavaşça tekrar yukarılara çıktı, saten gibi uyluklarının içine doğru.

Jessica o anda titriyordu, Dain'in kasıkları da gergin, ateşli ve hazır olmaktan öteye geçmiş bir haldeydi.

Ama Dain henüz hazır değildi çünkü sadece içinde yaşadığı ana güvenebilirdi. O *an* bütün varı yoğu olabilirdi. Dain bunu düşünerek Jessica'nın ayak parmaklarına giden yolun üzerindeki her yeri öptü, doyasıya tadını çıkardı ve dönerken de bunu tekrarladı.

Sonra bacaklarının arasındaki kadifemsi bölgede dilini gezdirdi.

"Çok güzelsin, Jess," dedi kalın sesiyle. "Her bir milimin." Parmakları genç kadının nemli kıvrımlarına uzandı.

Jessica inledi.

Dain dudaklarıyla ona tapınmaya başladı.

Jessica hafifçe bağırarak parmaklarını Dain'in saçlarına gömdü.

Zevk dolu bu feryat Dain'in damarlarına bir şarkı gibi yayıldı. Genç kadının güzel kokusu ve tadı duyularından sel gibi taştı. Dain'in dünyada tek istediği oydu ve kendisini arzulayan, onun için yanıp tutuşan bu kadın onundu.

Dain kendisini arzulaması için ağzıyla ona tapınarak Jessica'ya çılgınca bir zevk yaşattı... Ta ki Jessica avuçlarıyla Dain'in saçlarından sıkıca tutup onun adını haykırana ve Jessica'nın sarsıntılarını Dain hissedene dek.

Ve nihayet Dain de Jessica'nın sıcak bir biçimde memnuniyetle karşılayan yumuşaklığına kendini bırakarak ona katıldı.

Ardından onun dünyası da sarsıldı ve o anda sonu gelseydi, Dain memnuniyetle cezasını çekecekti, çünkü Jessica sıkıca onu kollarının arasına almış öpüyordu, yarın hiç yaşanmayacak ve Jessica sonsuza dek onu kollarına alıp arzulayacakmış gibi.

Sonra dünya infilak edip Dain Jessica'nın derinliklerinde eridiğinde ruhu da erimişti sanki ve Jessica'nın yaşattığı katıksız mutlulukla dolu o anın bedeli buysa... Dain memnuniyetle ruhundan vazgeçecekti.

Ertesi gün Jessica ona ikonu verdi.

Dain kahvaltı odasına geldiğinde onu yerinde buldu. Kahve fincanı ile tabağının arasındaydı. Kapalı bir sabahın az aydınlatan ışığında bile inciler titreyerek parıldıyor, sarı yakut ve küçük yakutlar ışıldıyor, elmaslar gökkuşağının ışıltılarına vuruyordu. Hafifçe parlayan altın renkli halenin altında gri gözlü Madonna kollarında somurtarak bakan bebeğe şefkatli bir şekilde bakıyordu.

Katlanmış, küçük bir not mücevherli çerçevenin altına iliştirilmişti. Kalbi küt küt atarak Dain onu aldı, açtı.

"Doğum Günün Kutlu Olsun..." yazıyordu. Hepsi bu kadar.

Bakışlarını elindeki kâğıttan karşısında oturan karısına çevirdi, pencereden giren sisli ışık parlak saçlarına vuruyordu.

Henüz çıkardığı tufana, her zamanki gibi, aldırış etmeden bir parça çöreğin üzerine tereyağı sürüyordu.

"Jess." Dain kuruyan boğazından tek heceyi güçlükle çıkardı.

"Evet?" Bıçağı bırakarak çöreğin üzerine kaşıkla biraz reçel koydu.

Dain zihnindeki sözlüğün sayfalarını karıştırdı çılgınca, aradığı sözcükler vardı, ama ne istediğini bulamadı, çünkü ne aradığını bilmiyordu aslında.

"*Jess.*"

Çöreğin parçası Jessica'nın dudaklarına gelmeden yarı yolda durakladı. Jessica Dain'e baktı.

Dain ikonu gösterdi.

Jessica ona baktı. "Ah, evet, geç de olsa hiç yoktan iyidir, diye düşündüm. Ve biliyorum, aslında bir hediye değil, çünkü zaten sana ait. Benim her şeyim -daha doğrusu hemen hemen her şeyim- evlendiğimizde yasal olarak senin oldu. Ama hediyeymiş gibi düşüneceğiz, çünkü uygun bir doğum günü hediyesi bulmayı bırak, onu düşünecek vaktim bile olmadı." Tereyağlı ve bol reçelli lezzetli lokmayı ağzına atıverdi... Sanki her şeyi en ince ayrıntısına kadar açıklamış, hesabı kapatmış ve gökyüzünden tek bir parça düşmemişti.

İlk defa Dain, Bertie Trent olmanın nasıl hissettireceğine dair bir fikir edindi, griyi görmek için yeterince insan olsa da onu nasıl kullanabileceğini hiç bilmiyordu. Belki de, Trent zaten öyle doğmamıştı, diye düşündü. Belki de, Dain patlamalarla dolu bir hayatın içinde yalnızca aciz bırakılmıştı.

Belki *de ölümcül güzellik* terimini kullanırken sözcüklere daha fazla bağlı kalmak yerinde olurdu. Belki Jessica'nın ölümcül güzelliğinden asıl etkilenen Dain'in aklıydı.

Aklım... diyerek kararını açıkladı Dain. *Beni saçma sapan konuşan bir embesile dönüştüremeyecek.*

Bununla başa çıkabilirdi. Bunu çözebilirdi. Sadece şaşkınlık içindeydi, hepsi bu. En son doğum günü hediyesini annesinden almıştı –o zamanlar sekiz yaşındaydı. Wardell ve Mallory'nin *on üçüncü doğum gününde* verdiği turta sayılmazdı, çünkü Dain sonunda turtanın parasını ödemek zorunda kalmıştı.

Şaşkındı, o kadar. Son derece şaşkındı, çünkü Jessica'nın o ikonu kendisine vermektense kaynayan asit kazanına atmayı tercih edeceğini düşünmüştü... Gerçekten düşündüğü bu olmuştu. Hatta Jessica'nın onu uzun zaman önce

sattığını düşünerek evlilik sözleşmeleri sırasında onunla ilgili hiçbir şey sormamıştı Dain ve yarım saniyeliğine bile olsa, Jessica'nın bunu yapmadığını düşlemeyi ya da ümit etmeyi kendisine katı bir biçimde yasaklamıştı.

"Bu... Çok hoş bir sürpriz," dedi anlayış sahibi her yetişkinin o durumda söyleyeceği gibi. "*Grazie*. Teşekkür ederim."

Jessica gülümsedi. "Anlayacağını biliyordum."

"Bütün imaları ve sembolik önemini muhtemelen anlayamıyorum," dedi oldukça sakin bir ses tonuyla. "Ama ben bir erkeğim, beynim böyle karmaşık hesaplamaları yapamayacak kadar ilkel. Yine de anlayabiliyorum -tozu alınır alınmaz anladığım gibi- mükemmel bir sanat eseri ve ona bakmaktan sıkılacağımı sanmıyorum."

Dain onun son derece zarif olduğunu düşünüyordu. Olgun. Akıllı. Mantıklı. Elini masanın üzerine koydu, titremiyordu.

"Ben de böyle düşüneceğini umuyordum," dedi Jessica. "Onun ne kadar olağanüstü ve ender bir parça olduğunu anlayacağından emindim. Stroganovlar'ın her zamanki çalışmalarından... Hem güzel hem de çağrışımlarla dolu..."

"Çağrışımlarla dolu..." Dain ustalıkla boyanmış figürlere baktı. O anda bile, onun olmasına rağmen, kendini onun içinde kaybetme ya da uyandırdığı duyguları inceleme konusunda tedirgin ve isteksizdi.

Jessica kalkarak yanına geldi, elini Dain'in omzuna koydu.

"Onu ilk gördüğümde, tamirat görüp temizlendikten sonra, çok etkilendim," dedi Jessica. "Hissettirdikleri çok garipti. Görünüşe bakılırsa, bu sanatkârlık düzeyinde sınırlarımın dışında kalıyorum. Uzman sensin. Ben yalnızca bir tür saksağanım ve değerleri konusunda hiç kuşkum

olmasa da, neden belirli objelere gözümün takıldığı konusunda hiçbir fikrim yok."

Dain yukarı baktı, şaşkındı. "Onu bu kadar sıradışı yapan şeyi benim açıklamamı istiyorsun?"

"Gözlerinin tuhaf renginin yanında..." dedi Jessica. "Ve altının bol kullanılması. Ve ustalığı. Bunların hiçbiri onun neden bu denli güçlü duygular uyandırdığını açıklamıyor."

"Sende güçlü duygular uyandırıyor, çünkü sen duygusalsın," dedi Dain. Gözlerini yeniden ikona çevirdi isteksizce.

Boğazını temizledi ve bir öğretmen gibi sabırla konuşmasını sürdürdü. "Klasik Rus somurtkanlığına insanlar alışkın. Ama gördüğün gibi bu tamamen farklı. Bebek İsa gerçekten kızgın ve asık yüzlü görünüyor. Poz vermekten sıkılmış gibi, ya da karnı acıkmış -ya da sadece ilgi istiyor. Ve annesi klasik yüz ifadesine bürünmemiş. Yarı çatık kaşlı, evet. Hafif kızgın belki, çünkü oğlu huysuzlanıyor. Ama onu rahatlatmak ya da bağışlamak ister gibi bir gülümseme ışığı taşıyor. Çünkü oğlunun ondan daha çok şey bilmediğinin farkında. Masum çocuk, her şeyi olmuş gibi kabul ediyor: Annesinin gülümsemelerini ve rahatlatmalarını, sabrını... Bağışlayıcılığını. Sahip oldukları için şükretmek bir yana, neye sahip olduğunu bilmiyor. Ve bu yüzden de huysuz, gergin... Mutlu bir bebeğin cahilliğinde."

Dain duraksadı, oda birdenbire fazlasıyla sessiz göründü ve yanındaki kadın da fazlasıyla durgun.

"Bütünüyle doğal ve insanı yansıtan bir duruş..." diyerek devam etti alçak ve tarafsız ses tonunu korumaya özen göstererek. "Bu çiftin kutsal figürleri temsil ettiğini unutarak sanatsal gelenekler ve zengin süsler arasında sıradan

insanın dramı üzerinde duruyoruz. Buradaki Madonna ve çocuk gerçekten kutsal olsa, bu eser şimdikinin yarısı kadar değerli ve ilginç olmaz."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi karısı yumuşak bir sesle. "Sanatçı modellerinin kişiliklerini ele geçirmiş ve küçük çocuğu için annenin sevgisi ile ikisi arasında geçen bir anlık ruh hali var."

"Duygularını uyandıran bu," dedi Dain. "Onları ilginç bulsam da yüzlerindeki ifadeleri kuramlaştırmadan yapamıyorum -çok uzun zaman önce öldükleri halde gerçek neredeyse hiçbir anlam ifade etmiyor. Sanatçının ustalığı burada. Merak ettiriyor. Bakan kişiye şaka yapmış gibi değil mi?"

Dain bakışlarını ikondan Jessica'ya çevirerek kendi kendine güldü. Anne sevgisinin yürek sızlatan bir güzelliğe sahip bu portresi sadece eğlenceli sanatsal bir bilmeceydi sanki.

Jessica Dain'in omuzlarını sıktı. "Acemi gözlerimin gördüğünden daha fazlası olduğunu biliyordum," dedi usulca. "Anlama yeteneğin çok iyi, Dain." Jessica hemen uzaklaştı ve yerine döndü.

Ama yeterince hızlı değildi. Dain onu yakalamıştı, zamanın titrek ışığında Jessica bakışlarını gizlemeden önce. Jessica'nın bakışlarına yerleşen o ifadeyi... Hüznü... Acıyı.

Yüreği burkuldu ve öfke duydu -bir şekilde fazlasıyla çok konuştuğu için kendisine... Söylediklerini ve daha kötüsü hissettiklerini anlamak konusunda fazlasıyla hızlı olduğu için de ona...

Ama Dain bir çocuk değildi, bunu kendine hatırlattı. Çaresiz değildi. Karısına farkında olmadan ne anlatmış olursa olsun, karakteri aynıydı. Zerre kadar değişmemişti.

Jessica'da iyi bir şey görmüştü, hepsi buydu ve onu olabildiğince olumlu yönde kullanmak istiyordu. Jessica'nın onu mutlu etmesine izin verecekti... Evet kesinlikle buna izin verecekti. Canlı canlı derisini yüzüp yağda kızartması için kendine de izin verecekti... Ancak karısının ona *acıma*sına izin vermeden önce.

On Beş

Andrews beraberindeki uşak Joseph ile birlikte içeri girdi. Sayın Lordun bifteği ve birası sunuldu. Andrews bifteği kesti, bu küçük hizmeti yerine getirmek isteyen Jessica ise sandalyesinde hiçbir işe yaramadan, talaş tadındaki bir kahvaltıyı yiyor gibi görünerek –ki kolaylıkla yutulduğu için öyleydi- öylece oturdu.

Jessica -erkekleri yorumlama uzmanı- kocasını neredeyse hiç anlamlandıramıyordu. Dün gece bile, tahmin ettiği gibi, onun bencil olmadığını ve sandığı gibi kadınların ona kolayca âşık olmadığını gördüğünde meselenin boyutlarını tam olarak kestirememişti.

Pek çok erkeğin tam anlamıyla anlayamadığını kendi kendine hatırlattı sadece. Örneğin, Bertie aynaya baktığında, akıllı bir adamın kendisine baktığını düşünüyordu. Dain ise nedense kendisine baktığında fiziksel güzelliğini bütünüyle fark edemiyordu. Bir uzman için tuhaftı, ama erkekler zaten her açıdan tutarsız yaratıklardı.

Kadınların aşkına gelince... Jessica hiçbir zaman Dain'e âşık olma konusunda tam anlamıyla heyecanlanmamıştı.

Öyleyse öteki kadınların -kaşarlanmış profesyonellerin bile- çözmeyi istediklerinin ötesinde biri olduğunu görebilmeleri de anlamlıydı.

Ancak Jessica sorunun daha derinde olduğunu da fark edebilmeliydi. Parçaları birleştirmeliydi: Keskin duyarlılığı, kadınlara güvensizliği, aile evindeki sinirliliği, annesi için duyduğu acı, sert babasının portresi ve Dain'in Jessica'ya olan çelişkili davranışları.

Anlamıştı Jessica -damarlarına kadar hissetmemiş miydi?- Dain'in kendisine çok ihtiyacı olduğunu, ondan bir şeyi istediğini.

Her insanın ihtiyacı olan şeyi istedi: Sevgi.

Ama herkesten çok daha fazla ihtiyacı vardı ona, çünkü görünüşe bakılırsa, bebekliğinden beri bir dirhem sevginin tadına varamamıştı.

Masum çocuk... Her şeyi olmuş gibi kabul ediyor: Annesinin gülümsemelerini ve rahatlatmalarını, sabrını... Bağışlayıcılığını.

Jessica, Dain'in yaptığı gibi, ne hissederse hissetsin gülerek olayları büyütmemesi gerektiğini biliyordu. Aksi takdirde Dain ona duyduğu hayranlığı kaybeder ve Jessica da onun içindeki yalnız küçük çocuğu göremezdi. O çocuk için kederlenmez ve kocası da Jessica'nın gözlerindeki kederi göremezdi.

Oysa şimdi Dain kendisi için onun üzüntü duyacağını düşünecekti -ya da daha kötüsü, Dain'i kasıtlı olarak ayartıp kendisini ele vermesini sağlayacaktı.

Muhtemelen Dain ona öfkeliydi.

Yapma... Jessica sessizce af diledi. *Kızman gerekiyorsa kız, ama arkanı dönüp gitme.*

Dain gitmedi.

Her şeye rağmen, Jessica erkekçe saçmalıklara biraz

daha alışkın olsaydı ilerideki birkaç gün boyunca Dain'in davranışları, Jessica'nın biraz olsun düzgün bir evlilik kurmaya yönelik beslediği bütün umutlarını yıkacaktı. Jessica, Dain'in kırık kalpli ve yalnız olması bir yana, hiçbir zaman onun küçük bir çocuk olmadığına, aslında onun şeytan olduğuna ve tıpkı Athena'nın Zeus'un kafasından fırladığı gibi Dain'in de Karanlıklar Prensi'nin kafatasından tam anlamıyla büyümüş olarak çıktığına inanacaktı.

Ama yine de Dain'in kendisinden inanmasını istediği şeyin tam olarak bu olduğunu Jessica çok geçmeden anladı: Kendisi üzerindeki başlıca ilgi alanı şehvet olan ve onu eğlenceli bir oyuncaktan başka bir şey olarak düşünmeyen duygusuz bir zampara.

Cuma gününe dek, Dain onu her yerde baştan çıkardı; yatak odasının pencere koltuğunda, portre galerisinin dışındaki küçük bölmede, müzik odasında piyanonun altında ve Jessica'nın oturma odasının kapısında -annesinin portresi önünde üstelik. Ve bu sadece gündüz ahlaksızlığıydı.

En azından sevişirken Dain tutkularında tutarlıydı. Sakin ve mantıklı olduğunda hangi kılığa girerse girsin, Jessica'yı -fena halde- arzuladığını ya da onu aynı derecede şehvet çılgınına çevirmenin işin can alıcı noktası olduğunu saklayamıyordu.

Kalan zamanlarda ise herkesin tanıdığı o Dain'di. Saatlerce ara vermeden gayet iyi huylu, hatta çekici olabiliyordu. O zaman, hiçbir makul nedeni olmaksızın Jessica'nın üzerine asit döker gibi iğnelemelerini damlatarak ya da onu hor görerek veya aklını öfkeden kudurtmak için özenle düşünülmüş birkaç sözü gelişigüzel bir

biçimde sarf ederek Jessica'nın arzularını harekete geçire-
biliyordu.

Başka bir deyişle, Jessica'nın onu arzulama izni oldu-
ğuna dair mesaj veriyordu. Ancak Jessica, sevgi ya da tut-
ku gibi daha narin duygularda ona kötü davranmamalıydı.
Kısacası, onu kızdırmaya veya -Tanrı korusun!- kararmış,
çürümüş kalbine usulca girmeye çalışmamalıydı.

Ama kendisinin bir hayvan gibi Jessica'nın teninin üs-
tünde gezinmesi ve öldürücü bir parazit gibi kalbine hızla
yapışması düşünüldüğünde bu hiç de adil değildi. Bunun
için uğraşmasına bile gerek yoktu. Jessica ona âşık oluyor-
du ... Her şeye rağmen.

Ancak bu Jessica'nın ona şiddetli bir zarar verme konu-
sunda fazlasıyla çileden çıkmayacağı anlamına gelmiyordu.
Kızdırmaya gelince, Dain bir dehaydı. Cuma olduğunda,
Jessica onun içinden başka bir kurşun daha geçirmenin
göreceli yararlarını düşünüyor ve Dain'in hangi parçası
olmaksızın onunla yaşayabileceğine karar vermeye çalışı-
yordu.

Cumartesi olduğunda Jessica muhtemelen en kolay
vazgeçilebilir kısmın Dain'in beyni olduğuna karar verdi.

Dain sabahın erken saatlerinde uyanmıştı, azgınca is-
teklerini gidermesi için Jessica'yı da uyandırdı. Ama so-
nunda iki tedavi gerekti. Dolayısıyla uyuyakaldılar.

Devonport'a doğru yola geç çıktıkları için maç birkaç
dakika önce başlamıştı ve kalabalıkta uygun bir yer bu-
lamadılar. Ve her şey Jessica'nın hatasıydı -çünkü Dain
Jessica kaba etleriyle onun erkekliğine yaslanarak uyuma-
saydı azgınlaşmayacağını düşünerek şikayet ediyordu.

"Fazlasıyla yakınız," diyerek yakındı Dain, koruyucu bir
hava içinde kolları Jessica'nın omuzlarındayken. "Sonraki

birkaç round içinde boncuk boncuk terleyeceksin -ve Sawyer, Keast'i dizlerinden tekmelemeyi bırakmazsa büyük olasılıkla kan da sıçrayacak."

Dirseğiyle iterek öne geçme konusunda ısrarcı olanın kendisi olduğunu Dain'e hatırlatmadı Jessica.

"Cann Polkinhorne'u böyle dize getirdi," dedi Jessica. "Tekmelemenin batı güreşinde serbest olduğunu gördüm."

"Keşke bu kalabalığın içinde birisi köpük ve sabunun da serbest olduğuna inansa," diyerek mırıldandı Dain etrafına bakınarak. "Buradan bir mil ötesine kadar son on iki ay içinde yıkanan bir insan olmadığına dair elli papeline bahse girerim."

Jessica'nın tek farkına vardığı içki, tütün ve misk karışımı her zamanki erkeksi kokulardı -kocasının yan tarafına sıkıştığından bunu anlamak için de epey çaba harcadı ve Dain'in keskin kokusuyla ayak parmaklarının uyuştuğunu hissetti. Kocasının sıcak vücudu sabahın çok erken saatlerindeki ateşli sevişmelerinin heyecan dolu hatıralarını uyandırırken Jessica'nın maça odaklanması hayli güç oldu. Dain'in iri eli göğsünden sadece birkaç milim ötede duruyordu. Jessica aradaki mesafeyi kapatırsa, o kalabalıkta yanlarında sıkışarak duran herhangi birinin bunu görüp görmeyeceğini merak etti.

Ve bunu düşündüğü için kendinden nefret etti.

"Bu maç beş para etmez," diyerek homurdandı Dain. "Sawyer'ı iki elim bağlı, tek bacağım kırık bir halde yere serebilirim. Kesinlikle, sen bile yapabilirsin Jess. Sherburne rahatça evinde oturup karısını becerebilecekken kalkıp bu berbat oyuna tanık olmak için iki yüz mil kat ettiğine inanamıyorum. Kadın çirkin ya da sivilceli olsa buna an-

layış gösterilebilirdi, ama gayet hoş... Özellikle de Çin'in kız bebeklerinden zevk alan biri için. Onun zevkine göre değilse, Tanrı aşkına bu aptal neden onunla evlendi öyleyse? Kızı hamile bırakmış gibi görünmüyordu -zaten o işi yapmak için hiç evde durmazken kızın böyle bir durumu da olamaz."

Bu sözler Dain'in bugünkü ruh haline özgüydü. Bütün dünya onu kızdırmak için gizli bir ittifak içindeydi. Sherburne bile, çünkü... Karısıyla rahatça evde oturmamıştı.

Rahatça? Jessica şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı. O da ne... Sonunda kalın kafalı kocasıyla gerçekten yol almış mıydı?

Jessica gülümsemesini bastırarak onun kızgın yüzüne baktı. "Lordum keyfiniz yok gibi görünüyor."

"Şu iğrenç koku dayanılmaz," dedi Jessica'ya ters ters bakarak. "Ve şu aşağılık pis herif Ainswood seni dikizliyor. Yemin ederim, bu adam o budala kafasını omuzlarından kopartmam için can atıyor."

"Ainswood?" Jessica boynunu uzattı ama izdihamın içinde hiç kimseyi tanıyamadı.

"Ona dönüp bakmana gerek yok," dedi Dain. "O tam bir budala, bu onu cesaretlendirir. Ah, güzel, şimdi sıra Tolliver'da. Ve Vawtry de katıldı."

"Eminim sana bakıyorlardır," dedi Jessica sakinleştirici bir ses tonuyla, oysa içinde fırtınalar kopuyordu. Bu kaba adam gerçekten *kıskanç* olmuştu. "Muhtemelen gelip gelmeyeceğin konusunda bahse girmişlerdir, Ainswood ise dikizlemiyor, sadece sinsice zevk duyarak bakıyor, çünkü o kazandı."

"Öyleyse keşke evde kalsaydı. Yatakta." Dain kaşlarını çatarak Jessica'ya baktı. "Ama hayır, karım bir güreş maçı

göremezse varlığının bir anlamı olmayacak ve bu yüzden..."

"Ve bu yüzden beni memnun etmek için rahatını feda ettin. Öyleyse, bütün sıkıntılardan sonra, hiç gerçek bir maç olmadığı ortaya çıkıyor. Canın sıkkın, çünkü bu maçın benim için bir zevk olmasını istedin, ama tadının kaçtığını düşünüyorsun."

Dain kaşlarını daha sert bir biçimde çattı. "Jessica, beni alttan alıyorsun. Ben çocuk değilim. Alttan alınmaya karşı şiddetli bir nefret duyarım."

"Alttan alınmak istemiyorsan, dünyadaki her şeyden yakınmaktan vazgeçip meselenin ne olduğunu basitçe söylemelisin." Jessica dikkatini güreşçilere çevirdi. "Ben akıl okuyucu değilim."

"Yakınmak?" diye yineledi Dain, elini Jessica'dan çekerek. "*Yakınmak?*"

"Uykusunu alamamış iki yaşındaki bir çocuk gibi..." dedi Jessica.

"*İki yaşındaki bir çocuk?*"

Jessica başını salladı, gözleri görünüşte maçta, aklı ise yanındaki kızgın adamdaydı.

Bir-iki-üç öfkeli nefes aldı Dain. "Gidiyoruz," dedi. "At arabasına. *Şimdi.*"

Dain at arabasına kadar gitmedi. Güçlükle izleyicilerin dışına çıktı. Geciktikleri için onlardan önce gelen araçlar yüzünden arabaları epey uzaktaydı. Üzerleri örtülü arabaların sürücüleri de keyfi kaçmış bir halde kendi aralarında yüksek sesle tartışarak sıkıntılarını hafifletiyorlardı.

Dain, hafifletmesi gereken kendi sıkıntılarıyla ve arabalarına ulaşmadan çok önce patlayacağı inancıyla gördüğü ilk boş yere karısını aceleyle götürdü.

Burası bir mezarlık... Dain'in Armada'dan beri herhangi bir tören düzenlenmediğini düşündüğü harabeye dönmüş küçük bir kiliseye bağlıydı. Mezar taşları, üzerlerindeki yazılar uzun zaman önce şiddetli hava koşulları nedeniyle aşınmış, sarhoş gibi dik duruşlarını kaybedip her yöne eğilmiş bir haldeydi. Yani ayakta durur gibi yapıyorlardı. Neredeyse yarısı yıllar önce bunu denemekten vazgeçmiş ve cinle kafayı bulan bir gemicinin etrafına üşüşen yankesiciler gibi çevrelerini saran uzun yabani otlarla birlikte düştükleri yere yayılıp yatmışlardı.

Jessica etrafına bakarak ve Dain nezaketsizce onu yürütürken kolunu sıkıca tutan iri, kızgın ele görünüşte kayıtsız kalarak, "Öyle bir yer hiç olmamış gibi," dedi.

"Hiç kimse onun burada olduğunu görmemiş ya da umursamamış gibi. Ne garip."

"Birazdan onu bu denli tuhaf bulmayacaksın," dedi Dain. "Kendi varlığının yok olmasını dileyeceksin."

"Nereye gidiyoruz, Dain?" diye sordu. "Eminim arabaya çıkan kestirme bir yolda değiliz."

"Cenazene çıkan kestirme bir yol olmazsa çok şanslısın."

"Ah, bak!" diye seslendi Jessica. "Ne muhteşem orman gülleri."

Dain Jessica'nın işaretparmağını izleme gereği duymadı. Beyaz, pembe ve mor çiçek kümeleriyle dolu dev çalıları çoktan görmüştü. Ayrıca onların ortasındaki sütunlu geçidi de fark etmişti. Eskiden bir duvarın geçide bağlandığını düşündü, ya kilisenin arazisine ya da arazinin dışına çıkıyordu. Bütün bildiği bu olsa da duvar hâlâ orada olabilirdi veya parçaları sık orman gülleri arasına saklanmış olabilirdi. Tek önemsediği şey "saklanmış" bölümdü.

Çalılar yoldan geçenlere iç kısmı göstermeyen bir engel oluşturuyordu.

Dain karısını geçide yürüttü ve daha iyi gizlenmiş sağ sütuna sürükleyerek sırtını sütuna dayadı.

"İki yaşında bir çocuk, öyle mi, Leydim?" Dişiyle sağ eldivenini yırttı. "Kaç yaşında olduğumu öğreteceğim sana." Öteki eldiveni de çıkardı.

Pantolonunun düğmelerine uzandı.

Jessica'nın bakışları Dain'in eline kaydı.

Dain küçük şelalesinin önündeki üç düğmeyi hemen çözdü.

Jessica'nın nefesini içine çektiğini duydu.

Kabarmış erkekliği Fransız malı iç çamaşırının kumaşını itiyordu. Dain'in dokuz düğmeyi açması dokuz saniye sürdü.

Jessica tekrar sırtını sütuna yasladı; gözleri kapalıydı.

Dain Jessica'nın eteklerini kaldırdı. "Seni bütün lanet gün boyunca arzuladım, seni kahrolası..." diyerek söylendi.

Külot ipleri ya da başka herhangi bir detayla uğraşamayacak kadar çok beklemişti. Külotun küçük aralığından parmaklarını sokarak ipeksi kıvrımların arasında onları gezdirdi.

Karısına dokunmalıydı -birkaç sabırsız okşamayla- ve Jessica hazırdı...

Dain ona hücum etti; gördüğü o kaygan, sıcak karşılama ve duyduğu zevk iniltisiyle kavurucu bir eğlence ateşi kapladı içini. Kalçalarını kavrayarak onu yukarı kaldırdı.

Jessica Dain'in omuzlarına sıkıca tutunarak bacaklarını onun gövdesine sardı, başını geri itti ve boğuk bir kahkaha attı. "Ben de seni arzuladım, Dain. İnan bana aklımı kaybedeceğimi sandım."

"Aptal," dedi Dain. Böyle bir hayvanı arzulayacak kadar akılsızdı.

"*Senin* aptalın..." dedi Jessica.

"Kes şunu Jess." O kimsenin aptalı değildi, zerre kadar da onun değil.

"Seni seviyorum."

Sözcükler Dain'in içine kurşun gibi işledi ve onu kalbinden vurdu. Dain buna engel olamadı.

Jessica'nın derinliklerinde kaybolmak için neredeyse tamamen geri çekildi.

"Beni durduramazsın," diyerek soluk soluğa konuştu Jessica. "Seni seviyorum."

Dain tekrar tekrar sert, şiddetli salınımlarla ona hücum etti.

Ama onu durduramadı.

"Seni seviyorum," dedi ona, her bir darbede yineleyerek. Sanki Dain bedenini Jessica'nınkinin içine iterken o da sözcükleri Dain'in içine itiyordu.

"Seni seviyorum," dedi dünya sarsıldığında, gökyüzü açıldığında ve coşku şimşek gibi Dain'i havaya uçurduğunda.

İki öldürücü sözcüğü bastırmak için Jessica'nın ağzını kapadı, ama tohumları onun içine akarken onlar da Dain'in kavrulmuş kalbine dökülüyordu. Dain o sözcükleri kalbinin doyasıya içmesini engelleyemedi, kendini onlara inanmaktan alıkoyamadı. Dain Jessica'dan uzak durmaya çalışmıştı, tıpkı güvenliğini sağlamak dışında ondan daha fazlasına ihtiyaç duymayacağını denediği gibi. Boşunaydı.

Hiçbir zaman onunla güvende olmamıştı, asla da olmayacaktı.

Ölümcül bir güzellik.

Yine de, ölmek için daha kötü yollar vardı.

Ve *Carpe diem** dedi kendi kendine, Jessica'nın üzerine yığılırken.

Bekleyebileceği gibi Dain cennetten çıktı ve doğruca bir kâbusa yürüdü.

Kiliseden çıkıp at arabalarını aramaya koyulduklarında, gülünç maç, gülünç bir biçimde, teknik bir tartışmayla bitmişti. İzleyiciler her yöne akın ediyordu; kalabalığın bir bölümü kasabanın merkezine, bir bölümü ise araç yığınlarına doğru ilerliyordu.

Arabalarından biraz uzakta Vawtry seslendi.

"Ben arabada beklerim," dedi Jessica elini Dain'in kolundan çıkarak. "Şu anda mantıklı bir konuşmayı sabırla dinlemem mümkün değil."

Dain de bunu yapabileceğinden kuşku duymasına rağmen kurnazca sessiz bir gülüşle cevap vermeyi başardı. Jessica'nın araca binmesine izin vererek Vawtry'ye yaklaştı.

Çok geçmeden, Ainswood dahil, birkaç kişi daha eklendi aralarına ve Dain sohbet gereği fena bir kızgınlık gösterdi.

Dain, Ainswood'un hiç ilgilenmeden sadece kendisine bakıp geçtiğini gördüğünde Vawtry tartışılan vuruşu değerlendiriyordu.

Adam yine Jessica'ya öküz gibi bakıyordu. Dain onu uyarmak istercesine kaşlarını çattı.

Ainswood ise bunun farkına varmadı. Arkasını dönüp Dain'e doğru sırıtarak, "Uşağın bir çocuktan daha fazlasını sahiplenmiş gibi görünüyor," dedi.

---

*Carpe diem: Carpe diem, Latin Edebiyatı'nın ünlü ozanı Horatius'un bir dizesinde geçer. *Günümü gün et, zamanın tadını çıkar* ya da *günü yakala* anlamındaki özdeyiş.

Dain Dükün eğlenen bakışlarını takip etti. Jessica arabada, Ekselanslarının şehvetli bakışlarının erişemeyeceği bir yerdeydi.

Ama bu arada Leydinin etrafında dört dönen uşak, Joseph üstü başı perişan pislik içinde bir sokak çocuğuyla uğraşıyordu. Çocuğun bakışları bir yankesiciyi andırıyordu; fahişeler gibi onlar da spor karşılaşmalarına sürü halinde gelirlerdi.

Joseph bu pasaklı çocuğu yakasından tutmayı başardı, ama piç kurusu etrafında dönerek onu tekmeleyince adam feryadı kopardı. Arsız çocuk ona ancak denizcilerin kullanabileceği küfürlerle karşılık verdi.

O anda arabanın kapısı açıldı ve Jessica seslendi, "Joseph! Nerelerdesin Tanrı aşkına?"

Dain Jessica'nın -ne olursa olsun- aksiliklerle başa çıkabildiğinin pekâlâ farkında olmasına rağmen, kontrolü kendi elinde tutması gerektiğinin de farkındaydı... Arkadaşları olanları görüyordu.

Jessica'yı durdurmak için aceleyle atıldı.

Tüyler ürpertici bir çığlık geldi arkasından.

Joseph şaşırdı, çocuğu sıkı tutuşu gevşedi. Çocuk ondan kurtularak yıldırım gibi kaçtı.

Ama Dain aynı anda pis ceketinin omzundan yakalayıp onu tutarak durdurdu. "Buraya baksana küçük..."

Çocuk başını kaldırıp ona bakmıştı ve Dain de ona bakıyordu... Çocuk koyu tenli ve çatık kaşlıydı... Kocaman ve çirkin burnunun perdelediği siyah gözlerine küskün bir bakış yerleşmişti.

Dain hemen elini geri çekti.

Çocuk kımıldamadı. Küskün bakan gözleri genişledi ve bükülmüş ağzı açıldı.

"Evet, tatlım." Canlı kâbusun sonunda tiz bir kadın sesi

yükseldi. "Bu senin baban, tıpkı söylediğim gibi. Tıpkı siz... Değil mi Lordum? Tıpkı sizin gibi?"

İğrenç bir biçimde tıpkısı. Aralarındaki mesafede hava değil, yirmi beş yıl varmış gibi... Ve yüzünün altında duran o yüz... Bir şeytanın aynasından yansıyordu adeta.

Duyduğu ise şeytanın kendi fahişesinin sesiydi, Dain bunu biliyordu. Charity Graves'in kötü niyetli bakışlarını görmeden önce bile -tıpkı o hainliği gördüğünde olduğu gibi bunu kasıtlı olarak yaptığını biliyordu; bu ucube çocuğu dünyaya getirmek dahil bütün yaptıklarında olduğu gibi.

Gülmek için ağzını açtı, bunu yapmalıydı, çünkü başka yolu yoktu.

Sonra cehennemdeki kâbus adasında yalnız olmadıklarını, halka açık bir sahnede izleyicilerin önünde bu berbat komediyi oynadıklarını hatırladı.

Ve izleyicilerden biri karısıydı.

Bir ömür geçmiş gibi görünmesine rağmen, sadece bir dakikaydı ve Dain, Jessica'nın çocuğu görmesini önlemek için içgüdüsel olarak hareket etmeye başlamıştı. Ama çocuk da şaşkınlığından sıyrıldığı gibi kalabalığın içine fırlamıştı.

Uğursuz annesi, "Dominick!" diye seslendi. "Geri dön, tatlım."

Yaklaşık yirmi adım uzakta duran kadından ona doğru -sonra ötesine, çocuğun gözden kaybolduğu kalabalığa- gözlerini çeviren karısına kaydı hemen Dain'in bakışları.

Dain, Ainswood'un bulunduğu yöne bir bakış fırlatarak Jessica'ya yöneldi.

Her zamanki gibi sarhoş olsa da, Ainswood kadını tanıdı. "Sen misin, Charity, bebeğim?" diyerek seslendi.

Charity araca doğru aceleyle ilerliyordu -Jessica'ya doğru- ama Ainswood çabuk davranarak sürtüğü kolundan yakaladı ve onu sıkıca geriye çekti. "Tanrı aşkına, *o sensin,*" dedi yüksek sesle. "Ben hâlâ akıl hastanesinde tutulduğunu düşünüyordum."

"Bırak beni!" Tiz sesiyle bağırdı. "Hanımefendiye söylemek istediğim bir şey var."

Ama Dain o süre zarfında karısının yanına gitmişti. "İçeri gir," dedi Jessica'ya.

Jessica'nın gözleri fazlasıyla açık, bakışları son derece ciddiydi. Durumun farkına varan birkaç arkadaşının da yardımıyla Ainswood'un aceleyle uzaklaştırmaya çalıştığı Charity'ye baktı.

"Aklı yerinde değil," dedi Dain. "Önemli bir şey değil. İçeri gir canım."

Jessica ellerini kucağında sıkıca kenetleyerek at arabasında sabit bir biçimde oturdu. Araç hareket etmek için sallandığında da öylece kaldı, dudakları gergin bir çizgi gibi birbirine kenetli bir halde... Sonrasında da ne tek bir söz etti ne de soğuk duruşunu değiştirdi.

Yirmi dakika boyunca mermer bir heykelle gittikten sonra, Dain artık dayanamadı. "Özür dilerim," dedi sert bir biçimde. "Biliyorum, insanların içinde seni utandırmayacağıma söz vermiştim. Ama bunu bilerek yapmadım."

"O çocuğu kasıtlı olarak yapmadığını biliyorum," dedi Jessica soğuk bir tavırla. "Bir fahişeyi düzerken erkeklerin pek nadiren aklına gelen bir şeydir bu."

Jessica'nın çocuğun yüzünü görememiş olmasını dilemenin hiçbir anlamı yoktu.

Dain bunu anlayabiliyordu. Jessica'nın meraklı gözle-

rinden hiçbir şey kaçmazdı. Küf ve toz içinde kalmış paha biçilmez bir ikonu anlayabiliyorsa yirmi adım öteden gayri meşru bir çocuğu da kolaylıkla tanıyabilirdi.

Hiç şüphesiz görmüştü. Yalnızca bir fahişenin sözlerine güvenerek hareket etmezdi Jessica. Görmeseydi, Dain'e kendini savunması için bir şans tanırdı. Ve o da Charity'nin suçlamasını inkâr ederdi.

Ama şimdi siyah tenini ve göze çarpan, millerce öteden kolayca tanınan, ucube burnunu inkâr edemezdi. Jessica, annenin de açık tenli, yeşil gözlü ve kumral saçlı olduğunu gördükten sonra inkâr için hiçbir umut yoktu.

"Ve çocuğun senin olmadığını bilmiyormuş gibi yapmanın hiçbir yararı yok," diyerek devam etti Jessica. "Arkadaşın Ainswood biliyordu ve kadını oradan uzaklaştırmak için yeterince hızlı davrandı -ben aptalın tekiymişim de önümdekini göremezmişim gibi. Akıl hastanesi, öyle mi? Bedlam'da hepinizin ait olduğu yer orası. Heyecanlı tavuklar gibi etrafta koşturmalar -ve bu arada çocuk kaçtı. Sen onu yakaladın." Dain'e döndü gözleri öfkeli bir sitemle parlayarak. "Ama gitmesine izin verdin. Nasıl yapabildin Dain? Gözlerime inanamadım. Tanrı aşkına nerede senin aklın?"

Dain öylece ona baktı.

Jessica pencereye döndü. "Şimdi onu kaybettik ve onu tekrar bulmanın ne kadar süreceğini sadece Tanrı biliyor. Bağırabilirdim. Seninle kilise avlusuna gitmeseydim, onu yakalayabilirdim. Ama koşmak bir yana, neredeyse hiç yürüyemiyordum ve seninle herkesin içinde zıtlaşmamam gerektiği için neredeyse hiç sesimi çıkaramadım... Arkadaşlarının önünde 'Peşinden git, budala!' diye bağırmak istedim. Bu kadar hızlıca hareket eden küçük bir

çocuğa daha önce hiç rastlamadım. Bir an oradaydı. Bir sonrakinde ise yok olmuştu."

Dain'in kalbi kaburgalarına merhametsizce çarpan bir yumruk gibiydi.

Bul onu. Yakala onu.

Jessica Dain'in o açgözlü, intikam meraklısı kaltakla yaptığı çirkin şeyin arkasından gitmesini istemişti. İstediği Dain'in ona bakması, ona dokunması ve...

"Hayır!" Kükrercesine reddeden bir sesle kelime Dain'in ağzından havaya karıştı ve beraberinde aklı karardı, şuurunu kaybetti.

Gördüğü o küçük, kara yüz Dain'in bütün arzularını içine almak isteyen kaynar bir duygu kazanına dönüşmüştü. Karısının sözleri çatlaklardan sızan lavları tetiklemişti.

Ama her zaman olduğu gibi Dain kendisini korumak için karanlık duygularını ört bas etmişti.

"Hayır..." Sessizce yineledi; sesi soğuk ve kontrollüydü. "Hiçbir sonucu olmayacak. Öncelikle ona sahip olmaya hakkı yoktu. Charity Graves böyle *sıkıntılardan* nasıl kurtulması gerektiğini pekâlâ biliyordu, bana denk gelmeden önce bunu sayısız defa yapmıştı, sonrasında da sayısız defa, eminim."

Karısı gözlerini dikmiş ona bakıyordu; yüzü solgun ve şaşkın bir halde, tıpkı annesini ona anlatırken baktığı gibi.

"Ama zengin aristokratlar Charity'nin yoluna çok sık düşmez," diyerek bu hikâyeyi anlatmaya devam etti annesini anlatırken gösterdiği aynı donuk merhametsizlik içinde. "Ve hamile kaldığını anladığında çocuğun benim ya da Ainswood'un olduğunu biliyordu. Her iki durumda da yolunacak olgun bir tavuğu olduğunu düşünüyordu. Çocuğun benden olduğu ortaya çıktığında, avukatının

adını öğrenmek için bir dakikasını kaybetmedi. Yılda beş yüzlük nafaka istediğini belirterek anında ona bir yazı gönderdi."

"Beş yüz?" Jessica'nın benzi yerine geldi. "Bir profesyonele mi? Ve senin metresin bile değilken, üstelik arkadaşınla paylaştığın ortak bir fahişeyken..." diyerek ekledi hiddetle. "Ve bilerek bebeği doğuran biri -namusuyla aileye giren bir kadın değil..."

"*Namusuyla?* Jess, bir an olsun, yoksa? Benim onu yoldan çıkardığımı -bir masumu tuzağıma düşürdüğümü- ve onu hamile bıraktığımı mı düşündün?"

Sesi yükselmeye başlamıştı. Yumruğunu sıkarak düz bir ses tonuyla ekledi. "Pekâlâ biliyorsun ki sen hayatıma infilak ederek girene dek namuslu kadınlarla ilgili sorunlardan uzak durmayı başarmıştım."

"Bir masumu yoldan çıkarma zahmetine katlanacağını kesinlikle hiç düşünmedim," dedi genç kadın sert bir biçimde. "Bir fahişenin sırf açgözlülükten bir bebek doğurabileceği hiç aklıma gelmemişti sadece. Şu anda bile bu denli yanlış düşünceli bir kadın olduğuna inanamıyorum. Beş yüz sterlin..." Başını salladı. "Kraliyet Düklerinin bile böyle bir lüks içinde gayri meşru çocuklarına baktıklarından şüpheliyim. Bu denli kızgın olman doğal. Ve seninle çocuğun annesi arasında bu kadar kötü bir ilişki olması da doğal. Seni utandırmak için yola çıktığından kuşkulandım. Eşinle birlikte olduğunu duymuş -ya da görmüş- olabilir, diye düşündüm."

"Bunu bir daha denerse..." dedi Dain gaddarca. "Onu ve çıkardığı o sokak çocuğunu buradan sürdürürüm. Sana yirmi mil yaklaşacak olursa..."

"Dain, kadın ayrı..." dedi Jessica. "Çocuk ayrı. O dünyaya getirilmeyi istemediği kadar ondan annesi olmasını

da istemedi. Bugün yaptığı gibi, annesi son derece düşüncesizce onu kullandı. Hiçbir çocuk bu tür bir olaya maruz bırakılmamalı. Ancak, o kadının kendi duygularından başka herhangi birininkileri düşündüğüne dair fazlasıyla kuşkuluyum. Sözde "tatlım"ından çok daha iyi giyindiğini fark ettim. Pislik başka bir şey... Küçük çocuklar iki buçuk dakikadan fazla bir süre temiz kalamaz... Ama annesi Londralı bir yüksek sosyete üyesi gibi giyinmişken, çocuğun yırtık pırtık giysilerinin hiçbir bahanesi olamaz."

Jessica başını kaldırarak Dain'e baktı. "Ona ne kadar ödüyorsun bu arada?"

"Elli," dedi Dain kısaca. "Onu beslemesi ve giydirmesi için gerekenden çok daha fazlası -ve kendi sırtından kazandıklarının hepsini kendine harcamasına izin vermek için. Ama sanırım yırtık pırtık giysiler tamamen onun oyununun bir parçası: Beni piyesin kötü adamı olarak göstermek. Bu role fazlasıyla alışkınım ve öteki aptalların ne düşündüğü beni zerre kadar ilgilendirmiyor."

"Yılda elli fazla cömertçe. Çocuk kaç yaşında? Altı, yedi?"

"Sekiz, ama hiç..."

"Görünüşünün farkına varması için yeterince büyük," dedi Jessica. "Onu böylesine kılıksızca giydirdiği için annesini mazur göremiyorum. Parası var ve o yaştaki bir çocuğun nasıl hissedeceğini bilmesi gerekir. Eminim, mahçup -Joseph'i kızdırması da bundan. Ama dediğim gibi, annesi çocuğu düşünmüyor ve bana anlattığın her şey sadece onun uygun bir anne olmadığına beni inandırıyor. Dain... O kadına karşı hissettiklerini bir kenara bırakıp çocuğunu düşünmen gerektiğini söylemeliyim. O yasal olarak senin çocuğun. Onu annesinden alabilirsin."

"Hayır." Dain duygularını gizledi, ama başı zonklamaya başlamıştı. Fiziksel acısını ne dondurabiliyor ne de bastırabiliyordu. Bunu neredeyse aklından silemedi. Soğukkanlılıkla düşünse de Jessica'yı memnun edecek davranışına dair Dain'in hiçbir açıklaması yoktu.

Açıklamaya çalışmamalıydı, kendi kendine bunu söyledi. Asla Jessica'nın bunu anlamasını sağlayamazdı. Her şeyden önce, o yüze, şeytanın aynasına baktığında ne hissettiğini kendisinin anlamasını istediğinden daha fazlasını Jessica'nın anlamasını istemiyordu.

"Hayır," diyerek yineledi. "Ve bunun hakkında söylenmeyi kes, Jess. O kahrolası güreş maçına gelmek için ısrar etmeseydin bunların hiçbiri olmayacaktı. Yemin ederim, sensiz bir adım atamıyor gibiyim," Yüzüne usanmış bir yüz ifadesi yerleşti. "İşleri yüzüme gözüme bulaştırmadan olmuyor. Başımın ağrımasına şaşırmamak gerek. Bir şey yoksa başka bir şey var. *Kadınlar.* Her yerde. Eşler, Madonnalar, anneler, fahişeler ve -ve beni ölümüne bezdiriyorsunuz, hepiniz."

Bu süre zarfında Roland Vawtry, Ainswood ve diğerleri Charity Graves'i sakinleştirmiş, kaldığını ileri sürdüğü otele götürüyorlardı.

Charity'nin Devonport'ta bir otelde kalmaması gerekiyordu, çünkü iki gün önce Dain veya oğluyla ilgili tek kelime etmediği Ashburton'da olmalıydı. Bütün yaptığı salınarak yürüyüp onu tanır gibi görünen bir arkadaşıyla Roland ve Ainswood'un hemen yanındaki masaya oturmasıydı. Bir süre sonra arkadaşı gitti... Vawtry'nin arkadaşları da kendi randevuları için ayrıldıktan sonra Vawtry Charity'nin masasına oturarak ona bir büyük bira ısmarla-

dı. Beaumont Vawtry'nin birkaç saatlik eğlence için başka bir yere geçme ihtiyacı olduğunu anladı.

Beaumont pek çok konuda olduğu gibi bu konuda da haklıydı.

Ama yine de Charity Graves'in en çok ihtiyacı olan şeyin öldüresiye dövülmek olduğunu belirtmek için Beaumont şimdi burada olmak zorunda değildi.

Otel, iyi ki, saygın bir yer değildi. Vawtry Charity'nin arkasından ayaklarını yere vurarak odaya giderken kimse şikâyet etmedi. Kapıyı kapar kapamaz omuzlarından tutarak onu sarstı.

"Seni yalancı, sinsi, baş belası küçük fahişe!" diye haykırdı. Sonra onu *öldüreceği* endişesiyle ve bir fahişeyi öldürmekten asılmaya çok ihtiyacı olmadığından emin olarak geri çekildi.

"Ah, benim evet." Charity kahkahayla konuştu. "Beni gördüğüne sevinmedin mi yoksa? Rolly, aşkım..."

"Bana böyle hitap etme –ve ben senin sevgilin değilim, seni aptal karı. Beni öldürteceksin. Dain Ashburton'da seninle olduğumu öğrenirse bunu senin aklına benim koyduğumu düşünecek kesinlikle."

Vawtry kendini bir sandalyeye attı. "Sonra da beni lime lime edecek." Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Öğrenmemesini ümit etmenin hiçbir yararı yok, çünkü söz konusu o olduğunda hiçbir şey yolunda gitmiyor. Yemin ederim, bir lanet olmalı. Yirmi bin pound ellerimin arasından uçup gitti -orada olduğunu bile bilmiyordum- ve şimdi *bu*. Orada -burada- olduğunu da bilmiyordum. Ve çocuk -onun gayri meşru çocuğu. Kim biliyordu onun olduğunu? Ama şimdi herkes biliyor –sayende- *karısı* dâhil- ve Dain beni öldürmezse, o kaltak beni ateşleyecek."

Charity yaklaştı. "*Yirmi bin*, mi dedin, tatlım?" Vawtry'nin kucağına oturarak ona sarıldı ve elini iri göğüslerine dayadı.

"Bırak beni," diyerek homurdandı. "Havamda değilim."

Roland Vawtry'nin havası karalar bağlamış cinstendi.

Gırtlağına kadar borç içindeydi ve kurtuluş yolu yoktu, çünkü Bayan Şanslı'ya bağımlı durumdaydı. Beaumont'ın gayet akıllıca uyararak söylediği gibi kaprisli de bir kadındı. Hayatının üç katı kadar bir sürede harcayabileceğinden daha fazlasına sahip olan bir adama paha biçilmez bir ikon vermişti.

Vawtry, gerçekten çaresizliğin son safhalarında olduğuna inanıyordu. Bir zamanlar sahip olduğu mütevazı sağduyu ve kendine güven, hayattaki başlıca zevki diğerlerini sefil bırakmak olan bir adam tarafından birkaç günde insafsızca mahvedilmişti.

Vawtry içler acısı durumunu değiştiremezdi. Francis Beaumont'u da akıl sağlığını harap eden sinsi bir ajan olarak bilmekten daha öteye gidemezdi.

Aklı zehirlenmiş bir halde Vawtry, Dain'le olan arkadaşlığının sorunlarının kaynağı olduğuna inanıyordu. "*Şeytanla yediği uzun bir kaşığı olmalı*, demişti Beaumont. Roland Vawtry, kaşığının Dain'in zevkleriyle akşam yemeği yemek için çok kısa olduğunu ve kendi durumunun Bertie Trent'inkiyle aynı olduğunu fark etti birden. Şeytanla işbirliği ikisine de zarar vermişti.

Şimdi Vawtry yalnızca zarara uğramakla kalmamış, aynı zamanda -Charity sayesinde- vahşice bir ölümün yakın tehlikesi içine girmişti. Düşünmeye ihtiyacı vardı –ya da daha doğrusu, hayatını sürdürmeye. Ama kucağı etine

dolgun bir fahişe ile doluyken bunların ikisini de layıkıyla yerine getiremeyeceğini biliyordu.

Her şeye rağmen, Vawtry kadına kızgın olsa da onu kendinden uzaklaştırmak istemedi. Rahat göğsü sıcak ve yumuşaktı. Birkaç dakika önce neredeyse kendisini öldürecek olan Vawtry değilmiş gibi, Charity onun saçını okşuyordu. Bir kadının dokunuşu -arsız bir fahişeninki bile- çok rahatlatıcıydı.

Rahatlatan dokunuşun altında Vawtry ona karşı yumuşadı. Her nasılsa, Dain Charity'ye kötü davranmıştı. En azından Charity onunla yüzleşme cesareti göstermişti.

Ayrıca tatlıydı -çok tatlı- ve son derece keyif verici bir yatak arkadaşıydı. Vawtry göğsünü sıkarak onu öptü.

"İşte şimdi ne kadar yaramaz olduğunu görüyorsun," dedi Charity. "Seninle ilgilenmezmişim gibi. Aptal çocuk." Vawtry'nin saçlarını karıştırdı.

"Anlattığın gibi bir şey düşünmeyecek. Tek yapmam gereken Bay Vawtry'nin bana ne kadar ödediğini insanlara söylemek..." Düşündü. "Yirmi sterlin, yoldan çekilmem ve çok değerli arkadaşı Lord Dain'i rahatsız etmemem için. Balayını mahvetmemem gerektiğini bana nasıl söylediğini anlatacağım onlara."

Ne kadar da zekiydi. Vawtry yüzünü Charity'nin iri, güzel göğüslerine gömdü.

"Ama her ne olursa olsun, ben kötü, yalancı bir fahişeyim..." diyerek devam etti. "Ve sen bana kızdın, beni dövdün." Vawtry'yi başının üzerinden öptü. "Söyleyeceklerim bunlar."

"Keşke yirmi sterlinim olsa..." diye mırıldandı Vawtry onun göğsüne yaklaşarak. "Sana verirdim. Yapardım. Ah, Charity. Ne yapmalıyım?"

Doğuştan gelen mesleki bir yeteneği olduğu için

Charity, ona ne yapması gerektiğini gösterdi ve Vawtry, görünürde olanı yanlış anlamaya karşı eğilimli olduğundan, Charity'nin profesyonel yeteneğini onun için duyduğu bir his gibi algıladı. Çok geçmeden Vawtry, bütün dertlerini onunla paylaştı, ardından saatlerce onun kollarında uyurken Charity Graves uyanık kalarak hayallerinin hepsini nasıl gerçeğe dönüştüreceğini planladı.

On Altı

Dain yatak odasına hızlıca girerek kapıyı çarptıktan yarım saat sonra Jessica'nın giyinme odasının kapısında durdu. Jessica'nın saçından tokalarını çıkaran Bridget'e sertçe baktı. "Dışarı çık," dedi sessizce.

Bridget uzaklaştı.

Jessica olduğu yerde, makyaj masasındaki sandalyede kaldı. Hiç kıpırdamadan ellerini kaldırıp tokaları çıkarmaya devam etti. "Bu konu hakkında seninle daha fazla tartışmayacağım," dedi. "Zaman kaybı. Söylediğim tek bir kelimeyi bile dinlemiyorsun."

"Dinleyecek bir şey yok," dedi Dain dişlerini sıkarak. "Bu seni ilgilendirmez."

Sorunu anlaması için Jessica'nın eve dönerken ona anlatmaya çalıştıklarına da böyle yanıt vermişti... Çünkü geçmişinden bir kadınla ilgili küçük bir olay Jessica'nın o ana dek onunla kat ettiği bütün yolu unutturmuştu. Jessica Dain'e ateş ettiğinde bulundukları noktadaydılar yine.

"Beni ilgilendiren *sensin,*" dedi. "Bırak basitçe anlatayım bunu." Oturduğu yerde dönerek Dain'in gözlerinin içine baktı. "Bu pisliği çıkaran sensin. Temizleyecek olan da."

Dain gözlerini kırptı. Sonra dudakları iğrenç bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bunun benim görevim olduğunu söylüyorsun yani. Hatırlatabilir miyim, hanımefendi, siz dahil *hiç kimse* bana ne yapacağımı söyleyemez..."

"O çocuğun başı dertte," dedi Jessica. "Annesi onun iflası olacak. Sana bunu elimden gelen her şekilde anlattım, ama sen dinlemeyi reddediyorsun. Bu konudaki hislerime güvenmeyi reddediyorsun, neredeyse hiç kimsenin yardımını görmeden on çocuğa baktığımı bildiğin halde. Aynı zamanda onların düzinelerce baş belası arkadaşıyla da uğraşmak zorunda kaldım. Anladığım bir şey varsa, Lordum, iyi ya da kötü o senin çocuğun..."

"Senin anlayamadığın benim emir verilecek ve lanet olası görevlerimle ilgili yönlendirilecek küçük bir çocuk olmadığım!"

Jessica nefesini boşa harcıyordu. Aynaya döndü ve son tokasını da çıkardı.

"Bundan bıktım," dedi. "Senin güvensizliğinden bıktım. Yönlendirdiğimi, himayem altına almaya çalıştığımı ve rahatsız edici olduğumu öne süren suçlamalarından bıktım. Akıllı biriymiş gibi görünen, ama tutarsız bir akılsız olan bir adamla uğraşmaktan bıktım. Senin için gösterdiğim her çabanın hakaret görmesinden bıktım."

Fırçasını eline alarak yavaş, sakin hareketlerle saçını taradı. "Vermem gereken hiçbir şeyi istemiyorsun, fiziksel zevk hariç. Onun dışında her şey bir eziyet. Pekâlâ öyleyse... Sana eziyet etmeyi bırakacağım. O gülünç şey konusunda başka hiçbir şey söylemeyeceğim... Mantıklı bir yetişkin anlaşması."

Dain kısa, sert bir kahkaha attı. "Kesinlikle hayır. Onun yerine buz gibi sessizlik olacak. Ya da sitem dolu sessizlik.

Ya da küskünlük. Kısacası Athcourt'a on mil kala bana gösterdiğin aynı hoş tavır."

"Tatsızlık çıkardıysam özür dilerim," dedi Jessica sakince. "Bir daha bunu tekrarlamayacağım."

Dain yaklaşarak makyaj masasına sağ koluyla dayandı. "Bana bak," dedi. "Bunun ne anlama gelmesi gerektiğini bana söyle."

Jessica başını kaldırarak Dain'in yüzündeki katı ifadeye baktı. Gözlerinin derinliklerinde duyguları kabarmıştı, Jessica'nın kalbinde de onun için hissettiği bir ağrı vardı, şimdiye kadar hiç olmadığı kadar fazla. Dain onun sevgisini istiyordu. Jessica vermişti onu. Bugün dile getirdi, açıkça ve Dain ona inandı. Jessica da Dain'in gözlerinde bunu görmüştü. Dain sevgiye kapılarını açmış -bu sevgiyle ne yapması gerektiğinden emin olmadığı ve muhtemelen aylarca, belki de yıllarca olamayacağı halde- onu geri çevirmek istememişti.

Ta ki Charity Graves cadalozluğunu gösterene dek.

Bundan sonra birisi ya da bir şey Dain'i harekete geçirdiğinde Jessica tüm gayretlerinin sadece yüzüne fırlatılıp atıldığını görmek için daha fazla haftayı Dain'le uğraşarak geçirmeyecekti. Dain geçmişin yamulmuş gözlükleriyle şu ana -özellikle de ona- bakmaktan vazgeçmek zorunda kalacaktı. Karısının kim olduğunu öğrenmesi ve şiddetli bir küçümsemeyle baktığı *kadınlarla* değil *o kadınla* baş etmesi gerekecekti. Bu çetin yol boyunca bunu öğrenmek zorunda olacaktı, çünkü Jessica'nın şu anda enerjisini harcaması gereken daha acil bir sorunu vardı.

Dain yetişkin bir adamdı, görünüşe göre kendi kendine bakabilen ve muhtemelen sorunları mantıklı bir biçimde çözebilen... Nihayetinde.

Ancak oğlunun durumu çok daha tehlikeliydi, çünkü

küçük çocuklar tamamen başkalarının merhametine tabiydi. Birisi Dominick için harekete geçmeliydi. O birisinin Jessica olması gerektiği de fazlasıyla açıktı. Her zamanki gibi.

"Sen kazandın demek," dedi Jessica. "Bundan sonra senin istediğin gibi olacak, Lordum. Körü körüne itaat istiyorsun. İstediğini alacaksın."

Dain Jessica'ya başka bir alaycı kahkaha ile baktı. "Bunu gördüğümde inanacağım," dedi. Sonra da yavaşça odadan çıktı.

Dain'in buna inanması bir hafta sürdü, her gün her gece onu duymuş, görmüş olsa da. Ne kadar aptalca olursa olsun, karısı söylediği her şeyi onayladı. Dain onu ne kadar kışkırtsa da Jessica hiçbir konuda tartışmadı. Dain ne denli rahatsız edici olursa olsun Jessica kusursuz biçimde uyumluydu.

Dain'in biraz olsun batıl inaçları olsaydı, başka bir kadının ruhunun Jessica'nın güzel bedenine girdiğine inanabilirdi.

Bu uyumlu, körü körüne itaatkâr yabancıyla geçen bir hafta onu son derece huzursuz etti. İki hafta sonra ise perişan bir haldeydi.

Ama yakınabileceği hiçbir şey yoktu. Gururunun yakınmasına izin vereceği hiçbir şey.

Jessica anlaşmazlıktan ya da tatsızlıktan hiçbir zaman bu kadar uzak durmamıştı. Böyle yaparak kendisine ölesiye huzursuzluk verdiğini söyleyemedi Dain.

En başından o zamana dek arzulu ve şehvetli davranmışken yatakta artık soğuk ve tepkisiz olduğunu söyleyemedi.

Dışarıdaki herhangi yüz kişi onun melekten farksız ol-

duğuna inanırken Dain Jessica'nın sert olduğundan yakınamadı.

Sadece kendisi -ve Jessica- biliyordu cezalandırıldığını ve bunun nedenini.

Charity Graves ile yaptığı sırf o iğrenç şeyden ötürü.

Dain'in dıştan göründüğü kadar içinin de berbat olması, ahlaksız canavar babasından ve huysuz fahişe annesinden miras olarak alacağı bir parça iyi bir şeyin olmaması Jessica için önemli değildi. Kulaklarından kurtçuklar çıkan iki başlı bir şey de olsa Jessica için bunun bir önemi olmazdı -Dain'e göre, şu anda olduğundan daha iğrenç de yapmazdı bu onu. Yeşil balçıkla kaplı halde göbeğinin üzerinde sürünebilirdi. Jessica için hiçbiri önemli değildi: Onu Dain yapmıştı, bu yüzden onunla ilgilenmeliydi.

Jessica erkek kardeşinin durumunu aynı şekilde değerlendirmişti. Bertie'nin tam bir kuş beyinli olması bir şeyi değiştirmezdi. Dain kendi aklıyla o aptalı oltasına düşürmüştü, bu yüzden onu oltadan çıkarmalıydı.

Jessica kendi durumunu da aynı şekilde değerlendirmişti. Dain ona zarar vermişti ve zararı onarmalıydı.

Ve bir kez daha, Paris'te olduğu gibi, Jessica acımasızca bir dikkatle onun cezasını bulmuştu. Bu kez Dain'in ısrarla istemediği hiçbir şeyi Jessica yapmadı. Hiç huzursuzluk çıkarma, başının etini yeme ya da itaatsizlik yoktu. Rahatsız edici hiçbir duygu yoktu, hiçbir acıma... Devonport'taki mezarlıkta Dain'in beynine ve kalbine o kelimeleri çekiçle işledikten sonra Jessica bir daha "Seni seviyorum" dememişti.

Dain hiç utanç duymadan ona bunu söyletmeye çalıştı. Sevişirken o kelimeleri duymak için aklına gelen her şeyi denedi. Ama ne kadar müşfik, ya da tutkulu bir biçimde

yaratıcı olsa da, ne kadar etkileyici bir İtalyan lirizmi kulaklarına fısıldasa da Jessica o kelimeleri söylemedi. İç çekti, sızlandı, inledi. Kocasının adını bağırarak söyledi ama Dain'in duymayı sabırsızlıkla beklediği o iki tatlı kelimeyi asla...

Üç hafta sonra Dain perişan olmuştu. Duyguya benzeyen belli belirsiz herhangi bir şeye razı olabilirdi: Kafasına fırlatılan paha biçilmez bir vazo... Lime lime edilen gömlekleri... Bir tartışma, lütfen Tanrım, yalnızca bir tane.

Sorun Dain'in onu fazlasıyla kışkırtmaya cesaret edememesiydi. Elinden geldiğince iğrençleşirse delice istediği tartışmayı ateşleyebilirdi, ancak bu aynı zamanda Jessica'yı uzaklaştırabilirdi de. Hiç dönmemek üzere. Dain bu riski göze alamıyordu.

Aslında Dain Jessica'nın sabrının tükeneceğini biliyordu. Dünyanın en anlaşılmaz kocası için dünyanın en kusursuz karısı olmak Herkül'ün yapabileceği bir işti. Jessica bile sonsuza kadar dayanamazdı. Ve sabrı taştığında, gidecekti. Hiç dönmemek üzere.

Bir ay sonra Jessica'nın kusursuz, melek gibi sabırlı ve uysal yüzünde Dain gerginliğin ilk belirtilerini gördüğünde korku başladı. Dain, kendi yüzü de durgun bir halde, haziran ortasındaki bir pazar sabahı kahvaltı masasına oturdu. Jessica'nın alnında ve gözlerinin kenarlarında oluşan ince gergin çizgileri açıkça fark etmişti. Duruşunda da gerginlik vardı; özel bir şeyle ilgili olmayan ve büyük olasılıkla, ikisini de ilgilendiren hiçbir şeyin geçmediği o berbat neşeli konuşma sırasında Jessica'nın usulen gösterdiği gülümseme kadar gergindi.

Onu kaybediyorum, diye düşündü Dain, eli gayri ihtiyari olarak karısına dokunmak ve onu geri çekmek için uzandı. Ama onun yerine kahveye gitti. Fincanını doldurarak koyu

renkli sıvıya çaresizce baktı ve karanlık geleceğini gördü orada, çünkü Jessica'nın istediğini ona verecek biri değildi.

Oğlunu anlatırken Jessica'nın onu canavarca adlandırmasını kabullenemedi.

Dain, Jessica'nın gözünde davranışlarının mantıksız olduğunu biliyordu. Kahrolası son bir haftadır denese de kendi kendine bile bunu açıklayamadı. Ama bu kuvvetli tepkiye akıl sır erdiremedi. Şu anda bile endişeli ve yüreği yanık bir halde, bir anda akıl gözündeki görüntüde büyüyen kinin nedenini anlayamadı: Çirkin burunlu, koyu renkli, o asık suratlı yüz... Biçimsiz, hilkat garibesi küçük çocuk. İçindeki canavar öfkeyle uluyarak yakıp yıkmak için can atarken Dain medeni bir yetişkin gibi görünmeye çalışıyordu... Sandalyesinde otururken sessizliğini korumak için tek yapabildiği buydu.

"Acele etsem iyi olur," dedi Jessica ayağa kalkarak. "Yoksa kiliseye geç kalacağım."

Dain de nazik bir koca olarak ayağa kalktı, merdivenlerden inerken ona eşlik etti ve Bridget leydisinin eşarbını ve şapkasını takmasına yardım ederken onları seyretti.

Dain, Athton'un yüce ruhu üzerine kilise tavanının çökmemesi için, her pazar olduğu gibi, topluma iyi bir örnek olan Leydi Dain ve uzaktan bakma nezaketini gösteren Lord Dain'le ilgili şakayı tekrarlamıştı.

Hanımefendinin at arabası hareket ettiğinde, önceki dört pazar olduğu gibi, onlar gözden kaybolana dek Dain yolun başında bekledi.

Ama bu Sebt günü her zamanki gibi eve döndükten sonra çalışma odasına gitmek yerine Athcourt'un küçük şapeline girerek banka oturdu. Çocukluğunda açlıktan karnının guruldamalarını bir kenara bırakıp perişan bir halde

kutsal şeylere odaklanmaya çalıştığı sayısız pazar günleri üzerinde titrediği banktı o.

Bu defa o küçük çocuk kadar yitik ve çaresiz hissetti kendini. Yüce Tanrısının onu neden baştan aşağı günaha sürüklediğini anlamaya çalışıyor ve kendini aklamak için hangi duaları okuması, hangi cezaları çekmesi gerektiğini bilmek istiyordu.

Bu defa on yıllar önce küçük bir çocuğun taşıdığı aynı umutsuzlukla sorduğu gibi sordu: *Niçin bana yardım etmiyorsun?*

Lord Dain içindeki şeytanlarla mücadele ederken karısı onun kendi canından kanından biri için didinip duruyordu. Ve Jessica Tanrı'nın takdirine yeterince inanç sahibiyken daha kolay bulunabilir kaynaklardan destek sağlamayı seçmişti. Yardımcısı sürücü Phelps'di.

Önceki Marki'nin zamanından beri Athcourt'ta olan çok az sayıdaki hizmetliden biriydi o. Phelps şimdiye dek mütevazı bir uşak olmuştu. Orada kalıp yükseltilmesi, yetenekleri karşısında Dain'in ona verdiği önemin bir kanıtıydı. Standarta uygun olarak kendisine "Sürücü John" yerine "Phelps" denmesi, onun kişiliğine duyulan büyük itibarın da göstergesiydi.

Ancak tüm bunlar Phelps'in Lordunu kusursuz gördüğü anlamına gelmiyordu. Bunun asıl anlamı, Devonport'taki talihsizliklerden çok kısa bir süre sonra, efendisinin yapmasını istedikleri ile onun için neyin iyi olduğu arasındaki farkı Phelps'in görebilmesiydi... Ve Jessica bunu öğrenmişti.

Jessica ile sürücü arasındaki işbirliği Athton'da kiliseye gittikleri ilk pazar başlamıştı. Jessica arabadan indikten

sonra Phelps, Whistling Ghost birahanesinde, onun deyişiyle, kendine özgü "ibadet"i uygulamak için izin istedi.

"Elbette," dedi Jessica kederli bir gülümsemeyle. "Keşke ben de seninle gelebilsem."

"Şey, sanırım..." dedi yayvan Devon şivesiyle. "O aptal kadınla olan dünkü karışıklık şimdi bütün Dartymoor'a yayılmıştır. Ama Hanımefendimiz biraz ahmakça bakmama ve dil titremesine aldırış etmez değil mi? Ona ateş ettiniz, siz yaptınız." Sert, kalın derili yüzü gülümsemeyle katlandı. "Pekâlâ, öyleyse, kim olduğunuzu siz de onların geri kalanına öğretirsiniz..."

Phelps birkaç gün sonra onu papazın evine çaya götürürken, Charity Graves ve çocuğu Dominick hakkında kendi bildikleriyle birlikte Whistling Ghost'ta duyduklarını da Jessica ile paylaşarak konumunu daha belirgin bir duruma getirdi.

Böylelikle, beşinci pazar geldiğinde Jessica, Dominick'in kurtarılması gerektiğini yeterince doğrulamanın ötesinde, Charity Graves'in nasıl bir kadın olduğunu da iyice anladı.

Phelps'in anlattığına göre, Charity Dartmoor'da bir çingene gibi dolaşırken çocuğa bir ebe olan yaşlı Annie Geach bakmıştı. Dain İngiltere'ye dönmeden bir ay önce ise Annie ölmüştü. O zamandan beri de Charity Athton civarında dolaşıp duruyordu. Köyün içinde kendisi nadiren görülmesine rağmen, neredeyse bir başına bırakılmış çocuğa fazlasıyla sık ve çoğunlukla ortalığı karıştırırken rastlanıyordu.

Yaklaşık bir buçuk ay önce halktan birkaç iyi niyetli kişi onu okula göndermeyi denemişti. Dominick ise gitmek istememiş ve okulda olduğu üç seferde de ortalığı savaş alanına çevirmişti. Öteki çocuklarla kavga etmiş, öğretmene ve

öğrencilere hainçe oyunlar düzenlemişti. Davranışlarının iyileştirilmesi konusunda yola getirilememiş çünkü kahkahayla, alay ve küfürlerle yanıt vermişti. İtaat etmesi için onu dövmek de imkânsızdı çünkü şeytani hızına yetişerek onu yakalamak pek mümkün olmuyordu.

Son birkaç haftadır davranışları daha da kötüleşmiş, çıkardığı olayların sayısı artmıştı. Bir hafta içinde, Dominick, pazartesi günü Bayan Knapp'ın çamaşırlarını ipten koparıp çamurda çiğnemişti; çarşamba günü Bayan Lobb'un alışveriş sepetine ölü bir fare koymuştu; cuma günü ise Bay Pomeroy'un ahırının yeni boyanmış kapısına at pisliği bulaştırmıştı.

Daha yakınlarda iki çocuğun gözlerini morartmış, burunlarını kanatmış, bir ekmekçinin önünde işemiş ve papazın hizmetçisine poposunu açıp göstermişti.

O zamana kadar köylülerin yakınmaları kendi aralarında kalmıştı. Dominick'i yakalasalar bile babasıyla nasıl başa çıkacaklarını bilemiyorlardı. Henüz hiç kimse oğlunun suçları için Dain'le yüzleşme cesaretini göstermemişti. Üstelik hiç kimse Charity Graves'i bularak ona ait olan Şeytanın Tohumu için bir şey yaptıramamıştı.

Jessica'yı en çok üzen bu sonuncusuydu. Charity'nin ortadan kaybolduğu son on beş gün içinde Dominick ilgi görmek için -annesinin onun canavarlıkları olarak gördüğü- yaptıklarıyla son derece tehlikeli bir hal almaya başlamıştı.

Onun asıl aradığının babasının ilgisi olduğundan emindi Jessica. Dain'e ulaşmanın yolu olmadığı için, bunu başarmanın tek çaresi köyü kargaşaya sürüklemekti. Jessica, annenin de bu karışıklıkları başlatmış ya da kışkırtmış olabileceğinden kuşkulanıyordu. Ancak kullandığı yöntem aptalca görünüyordu. Charity'nin istediği para koparmak

ise Dain'in ona uzak durması için para vermesi yerine, onu sürgüne gönderme tehdidini uygulamaya koyması çok daha muhtemeldi.

Bir başka açıklama ise, üstelik daha rahatsız edici olan, daha az anlamlıydı. Charity sadece çocuğu terk etmiş olabilirdi ve her şeye rağmen ortada olan onun ahırlarda ya da bataklıklarda, kayalıkların arasında yatıp kalktığıydı. Yine de Jessica hiçbir şey elde etmeden bu kadının onu sadece terk ettiğine inanamıyordu. Zengin bir sevgiliyi tuzağına düşürmüş olamazdı, yoksa bütün Dartmoor bunu biliyor olurdu. Phelps'e göre Charity'nin karakterinde sağduyu yoktu.

Her iki durumda da Jessica dün gece karar vermişti; bu çocuğun artık sağa sola saldırmasına izin verilemezdi. Athton halkının sabrı tükenmek üzereydi. Çok yakın bir zaman sonra, günün birinde öfkeden kuduran bir köylü çetesi Athcourt'un kapılarını yumruklayacaktı. Jessica, muhtemelen terk edilmiş bir çocuğun bakımsızlıktan ya da açlıktan ölmesini veya Dartmour'un tehlikeli bataklıklarında yutulmasını beklemeyeceği kadar böyle bir olayın gerçekleşmesi için de daha fazla beklemek niyetinde değildi.

Dolayısıyla, Claire Hala'nın korkunç baş ağrılarından birine yakalandığında büründüğü o bezgin ifadeyle kahvaltıya inmişti Jessica. Tüm hizmetliler bunun farkına varmış ve Bridget da kiliseye giderken Hanımefendinin kendini kötü hissedip hissetmediğini sormuştu. "Bir baş ağrısı, o kadar..." demişti Jessica. "Eminim, uzun sürmez."

İndikten sonra, Joseph, her zaman yaptığı gibi, küçük erkek kardeşinin çalıştığı fırına gidene kadar Jessica oyalandı. Öteki hizmetçiler de ya kilisede ya da kendilerine

özgü pazar sabahı faaliyetlerine gitmek üzere yoldaydı. Geriye istenmeyen sadece bir muhafız kalmıştı, Bridget.

"Sanırım dini törenden kendimi muaf tutsam iyi olacak," dedi Jessica sağ şakağını ovarak. "Egzersizin her zaman baş ağrısını aldığını bilirim. İyi, uzun bir yürüyüşe ihtiyacım var. Yaklaşık bir saat iyi olur."

Bridget Londra'da eğitilmiş bir hizmetçiydi. Onun yürüyüş anlayışı ön kapıdan at arabasına kadardı. Bu *yaklaşık bir saatin*, hanımefendinin normal hızında, üç veya beş *mil* olduğunu hesaplamak onun için yeterince kolaydı. Bu yüzden Phelps Bridget'ın yerine kendisine eşlik etmeye "gönüllü olduğunda", hizmetçi göstermelik bir karşı çıkmanın ötesine geçmeden bu teklifi kabul etti ve Phelps kararını değiştirmeden aceleyle kiliseye gitti.

Bridget gözden kaybolduğunda, Jessica Phelps'e sordu. "Dün gece neler duydun?"

"Cuma öğleden sonra Tom Hamby'nin tavşanlarını serbest bırakmış. Tom onları Lordun parkının güney duvarına kadar kovalamış. Dün öğleden sonra ise velet Jem Furse'ün paçavra kutularına saldırmış, Jem akşama kadar aynı yerde onu kovalamış." Phelps kuzeye, parkın olduğu yöne baktı. "Çocuk onların kovalamaya cesaret edemeyecekleri yere, doğruca Sayın Lordun özel mülküne gidiyor."

Başka bir ifadeyle, çocuğun babasının himayesini aradığını düşündü Jessica.

"Onu kaybettikleri yere çok uzak olmayan o alandaki küçük yazlık gibi şeylerden birinde," diyerek devam etti sürücü. "Sayın Lord'un büyükbabası kadınlar için yapmış orayı. Bir çocuk kafasına koyarsa yeterince kolay içeri girebilir."

"Yazlık onun barınağıysa, acele etsek iyi olur," dedi Jessica. "Buradan neredeyse iki mil uzakta."

"Ana yol ve arazi yolundan gidersek evet," dedi. "Ama ben daha kısa bir yol biliyorum, biraz dik bir yokuşa aldırış etmezseniz."

On beş dakika sonra Jessica bir meydanın kenarında durmuş İkinci Marki'nin karısı için yaptırdığı o rüya gibi yazlığa hayranlıkla bakıyordu. Beyaza boyalı, neredeyse evin yüksekliğinde huni biçiminde kırmızı, dik bir çatısı bulunan, sekiz köşeli taş bir yapıydı. Özenle yontulmuş çerçeveleriyle pencereler her bir köşeyi süslüyordu. Penceresiz bölümlerde ise ortaçağ silahşörleri ve hanımefendilerine benzeyen figürlerle süslenmiş, benzer büyüklük ve biçimlerde kabartmalar vardı. Binanın birbirini takip eden köşelerine dikilen güller pencereleri ve kabartmaları ustalıklı bir sanatla çerçeveliyordu. Porsuk ağacının oluşturduğu yüksek çit ise kapıya giden dönemeçli çakıl yola sınır çiziyordu.

Estetik açıdan oldukça karmaşık görünse de belirgin bir büyüsü vardı. Jessica bu rüya gibi yerin bir çocuğun ne kadar ilgisini çekebileceğini anlayabiliyordu kesinlikle.

Phelps pencerelerden dikkatlice bakarak binada attığı yavaş turunu tamamlarken Jessica bekledi. İşi bittiğinde, Phelps olumsuz bir ifadeyle başını salladı.

Jessica yutkundu. Pazar sabahı olmasına rağmen çocuğun gerçekten burada olacağını ümit etmek boşunaydı -genellikle köye yönelik saldırılarını hafta içindeki öğleden sonralarına saklıyordu. Jessica Phelps'in yanına dönmek için saklandığı yerden çıkmak üzereyken bir dal hışırtısı ve aceleci adımların çıkardığı hafif gümlemeyi duydu.

Phelps'e elini sallayarak karşılık verdi ve o da hemen çalıların arasında yere yattı.

Bir sonraki an çocuk meydana fırladı. Bir kez bile durmadan ya da çevresine bakmadan kapıya doğru giden patikada hızla ilerledi. Oraya varmadan, Phelps saklandığı yerden sıçrayıp onu kolundan yakaladı.

Çocuk dirseğiyle Phelps'in erkekliğine vurdu. İki büklüm olan Phelps boğuk bir küfürle çocuğu saldı.

Dominick hızla patikadan aşağıya koştu ve meydanın ortasından yazlığın arkasında kalan ağaçlık alana doğru kaçtı. Ama Jessica onun nereye gideceğini anında görmüş ve çoktan o yönde koşmaya başlamıştı bile. Onu bir köprünün üzerinde atlılara ayrılan yolun aşağısından akıntının yanından kıvrılan dar patikaya doğru kovaladı.

Çocuk bütün dik yokuş boyunca yazlığa doğru koşmasaydı Jessica'nın onu yakalamak için hiçbir duası olmazdı, ama çocuğun nefesi kesilmiş ve her zamanki şeytani hızını hafif biçimde bir insan hızına düşürmüştü. Patikadaki yol ayrımında çatalda bir an tereddüt etti -bilmediği bir yer olduğu açıktı- durduğu birkaç saniye içinde Jessica kendini bir derece daha hızlandırdı. Sonra sıçrayarak onu sıkıca yakaladı.

Çocuk düştü –neyse ki çimenlerin üzerine- Jessica da onun üzerine. Kaçmayı denemesine fırsat bırakmadan, Jessica saçından tutarak onu şiddetli bir şekilde çekti. Çocuk bir kızgınlık feryadı kopardı.

"Kızlar adilce dövüşmez," dedi Jessica soluk soluğa kalmış bir halde. "Yerinde dur ya da seni yakaladığımda hiç saçın kalmayacak."

Çocuk Jessica'ya ardı ardına küfürler savurdu.

"Bütün bunları önceden duydum," dedi Jessica yutkunmaları arasında. "Daha berbatlarını da biliyorum."

Çocuk bu beklenmedik tepkiye alışmaya çalışırken kısa bir sessizlik oldu. Sonra, "Benden uzak dur," diyerek patladı. "Benden *uzak* dur, seni sürtük!"

"Bunu söyleme biçimin yanlış," dedi Jessica. "Kibarcası... *Lütfen benden uzak durunuz, Leydim.*"

"Seni kahrolası!" dedi çocuk.

"Ah canım," dedi Jessica. "Üzülerek ciddi önlemler almak zorunda kalacağım."

Jessica çocuğun saçını bırakarak başının arkasına yüksek sesli, şapırtılı bir öpücük kondurdu.

Çocuğun şaşkınlıktan soluğu kesildi.

Pis ensesinin arkasına başka bir gürültülü öpücük daha kondurdu. Çocuk gerildi. Jessica onun kirli yanağını öptü.

Çocuk ettiği küfürlerle tuttuğu nefesi bıraktı ve kızgınlıkla Jessica'nın altından çıkmaya çalıştı. Ama kaçamadan, Jessica onu eski püskü ceketinin omzundan yakaladı ve kendisiyle birlikte onu da yukarıya çekerek çabucak ayağa kalktı.

Yırtık pırtık botları Jessica'nın diz kapaklarına çarptı, ama Jessica onu sıkıca tutmaya devam ederek geri çekildi.

"Sessiz ol," dedi en iyi *İtaat et ya da Öl* sesiyle ve fazladan bir silkelemeyle. "Beni tekrar tekmelemeyi denersen karşılık vereceğim."

"Senden iğreniyorum!" diye bağırdı çocuk. Kaçmak için şiddetli bir gayret gösterse de Jessica kıvranan çocuklarla fazlasıyla uğraştığından onu sıkıca tuttu.

"Bırak gideyim, seni aptal domuz!" diyerek bağırdı. "Bırak gideyim! Bırak *gideyim*!" Çılgınca cebelleşiyordu. Ama Jessica cılız bir kolu sıkıca tutarak kendisine doğru sıkıca çekip onu kolları arasına almayı başardı.

Kıvranması dursa da öfkeli inlemeleri dinmedi. Jessica

onun gerçekten paniğe kapıldığını anladı, ama kendisinden korktuğuna inanamıyordu.

Yanıt ortaya çıktığında çığlıkları daha da perişan bir biçimde yükseliyordu. Phelps bir kadınla birlikte atlı yolunda dönerek yön değiştirdi. Çocuk çığlığının ortasında birdendire durarak kaskatı kesildi.

Phelps'in yanındaki kadın Charity Graves'di.

Bu defa onu kovalayan çocuğun annesiydi ve talihsiz Athcourt köylülerinin aksine, çocukla nasıl başa çıkması gerektiğini çok iyi biliyordu. Başlangıç olarak onu öldüresiye dövmek istediğini söyledi.

On beş gün önce kaçmıştı ve Charity her yerde onu aradığını ileri sürdü. Sonunda, Lordunun yakınlarında on mil içinde bulunmanın hayatına mal olacağını bilse de Athton'a gelmeyi göze aldığını belirtti. Tom Hamby ve Jem Furse'ün öncülüğünde koşarak çevresini hemen saran bir düzine daha öfkeli adamı gördüğünde Whistling Ghost'a kadar gelmişti.

Oğluna tehditkâr bir bakış fırlatarak, "Ve beni azarladılar," dedi Charity.

Jessica çocuğu bırakmış, çocuk annesini gördüğünde Jessica'nın elini tutmuştu. Şimdi de sıkıca tutuyordu. O küçük elin şiddetli baskısı dışında, çocuk gergin bedeni, annesine çevrilen siyah gözleriyle öylece kalakalmıştı.

"Dartmoor'daki herkes onun neler yaptığını biliyor," dedi Jessica. "Hiçbir şey duymadığına inanmamı bekleyemezsin. Nerelerdeydin? Konstantinya'da mı?"

"Ben çalışan bir kadınım," dedi başını sallayarak. "Her saniye onu takip edemem. Bunu benim yerime yapacak bir dadı da yok. Onu okula göndermedim mi? Ama okul müdürü ona aldırış bile etmedi, öyle değil mi? Öyleyse so-

rarım size, çocuk benden kaçmaya çalışırken ve onun nerede saklandığını bilemezken bunu nasıl yapabilirdim?"

Sığınağının Athcourt'un parkı olduğunu öğrenene dek çocuğun nerede saklandığını Charity'nin önemsediğinden Jessica şüpheliydi. Sayın Lord bu sokak çocuğunun İkinci Marki'nin gösterişli, kusursuz biçimde korunan yazlığında saklandığını öğrenirse bunun bedelinin cehennem olacağını Charity biliyordu.

Şu anda bile göründüğü kadar gözüpek bir küstah değildi. Dain'in her an ağaçların arasından çıkıp geleceğini bekler gibi görünerek yeşil gözleriyle arada etrafa bakıyordu.

Tedirgin olmasına rağmen, gözden kaybolmak için acele eder gibi de görünmüyordu. Jessica kadının aklından tam olarak neler geçtiğini tahmin edememesine rağmen Dain Markisi'ni değerlendirdiği ve davranışlarını ona göre ayarladığı yeteri kadar açıktı. Dominick'e şiddetli ceza uygulamaya yönelik tehditlerin kabul görmediğini hemen anlayarak, bundan dolayı suçu zor koşullarına kaydırdı birdenbire.

Jesssica bunlara dikkat ederken bile Charity düzeltmelere devam ediyordu.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi kadın ses tonunu yumuşatarak. "Onunla doğru düzgün ilgilenmediğimi ve perişan olmadıkça bir çocuğun kaçma girişiminde bulunamayacağını düşünüyorsun. Ama onu bu hale getiren ben değilim... Okuldaki kendini beğenmiş çocuklar. Babaları, anneleri ya da kardeşleri kapımı çalmıyormuş gibi tüm o çocuklar annesinin mesleğini ona söylediler. Hem de neden? *Hatalarını* düzeltmesi için. Ve o değerli küçük ukalalar benim pislikten başka bir şey olmadığımı düşündüler.

Ona lakablar taktılar. Değil mi tatlım?" dedi Dominick'e merhametli bir şekilde bakarak.

"Şimdi onun neden bu kadar öfkeli olduğunu ve belaya yol açtığını anlıyor musun?" diyerek devam etti, çocuk yanıt vermediğinde. "Aslında başlarına gelenleri hak ediyorlar... Zavallı bir çocukla uğraşarak ona kâbus dolu günler yaşattıkları için. Ama şimdi artık kendi annesini de sevmiyor ve yanında durmuyor. Ve çocuğun geldiği yere bakın Leydim. Babası bu yüzden kafamı uçurmaz mı? Sanki tüm bunlara bilerek sebep olmuşum gibi. Beni sürdürecek, yapacak evet, ıslahevine göndertecek. Çocuğun nafakasını kesecek, sonra bizden ne hayır gelir sorarım size?"

Phelps'in tiksinti dolu bir ifadeyle Charity'ye baktığı açıktı. Bir şey söylemek için ağzını açtı, ama Jessica'nın uyaran bakışlarını yakaladı. Gözlerini gökyüzüne çevirerek hislerini yatıştırdı.

"Kendi kendime çözemediğim hiçbir şey anlatmadan epey nefes tükettin," dedi Jessica sert bir ifadeyle. "Bana söylemediğin şey öncelikle, Sayın Lordun düşüncelerini öğrendikten sonra Athton'a gelerek ne elde etmek istediğin ya da ikinci olarak, Dominick'in üzüntüsünün ve bunu ifade etme biçiminin farkında olduğun halde niçin buralarda oyalandığın? Böyle riskler alacak kadar çok istediğin bir şey olmalı."

Charity'nin şaşkın ve ürkek görünüşü kayboldu. Yüzündeki ifadeyi sertleştirerek Jessica'yı baştan aşağı küstahça süzdü.

"Pekâlâ... Dain'in hafif akıllının biriyle evlenmediği belli oluyor," dedi Charity gülümseyerek. "Belki planlarım vardı Leydim, belki de çocuk tüm planlarımı alt üst etti, ama belki de hiçbir zararı olmamıştır ve biz bunu halledebiliriz, siz ve ben."

Birkaç dakika sonra Dominick Jessica'nın sıkıca tuttuğu elini bırakması için ikna olduğunda hep birlikte yavaş yavaş ana yola yürüdüler. Phelps, iki kadın özel olarak konuşsun diye çocuğu onların önünde dikkat ederek belirlediği bir mesafeye çekti.

"Ben de hafif akıllı biri değilim," dedi Charity sinsi bir bakışla Jessica'ya yönelerek. "Bu küçük şeytanı anlayabiliyorum. Ama Dain onu istemiyor. Öyle olsaydı şimdiye kadar gelip onu alırdı, alırdı öyle değil mi? Ve biliyorsunuz siz de kalkıp çocuğumu benden çalamazsınız, sorun çıkarırım -ve emin olun bu Dain'in kulağına gider. Ayrıca Dominick'i saklayıp sizin için onunla ilgilecek hiç kimse yok. Bunu da düşünüyorsunuz... Biliyorum. Bunu denedim. Kimse onu almaz çünkü korkuyorlar. Dain'den korkuyorlar, çocuktan korkuyorlar çünkü küçük bir cine benziyor ve öyle davranıyor."

"Sorunu olan bir tek ben değilim," dedi Jessica soğuk bir biçimde. "Dain o çocuğun Athton'da azmasına izin verdiğini öğrendiğinde ıslahevinin bir sonraki evin olmasını *dileyeceksin*. Onun aklından geçen Yeni Güney Galler'e tek yönlü bir yolculuk."

Charity güldü. "Ah, onun aklında neler olduğunu öğrenmek için kalmayacağım. Tom ve Jem'i biraz önce -ve diğerlerini de- duymalıydın. Sayın Lordun dileklerini beklemeyecekler. Benim yok olmamı istiyorlar ve dediklerine göre köpekleriyle Dartmoor'un her yerinde benim izimi sürecekler. Ve beni bir bataklığa doğru kovalamazlarsa, bir at arabasına bağlayarak buradan Exeter kadar sürekleyeceklerine dair yemin ettiler. O yüzden yarınki ilk Londra otobüsünde olmaya karar verdim."

"Akıllıca bir karar," dedi Jessica. Londra'nın hırsızlara ait mutfaklarında küçük Dominick'in dolaştığını düşü-

nürken tüyleri ürperdi. "Ancak benimle karşılaştığına göre boş elle dönmemen gerektiğini tahmin etmişsindir."

Jessica'ya son derece cana yakın bir gülümsemeyle baktı. Charity, açıkça, bir iş kadınıydı ve zor müşterileri seviyordu. "Bu kadar zeki olduğunuza göre, küçük tatlımı nasıl idare edeceğinizi öğreneceksiniz, ben sorun çıkarmadan kolayca onu bırakırsam tabi... Zahmetinize değmeyeceğine karar verirseniz Londra'da onu nasıl idare edeceğimi de öğrenmiş olursunuz."

"Size acele ettirmek istemem, ama tören bittiğinde kilisede olmalıyım," dedi Jessica. "Belki de bana *zahmetimi* kolayca pound, şilin ve sent olarak açıklayacak bir iyilik yaparsınız."

"Ah, ondan çok daha kolay..." dedi Charity. "Tüm yapmanız gereken bana ikonu vermek."

On Yedi

O öğleden sonra saat ikide Dain, fundalıklara bakan bir tepede karısıyla birlikteydi.

Jessica öğle yemeğinden sonra Dain'den kendisini Haytor Kayaları'na götürmesini istemişti. Solgun benzinden, gözlerinin ve dudaklarının çevresindeki yorgunluk çizgilerinden Dain onun bu tırmanışa hazır olmadığını anlamıştı -ya da haziran ortası bile olsa, fundalıklar ilikleri donduracak kadar soğuk ve nemli olabilirdi. Devon'ın güney sahili boyunca astropikal bitkiler ve ağaçlar serada yetişiyor gibiydi. Dartmoor ise baştan aşağı farklıydı. Kendine özgü bir havası vardı ve dağlarda olup bitenle iki milden az bir uzaklıktaki vadinin koşulları neredeyse tamamen ilgisizdi.

Dain endişesini kendine sakladı yine de. Jessica fundalıkları kuşatan sıra dağların doruklarından birine tırmanmak istediyse geçerli bir nedeni olmalıydı. Dain ikisi arasındaki hasarı tamir etmek istiyorsa, Jessica'nın kararına güvendiğini kanıtlamalıydı.

Onun güvensizliğinden bıktığını söylemişti değil mi... Başka pek çok şeyin arasında.

Ve şimdi Dain de kuzey kutup rüzgârlarına açık sıra dağların kenarı yerine dev kayalığın iç kısmının Jessica için daha sıcak olacağını söylemekten vazgeçerek dilini tuttu.

Tepeyi süsleyen devasa granit çıkıntıya vardıklarında rüzgâr çoktan başlamıştı. Bulutlar, bir Dartmoor fırtınası çıkacak gibi kötü niyetli gri bir yığın halini alıyordu, birkaç mil batıda yer alan Athcourt'ta ise güneş hiç şüphesiz pırıl pırıldı şimdi.

"Yorkshire'daki fundalıklar gibi olacağını düşünüyordum," dedi Jessica. Bakışları, kayalarla parçalanmış aşağıdaki manzaraya kaydı. "Ama tamamen farklı görünüyor. Daha kayalıklı. Daha... Volkanik."

"Dartmoor aslında bir granit yığınıdır," dedi Dain. "Öğretmenimin dediğine göre, Sicilya Adaları'na kadar uzanan kırılmış bir zincirin parçası. Duyduklarıma göre, bitki örtüsünün fazlasıyla ortaya koyduğu gibi bölgenin büyük bir bölümü tarıma tamamen elverişsiz. Karaçalı ve süpürge otu dışında çok az şey kök salmayacak kadar inatçı. Yeşilin tek lüks parçaları..."

Uzakta bol yeşillikli bir alanı işaret etti. "Orası, mesela. Kayalarla örtülü bir çölde vaha gibi görünüyor öyle değil mi? Ama en iyi haliyle bataklık bir alan. En kötüsü ise bataklık kumu. O taraf sadece küçük bir alan. Birkaç mil ötede kuzeybatı yönünde Grimspound Bataklığı var; koyunları, inekleri, insanları bütün olarak kendine çeken pek çok bataklıktan biri."

"Söylesene Dain, kendini nasıl hissederdin?" diye sordu Jessica aşağıda uzanan engebeli araziden gözlerini bir an olsun ayırmadan. "Bir çocuğun günlerce, hatta haftalarca, bu araziye terk edilerek kimsesiz dolaştığını öğrenseydin."

Üzgün, asık bir çocuk yüzü canlandı Dain'in zihninde.

Tam o anda Dain kurşun yutmuşçasına soğuk terler döktü ve içini koskocaman bir ağırlık kapladı.

"Tanrım, Jess."

Jessica dönerek ona baktı. Şapkasının geniş kenarı altındaki gözleri üstlerinde alçalan bulutlar kadar koyuydu. "Hangi çocuğu ima ettiğimi biliyorsun, değil mi?"

Dain içindeki ağırlığın altında eziliyordu. Kolları, bacakları titriyordu. Uzaklaşmak, dağlık kayalığa gitmek için kendini zorladı. Sıkı yumruğunu heybetlice uzanan granite koyarak zonklayan alnını yumruğuna bastırdı.

Jessica yanına yaklaştı. "Yanlış anladım," dedi. "Senin düşmanlığının çocuğun annesi için olduğunu sanıyordum. Bu yüzden, çocuğun eski bir kinden daha önemli olduğunu çok geçmeden anlayacağından emindim. Diğer erkekler gayri meşru çocuklarını yeterince kolay idare edebiliyor, hatta onlarla övünüyorlar. Ben sadece inatlaştığını sanıyordum. Ama hiç de öyle olmadığı ortada. Bu bir tür evrensel oranlar sorunu gibi görünüyor."

"Evet," dedi Dain buz gibi soğuğu içine çekerek. "Biliyorum, ama buna bir çözüm yolu bulamıyorum. Beynim... Durdu. Kötürüm oldu." Zorla kısa bir kahkaha attı. "Saçma."

"Bunu bilmiyordum," dedi Jessica. "En azından şimdi bana söylüyorsun. Bu da bir gelişme. Yine de çok yardımcı değil ne yazık ki. Küçük bir sorunum var, Dain. Rol yapabilirim, elbette, ama sana söylemem gerekiyor."

Bulutlar serin yağmur damlaları serpiştiriyordu, birkaç tanesi şiddetli rüzgârla Dain'in boynuna isabet etti. Başını kaldırdı, Jessica'ya döndü. "Sıtma nöbetine tutulmadan önce arabaya gitsek iyi olur."

"Sıkı giyindim," dedi Jessica. "Havanın burada nasıl olabileceğini biliyordum."

"Bu konuyu evde tartışabiliriz," dedi. "Sıcak ateşin önünde. Gökyüzü açılıp bizi içine çekmeden buradan gitmek istiyorum."

"Hayır," diye bağırdı Jessica hızla ayağını yere vurarak. "Hiçbir şey *tartışmıyoruz*! Ben söyleyeceğim, sen *dinleyeceksin*! Ve zatürree ile birlikte boğmacaya tutulsan da umrumda değil. O küçük çocuk delik deşik botlar ve yırtık pırtık şeyler giyerek aç karnını doyurmak için ne çalabileceğini düşünerek -kendi kendine- fundalıklarda dolaşmaya dayanabiliyorsa sen de pekâlâ buna dayanabilirsin!"

O yüz tekrar Dain'in gözünde canlandı.

Tiksinti duygusu keskin ve yoğun bir biçimde içinde büyüyordu. Dain güçlükle aldığı uzun nefeslerle kendini daha çok havaya sürükledi.

Pekâlâ buna dayanabilirdi. Haftalar önce Jessica'nın ona bir çocuk gibi davranmaktan vazgeçmesini söylemişti. Sevimli bir robot gibi davranmayı bırakmasını istemişti. İstediklerini elde etmişti ve Jessica onu terk etmediği sürece her şeye katlanabildiğini ve katlanacağını biliyordu şimdi.

"Dinliyorum," dedi. Kayaya yaslandı.

Jessica üzgün gözlerle onu inceledi. "Sana eziyet çektirmeye çalışmıyorum, Dain. Sorunun ne olduğuna dair bir ipucum olsa yardım etmeye çalışırım. Ama bunun epey zaman alacağı ortada ve zaman yok. Oğlun perişan bir halde ve acilen yardıma ihtiyacı var."

Dain kendini bu sözlere vererek aklındaki hastalıklı görüntüyü arkaya itti. "Anlıyorum. Fundalıklarda, dedin. Tek başına. Kabul edilebilir değil. Kesinlikle kabul edilebilir değil."

"Ve bu yüzden hareket etmek zorunda kaldığımı anlamalısın. Onunla ilgili hiçbir şey duymak istemediğini

açıkça belirttiğin için senden gizli hareket etmek zorundaydım."

"Anlıyorum. Başka seçimin yoktu."

"Ve şimdi... Asla bağışlamayacağın bir şeyi yapmak zorunda kaldığıma göre, seni endişelendirmemem gerekiyor."

Dain mide bulantısı ve gururu bir lokmada yuttu. "Jess, bağışlanması imkânsız olarak yapabileceğin tek şey beni terk etmen," dedi. "*Se mi lasci mi uccido*. Beni terk edersen kendimi öldürürüm."

"Saçmalama," dedi Jessica. "Seni asla terk etmeyeceğim. Gerçekten, Dain, böyle kokuşmuş fikirler nasıl oluyor da aklına geliyor anlayamıyorum."

Sonra, bu her şeyi açıklamaya yetmiş ve yatıştırmış gibi, Jessica birden asıl konuya dönerek o gün neler olduğunu Dain'e anlattı: Hayvanı inine doğru nasıl sinsice izlediğini -üstelik Dain'in kendi bahçesinde, küçük şeytanın yazlığa izinsiz girdiği ve en azından son bir haftadır az çok kaldığı o yerde.

Dain'in rahatsızlığı çabucak hafifledi ve beraberindeki dayanılmaz ağırlık da şaşkınlık içindeki bir kuşkuyla dağıldı. Charity Graves'e ektiği Şeytan Tohumu Dain kendi bahçesinin etrafında sinsice dolaşıp kendi köyünde terör estiriyordu -ve bunları Dain'in duyması bir fısıltının ötesine geçmemişti.

Jessica çocuğu nasıl yakaladığını heyecanla anlatıp bu sokak çocuğunun annesiyle olan karşılaşmasını açıklarken Dain hiç konuşmadan sadece hayretle bakabildi karısına.

Bu arada hava, *kötünün* habercisi olarak kararmıştı. Ara ara serpiştiren yağmur sabit bir çisenti halini almıştı. Jessica'nın şapkasını süsleyen tüyler ve kurdeleler bükülerek düşmüş, sırılsıklam olmuş bir biçimde şapkanın kenarına tutunmuştu. Ama Jessica şiddetlice esen rüzgâra,

sertçe vuran yağmura ve başlarının üzerinde dolanan siyah yığına karşı olduğu kadar şapkasının durumuna da kayıtsızdı.

Hikâyesinin kriz noktasına gelmişti ve şu anda onu ilgilendiren tek şeydi bu. Zarifçe kıvrılmış kaşları arasında bir çizgi belirdi ve bakışları sıkıca kenetlediği ellerine indi.

"Charity çocuğun karşılığında ikonu istiyor," dedi. "Aksi takdirde onu almayı denersem bana şiddetle karşı çıkacağını söyledi. Çünkü bu seni de ilgilendiriyor. Çocuğu annesiyle birlikte uzaklaştırmaya çalışacağını biliyor. Ama ben buna izin verememem ve bunu söylemek için seni buraya getirdim. Israr edersen çocuğu gözünün önünden uzaklaştırmanın bir yolunu bulacağım. Ama yankesicilerin, sapıkların ve katillerin ellerine düşeceği Londra'ya o sorumsuz annesiyle gitmesine izin vermeyeceğim."

"İkon?" dedi Dain geri kalanını korkuyla dinleyerek. "Sürtük benim Maddonna'mı -bir Stroganov'u- istiyor o iğrenç küçük..."

"Dominick iğrenç bir çocuk değil," dedi Jessica sertçe. "Doğru, canavarca davrandı, ama birincisi, evde hiç disiplin görmedi ve ikincisi, fazlasıyla kışkırtıldı. Gayri meşru bir çocuk olduğundan ya da bunun ne anlama geldiğinden bihaberdi, tıpkı annesinin işinin mahiyetini anlamadığı gibi -ta ki köylü çocuklarının onu olabildiğince en acımasız biçimde aydınlattığı okula gidene dek. Onun hissettiği korku ve şaşkınlık... Öteki çocuklar gibi olmadığının ve hiç kimsenin onu istemediğinin farkında." Duraksadı. "Benden başka. Onu istemiyor gibi görünseydim, annesi bu kadar çok talepte bulunmayabilirdi. Ama yapamadım, çocuğun mutsuzluğuna dahil olamadım."

"Kahrolası siyah piç kurusu!" diye bağırdı Dain kayadan uzaklaşarak. "İkonum o sürtüğün olmayacak!"

"Öyleyse çocuğu kendi başına ondan almak zorunda kalacaksın," dedi Jessica. "Nerede saklandığını bilmiyorum ve yirmi dört saat geçmeden bulunabileceğini de pek sanmıyorum. Bu da yarın sabah erkenden Postbridge otobüs terminaline birisinin gitmesi gerektiği anlamına geliyor. O birisi -ikonu da götüren kişi- ben olmayacaksam sen olmalısın."

Dain öfkeyle bağırmak için ağzını açtı, ama sonra kapayıp ona kadar saymayı tercih etti.

"Öyleyse şafak sökerken Postbridge'e tıpış tıpış gitmemi öneriyorsun... Ve sabırla Charity Graves'in gelmesini beklememi... Ve orada bataklıkta yaşayanların arasında *onunla* anlaşmamı?"

"Kesinlikle hayır," dedi Jessica. "Anlaşmak zorunda değilsin. O senin oğlun. Tek yapman gereken onu almak, bunun üzerine Charity'nin yapabileceği hiçbir şey kalmayacak. Oyuna getirildiğini iddia edemez -böyle bir şeyi deneyen herkes için bunu yapabilir, sen hariç."

"Onu al -aynen böyle mi? *Herkesin* önünde?"

Jessica sırılsıklam olan şapkasının altından kocasına baktı. "Neden bu kadar çok şaşırdığını anlamıyorum. Ben sadece her zamanki tarzınla davranmanı öneriyorum. Ağır ağır gidersin, sonra da çocuğu teslim alıp Charity'ye cehenneme gitmesini söylersin. Başka herkesin düşünceleriyle birlikte cehenneme."

Dain, kontrolünün gevşeyen iplerine sıkıca tutundu. "Jessica, ben aptal değilim," dedi. "Neyin peşinde olduğunu anlıyorum. Sen... Beni yönetiyorsun. Charity Graves'i yok etme düşüncesinin dayanılmaz biçimde çekici olması gerekir. Ayrıca kusursuzca mantıklı da, ikonumdan vazgeçmeye hiç niyetim olmadığına göre. Ki yok..."

"Bunun farkındayım," dedi Jessica. "Bu yüzden de onu çalamam. Kadının gerçekten bunu yapacağımı sandığına inanamıyorum. Ama o tamamen ahlaksız biri ve sanırım *ihanet* kelimesi ona hiçbir şey ifade etmiyor."

"Ama istediğini yapmazsam ikonu çalmayı düşünüyorsun öyle mi?" dedi Dain.

"Yapmalıyım. Ama bunu sana söylemeden yapamazdım."

Dain genç kadının çenesini yukarı kaldırdı ve başını eğerek Jessica'ya sertçe baktı.

"Hiç aklınıza gelmedi mi, Bayan Mantık, onu almanıza *izin* vermeyeceğim?"

"Beni durdurmaya çalışabileceğin aklıma geldi," dedi.

Dain iç çekerek çenesini tutmayı bırakıp bakışlarını dağlık granit yığınına çevirdi. Uzaktan yavaş bir gümbürtü duydu... Sanki gökyüzü de durumun ümitsiz olduğunu dile getiriyordu.

Dain kendini başka bir fırtınanın üzerine geldiği Paris'te olduğu kadar şaşkın, kızgın ve çaresiz hissetti.

Fiziksel bir hastalığa yakalanmadan Charity Graves'le yaptığı o iğrenç şeyi düşünmeden edemedi. Şeytanın adına nasıl gidecek, ona bakacak, onunla konuşacak, ona dokunacak ve *o şeyi koruması altına alacaktı*?

Haytor fırtınası Athcourt'a dönüş yolunda onları takip etti. Çatıya vurdu, pencerelerde gümbürdedi ve parlak beyaz bir ışıkla evi aydınlatan şeytani yıldırımlar düşürdü.

Sayın Lordun hiddetle eve girişini duyanlar, öfkesiyle elementleri kendi başlarına harekete geçiren şeytan olduğuna gerçekten inanabilirdi.

Ancak sonra Dain'in duygusal sorunlarıyla başa çıkma konusunda başarılı olmadığını düşündü Jessica. Dain'e

göre *zorlukla* uğraşmanın üç yöntemi vardı: Onu yere devirmek, korkutarak uzaklaştırmak ya da rüşvetle başından savmak. Bunlar işe yaramadığında, Dain zarardaydı. Ve bu yüzden sinir krizi geçirirdi.

Karısının ıslak giysilerini çıkarmasına yardım ederken yeterince hızlı olmadıkları için hizmetçilerin girişteki mermer zemine her şeyi damlattığını düşünerek köpürdü -ıpıslak giysilerin damlamaya ya da çamurlu botların kirli ayak izleri bırakmaya haddi yokmuş gibi.

Banyoları hazırlanıp buharla ısıtılmadığı için dairelerine geldiklerinde Dain öfkeden kudurdu onların tam olarak ne zaman döneceğini bilen biri varmış gibi.

Bağırdı çünkü botları *batmıştı* -en azından iki düzine çifti yokmuş gibi.

Jessica banyodan çıkıp giyinirken Dain'in birkaç duvar ötesinden öfkeyle gürleyen sesini duydu. Zavallı Andrews'un sonunda farkına varıp varmayacağını merak ediyordu.

Jessica'nın odasına girdiğinde Dain'in yaptığı banyo onu biraz yatıştırmış olmalıydı... Öyle ki sağır eden öfkeli fil gürlemesi hırıltılara, gök gürültülü ifadesi ise yumuşayarak sert bakışlara dönüşmüştü.

Dain kol askısını takmış bir halde odadan içeri girdiğinde, "Değişiklikler," dedi Dain. Bridget neyse ki en akıllıca olanı yapmış çıkarılmayı beklemeden odadan ayrılmıştı. "Evlilik kahrolası değişiklikleri de beraberinde getiriyor. Kol askısı istiyordun, işte kol askısı, Jess."

"Paltonun şeklini bozmamış," dedi Jessica eleştirel gözlerle onu süzerek. "Aslında oldukça şık görünüyor." Dain'i binici kıyafetleriyle gördüğü için dışarı çıkmak üzere olduğunu anlamıştı.

"Beni alttan alma," dedi Dain. Sonra Jessica'nın oturma

odasına girerek sehpadan annesinin portresini alıp dışarı çıktı.

Jessica Dain'i takip ederek koridordan geçti, güney merdivenlerinden yemek odasına girdi.

"Annemi yemek odasında istiyordun. Yemek odasında duracak."

Tabloyu bir sandalyeye yasladı ve ortasındaki ipi çekti. Aniden bir uşak geldi.

"Bu kahrolası manzara resmini indirip yerine portreyi koymasını söyle Rodstock'a," dedi Dain. "*Şimdi* yapılmasını istiyorum."

Uşak hemen gözden kayboldu.

Dain yemek odasından çıkarak kısa koridordan geçip çalışma odasına gitti.

Jessica aceleyle peşinden gitti.

"Portre şöminenin rafı üzerinde çok güzel görünecek," dedi. "Kuzey Kule'de şık ve kalın bir perde takımı buldum. Onları temizletip yemek odasına astıracağım. Portreyle birlikte şimdikilerden daha çok yakışacak oraya."

Dain masasına gitmişti, ama oturmadı. Jessica'ya yarı dönük bir halde masanın önünde ayakta durdu. Gözlerini yummuştu, çenesi ise sabitti.

"Sekiz yaşındaydım..." dedi güçlükle. "Oraya oturdum." Masanın önündeki sandalyeye doğru başını salladı. "Babam da oraya oturuyordu." Her zaman oturduğu kendi yerini gösterdi. "Bana annemin köpeklerin yiyeceğini söyledi. Bana onun cehenneme gittiğini söyledi. Gidişiyle ilgili bana yaptığı tek açıklama buydu."

Jessica yüzünden kanı çekiliyormuş gibi hissetti. Soğukkanlılığını korumaya çalışırken o da arkasını dönmek zorunda kaldı. Kolay olmadı.

Dain'in babasının katı, bağışlamaz biri olduğunu tah-

min etmişti Jessica. Yine de onun -ya da herhangi bir erkeğin- bu denli acımasızca zalim olabileceğini asla düşünmemişti... Hem de kaybolan annesi yüzünden şaşkın, ürkek, kederli küçük bir çocuğa karşı.

"Baban şüphesiz kızgındı ve kendini gururu incinmiş hissediyordu," dedi Jessica düz bir biçimde. "Ama gerçekten anneni önemsemiş olsaydı, huysuzluğunu senden çıkarmak yerine, onun peşinden giderdi."

"Kaçarsan..." dedi Dain şiddetlice, "Seni avlarım. Dünyanın öteki ucuna da gitsen seni bulurum."

Dain'in onun uğruna intihar edeceğini söylediği zaman Jessica şoka girip düşmemeyi başardıysa, bunu şimdi de yapabilirdi.

"Evet, bunu biliyorum," dedi. "Ama baban yanlış kadınla evlenen sefil, katı bir ihtiyardı; sen değilsin. Annenin sinirli bir kadın olduğu açık -sen de ona benzemişsin- ve baban onu huzursuz etmiş. Ben ise hiç sinirli değilim, senin beni huzursuz etmene de asla izin vermem."

"Tıpkı o melun kadının şeytandan peydahladığı tohumunu tehlikelerle dolu Londra'ya götürmesine göz yummayacağın gibi."

Jessica onayladığını göstererek başını salladı.

Dain arkasını masaya yaslayarak kızgın bakışlarını halıya çevirdi. "Bu şeyin -çocuğun- annesinden ayrılmak istemeyeceği belki de hiç aklına gelmemiştir. Bu durum belki de..." Dain söyleyeceklerini düşünerek masanın kenarına vururken daha yavaş konuşmaya başladı.

Konuşmasını bitirmek zorunda değildi. Jessica Dain'in kendi yaşadıklarını ima ettiğini biliyordu: Annesinin gidişi onu harap etmişti... Ve hâlâ bunu tam anlamıyla unutmamıştı.

"Bunun sarsıcı olacağını biliyorum," dedi Jessica.

"Annesine onu bu duruma alıştırmaya çalışmasını söyledim. Gideceği yerin küçük bir çocuk için fazlasıyla tehlikeli olduğunu, bu yüzden kendisinin güvende olacağı ve ihtiyaçlarının karşılanacağından annesinin emin olduğu bir yerde kalmasının daha iyi olduğunu ona söylemesini tavsiye ettim."

Dain Jessica'ya hızlıca baktı. Sonra gözlerini tekrar haliya çevirdi.

"Keşke gerçek olsa," dedi Jessica. "Oğlunu gerçekten sevse, asla onu böyle bir tehlikeye maruz bırakmaz. Önce onun rahatını düşünür -senin annenin yaptığı gibi..." demeye de cesaret etti. "O, küçük bir çocuğa sunabileceği hiçbir güvence olmadan onu tehlikeli bir deniz yolculuğuna sürüklemedi. Ama onun durumu üzücüydü, acınılacak haldeydi. Charity Graves... Ah, evet, bazı yönleriyle kendisi bir çocuk."

"Annem trajik bir kahraman ve Charity Graves bir çocuk..." dedi Dain. Masanın kenarından uzaklaşarak pencereye yöneldi. Dışarı baktı.

Fırtınanın hafiflediğini gördü Jessica.

"Charity güzel giysiler, takılar ve etraftaki tüm erkeklerin ilgisini istiyor," dedi Jessica. "Bakışları ve aklıyla -ve cazibesiyle ki olduğunu da kabul ediyorum- şimdiye dek Londra'da zenginlerle düşüp kalkan tanınmış bir fahişe olabilirdi, ama bunu başaramayacak kadar tembel biri, yaşadığı anın fazlasıyla kölesi."

"Ama bu yaşadığı anın kölesi olan kadının aklı fikri benim ikonumda, eve dönerken bana söyledin bunu," dedi Dain. "Hiç görmediği ikonumda! Ve varlığı konusunda başka birinin, köylü bir ahmağın sözüne güvendiği de aşikâr. Ancak onun yirmi bin sterlin ettiğine ikna olmuş.

Bu yirmi bin sterlini onun aklına kimin koyduğunu bulmak istiyorum."

Jessica pencereye yönelerek Dain'in yanına yaklaştı. "Ben de... Ama bunu öğrenecek zamanımız yok, değil mi?"

Dain kısa bir kahkaha atarak Jessica'ya döndü. "*Bizim?* Çok iyi biliyorsun ki hiçbir şekilde *bizim* değil. Dain'in! Kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, karısının söylediklerine harfiyen uyması gereken, zavallı, kılıbık Dain."

"Kılıbık olsaydın bana gözün kapalı itaat ederdin," dedi Jessica. "Ama böyle bir durum söz konusu bile değil. Sen benim davranışlarımın bir açıklamasını aradın, şimdi de Charity'yi anlamaya çalışıyorsun. Aynı zamanda oğlunla ilgilenmeye de hazırlanıyorsun. Herhangi bir tehlikeli davranışını hemen anlayıp akıllıca ve ustalıkla tepki vermek için kendini onun yerine koymaya çalışıyorsun."

Jessica ona daha da yaklaşarak Dain'in fularına dokundu. "Devam et. Seni 'alttan aldığımı', seni 'yönettiğimi' söyle ya da bir eşe yakışan başka rahatsız edici her ne yapıyorsam."

"Jessica sen bir baş belasısın, bunu biliyor musun?" Dain kaşlarını çatarak ona baktı. "Sana son derece hayran olmasaydım, şu pencereden atardım seni."

Jessica kollarını Dain'in beline sarıp başını göğsüne yasladı. "Sadece 'hayran' değil, 'son derece hayran'. Ah Dain, düşüp bayılmak üzereyim."

"Şimdi değil," dedi kızgın bir biçimde. "Seni kaldıracak vaktim yok. Bırak beni Jess. Kahrolası Postbridge'e gitmek zorundayım."

Jessica birden geri çekildi. "Şimdi mi?"

"Elbette şimdi." Dain yavaşça uzaklaştı. "Bahse girerim o sürtük çoktan oraya gitmiştir -ve bu lanet olası saçmalığı

ne kadar çabuk halledersem o kadar iyi olacak. Fırtına azalıyor, bu da birkaç saat daha yanımda ışık gibi bir şeyin olması gerektiği anlamına geliyor -bir çukurun içine sürerek boynumu kırma ihtimalimin azalması için." Dain hızlıca masanın kenarından geçerek kapıya yöneldi.

"Dain, onlara kızmamaya çalış," dedi Jessica arkasından.

Dain duraksadı ve öfkeli gözlerle Jessica'ya baktı. "Onu yok etmem gerektiğini düşünüyordum," dedi.

"Evet, ama çocuğu ürkütmemeye çalış. Kaçtığı takdirde, onu yakalamak için vaktinden çalacaksın." Hızla Dain'in yanına yaklaştı. "Belki ben de seninle gelebilirim."

"Jessica, bunu kendim halledebilirim," dedi. "Büsbütün beceriksiz değilim."

"Ama çocuklarla uğraşmaya alışkın değilsin," dedi Jessica. "Davranışları bazen oldukça anlaşılmaz olabiliyor."

"Jessica, o küçük canavarı alacağım ve buraya getireceğim!" dedi merhametsizce. "Hiçbir şeyi anlamaya çalışmayacağım. Onu alacağım ve sana getireceğim. Kendi merhametinle sen onu çözmeye çalışabilirsin."

Dain kapıya doğru ilerledi ve hızlıca onu açtı. "Başlangıç olarak onunla nasıl başa çıkmak gerektiğini çözebilirsin, çünkü bu konuda benim bir fikrim varsa kafamı uçursunlar."

Dain sürücüsüyle gitmeye karar verdi, ancak at arabası olmadan gideceklerdi. Phelps Dartmoor'daki her yolu, patikayı ve sürülerin götürüldüğü bütün yolları biliyordu. Fırtına yeniden çıksa ve onlarla birlikte batıya kaysa bile, Phelps onu anında Postbridge'e götürürdü.

Ayrıca Phelps, kocasının başına iş açmak için Jessica'ya yardım edebiliyorsa Dain'e de pekâlâ yardım edebilirdi.

Sadık sürücüsünün güvenini sarsmayı Jessica'nın nasıl başardığından emin değildi Dain, ama onu tamamen avcunun içine almadığını da yeterince çabuk fark etti. Jessica, onlara eşlik etme konusunda son bir ricada daha bulunmak için aceleyle ahıra geldiğinde Phelps anlaşmaya uydu.

"Belki hanımefendi çocuk için bir paket yapabilirse, aklı biraz daha rahat olacak," dedi sürücü. "Çocuk acıkır, üşür ve siz buna dikkat etmeyecek kadar telaşlı olursunuz diye endişeli. Beki bir oyuncak ya da onu oyalayacak başka bir şey verebilir."

Dain Jessica'ya baktı.

"Sanırım öyle olmalı," dedi Jessica. "Ama yine de orada olsam daha iyi olacak."

"*Orada* olmayacaksın, bu yüzden şu düşünceyi aklından çıkar," dedi Dain. "O kahrolası paketi yapman için sana on beş dakika veriyorum, hepsi bu."

On beş dakika sonra Dain atına oturdu, Athcourt'un ön kapısına kızgın gözlerle bakıyordu. Beş dakika daha bekledikten sonra Phelps'i hanımefendiyle ilgilenmesi için bırakarak uzun caddeye çıktı.

Phelps Athcourt'un ana kapısının birkaç kilometre ötesinde ona yetişti. "Oyuncak için gecikti," dedi yolda giderlerken. "Kuzey Kule'ye çıkıp hareketli albümlerden birini bulmuş. Bir deniz savaşı olduğunu söyledi."

"Kopenhag'taki Nelson ve Parker olmalı," dedi Dain. "Benim albümlerimden birisiyse..." diyerek ekledi kahkahayla. "Sanırım okula gönderilmeden önce parçalamak için vaktimin olmadığı tek albüm. Sekizinci doğum günümde almıştım. Onu nasıl bulduğuna şaşırmamak gerek. Benim Leydim atasözünde geçen o samanlıktaki iğneyi bile bulabilir. Onun özel yeteneklerinden biri de bu, Phelps," dedi.

"Şey, sanırım Sayın Lordun zaman zaman kaybettiklerini düşününce bu çok da kötü değil." Phelps efendisinin sol koluna baktı, Dain evin görüş alanı dışına çıkar çıkmaz kol askısından kurtulmuştu. "Kol askınızı kaybettiniz öyle mi Lordum?"

Dain bir an aşağı baktı. "Aman Tanrım, evet. Peki, onu aramak için vaktimiz yok değil mi?"

Sessiz kalarak birkaç dakika daha gittiler.

"Belki de onun çocuğu aramasına yardım etmemeliydim," dedi Phelps sonunda. "Ama Annie Geach'in sonunda nalları diktiğini duyduğumdan beri endişeliyim."

Phelps Dominick'in anne olarak tanıdığı tek kadının yaşlı bir dadı olduğunu söyledi.

"Annie öldükten sonra o veletle ilgilenmek isteyen başka hiç kimse olmadı," dedi Phelps. "Bildiğim kadarıyla annesi yeni gelininizin önünde olay çıkardı –gelininizi kaçırmak için olabilir... Belki de çocuğa bakıcı bulmak için ona para vermek zorunda kalacağınızı düşünmüştür. Ama onu araması için hiçbir zaman kimseyi göndermediniz, çocuk köyü cehenneme çevirdiğinde bile..."

"Köyü cehenneme çevirdiğini bilmiyordum," diyerek Dain öfkeyle araya girdi. "Çünkü hiç kimse bana bunu *söylemedi* kahretsin. Sen bile."

"Bana düşmezdi," dedi Phelps. "Ayrıca, sizin bu konuda yanlış yapmayacağınızı nasıl bilebilirdim? Hanımefendiniz de benimle aynı fikirde. Bir keresinde sesimi çıkarmadan babanızın her şeyi yanlış yaptığını gördüm. Sizi gönderip beni işten çıkarmakla korkuttuğunda gençtim. Bir soylunun köylü bir çocuktan çok daha iyi bileceğini sanıyordum. Ama şimdi olayları eskisinden biraz daha farklı görüyorum."

"Ayrıca cebindeki perileri görmen için karım seni ikna etti, kendi planları doğrultusunda..." diye mırıldandı Dain. "Senin eyer çantalarından birine onu gizlemen konusunda ikna etmediği için yine de şanslı olduğumu düşünmeliyim."

"Denedi," dedi Phelps sırıtarak. "Çocuk için onun daha iyi bir hazırlık yapacağını söyledim ona. Ve tahtadan askerlerinizi bulmak, bir dadı almak, çocuk odasına çekidüzen vermek gibi."

"Onu getireceğimi söyledim," dedi Dain soğuk bir ifadeyle. "O pis dilencinin *benim* evimde oturabileceğini, *benim* çocuk odamda uyuyabileceğini söylemedim..." Konuşmasını kesti, midesi alt üst olmuştu.

Phelps hiç yanıt vermedi. Önündeki yola bakmaya devam etti.

Dain içinde olup bitenlerin yatışmasını bekledi. İçindeki sıkıntı dayanılabilecek bir hal alana kadar bir mil daha gittiler.

"*Evrensel oranlar* sorunu olarak adlandırdı bunu Jessica," diyerek homurdandı Dain. "Ama görünüşe bakılırsa, burası ile Postbridge arasında bir yerde bunu çözmeliyim. Batı Webburn Nehri'ne varmak üzereyiz değil mi?"

"On beş mil daha var, Lordum."

"Ve oradan sonra Postbridge'e dört milden daha az kalıyor değil mi?"

Phelps onayladığını ima ederek başını salladı.

"Dört mil," dedi Dain. "Evrensel oranlar sorununu çözmek için dört kahrolası mil daha. Tanrım bana yardım et.

On Sekiz

Roland Vawtry, Charity Graves'in becerikli bir fahişe olduğunu düşünüyordu. Aynı zamanda zekiydi de; hem onun, hem de Leydi Dain'in üzerine gelen köyün serserilerine anında yeni bir plan üretebilecek kadar.

Ancak bir anne olarak tam anlamıyla işe yaramazın tekiydi.

Vawtry, arkasındaki iğrenç seslere ve daha da iğrenç kokulara aldırmamaya çalışarak iç avluya bakan pencerede durdu.

Leydi Dain ile olan karşılaşmanın hemen ardından Charity hızla Grimspound'taki küçük kulübesine giderek eşyalarını topladı, bir hafta önce işi bitmiş bir midilli ile birlikte aldığı ve en az o midilli kadar işi bitmiş olan at arabasına hepsini savurarak attı.

Ancak arsız çocuk, millerce uzaktaki fırtına yüzünden araca binmemekte inat etmişti.

Onun araçtan kaçarak fundalıkların arasında gözden kaybolmasını istemediği için Charity anlayış gösterir gibi görünmüştü. Fırtına dinene kadar bekleyeceklerine söz

vererek sakin bir tavırla ona bir parça ekmek ve bir bardak bira verdi. Biraya *küçücük bir parça -yarım damla- afyon* kattığını söyledi.

Yarım damla Dominick'i şuursuzluk seviyesinde sakinleştirmişti. Böylece Charity onu at arabasına koymuş ve çocuk Postbridge'teki otele varana dek yol boyunca uyumuştu. Ondan sonra bir süre daha Charity asıl planlarının nasıl bozulduğunu ve kendisinin nasıl başka bir yol bulduğunu Vawtry'ye anlatırken de Dominick uyumaya devam etmişti.

Vawtry ona güveniyordu. Leydi Dain'in o iğrenç çocuğu istediğini söylediyse, bu doğruydu. Charity Hanımefendi'nin Dain'e bu konuda hiçbir şey anlatmayacağını söylediyse, Vawtry bu gerçeği daha zor bir biçimde kabul etmesine rağmen, bu da doğru olmalıydı. Şeytanın ya da yardakçılarının izlerini kontrol etmek için otel avlusunu görsün diye Vawtry birden fazla defa pencereye yönelmişti.

"Olabilecek en kötü şey Jessica yerine yarın onun gelmesi," dedi Charity ona. "Ama sen yalnızca tetikte olmak zorundasın. Onu bir mil uzaktan gelirken görememene benzemiyor değil mi? Öyleyse tek yapmamız gereken ortada az görünmek, çabuk davranmak. Ve bu belalı çocuğu bir hafta daha uslu tutabilirsek ilk plana dönebiliriz."

İlk plan suç sayılabilecek eylemler içeriyordu.

İkinci plan sadece tetikte olmayı -ve bu arada, sağduyuyu dinlemeyi gerektiriyordu. Leydi Dain her şeyi açığa çıkarsa bile, Dain Charity'yi ele geçirmeye karar verse bile, kötü hava şimdilik onu eve bağlayacaktı. İki saat sonra da güneş batacak ve muhtemelen Dain, karanlıkta çamurların arasından Postbridge'e gitmek için, özellikle de Charity'nin çoktan oraya vardığından haberi olamaya-

cağından yola çıkmayacaktı. Herkesin kabul edeceği gibi bu Dain için fazlasıyla külfetliydi.

Her şeye rağmen, Vawtry Charity'nin sağduyusunun çocuk bakımına kadar uzanmasını dilemekten kendini alıkoyamadı. Öncelikle çocukla gereken biçimde ilgilenseydi olaylar Athton halkıyla birlikte bir kriz yaşanmasına neden olmazdı. İkinci olarak Charity bu arsız çocuğa dozunu ayarlayıp afyon vermek yerine onu dövseydi çocuk henüz midesine indirdiği akşam yemeğini şimdi çıkarıyor olmaz ve kahvaltı için her ne yediyse onu da çıkarmaya çalışmakla uğraşmazdı.

Vawtry dönerek pencereden uzaklaştı.

Dominick ince yatak örtüsünün kenarından sıkıca tutup, başını annesinin elinde duran lazımlıktan sarkıtarak dar bir portatif karyolada yatıyordu. En azından şimdilik öğürmesi durmuştu, ama kirli yüzü sararmış, dudakları morarmış, gözleri de kızarmıştı.

Charity sevgilisiyle göz göze geldi. "Afyon değildi," dedi kendini savunarak. "Akşam yemeğinde yediği koyun etiydi. Bozulmuş olmalı -ya da süt. Her şeyin tadının kötü olduğunu söyledi."

"Her şeyi bir kenara bıraktı," dedi Vawtry. "Ve daha iyi de görünmüyor. Daha kötü görünüyor. Belki bir doktor getirsem iyi olur. Ö-L-Ü-R-S-E..." derken Charity'nin heceleme yeteneğinin anneliğinden daha iyi olduğunu ümit ediyordu. "Bu durum Hanımefendi'nin hoşuna gitmeyecek. Ve tanıdığım biri kendini bir darağacının yakınlarında bulabilir, istediğinden daha da yakın."

Darağacının bahsi Charity'nin al yanaklarındaki rengi götürdü. "Her şeyin en kötüsünü aramak sana kalsın," dedi hasta çocuğa dönerek. Ama Vawtry'nin şapkasını alıp odadan çıkmasına hiç itiraz etmedi.

Tam merdivenlerin başına gelmişti ki aşina olduğu kötü bir gümbürtü duydu... Cehennemin içinden de gelmiş olabilirdi, çünkü Şeytan'ın kendi sesiydi bu.

Pencereden uzaklara baktığı sırada Golden Hart Oteli'nin cehennemin kara çukuruna dönüştüğünü ve sadece birkaç dakika içinde buruş buruş bir parça kül olacağını ona söylemek için Vawtry bir nefes kükürt ya da bir duman kümesine gerek duymadı.

Hızla odaya döndü ve hemen kapıyı açtı. "O burada!" diye bağırdı. "Aşağıda. Otel sahibine dehşet saçıyor."

Çocuk, odanın içinde eşyaları kaparak çılgınca dolaşan Vawtry'ye fal taşı gibi açılmış gözlerle bakarak yerinden doğruldu.

Çocuğun yanında duran Charity kalktı. "Her neyse boş ver," dedi sakince. "Telaşa kapılma, Rolly. Aklını kullan."

"Bir dakika içinde burada olacak. Ne yapacağız?"

"Çabuk davranıp kaçacağız," dedi pencereye yönelip otel avlusunu gözden geçirerek. "Dominick'i bu pencereden çıkar, çıtanın üzerinden o saman vagonuna kadar hızla git ve atla."

Vawtry pencereye fırladı. Saman vagonu millerce aşağıda göründü -içinde de çok fazla saman yok gibiydi. "Yapamam," dedi. "Onunla olmaz."

Ama Vawtry tehlikeyi düşünürken Charity pencerenin yanından ayrılmış ve çoktan kapıyı açmıştı. "Bu akşam buluşmayı göze alamayız. Ama sen çocuğumu almalısın -ben onu taşıyamam ve unutma, onun karşılığında para var -ve yarın beni Moretonhampstead'te bul."

"Charity!"

Kapı arkasından kapandı. Vawtry Charity'nin arka merdivenlerden hızla inen adımlarını uyuşmuş bir korkuyla dinleyerek öylece kapıya baktı.

Vawtry çocuğu bulmak için döndü, o da kapıya doğru bakakalmıştı. "Anne!" diye bağırdı. Sürünerek karyoladan indi, kapıya doğru sendeleyerek üç adım atmayı başardı, ama sallanarak yere yığıldı ve Vawtry'nin son saatlerde sıklıkla duyduğu o öğürme sesini çıkardı.

Vawtry pencere ile hasta çocuğun arasında kalarak endişeye kapıldı. Sonra dışarıdaki koridorda Dain'in sesini duydu.

Vawtry pencereye koştu, onu açtı ve dışarı çıktı. On saniye geçmeden, dikkatlice çıtanın üzerinde ilerlerken, odanın kapısının çarpılarak açıldığını duydu. Ve yüksek sesle savrulan bir küfür de. Dikkat etmeyi bir kenara bırakarak telaşla saman vagonunun üzerindeki yere doğru ilerleyip atladı.

Charity Graves'in üzerinden geçmeye hazır, römorklu bir kamyon gibi gürleyerek odaya giren Lord Dain, ayaklarının altında duran oğlunu neredeyse eziyordu. İyi ki öfkeli bir adım atmadan önce yolunun üzerindeki engeli görerek duraksadı. O duraksama ile birlikte gözleri odaya takıldı; çeşitli kadın giysileri, bir tepsideki yemek artıkları, boş bir şarap şişesi, ters dönmüş bir karyola ve iğrenç pislik yığınıyla birlikte ayaklarındaki yırtık pırtık ayakkabıları dahil, ne olduğu anlaşılmayan ufak tefek şeyler oraya buraya saçılmıştı.

Kımıldadığına göre yaşıyor olmalıydı.

Dain çabucak bakışlarını çevirip içinde büyüyen öfkeyi bastırmak için üç derin nefes aldı. Ama bu bir hataydı, çünkü içerideki hava berbattı.

Kımıldayan pislik yığınından bir inilti yükseldi. Dain aşağı baktı.

"Anne," dedi o şey nefesi kesilerek. "Anne."

Ave Maria, gratia plena, Dominus tecum, benedicta tu in mulieribus, et benedictus fructus ventris tui, Iesus.

Dain şaşkın, kimsesiz, ümitsiz bir çocuğu hatırladı; kendi annesi gittiğinde Meryem Ana'nın tesellisini arayan o çocuğu.

Sancta Maria, Mater Dei, ora pro nobis peccatoribus, nunc et in hora motris nostrae.

O çocuk ne için olduğunu bilmeden dua etmişti. Kendisinin ya da annesinin ne günah işlediğini bilmiyordu. Tek bildiği *kimsesiz* olduğuydu.

Dain kimsesiz, istenmeyen, ürkek, şaşkın olmanın ne anlama geldiğini biliyordu; Jessica'nın oğlu için de dediği gibi.

Bu iğrenç çocuğun neler hissettiğini biliyordu. O da iğrenç ve istenmeyen bir çocuk olmuştu.

"Anne gitti," dedi güçlükle. "Ben *babayım*."

O şey başını kaldırdı. Gözleri şişmiş ve kan çanağına dönmüştü, büyük burnundan sümükler akıyordu.

"Veba kapacaksın, pislik içindesin," dedi Dain. "En son ne zaman yıkandın?"

Arsız çocuğun dar yüzü şeytanın telafi etmesini gerektirecek bir biçimde çatılan kaşlarıyla değişti. "Defol," dedi boğuk bir sesle.

Dain onu yakasından tutup yukarı kaldırdı. "Ben senin babanım, seni küçük pislik; ben kirli olduğunu ve banyo yapman gerektiğini söylediğimde 'Peki, efendim' diyeceksin. Bana defol diyemezsin!"

"Git kendini becer." Çocuk hıçkırıkla kahkaha arası boğuk bir ses çıkardı. "Kendini becer. Becer, becer, becer. Defol, defol, defol."

"Bu şaşırtıcı bir davranış değil," dedi Dain. "Hiç şaşırmadım. Tam olarak ne yapmam gerektiğini biliyorum. Bir

banyo hazırlamalarını söyleyeceğim -ve uşaklardan birine seni keselemesini. İşlem sırasında olur da ağız dolusu köpük yutarsan tamamen lehine olacak."

Bunun üzerine, utanmaz çocuk oltadaki canlı balık gibi kıvranırken kısık sesiyle ardı ardına küfürler savurdu.

Dain onu sıkıca tutmaya devam etti, ama lime lime olmuş gömleği buna dayanamadı. Yırtık pırtık yakası parçalanarak koptu ve çocuk serbest kaldı -ama iki saniyeliğine, Dain onu kolunun altından yakalayıp ayaklarını yerden kesmeden önce.

Neredeyse aynı anda Dain kötü bir sarsıntı sesi duydu.

Sonra da çocuk istifra etti... Sayın Lordun botlarının tam üzerine.

Dain'in kolunun altında kıvranan kütle cansız bir ağırlığa dönüştü.

Dain tehlikeli bir durum olduğunu düşünerek aniden paniğe kapıldı.

Çocuğu öldürmüştü. Onu bu kadar sıkıca tutmamalıydı. Bir şeyi kırmıştı, bir şeyi ezmişti... Kendi oğlunu öldürmüştü.

Dain yaklaşan ayak seslerini duyduğunda telaşlı gözlerle kapıya baktı.

Phelps kapı girişinde göründü.

"Phelps, şu yaptığıma bak," dedi Dain samimiyetsizce.

"Güzel botlarınız kir içinde kalmış, görüyorum," dedi yaklaşarak. Dain'in kalçasına hareketsiz bir biçimde tutunan cansız nesneye indirdi bakışlarını.

"Ne yaptınız, akşam yemeği için kendisini mi hazırladınız?"

"Phelps, sanırım onu öldürdüm." Dain dudaklarını neredeyse hiç hareket ettiremiyordu. Bütün vücudu donup kalmıştı. Bakışlarını aşağıya çeviremiyordu... Cesede.

"Öyleyse neden nefes alıyor?" Phelps bakışlarını çocuğun yüzünden efendisine çevirdi. "Ölmemiş. Sanırım sadece hasta. Belki buraya gelirken fırtınada üşütmüştür. Biraz yatırırsanız, bir bakalım ona."

Sersem, diye düşündü Dain. Jessica onun sersem olduğunu söylerdi. Ya da asabi. Yüzü ateş içindeydi, Dain çocuğu kaldırıp yatağa taşıdı ve onu yavaşça yatırdı.

"Birazcık ateşli görünüyor," dedi Phelps.

Dain dikkatlice elini çocuğun kirden kabuk bağlamış alnına koydu. "O... Fazlasıyla sıcak bence," dedi.

Phelps'in dikkatini başka bir şey çekmişti. "Belki de sorun bu," dedi küçük şömineye yaklaşarak. Şömine rafından bir şişe alarak onu Dain'e götürdü. "Hatırladığım kadarıyla afyon size de dokunurdu. Anneniz kaçtığında bakıcı size vermişti ve onun için hastalanıp biraz kötü olmuştunuz."

Yine de Dain o zaman açlıktan yarı baygın bir halde Dartmoor yağmurunda sırılsıklam olmamıştı. Hizmetindeki uşaklar ve çayını içirmek, terli vücudunu yıkamak için orada bulunan bakıcısı ile yatağında güvendeydi.

... Güvende olacağı ve ihtiyaçlarının karşılanacağından annesinin emin olduğu bir yerde kalması daha iyiydi.

Dain sevgi yüzü görmese de annesi onu yeterince güvende bırakmıştı. Ona bakmışlar, ihtiyaçlarını karşılamışlardı.

Annesi onu yanında götürmemişti... Dünyanın bir ucundaki bir adada şüphesiz onunla birlikte hummadan öleceği bir yere.

Bu çocuğun annesi ise onu ölüme terk etmişti.

"Aşağı in ve hemen bir demlik çaya ihtiyacımız olduğu-

nu söyle," dedi Phelps'e. "Bol şekerle birlikte gönderdiklerinden emin ol. Ve bir de bakırdan leğen. Bulabildikleri bütün havlularla."

Phelps kapıya yöneldi.

"Ve paket. Leydimin paketini getir."

Phelps hızla dışarı çıktı.

Çay geldiğinde Dain oğlunun terden sırılsıklam olmuş giysilerini çıkarmış ve bir yatak çarşafıyla onu sarmıştı.

Phelps'e ateş yakarak leğeni ateşin yanına koymasını söyledi. Phelps bununla uğraşırken efendisi güçsüz bir halde kolunda yatan çocuğa şekerli çayı kaşıkla ağır ağır veriyordu -Tanrı'ya şükür- zar zor da olsa, şuuru yerindeydi.

Yarım demlik çayı içtikten sonra kendine gelir gibi oldu. Kızarık gözlerine biraz daha canlılık gelmiş, başı da bez bebeğinki gibi aşağı doğru sarkmayı kesmişti. Dain'in saçları gibi siyah, yoğun ve dağınık bir kıvırcık yığını olan bu baş haşereyle kaynıyordu. Ancak Sayın Lord bunu gördüğüne pek şaşırmamıştı.

En önemli şeyler en önce olacaktı, kendi kendine akıl verdi.

"Daha iyi misin?" diye sordu sertçe.

Şaşkın siyah bir göz belirdi onunkine bakmak için. Nemli çocuksu ağzı titriyordu.

"Yorgun musun?" diye sordu Dain. "Biraz uyumak ister misin? Acele edecek bir şey yok, biliyorsun."

Çocuk hayır anlamında başını salladı.

"Peki. İstediğinden epey fazla uyudun sanırım. Ama iyileşeceksin. Annen bünyenin istemediği birkaç ilaç verdi sana, hepsi bu. Bir defasında aynısı bana da olmuştu.

Bağırsaklarımı çıkarmıştım. Ama sonra, çok geçmeden, tamamen iyileştim."

Çocuk bakışlarını indirdi ve yatağın kenarına eğildi. Bir süre sonra onun botlarını çocuğun görmeye çalıştığını fark etti.

"Bakmana gerek yok" dedi Dain. "Onlar mahvoldu. Bir gün içindeki ikinci çift bu."

"Sen beni *ezdin,*" dedi çocuk kendini savunarak.

"Ve ben seni baş aşağı çevirdim," dedi onaylayarak. "Hassas bir mideyi istifra etmeye zorladım. Ama hasta olduğunu bilmiyordum."

Çünkü bunu bana söylemek için Jessica burada değildi, diye ekledi Dain sessizce.

"Yine de sonunda kendine geldin," diye devam etti. "Belki ağzının tadı da yerine gelir."

Boş, güçsüz bakış daha.

"Aç mısın?" diye sordu sabırla. "Miden boş mu?"

Bu, Dain'e evet anlamında yavaş bir baş sallama kazandırdı.

Dain Phelps'i bu defa ekmek ve saf et suyuna bir tas çorba için tekrar aşağıya gönderdi. O yokken oğlunun yüzünü yıkamaya başladı. Lord çocuğa ne kadar yavaş dokunması gerektiğini bilmeyerek epey bir süre yıkadı. Ama derisini soymadan kir tabakasının çoğunu çıkarmayı başarmış, çocuk da bütün bu zaman boyunca yeni doğan bir tay gibi sallanmasına rağmen buna dayanmıştı.

Birkaç parça tost yiyip bir tas çorbayı içerek topraktan yeni çıkarılmış bir ceset gibi görünmeyi bıraktıktan sonra da Dain, ateşin yanındaki küçük bakır leğene onun dikkatini çekti.

Phelps'in sandalyenin üzerine yığdığı giyecekleri gös-

tererek, "Hanımefendi sana temiz giysiler gönderdi," dedi Dain. "Ama önce yıkanmalısın."

Dominick'in bakışları giysilerle leğen arasında gidip geldi birkaç defa. Yüzü acılı bir ifadeye büründü.

"Önce yıkanmalısın," dedi Dain sert bir ifadeyle.

Çocuk bir İrlanda perisini gururlandıracak nitelikte tüyler ürpertici bir feryat çıkardı. Kalkıp kaçmaya çalıştı. Dain ise yumruklayan ellere, tekmeleyen ayaklara, sağır edici çığlıklara aldırış etmeksizin onu yatağın dışındayken tutup kaldırdı.

"Kes şu gürültüyü," dedi sertçe. "Kendini tekrar hasta etmek mi istiyorsun? Sadece yıkanacaksın. Onun yüzünden ölmeyeceksin. Ben her gün yıkanıyorum ve henüz ölmedim."

"Ha-a-a-a-yır!" Bu acı çığlıkla birlikte oğlunun bit yuvasına dönen başı Dain'in omzuna gömüldü. "Hayır, Baba. *Lütfen*. Hayır, Baba."

Baba.

Dain'in boğazı düğümlendi. İri elini çocuğun incecik sırtında yukarı doğru götürdü ve nazikçe sırtını okşadı.

"Dominick her yerin haşere kaynıyor," dedi. "Onlardan kurtulmanın yalnızca iki yolu var. Ya o güzel bakır leğende yıkanırsın..."

Oğlu başını kaldırdı.

"Ya da bir tas şalgam yersin."

Dominick geri çekilerek anlamsız bir korku içinde babasına baktı.

"Üzgünüm," dedi Dain gülümsemesini engelleyerek. "Tek çare bu."

Mücadele ve çığlıklar birden kesildi.

Her şeyi -gerçekten ölmeyi bile- şalgama tercih ederdi.

Dain çocukken bunu yaşamıştı. Afyona karşı gösterdiği

tepki çocuğa geçmişse Dain'in gençliğinde şalgama duyduğu tiksintinin de ona geçtiğini düşünmek mantıklıydı. Şimdi bile Dain şalgama pek düşkün değildi.

"Şimdi sıcak suyu getirtebilirsin, Phelps," dedi Lord. "Oğlum yıkanmak istiyor."

Dominick kederli bir çizgi halini alan dudaklarıyla sert bir öfke içinde otururken Dain, ilk saç yıkama işini kendi başına halletmek zorunda kaldı. Bu bittikten sonra, onu hareketli albümü göstermekle ödüllendirerek temizlenir temizlenmez onunla oynayabileceğini söyledi.

Dominick ikinci yıkamayı kendi kendine idare etmeye karar verdi.

Phelps'in tetikte duran bakışları arasında Dominick leğenin içinde kirli bir su birikintisi oluştururken Dain akşam yemeğini sipariş etti.

Yemek gelene kadar çocuk küvetten çıktı, Dain onu havluyla kurulayıp Jessica'nın bulduğu modası geçmiş kıyafetlerin içine soktu ve asi saçlarını taradı.

Sonra can attığı o albümü Dominick'in ellerine verdi. Çocuk onunla oynarken Dain sürücüsüyle birlikte yemeğe oturdu.

Bıçağını ve çatalını aldıktan sonra tam etini kesmek üzereydi ki bıçağını *ve* çatalını aldığını fark etti.

Uzun bir süre sol elindeki çatala öylece baktı.

Kocaman bir ekmek parçasına kalın bir tereyağı tabakasını sürmekte olan Phelps'e baktı.

"Phelps, kolum hareket ediyor," dedi.

"Evet, öyle" dedi Phelps donuk bir ifadeyle.

Dain kolunun bir süredir hareket ettiğini şimdi fark etmişti. Başka nasıl oğlunun başını yukarıya kaldırarak ona kaşıkla çay verebilirdi ki? Başka nasıl onu taşırken aynı

anda sırtını okşayabilirdi? Başka nasıl onu yıkayıp saçını yıkarken katı gövdesini oraya buraya döndürebilirdi? Başka nasıl o sıra sıra düğmeli son derece kullanışsız takımı ona giydirebilirdi?

"Bilinen hiçbir tıbbi sebep olmadan durdu ve şimdi de hiçbir sebep olmadan hareket etmeye başladı," diyerek çatık kaşlarıyla eline baktı. "Hiçbir sorun yaşanmamış gibi..."

"Hanımefendi onun hiçbir sorunu olmadığını söyledi. Yani her şeyin zihninizde olduğunu söyledi -hiçbir kusur olmadığını, Lordum."

Dain gözlerini kıstı. "Böyle mi düşünüyorsun? Her şeyin zihnimde olduğunu? Başka bir deyişle, *sersem* olduğumu?"

"Ben sadece *onun* ne dediğini söyledim. Bence, sanırım doktorun almadığı bir parça vardı. Beki de sadece kendi kendine iyileşti."

Dain tekrar tabağına odaklanarak etini kesmeye başladı. "Aynen. Tıbbi bir açıklaması vardı, ama şarlatan Fransız doktor hatasını kabul etmek istemedi ve bütün arkadaşları da ona uydu. Orada içinde bir şey vardı ve kendi kendine öylece düzeldi."

Dain ilk lokmasını yutarken karnının üzerinde halıya uzanmış, ateşin önünde Kopenhag Savaşı'nı inceleyen Dominick'e döndü.

Evrensel oranlar sorunu hasta ve ürkek küçük bir çocuğa çekilmişti. Ve bir şekilde o çekilme boyunca bir şey kendi kendine düzelmişti.

Oğluna bakarken o bir şeyin metal ya da kemik parçası olmadığını anladı. O, zihninde ya da kalbinde olan bir şeydi. Jessica kalbinin solunu hedeflemişti değil mi?

Acaba o kalbin bir parçası korkudan hareketsizleşmiş miydi? Merak ediyordu.

Se mi lasci mi uccido, demişti Dain Jessica'ya.

Evet, onu terk edeceğinden korkmuştu.

Kendisine ateş ettiği günden beri bunu hissettiğini fark etti. Bağışlanmaz olanı yaptığından, onu sonsuza dek kaybettiğinden korkmuştu. Ve o korkudan sıyrılamamıştı.

Çünkü bir canavar, âşık olunamayacak biri olduğu için onu terk etmeyip onunla ilgilenen tek kadındı o güne dek.

Ama Jessica bunun doğru olmadığını söylemişti.

Dain masadan kalkıp ateşe doğru yürüdü. Yaklaşırken Dominick başını kaldırdı. Oğlunun koyu tenli, sakınarak dönen yüzünde Dain kendini gördü: Siyah üzgün gözler... İğrenç bir burun... Somurtkan dudaklar. Hayır, çocuk hiçbir hayal gücü çerçevesinde yakışıklı değildi. Yüzü sevimli değildi, vücudu biçimsizdi -cılız bacakları, fazlasıyla büyük elleri ve ayakları ve geniş kemikli omuzlarıyla.

Neşeli bir karakteri de yoktu. Küfürlü konuşmaları da çekiciliğini arttırmıyordu. Sevimli bir çocuk değildi ve kesinlikle büyüleyici değildi.

Tıpkı babasıydı.

Ve tıpkı babası gibi, onu kabul etmesi için birisine -herhangi birisine- ihtiyacı vardı. Ona şefkatle yaklaşacak ve dokunacak birisine.

Çok fazla sorgulayacak bir şey yoktu.

"Phelps ve ben akşam yemeğimizi bitirir bitirmez Athcourt'a gitmek için yola çıkacağız," dedi Dain Dominick'e. "Ata binmek için yeteri kadar güçlü müsün?"

Çocuk gözlerini babasından hiç ayırmadan evet anlamında yavaşça başını salladı.

"Güzel. Seni atıma bindireceğim ve dikkat edeceğine

söz verirsen dizginleri tutmana da izin verebilirim. Dikkat edecek misin?"

Çocuk bu defa daha çabuk bir şekilde başını salladı. Ve sonra, "Evet, baba," dedi.

Evet, baba.

Lord Şeytan'ın karanlık, sert yüreğine tatlı bir yağmur yağdı ve bir zamanlar çorak olan topraklarında sevgi filizleri yeşerdi.

Lord Dain önemsemediği akşam yemeğini bitirdiğinde Charity Graves, Moretonhampstead'e varmış olması gerekirken tam ters istikamette yaklaşık yirmi mil ileride Tavistock'taydı.

Çünkü Charity kaçmayı düşündüğü arka kapıda Phelps ile çarpışmış ve Lord Dain'in oğlunu almaya geldiğini ondan öğrenmişti ve Charity kendi iyiliği için sessizce, çabucak gözden kaybolacaktı. Charity sevgili oğlundan vazgeçmesi üzerine gereken annelik gözyaşları ve feryatlarını biriktirmeden önce de Phelps küçük bir paket çıkarmıştı.

Pakette yüz İngiliz altını, bin dört yüz sterlin değerinde banknot ve Leydi Dain'den bir not vardı. Leydi Dain notunda hiçbir şey olmamasındansa bin beş yüz sterlinin daha iyi olduğunu ve Güney Doğu Galler'de bir ikametgâh yerine bunun çok daha kabul edilebilir olduğunu belirtmişti. Bayan Graves'e tavsiyesi, mesleğine daha fazla tolerans gösterildiği ve ilerlemiş yaşının -Charity tehlikeli bir biçimde korkulan otuzlu yaşlara merdiven dayamıştı- büyük bir eksiklik olarak düşünülmeyeceği Paris'e seyahat etmesiydi.

Charity her şeye rağmen yas tutan bir anne olmadığına karar vermişti. Phelps'in tavsiye ettiği gibi, dilini tutmuş ve ortalıktan kaybolmuştu.

At arabasını buldu ve basit bir hesap yaptı. Yirmi bin sterlini sevgilisiyle paylaşmak bin beş yüzü paylaşmaktan tamamen farklıydı. Evet, Rolly'ye düşkündü, ama *o kadar* da düşkün değil. Bu yüzden, onu Londra'ya götürecek yolun üzerindeki Moretonhampstead'e doğru kuzeydoğuya gitmek yerine, güneybatıya yöneldi. Tavistock'tan sonraki durağını Plymouth olarak seçti. Orada kendisini Fransa'ya götürecek bir gemi bulacaktı.

Beş hafta önce Roland Vawtry farkına varmadan bir çukura girmişti. Şimdi çok derin bir boşluğun dibinde olduğunu biliyordu. Göremediği şey ise dibinin bataklık kumuyla dolu olmasıydı.

Bunun yerine, Charity'nin güvenini zedelediğini düşünüyordu.

Evet, Charity hızla Postbridge'e gitmişti, doğruca Vawtry'nin kaldığını bildiği otele. Evet, kendine gizlice bir oda tutmak yerine onu çağırmıştı. Ve evet, Golden Hart'ta kalanların fahişe ile onun arasında bir ilişki olduğunu bilmeleri demekti bu. Ancak Vawtry takma bir ad kullandığı için Dain'in gerçeği bilmeme ihtimali de vardı.

Vawtry telaşa kapılarak çocuğu odada bırakıp gittikten sonra o ihtimalin yok olduğunu anladığında geç kalmıştı.

Çocuk Charity'nin ona "Rolly" dediğini duymuş olabilirdi ve daha da kötüsü onu tarif edebilirdi. Dominick, önündekileri bitirdikten kısa bir süre sonra çıkarmaya başladığı yemek boyunca annesinin *arkadaşına* uzun uzun bakmıştı.

Charity çok çabuk kavrayışlı olduğundan sorunu anlamıştı. Vawtry'ye çocuğu almasını söylemişti, çünkü yapılacak en güvenli ve en akıllıca şey buydu.

Onun *karşılığında para var*, demişti aynı zamanda.

Hangi yoldan kaçacağı konusunda kararsız kalan Vawtry, karar verdiğinde de fark edilmeden otel avlusundan kaçması için bir duacısı olup olmadığını merak ederek ıslak bir saman yığınının altına saklanmış dururken tüm bunlar aklından geçti.

Ama mekân, Roland Vawtry'yi -ya da başka bir kimseyi- ele geçirmesi emredilen adamlarla dolup taşmamıştı. Vawtry'nin yeni ayrıldığı odadan daha fazla şeytani kükreme de gelmemişti.

Sonunda cesaretini toplayarak saman vagonunun altından sürünerek çıktı.

Yanına yaklaşan kimse olmadı. Olabildiğince sakin bir biçimde ahıra yürüyüp atını istedi.

Cezasının ertelenmesiyle onun orada olduğunu öğrendi.

Dain Markisi'nin oğlu hasta olduğu için oteldeki tüm hizmetlileri -ve birkaç müşteriyi de- perişan ettiği kulağına gelmişti.

Bunun üzerine Roland Vawtry, sevgilisine tekrar kendini affettirmek için kaderin ona bir şans tanıdığını düşündü.

Bunu nasıl başaracağını çözmek fazla zamanını almadı.

Her ne olursa olsun artık kaybedeceği hiçbir şey yoktu.

Sadece beş bin sterlin borçlu değildi, aynı zamanda Dain Markisi'nin ellerinde bir anda parçalanacağından da hiç şüphesi yoktu. Şimdi Dain'in aklında başka şeyler vardı, ama bu sonsuza dek sürmeyecekti. O zaman eski arkadaşını ele geçirecekti.

Vawtry'nin tek bir şansı vardı ve bunu kullanmalıydı.

Charity'nin planını uygulamalıydı... Ve hepsini tek başına yapmalıydı.

On Dokuz

Athcourt'un XVI. yy'da genişletildiğini ve yeniden düzenlendiğini, planının Derbyshire'daki Hardwick Hall'un planına benzediğini Bayan Ingleby Jesscia'ya söylemişti. Zemin kat temel olarak servis bölgesi olmuş, birinci kat aile dairelerine ayrılmış, yüksek tavanları ve uzun pencereleriyle en açık ve havalı olan ikinci kat ise hükümet dairelerine verilmişti.

Dain'in büyükbabası zamanından beri Long Gallery'de sergilenen portre koleksiyonu hariç birinci ve ikinci katın işlevleri tamamen farklıydı.

Bununla birlikte çocuk odası -aynı zamanda dershane ve dadıların, mürebbiyelerin meskeni olan oda- XV. yy'ın sonlarından beri olduğu yerde, hâlâ zemin katın kuzeydoğu tarafında, evin en soğuk ve en karanlık köşesinde bulunuyordu.

Dain ve Phelps gittikten kısa bir süre sonra Jessica Bayan Ingleby'ye bunun uygun olmadığını söyledi.

"Çocuk ailesi bildiği tek yerden uzakta yabancılarla dolu mağara gibi bir yere götürüldüğünde yeterince huzursuz

olacak," dedi. "Onu zemin katta, kesinlikle kâbuslar göreceği karanlık bir köşeye sürmeyeceğim."

İki kadın aralarında konuştuktan sonra Jessica'nın dairesinin tam üzerindeki Güney Kule'nin daha uygun olacağına karar verdiler. Güney Kule'den ne çıkarılması gerekiyorsa çatıdaki geçit yoluyla öteki beş kuleden birine kolayca götürülebilirdi. Diğer sandık odalarından getirilen eşyalar için de hizmetçiler aynı şekilde hareket edebilirdi. Şu andaki çocuk odasından yenisine sadece çok uzun birkaç seyahat yetecekti bunun için, sadece birkaç. Odadaki eşyaların çoğu yirmi beş yıl önce depoya konmuştu.

Athcourt'un büyük hizmetçi ordusu sayesinde proje hızla ilerledi.

Güneş battığında yeni çocuk odası bir yatak, bir halı, temiz çarşaflar ve sarı renkli güzel perdelerle döşenmişti. Perdeler pek yeni değildi, ama alacakaranlığın temiz havasında iyice titredikten sonra kabul edilebilirdi. Jessica, oldukça eski, ama sağlam bir sallanan sandalye ile birlikte kuyruğunun yarısı olmayan tekerlekli tahta bir at ve Phelps'in bahsettiği tahta asker takımının çoğu parçasını da bulmuştu.

Dadı olarak işe alınan Mary Murdock, gardırobu hazırlanana kadar hareketli bir çocuğun idare edebileceği giysiler bulmak için Lord'un çocukluk eşyalarını karıştırıyordu. Bridget ise küçük bir erkek pijamasının işlemeli yakasını söküyordu; hanımefendisi ona, o dönemdeki hiçbir çocuğun böyle süslü şeylerle görülmek istemediğini söylemişti.

Kampanyanın merkezi olan Kuzey Kule'deki sandık odasında çalışıyorlardı, çünkü burası, önceki Marki'nin ikinci eşinin kısa hükümdarlığı zamanında insan eliyle yapılan sanat eserlerinin çoğunu bıraktığı yerdi. Jessica

o anda resim kitaplarından oluşan güzel bir set buldu. Pencere kenarına onları dizerken, göz ucuyla, karanlığın ötesinde bir ışık yandığını fark etti.

Kalın cama eğilerek yaklaştı. "Bayan Ingleby," dedi sertçe. "Buraya gelin ve bana onun ne olduğunu söyleyin."

Evin hizmetçisi hemen odanın batıya bakan penceresine doğru ilerledi. Dışarı baktı. Sonra elini boğazına götürdü. "Tanrı bizi korusun. Bekçi kulübesi olmalı, Leydim. Ve göründüğü üzere... *Yanıyor.*"

Hemen alarm çaldı ve evdekiler hızla kulübeye koşarak evi boşalttı.

Biberliğe benzeyen mimarisiyle küçük yapı Athcourt'un daha az kullanılan kapılarından birini koruyordu. Bekçisi genellikle pazar akşamları dua toplantısında olurdu. Zeminden yanmışsa –herhangi biri görmeden yangın yükseldiğine göre- kayıp hiçbir felaket yaratmayacaktı.

Ancak Lord'un kereste deposu kapının yakınlarındaydı. Yangın oraya kadar sıçradıysa kereste yığınları ve bıçkıcıların aletleriyle dolu barakalar yok olacaktı. Ayrıca kereste deposu, araziye bağlı hizmetçilerin çoğunun evlerini inşa etmek ve onarmak için kullanılan ağaçları sağladığından bu yangın, toplumsal bir endişe getirerek güçlü kuvvetli her erkeği, kadını ve çocuğu köyden de uzaklaştıracaktı.

Başka bir deyişle, her şey Charity Graves'in Vawtry'ye söz verdiği gibi olmuştu.

Athton'un küçük dünyasındaki herkes alevler içindeki kulübenin etrafına toplandı. Bu telaş içinde Vawtry kimseye görünmeden Lord Dain'in evine girerken hiçbir sorun yaşamadı.

Yine de kolay değildi; çünkü yangın planlandığı zamandan bir hafta önce çıkmıştı. İlk başta Vawtry zamanı denk

getiremedi, ama yağmur fırtınasının hemen ardından yangını çıkarmak zorunda kaldı. Tahtadan ve taştan yapılmış yapı, millerce uzaktan görülebilecek kadar yüksek alevler içinde kalması bir yana, tutuşana kadar bir hayli direnmişti. Nem yüzünden alevler yavaşça yayılacaktı, bu da Vawtry'nin rahat olacağı durumdan çok daha hızlı biçimde kulübenin kontrol altında olması demekti.

Ayrıca asıl plan doğrultusunda o sadece büyük bir yangın çıkaracaktı. Arbcourt'a girip ikonu kaçırmak Charity'nin göreviydi. Vawtry her iki rolü de oynamak zorundaydı ve bu d ının bir ucundan diğerine çılgınca bir yarışa girişmesi anlamına geliyordu -aynı zamanda karanlığın boynunu kırmasına neden olacak bir engel gizlememesi için de dua ediyordu.

Üçüncü olarak Charity evde birkaç defa bulunmuştu ve evin genel planını biliyordu. Vawtry ise oraya sadece bir kez gitmişti -önceki Marki'nin cenazesi ve bir gecelik konaklama için. Ve bu durum İngiltere'nin en büyük evlerinden birindeki merdivenlerin ve geçişlerin sayısını öğrenmek için yeterli değildi.

Neyse ki Charity'nin de söylediği gibi, yangın savaşında kahramanlık göstermek için koşarak evden çıkan hiç kimse kapıları ve pencereleri kilitleme zahmetine girmemişti. Bu sayede Vawtry hiçbir sorun yaşamadan evin özel bölgesine girdi.

Ancak ne yazık ki, Vawtry, Charity'nin anlattığı kuzeydeki arka merdivenlere giden yolun iyi korunmuş Tudorera baskılı bir kaplamanın bulunduğu duvarın bir parçası gibi göründüğünü keşfedene kadar odadan odaya dolaşmak zorunda kaldı.

Charity'nin komik sözü aklına geldi: Bütün hizmetçilerin çıkışları "başka bir şey gibi görünüyordu, sanki evde

hiç hizmetçi yoktu ve o kocaman ev kendi kendini idare ediyordu."

Vawtry'nin ikinci kata ulaşması çabuk oldu.

Soldaki ilk kapı Dain'in odalarına çıkıyordu. Charity'nin ona garantilediği gibi, gizlice içeri girmek için sadece bir dakika yeterliydi ve geniş odanın diğer ucuna geçip ikonu almak bir dakika daha sürerdi. En önemlisi, ikonun tam olarak bulunduğu yer Charity'nin söylediği noktaydı.

Karısının komodinine koyduğu kaba resmi Lord Dain orada tutuyordu, bunu uşak Joseph küçük erkek kardeşine söylemişti... Kardeşi nişanlısına... Nişanlısı *kendi* erkek kardeşine... Kardeşi de Charity'nin düzenli müşterilerinden biriydi.

Ama bir daha asla olmayacaktı, Vawtry yatak odasından çıkarken yemin etti. O geceden sonra Charity yatağını ve şaşırtıcı becerilerini sadece bir erkekle paylaşacaktı. Onu Dartmoor'dan ve pis köylülerinden uzaklaştırarak yurtdışına götürecek o erkek, cesur ve güçlü Roland Vawtry idi. Ona Paris'in zengin dünyasını gösterecekti. Bu Fransız başkenti Charity'ye periler ülkesi gibi görünecekti ve parlayan zırhıyla Vawtry onun silahşoru olacaktı. Merdivenlerden hızla inerken aklından bunlar geçiyordu.

Hayallere dalıp giderek bir kapıyı açtı, hızla merdivenlerden indi... Ve hatırlamadığı bir koridorda buldu kendini. Müzik odasına çıkan yolun sonuna kadar hızla ilerledi.

Bir düzine kapıdan daha geçtikten sonra balo salonuna çıktı, salonun girişindeki heybetli merdiveni gördü. Oraya doğru yöneldi, sonra durdu, arka merdivenleri yeniden bulmak için uğraşıp uğraşmayacağı konusunda kararsızdı.

Ama orayı bulmanın saatler süreceğini söyledi kendi kendine ve evde kimse yoktu. Merdivene yöneldi, geniş alanı geçip köşeyi döndü... Ve birden durdu.

Bir kadın merdivenlerde durmuş, ona bakıyordu... Sonra aşağıya doğru, Vawtry'nin göğsüne sıkıca bastırdığı ikona baktı.

Leydi Dain'in bakışlarının Vawtry'nin yüzünden tuttuğu değerli nesneye kaydığı anda Vawtry'nin aklı başına geldi –ve bacaklarını kullanmayı da akıl etti.

Koşarak merdivenlerden indi, ama Jessica üzerine saldırdığında Vawtry geri çekilmek için çok geç kalmıştı. Jessica onu paltosunun kolundan yakalayınca Vawtry sendeledi ve ikon ellerinin arasından kaydı. Vawtry anında dengesini toparlayıp Jessica'yı itti.

Büyük bir gürültü duydu, ama bunu önemsemedi. Gözlerini halıyla kaplı merdivenlerin üzerindeki ikona dikerek ilerledi ve onu çabucak eline geçirdi.

Jessica başını duvara çarpmıştı. Görmeden dengede durmaya çalışırken bir Çin vazosunun tabanına dokununca vazo parmaklığa çarptı ve kırıldı. Kendini sürükleyerek doğruldu. Parmaklığa sıkıca tutunarak başının etrafında dans eden renkli ışıkları umursamadan hızla aşağı indi.

Büyük salona geldiğinde bir kapı çarpması duydu ve bir erkeğin küfürlerini... Sonra da aceleli adımların tıkırtısı. Zihni açılmaya başlarken avının arka yoldan kaçmaya çalıştığını, ama kilerde kaybolduğunu fark etti.

Hızla salondan geçerek paravan geçişine doğru ilerledi ve Vawtry koşarak çıkarken Jessica kapıya ulaştı.

Bu defa Vawtry başarıyla sıyrıldı. Ama Vawtry çıkışa doğru ilerlemeye çalışırken Jessica en yakındaki nesneyi -porselen bir Çin köpeğini- kaptığı gibi ona fırlatmıştı.

Başına isabet edince Vawtry sendeleyerek dizlerinin üzerine yığıldı, ikon hâlâ elindeydi. Jessica ona doğru koşarken yüzünden süzülen kanları gördü. Yine de bu peri-

şan adam pes etmiyordu. Kapıya doğru sürünmeye çalışıyordu. Jessica yakasından tuttuğunda Vawtry kıvrıldı ve kolunu kaldırarak Jessica'yı öyle şiddetli bir biçimde itti ki genç kadın dengesini kaybederek fayans zemine yuvarlandı.

Jessica, Vawtry'nin kapının kolunu açtığını görünce... Onun üzerine atladı. Vawtry'nin saçını avcunun içine alarak başını kapıya vurdu.

Vawtry kaçmaya çalışırken bağırarak küfrediyor ve kapıyı Jessica'ya doğru itiyordu, ama Jessica buna dikkat etmeyecek kadar öfkeliydi. Pis herif kocasının değerli Madonnasını çalmaya çalışıyordu ve onunla *kaçamayacaktı.*

"Alamayacaksın," dedi soluk soluğa kalmış bir halde, Vawtry'nin başını tekrar kapıya vurdu. "Asla!" Tekrar vurdu. "Asla!" Tekrar.

Vawtry kapıyı ve ikonu tutmayı bırakarak Jessica'dan kaçmak için yana doğru yuvarlandı.

Jessica sallanmadı. Tırnaklarını Vawtry'nin saç derisine, yüzüne, boynuna batırmıştı. Vawtry onun üzerine yuvarlanmaya çalıştı. Jessica diziyle kasığına vurduğunda ise Vawtry birden geri çekildi ve erkekliğini sıkıca tutup kıvranarak yana devrildi.

Jessica, Vawtry'nin kafatasını mermer zeminin üzerinde parçalamak için saçını yeniden yakalamıştı ki bir çift güçlü elin beline sarılarak onu yukarı kaldırdığını hissetti... Bu el onu Vawtry'den, yerden bütünüyle ayırdı.

"Yeter bu kadar, Jess." Kocasının sert ses tonu aklının kontrolünden çıkan öfkesine işledi ve Jessica etrafındaki dünyayı ele geçirmekle mücadele etmeyi bıraktı.

Büyük kapının açık durduğunu ve bir sürü hizmetçinin hiç kımıldamadan içeride beklediğini gördü. Heykel çete-

sinin önünde Phelps vardı... Ve sürücünün elini tutarak ağzı açık, şaşkın bir halde Jessica'ya bakan Dominick.

Jessica'nın bütün gördüğü buydu, çünkü Dain onu hızlıca omzuna almış, paravan geçişinden Büyük Salona doğru yürüyordu.

"Rodstock!" dedi Dain arkasına bakmadan. "Giriş rezil durumda. Birisinin orayla ilgilenmesini söyle. *Şimdi.*"

Karısı, kendisine eşlik eden Bridget ve dairesinin girişinde duran iki iri uşakla birlikte güven içinde banyoya girdiğinde Dain zemin kata döndü.

Vawtry, ya da ondan geriye ne kaldıysa, Phelps'in gözetiminde, eski derslikteki tahta bir sırada yatıyordu. Vawtry'nin burnu kırıktı, bir dişi çıkmış ve el bileği burkulmuştu. Yüzü kurumuş kanla kaplıydı, bir gözü de şişmişti.

"Her şeyi hesaba katarsak ucuz atlattın," dedi Dain hasarı inceledikten sonra. "Üzerinde bir tabanca olmadığı için şanslısın değil mi?"

Dain Jessica'yı odasına götürdükten sonra neler olduğunu çözmüştü. Girişteki zeminde duran ikonu görmüştü. Eve gelirken yangından haberi olmuştu. Parçaları birleştirerek sonuca ulaştı.

Vawtry ve Charity Graves'in suç ortağı olduğunu anlamak için oğlunu sorguya çekmek zorunda kalmadı.

Dain Vawtry'yi de sorguya çekmek zorunda kalmadı, ama olanları ona anlattı.

"İri ve yağlı göğüslü, açgözlü bir fahişenin seni aptalın önde gideni haline getirmesine izin verdin," diyerek aşağılayan bir tavırla durumu özetledi. "Bu yeterince ortada. Öğrenmek istediğim, onun yirmi bin sterlin değerinde olduğunu nasıl öğrendiğin. İtiraf et Vawtry, ona sadece ba-

karak en fazla beş bin olduğunu söyleyemez miydin? -ve biliyorsun ki hiçbir tefeci onun yarısını bile vermez."

"Hiç vakit olmadı... Bakmak için." Vawtry şişen bademcikleri ve ezilmiş dudaklarıyla heceleri çıkarmakta güçlük çekiyordu. "Ah... Oh... Ah..." Söyledikleri anlaşılmıyordu ama Dain Phelps'in de yardımıyla onun demek istediklerini anlayabiliyordu.

"Başka bir deyişle, bu geceden önce onu hiç görmedin," dedi Dain. "Ki bu da birisinin sana onu anlattığı anlamına geliyor –en güçlü olasılıkla Bertie'nin. Ve sen ona *inandın* -aklıselim hiç kimse Bertie Trent'i dinlemeyeceğine göre, bu yeterince saçma- ama sonra gidip şeytanın kendi fahişesine anlatma gereği duydun. Ve o da, gördüğün gibi, ilk çocuğunu yirmi bin sterline satacaktı."

"Aptalca davrandın, kesinlikle," dedi Phelps bir Yunan korosu gibi üzgün bir biçimde şarkı söylercesine konuşarak. "O çocuğunu yalnızca bin beş yüze sattı. Şimdi kendinizi biraz budala hissetmiyor musunuz efendim? Kötü bir niyetim yok, ama..."

"Phelps." Dain sürücüsüne uğursuz bir bakış attı.

"Evet, Lordum." Phelps gözlerini açarak bir dakika boyunca Dain'e baktı.

"Charity Graves'e *ben* bin beş yüz sterlin vermedim," dedi Lord çok sessizce. "Hatırladığım kadarıyla, benden kurtulur diye onun kaçmasını önlemek için otelin arkasına gitmeyi önerdin en makul yol olarak. Senin çok geç kaldığını ve onun kaçtığını sanıyordum. Buna ters bir şey yapmaya gönüllü olmadın."

"Hanımefendi veledin önünde annenin olay çıkarabileceğinden endişeliydi," dedi Phelps. "Sizin saldırılarınızın yanında Hanımefendi de onu daha fazla üzmek istemedi. O yüzden benden kadına biraz sus parası vermemi istedi.

Hanımefendi, bu paranın kendisinin cep harçlığı olduğunu ve dilediği gibi harcayabileceğini söyledi. Böylelikle o parayı anneyi susturmaya harcadı ve kadının onu alıp Paris'e giderek orada iyi vakit geçirmesini isteyen bir not bıraktı."

"Paris?" Vawtry birden doğruldu.

"Oradaki adamların onu buradakilerden daha çok seveceğini ve ona daha iyi davranacaklarını söyledi. Galiba fikir kadının hoşuna gitti, çünkü neşeli bir hali vardı ve Hanımefendinin kötü biri olmadığını söyledi. Ve onun söylediklerine uyduğunu Hanımefendiye söyleyecektim -çocuğa anlattım biraz, Hanımefendinin Charity'den yapmasını istediği gibi."

... *Güvende olacağı... Ve ihtiyaçlarının karşılanacağı bir yerde kalması daha iyiydi.* Jessica fahişeye söylenmesi gerekeni söylemiş, fahişe de ona uymuştu.

Sonra Dain karısının ona ne kadar güvendiğini gördü. Güvenmeseydi, Dain söylediklerini ya da yaptıklarını umursamadan Jessica onunla birlikte giderdi. Ama Dain'in çocuğu koruyacağına ve Dominick'i kendisine anlatılanların gerçek olduğuna inandıracağına güveniyordu.

Kendisinin bildiklerinden daha fazlasını karısının bilebileceğini düşündü Dain. Aynaya baktığında hiç farkına varmadığı özellikleri karısı görmüştü.

Böyle bir şey olduysa Charity'de var olduğunu hiç düşünmediği özellikleri Jessica'nin gördüğüne inanmalıydı Dain. Charity gidişi için Dominick'i alıştırma zahmetine katlandıysa kalp denen bir şey olmalıydı Charity'de.

Jessica Charity'nin kendisinin bir çocuk olduğunu da söylemişti.

Bu yeterince mantıklı görünüyordu. Aklına bir fikir geldiğinde onunla birlikte başını alıp giderdi.

Dain Vawtry'ye dişlerini sıkarak bakıyordu. "Onu oyalamak için başka bir değersiz mücevher bulmalıydın," dedi. "Planlamak ve hayalini kurmak için daha güvenilir bir şey. O bir çocuk biliyorsun. Ahlaksız, prensipsiz. Şu anda elinde bin beş yüz sterlin var ve ikonla ilgili her şeyi unutmuş durumda -ve seni de. Hayatını ve onuru tehlikeye attığını asla bilmeyecek -öğrense de aldırmayacak." Dain kısa bir kahkaha attı. "Neydi Vawtry? Aşk? Aşk onun umrunda mı sanıyorsun?"

Morluklar ve şişliklerle dolu kurumuş kanlı yüzü koyu kırmızıya döndü. "*Yapmaz. Yapamaz.*"

"Şu anda sahile doğru yola çıktığına on beş sterlinine bahse girerim."

"Onu öldürürüm," diyerek boğuk bir ses çıkardı Vawtry. "Beni terk edemez. *Yapamaz.*"

"Çünkü yakalayıncaya kadar peşinde olursun," dedi Dain alaycı bir ifadeyle. "Dünyanın öteki ucuna kadar peşinden gidersin. Tabi önce senin asıldığını görmezsem."

Vawtry'nin yara bere içinde kalmış yüzündeki renk, solgun gri renkli zemin üzerinde alacalı bir görüntü bırakarak birden çekildi.

Dain uzun bir süre boyunca eski arkadaşını inceledi. "Sorun şu ki kendi kendine içine düştüğün bu araftan daha kötüsünü düşünemiyorum. Charity Graves'e ümitsizce âşık olmaktan daha berbat bir işkence hayal edemiyorum." Duraksadı. "Bir şey hariç." Dain'in dudakları alaylı bir gülümsemeye dönüştü. "Onunla evli olmak."

En etkili çözümün o olduğuna karar verdi Dain. Aptal aşığın aleyhine dava açmaktansa bu çok daha az zahmetliydi kesinlikle.

Vawtry kundaklama yüzünden suç işlemiş ve hırsızlığa teşebbüs etmişti.

Bunun yanında arazideki en az değerli yapıda yangın çıkarmış, ama yağmurun ve insanların çabuk müdahalesi sayesinde zarar en az düzeyde kalmıştı.

Hırsızlığa gelince: Jessica beceriksiz suçluyu Dain'in yapacağından daha acımasızca cezalandırmıştı. Bir kadının cezayı vermesi Vawtry'nin diğer acılarının üzerine tatlı bir küçük düşme duygusu daha katıyordu.

Bir parça erkeklik gururu taşıyan her adam, bir kadının yumruğuyla ezildiğini herkesin öğrenmesine izin vermektense kor gibi olmuş kerpetenle hayalarını söktürmeyi tercih eder.

Bu yüzden İncil'de geçen *Wisdom of Solomon* ve Jessica'nın Paris'teki şantaj tehdidinin canlı hatırasıyla Sayın Lord cezayı bildirdi.

"Her nerdeyse Charity Graves'i bulacaksın," dedi Dain mahkûmuna. "Ve onunla evleneceksin. Böylelikle yasal olarak ondan sorumlu olacaksın. Ve karımın, oğlumun ya da evimin herhangi bir üyesinin on mil yakınına gelirse bundan, yasal ve *kişisel* olarak, seni sorumlu tutacağım. Bizi -herhangi birimizi- bir daha rahatsız ederse büyük bir akşam yemeği düzenleyeceğim, Vawtry."

Vawtry gözlerini kırpıştırdı. "Akşam yemeği?"

"Bu yemeğe tüm ahbaplarımızı davet edeceğim," dedi Dain. "Ve herkes yemeğini yerken ayağa kalkıp senin büyüleyici maceralarınla misafirleri eğlendireceğim. Özellikle bu akşam girişte gördüklerimi en güzel detayına kadar anlatacağım."

Olup bitenleri anladığı noktadan sonra Vawtry dağıldı. "Onu bulmak?" diye bağırdı çılgınca çevresine bakarak. "Onunla evlenmek? *Nasıl?* Tanrı aşkına, göremiyor musun? Kâhyanın üç adım önünde olmasam buna bulaşmazdım. Hiçbir şeyim yok, Dain. Bundan daha az." Sızlandı.

"Beş bin daha az, tam olarak. *Mahvoldum*. Görmüyor musun? Beaumont güreş maçında bir servet kazanabileceğimi söylemeseydi Devon'a gelmezdim."

"Beaumont?" diye tekrarladı Dain.

Vawtry onu önemsemedi. "Servet, gerçekten. O koca kafalı amatörlerle birlikte. Buna inanıyor musun?" Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Benimle alay ediyordu, pis herif. 'Cann ve Polkinghorne'dan beri en büyük maç' demişti."

"Beaumont..." dedi Dain tekrar.

"Yirmi bin, bana ikonun o kadar ettiğini söyledi," diyerek perişan bir halde konuşmayı sürdürdü Vawtry. "Ama o konuda da benimle alay ediyordu değil mi? Onun için ilk doğan çocuğunu satacak bir Rus tanıdığını söyledi. Ve ben de ona *inandım*."

"Öyleyse bu fikri senin aklına koyan Bertie Trent değil Beaumont'tu," dedi Dain. "Tahmin ede' ilirdim. Bana bir garezi var," dedi şaşkın Vawtry'ye.

"Garez? Ama niye beni seçsin?"

"İkimizin arasını bozmayı umarak senin bana içerlemen için sanırım," dedi Dain. "Aynı zamanda seni daha da zavallı duruma düşürebileceğini bilmesi bu işi onun için daha da eğlenceli bir hale getirdi," dedi Dain kaşlarını çatarak. "Sinsi bir fitneciden başka bir şey değil. Bir adam gibi öç almayı bilmiyor. Ve böylelikle en vahşi hayallerinin çok ötesinde kindar oyununu kazanarak her şeyi daha da sinir bozucu kılıyor." Dain'in kaşları daha da çatıldı. "Seni astırsaydım karnına ağrılar girene kadar gülerdi."

Vawtry bu durumu kabullenmeye çalışırken Dain küçük odanın etrafında yavaşça döndü, düşünüyordu.

"Borçlarını ödeyebileceğimi sanıyorum Vawtry," dedi sonunda.

"Ne yapacaksın?"

"Ayrıca sana makul bir miktarda yıllık para vereceğim," diyerek devam etti. "Sunulan hizmetler karşılığında." Durdu, ellerini göğsünde kavuşturdu. "Görüyorsun, çok sevgili, çok sadık dostum, ikonumun ne kadar değerli olduğunu bilmiyordum... Ta ki sen bana söyleyene dek. Aslında karımın bir portresi karşılığında onu Bayan Beaumont'a vermeyi planlamıştım. Jessica, onun ikona ne kadar hayranlık duyduğunu bana söylemişti. Sadece para almak yerine bunun sanatçıyı daha çok memnun edecek bir ödül olduğunu düşünüyordum." Dain hafifçe gülümsedi. "Ama hiçbir portre, muhteşem Leila Beaumont'ın yanında bile, yirmi bin sterlin değerinde olmaz değil mi?"

Vawtry sonunda durumu anlamıştı. Yara bere içindeki yüzü bir gülümsemeyle kat kat oldu.

"Elbette bu bilgiyi paylaştığı için Beaumont'a yazarak teşekkür edeceksin," dedi Dain. "Nezaket gösterir. Ve elbette, senin çok sevgili dostun olarak, onun bilgeliğinden çıkar sağladığın için cömertçe memnun olacak."

"Okuduğunda saçlarını yolacak," dedi Vawtry. Sonra kızardı. "Tanrı canımı alsın, Dain, ne söylemem ya da düşünmem gerektiğini neredeyse hiç bilmiyorum. Her şey bu denli yanlışken sen bunu düzeltecek bir yol buldun, yaptıklarıma rağmen. Beni en yakın bataklığa atsan, İngiltere'de seni suçlayacak tek bir kişi bile çıkmaz."

"O melun kadını yolumdan çekmezsen ikinizi de bataklığa atacağım," dedi Dain. Kapıya doğru ilerledi. "Phelps yaralarınla ilgilenecek birini bulacak. Ben de yolculuk masraflarıyla birlikte uşaklardan birini yanına göndereceğim. Güneş doğduğunda gitmiş olmanı umuyorum, Vawtry."

"Evet, evet elbette. Teşekkür..."

Dain'in arkasından kapı çarparak kapandı.

Yirmi

Lord Dain sabahın ikisinde banyodan çıktı. Sonra sabahlığını ve terliklerini giyip karısını aramaya çıkması gerekti, çünkü sandığı gibi, Jessica olması gereken yerde, yatağında değildi.

Önce Güney Kule'ye baktı, ama Dominick'in yanında değildi. Mary oradaydı, bir sandalyede uyukluyordu. Çocuk karnının üzerine uzanmış, yatak örtüsünü tekmeleyerek yatağın ucunda bir yığın haline getirmiş biçimde derin uykudaydı.

Dain homurdanarak çarşafı ve battaniyeyi çekip hızlıca çocuğun üzerine örttü. Sonra hafifçe onun başını okşadı ve odasından çıktı.

Dain on beş dakika sonra Jessica'yı yemek odasında buldu.

Siyah ve altın rengi sabahlığına sarınmış, saçlarını özensizce başının üstünde toplamış bir şekilde şöminenin önünde duruyordu. Parmaklarıyla yuvarlak bir brendi kadehini tutarak Dain'in annesinin portresine bakıyordu.

"Birlikte sarhoş olmak için beni davet edebilirdin," dedi Dain odaya girerken.

"Bu Lucia ile benim aramdaydı," dedi gözlerini tablodan ayırmadan. "Şerefine bir kadeh kaldırmaya geldim."

Kadehini kaldırdı. "Sana, sevgili Lucia: Hınzır kocamı dünyaya getirdiğin için... Kendinde en iyi ne varsa bu kadar fazlasını ona verdiğin için... Ve yaşayıp adam olsun ve ben onu bulayım diye ondan vazgeçtiğin için..."

Kadehteki güzel kokulu içkiyi döndürerek minnettar bir biçimde kokusunu burnuna çekti. Sonra, memnuniyetle küçük bir iç çekerek kadehi dudaklarına götürdü.

Dain kapıyı arkasından kapayarak odaya girdi. "Beni bulmakla ne kadar şanslı olduğunu bilmiyorsun," dedi. "Avrupa'nın batısında seni satın alabilecek birkaç erkekten biriyim. Bu... Kuşkusuz benim en iyi brendim."

"Alacak ve vereceklerini gözden geçirirken şarap kilerini göz önünde bulundurdum," dedi Jessica. "Terazinin senden yana olan tarafı ağır çekmiş olabilir." Kadehiyle tabloyu işaret etti. "Orada muhteşem görünüyor değil mi?"

Dain masanın başına yürüdü, sandalyesine oturdu ve portreyi inceledi. Sonra ayağa kalktı, servis masasına ilerleyip tabloyu oradan değerlendirdi. Müzisyenler Galerisi'ne çıkan koridordan, pencerelerden ve uzun akşam yemeği masasının sonundan da inceledi. En sonunda şöminenin önüne karısının yanına geldi, kollarını göğsünde kavuşturarak oradan düşünceli bir halde annesine baktı.

Ama hangi açıdan ya da ne kadar uzun ve ciddi bakarsa baksın, artık içi acımıyordu. Tek gördüğü kendi yaradılışına göre onu seven güzel bir kadındı. Yirmi beş yıl önce gerçekten neler olduğunu asla bilemeyecekti, ama onu affedecek kadarını öğrenmiş ve buna inanmıştı.

"Güzel bir şeymiş değil mi?" dedi Dain.

"Evet, son derece."

"Sanırım, Dartmouth alçağını onunla kaçtığı için suç-

lamak neredeyse imkânsız," dedi Dain. "En azından onun yanındaydı. Birlikte öldüler. Babamı çok sinirlendirmiş olmalı." Güldü. "Ama Jezebel'in oğlunun onu daha çok kızdırdığından şüphem yok. Beni evlatlıktan reddedemedi çünkü asker soyundan bir tohumun kaba ellerine kıymetli mirasını bırakamayacak kadar züppeydi. Büyük bir ikiyüzlülükle karısının portresini mahvedemedi bile -çünkü o, Ballisterlar'ın geçmişinin bir parçasıydı ve soylu ataları gibi, istese de istemese de torunları için her şeyi korumalıydı."

"Oyuncaklarını bile atmamış."

"Beni kapı dışarı etti ama," dedi Dain. "Annemin ardından çıkan toz bulutu yeni yatışmıştı ki beni Eton'a gönderdi. Ne kadar inatçı yaşlı bir ahmakmış. Beni en az çabayla yetiştirip dostluğumu kazanabilirdi. Sekiz yaşındaydım. Tamamen onun merhametinde. Avcunun içindeki balçık. Beni tam istediği gibi bir kalıba sokabilirdi. Karısından intikam almak istiyorsa, onu bu şekilde başarabilirdi -ve aynı zamanda istediği tarzda bir erkek çocuğu yetiştirebilirdi."

"Seni kalıba sokmadığı için memnunum," dedi Jessica. "Bunun yarısı kadar ilginç bir yanın olmazdı çünkü."

Dain aşağıya doğru Jessica'nın gülümseyen yüzüne baktı. "İlginç, gerçekten. Ballisterlar'ın Lanetli Adamı, Lord Şeytan. Christendom'daki en büyük zampara. Ukala, aptal bir nankör."

"Şimdiye dek dünyaya gelen en huysuz adam."

"Beceriksiz büyük bir serseri. Şımarık, bencil, kindar bir canavar."

Jessica onayladığını ima ederek başını salladı. Gülümseyerek, "Kendini beğenmiş aptalı unutma," dedi.

"Ne düşündüğün önemli değil," dedi Dain kibirli bir biçimde.

"Oğlum Kral Arthur olduğuma inanıyor ve Yuvarlak Masanın tüm silahşörleri benim için tek yürek olmuş gibi."

"Fazlasıyla mütevazısın canım," dedi Jessica. "Dominick senin Jüpiter olduğuna ve Roma'nın bütün tanrılarının senin için tek yürek olduğuna inanıyor. Tamamen mide bulandırıcı."

"Mide bulandırıcının ne olduğunu bilmiyorsun Jess," dedi kahkahayla. "Golden Hart Oteli'nde karşılaştığım canlı pislik yuvasını görmeni çok isterdim. O şey konuşmasaydı kokuşmuş bir artık yığını olduğunu düşünüp ateşe atabilirdim."

"Phelps bana anlattı," dedi. "Sen banyo yaparken aşağı indim, onunla köşede karşılaştığımda dışarı çıkıyordu. Dominick'in nasıl bir halde olduğunu, nasıl onunla kendi kendine yüzleştiğini, ilgilendiğini bana anlattı... *İki* elinle."

Jessica Dain'in koluna girdi; kendi korkularının ve yoksunluğunun felç ettiği, küçük bir çocuğun daha büyük korkularının ve yoksunluğunun ise iyileştirdiği koluna. "Gülsem mi ağlasam mı karar veremedim," dedi. "O yüzden her ikisini de yaptım." Gümüşi bir donuklukla titredi gözleri. "Seninle gurur duyuyorum, Dain. Ve kendimle..." diye ekledi bakışlarını uzağa çevirip gözlerini kısarak. "Seninle evlenmek gibi iyi bir duygu hissettiğim için."

"Saçmalama," dedi Dain. "Duygunun bununla bir ilgisi yoktu. Ama herhangi bir kadını en yakın kulübenin tepesinden çığlık çığlığa atlamaya sürükleyecek bir durumun en iyi biçimde üstesinden geldiğin için seni takdir ediyorum."

"Bu bağışlanmaz bir gaf olurdu," dedi Jessica.

"Demek istediğin, yenilgiyi kabullenmek olurdu," dedi

Dain. "Ve bunu yapamayacağını kabullenmek... Bu senin doğana aykırı. Vawtry de bunu bire bir öğrendi."

Jessica kaşlarını çattı. "Onun zaafını kullandığımı biliyorum. Her şeye rağmen, hakkıyla dövüşe başlayamayacak kadar beyefendiydi. Tek yapabildiği benden kaçmak oldu. Ama lanet olası aptal, ikonu bıraksaydı onun zaafını kullanmazdım. Ve en sonunda bıraktığında ona vurmayı kesemeyecek kadar gergindim. O anda gelmeseydin onu öldürebilirdim." Başını Dain'in kaslı kolunun üst kısmına dayadı. "Başka herhangi birisi beni durduramazdı."

"Evet, biz kocaman, düşüncesiz serseriler işe yarıyoruz," dedi Dain. Jessica'yı kucaklayıp yemek odasına götürdü. "Neyse ki o zaman iki kolumu da kullanabiliyordum, yoksa onun üstesinden gelemezdim sanırım." Işıldayan tahta yüzeyin üzerine onu bıraktı. "Ama yangın olsa da olmasa da, mantıklı karımın niçin en azından birkaç uşağı yanına almayı akıl etmediğini öğrenmek istiyorum."

"Ettim," dedi. "Ama Joseph ve Mary yukarıda Güney Kule'de hiçbir şey duyamayacak kadar uzaktaydı. Vawtry büyük merdivenden inmeseydi tek başıma onu görmeyebilirdim. Ama sana bakmak için zemin kata inmiştim. Geldiğinde Dominick'i karşılayacak birisi olmalıydı. Ben olmak istedim. Gelişini heyecanla beklediğimi göstermek istedim." Sesi titredi. "Onun güvenini kazanmak ve ona sarılmak istedim."

Dain genç kadının çenesini yukarı kaldırdı ve Jessica'nın buğulu gözlerine baktı. "Ben ona sarıldım, *sevgilim*..." dedi hafifçe. "Onu atımın önüne oturttum ve güven arayan bir çocuk olduğu için onu sıkıca tuttum. Onunla ilgileneceğimi söyledim... Çünkü o benim oğlumdu. Ve senin de onu istediğini söyledim. Senin hakkında her şeyi ona anlattım. Senin nazik ve son derece anlayışlı olduğunu, ama hiçbir

saçmalığa tahammül edemediğini..." Gülümsedi. "Ve eve geldiğinde Dominick'in karşılaştığı ilk şey bu sonuncusunun canlı, apaçık kanıtıydı. *Babanın* doğruyu söylediğini kanıtladın ve *baba* herkes hakkında her şeyi biliyor."

"Öyleyse *babaya* sarılacağım." Jessica kollarını Dain'in beline sardı, başını göğsüne yasladı. "Seni seviyorum, Sebastian Leslie Guy de Ath Ballister. Seni seviyorum, Lord Dain, Şeytan, Lord Siyah, Lord Ballister..."

"Fazlasıyla isim var..." dedi. "Bir aydan fazla bir süredir evliyiz. Kalacak gibi göründüğüne göre, bana Hıristiyan adımla hitap etmene izin verebilirim. Hiç olmazsa *aptal*dan iyidir."

"Seni seviyorum, Sebastian," dedi.

"Ben de sana hayranım," dedi Dain.

"Son derece hayran..." diye düzeltti Jessica.

Jessica'nın sabahlığı omuzlarından düşüyordu. Dain telaşla sabahlığı düzeltti. "Son derece denebilir." Erkekliğinin kabardığını hissetti. "Çabucak yukarı çıkıp hemen uyusak iyi olur. Hayranlık duygularım mantıksız bir düzeye tırmanmadan önce."

"Doğrudan uyumak anlamsız olur," dedi Jessica. Ellerini yukarıya doğru götürerek Dain'in robdöşambrının içine soktu, göğsünü okşadı. Oradaki kaslar gerildi, küt küt atmaya başladı ve atışlar hızla aşağılara indi.

"Bir hayli yoruldun," dedi Dain bir iniltiyle yutkunarak. "Ayrıca pek çok yerinden yaralanmış olmalısın. Dölleri birikmiş vahşi bir adamın üzerinde inlemesini istemezsin."

Jessica başparmağını Dain'in göğüs ucunun etrafında gezdirdi.

Dain derin bir nefes aldı.

"*Altında* inleyebilirsin," dedi Jessica yavaşça.

Jessica'nın tam o anda söylediğine aldırmamasını söyle-

di Dain kendi kendine, ama sahne gözünün önüne geldiğinde erkekliği de hevesle harekete geçti.

Jessica'nın onu sevdiğini söylemesinin üzerinden bir ay geçmişti. Sadece işbirliği kurmak yerine, gerçekten onu istediğinden beri bir ay olmuştu. İşbirliği ne kadar coşkulu olsa da Dain onun arsız tekliflerini o iki değerli kelimeyi özlediği kadar özlemişti.

Ayrıca Dain tam bir hayvandı.

Çiftleşme dönemindeki bir erkek fil kadar azgındı.

Dain onu masadan kaldırdı. Onu aşağıya indirmek istedi, çünkü onu taşımak tehlikeli biçimde yakın olurdu. Ama Jessica inmedi. Dain'in kollarına tutunarak bacaklarını onun beline doladı.

Dain aşağıya bakmamaya çalışsa da kendini alıkoyamadı.

Etrafını saran yumuşak, beyaz kalçaları gördü ve sonra, sabahlığı artık tutmayan kuşağın altındaki parlak, koyu renkli lüleleri gördü bir an.

Jessica biraz kımıldadı ve sabahlığı yine omuzlarından kaydı. Önce bir kolundan, sonra diğerinin üzerinden gevşeyen sabahlığını sıyırdı. Zarif sabahlığı belinden sarkan işe yaramaz bir ipek parçasıydı artık.

Dain masaya dönerek onun üzerine yığıldı.

"Jess, Tanrı aşkına bu halde merdivenlerden nasıl çıkabilirim?" diye sordu kısık bir sesle. "Böyle şeyler yaptığın bir erkek nasıl önünü görebilir?"

Jessica Dain'in boynunun çukurunu yaladı. "Tadın hoşuma gidiyor," diyerek mırıldandı. Açılmış dudaklarını Dain'in köprücük kemiği üzerinde gezdirdi. "Ve teninin ağzımdaki hissi. Ve kokun... Sabunlu, kolonyalı ve *erkeksi.* İri sıcak ellerini seviyorum... Ve iri, sıcak bedenini... Ve kocaman, küt küt atan..."

Dain Jessica'nın başını yukarıya çekerek dudaklarına yapıştı. Jessica onu derinliklerine davet edercesine birden kendine çekildi.

Haindi, *ölümcül bir güzelliğe sahip olsa da* taze ve berrak bir tadı vardı. Yağmur gibiydi. Dain tadını çıkardı. Jessica'nın kendine özgü kokusuyla karışan papatya kokusunu içine çekti. Büyük, koyu renkli elleriyle nefis bedenine dokundu... Boynunun zarif inceliğine, omuzlarının narin kıvrımlarına, dolgun göğüslerine...

Dain geriye giderek masanın üzerinde aşağı kaydı, Jessica'yı kendi üstüne çekti ve ağzıyla, diliyle o kadınsı hatlara dokundu.

Pürüzsüz ipeksi sırtını okşadı, avuçlarının arasında ince belinin kıvrımlı şeklini ve dudaklarının narin ateşini hissetti.

"Avuçlarının arasında balçığım..." diyerek Dain'in kulağına doğru nefesini soludu Jessica. "Seni deli gibi seviyorum. Seni çok istiyorum."

Şehvetle kısılan, yumuşak sesi Dain'in kafasının içinde yüzüyor, damarlarında dolanıyor ve çılgın tınısını kalbinde döndürüyordu.

"*Sono tutta tua, tesoro mio,*" diyerek yanıtladı Dain. "Her şeyim senin, sevgilim."

Dain Jessica'nın tatlı kalçalarını kavrayıp onu erkekliğinin üzerine oturttu ve karısı içine doğru onu yönlendirirken inliyordu.

"Ah, *Jess.*"

"Hepsi benim."

"Aman Tanrım." Dain zevkin doruğundaydı, kendinden geçmiş ve kor bir ateş olmuştu. "Ah, Tanrım. Öleceğim."

"Hepsi *benim,*" dedi Jessica.

"Evet. Öldür beni, Jessica. Bir daha yap."

Jessica aynı acıyı tattıracak yavaşlığıyla tekrar yükselip gömüldü. Diğer bir yıldırım daha. Kavurucu. Mest edici.

Dain dahası için yalvardı. Jessica ona dahasını verdi, Dain'in üzerinde ona hâkim olarak. Dain öyle olmasını istiyordu, çünkü onun üzerinde hâkimiyetini kuran aşktı, onu esiri eden mutluluktu. Jessica, Dain'in bedeninin tutkulu sahibi, kalbinin müşfik kadınıydı.

Sonunda fırtına sarsıntıyla patlak verdiğinde Jessica Dain'in kollarına yığıldı. Dain, Jessica'nın küt küt atan kalbini hissederek ona sıkıca sarıldı... Dain'in bu kadar uzun zamandır gizlediği sırla göğsü çarpıyordu.

Ama Dain artık böyle sırlar istemiyordu. Artık kelimeleri kullanabiliyordu. İçinde donmuş ve gömülü olarak duran her şey erimiş ve köpük köpük olmuştu, Dartmoor'un bahardaki taze suları gibi.

Dain titrek bir gülüşle Jessica'nın başını yukarı kaldırıp yavaşça öptü.

"*Ti amo,*" dedi. Ve ne kadar anlaşılır olsa da bu defa İngilizce söyledi. "Seni seviyorum, Jess."

Dain çok geçmeden Jessica'ya söyledi. Aşk hayatına girmeseydi kendini ondan dolayı asla bağışlamayacağı bir hata yapabilirdi.

Yatak odasına döndüklerinde güneş yavaş yavaş doğuyordu, ama Dain akşamki olaylar açıklığa kavuşup çözülene kadar uyumaya hazır değildi.

Güneşliğin altın sarısı ejderhalarına bakarak sırt üstü uzandı. "Kendimden geçerek..." diye devam etti. "Herhangi bir adamın -özellikle de Vawtry gibi zekâsı kıt birinin- ne kadar kolayca bir bataklığa düşeceğini görmek durumunda kaldım."

Dain Beaumont'ın Paris saçmalığındaki göreviyle ilgili

kuşkularını ve kinciliğin nasıl sürdüğünü Jessica'ya birkaç aşağılayıcı cümleyle anlattı. Jessica bu duruma pek şaşırmadı. Her zaman Beaumont'ın son derece sevimsiz bir insan olduğunu düşünmüş ve karısının uzun zamandır ondan neden ayrılmadığını merak etmişti.

Ancak kocasının bu soruna gösterdiği yaklaşım için hem şaşırmış, hem memnun olmuştu. Dain, Vawtry ve iğrenç Beaumont üzerinde düşündüğü entrikaları anlatmayı bitirdiğinde Jessica çaresizce gülüyordu.

"Ah, Sebastian," dedi nefesi kesilerek. "Fazlasıyla hainsin. Vawtry'nin teşekkür notunu okuduğunda Beaumont'ın yüzündeki ifadeyi görmek için her şeyi veririm..." Sonra tekrar öksürür gibi oldu.

"Sadece durumun içindeki mizahı değerlendiriyorsun," dedi Jessica'nın sesi kesildiğinde.

"Ve onun sanatsallığını," dedi Jessica. "Vawtry'nin, Charity'nin -hatta o kindar hain Beaumont'ın- birkaç dakikada hakkından gelinir. Parmağını kıpırdatmana gerek kalmadan."

"Vawtry hayatının geri kalanı için sana minnettar olacak," dedi Jessica. "Emrini yerine getirmek için dünyanın bir ucuna koşacak. Ve Charity mutlu olacak, çünkü ona tapan bir adamla birlikte rahatça düzenini kuracak. Tek istediği bu, biliyorsun. Lüks içinde boş bir hayat. Dominick'i doğurmasının nedeni de bu."

"Biliyorum. Ona yılda beş yüz ödeyeceğimi düşünüyordu."

"O aptal sonuca nasıl vardığını ona sordum," dedi Jessica. "Geniş halkın babanın cenazesine geldiği zaman olduğunu söyledi bana. Bazı beyefendiler yanlarında cennet kuşlarını getirerek onları civardaki otellere emanet olarak bırakmış. Başka Londra dedikodularıyla birlikte Charity

-şüphesiz abartılmış- belirli soyluların gayrimeşru çocukları için düzenlenen ödemeler ve yıllık maaşlar konusunda söylentiler duymuştu. O yüzden, sen ve Ainswood ile normal önlemleri almadığını ve *hamile* olduğunu öğrendiğinde hiçbir koruyucu önleme gitmediğini bana söyledi."

"Başka bir deyişle, diğer bir beyinsiz fahişe bunu onun aklına koydu."

"Charity tek yapması gerekenin bir çocuk doğurmak olduğunu düşünüyordu ve bir daha hiç çalışmak zorunda kalmayacaktı. Beş yüz sterlin onun için görülmemiş bir servetti."

"Bu da senin bin beş yüzünü neden bu kadar kolayca kabul ettiğini açıklıyor." Dain'in bakışları hâlâ ejderhaların üzerindeydi. "Bunu bildiğin halde beni ona ikonumu vermekle tehdit ettin."

"Onunla kendi başıma ilgilenmek zorunda kalsaydım, Dominick'in önünde sevimsiz bir manzara yaratarak onu riske atabilirdim," dedi Jessica. "O çocuk senin gibi son derece hassas ve duygusal. Birkaç dakikada birkaç kelimeyle verebileceği zararı tamir etmek yıllar sürebilir. Ama sen oradayken o risk önemli ölçüde azaldı. Yine de sessizce gitmesini istedim. Bu yüzden Phelps'e rüşvet verdim."

Dain yan tarafına dönerek Jessica'yı kollarına aldı. "Doğrusunu yaptın, Jess," dedi. "Aynı anda hasta bir çocuk ve annesiyle başa çıkamazdım sanırım. Ellerim doluydu -ikisi de- ve aklım tamamen çocuktaydı."

"Sen çocuk için oradaydın," dedi Jessica Dain'in sert, sıcak göğsünü okşayarak. "Büyük, güçlü babası onun için oradaydı ve şu anda önemli olan da bu. O evde. Güvende. Ona biz bakacağız."

"Evde." Dain Jessica'ya baktı. "Bu kalıcı o halde."

"Leydi Granville kocasının iki piç kurusunu -üstelik

halasından- kendi meşru çocuklarıyla birlikte büyüttü. Devonshire Dükü'nün gayrimeşru çocukları onun evinde büyüdü."

"Ve Dain Markisi dilediği gibi hareket edebilir, başka herkesin ne düşündüğünü umursamadan..." dedi kocasına.

"Sekiz yaşında bir çocukla ailemi kurmaya takılmıyorum," dedi. "O yaştaki çocuklarla konuşulabilir. Neredeyse olgun bir insan gibiler."

O anda, son sözü söylercesine, insana yakışmayan bir feryat sabahın erken saatlerindeki sessizliği bozdu.

Dain Jessica'dan uzaklaştı, irkilerek oturdu.

"Kâbus görüyor, hepsi bu..." dedi Jessica kocasını geri çekmeye çalışarak. "Mary yanında."

"O kedi kavgasına benzeyen gürültü galeriden geliyor." Dain yataktan fırladı.

Sabahlığını giyerken Jessica sağır edici başka bir çığlık daha duydu... Galeriden... Dain'in dediği gibi. Başka sesler de duydu. Başka insan sesleri. Gürültüler. Ve aceleli adımların belirsiz gümbürtüleri.

Dain yalınayak bir halde odadan çoktan çıkmıştı, Jessica hemen sabahlığını ve terliklerini giyerek Dain'in arkasından aceleyle çıktı.

Dain'i gördüğünde tam kapının dışındaydı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde, yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle durarak güney merdivenlere doğru hızla koşan sekiz yaşında çıplak bir çocuğu ve peşinden giden üç uşağı seyrediyordu.

Joseph birdenbire giriş yolunda göründüğünde Dominick sadece birkaç fit uzaktaydı. Çocuk hemen döndü ve onu yakalamaya çalışırken kaçırıp çığlıklar atan yetişkinlerden sıyrılarak geldiği yola doğru koştu tekrar.

"Görünüşe göre oğlum erken kalkıyor," dedi Dain sakince. "Mary ona kahvaltıda ne yedirdi acaba? Barut mu?"

"Onun şeytani bir hızı olduğunu sana söylemiştim," dedi Jessica.

"Bir dakika önce koşarak yanımdan geçti," dedi Dain. "Beni gördü. Doğruca bana baktı ve güldü -o feryatlar kahkaha, anlayacaksın- ve geniş adımlarını hiç bozmadı. Pervasızca kuzey kapıya yöneldi, yarım saniyeliğine aklı karışınca durdu, döndü ve diğer yoldan tekrar koştu. Benim ilgi göstermemi istiyor sanırım."

Jessica onayladığını ima ederek başını salladı.

Dain geniş adımlarla galeriye yürüdü. "Dominick..." dedi sesini yükseltmeden.

Dominick küçük bir odaya girdi. Dain arkasından gitti, tırmanmaya çalıştığı perdelerden onu indirerek çocuğu omzuna aldı.

Dominick'i ana yatak odasına götürdü, sonra da giyinme odasına.

Jessica onları sadece yatak odasına kadar izledi. Kocasının hafif gürlemesini ve oğlunun tiz seslerini duyabiliyor ama konuşulanları seçemiyordu.

Birkaç dakika sonra giyinme odasından çıktıklarında, Dominick'in üzerinde babasının gömleklerinden biri vardı. Pileli olan ön kısmı çocuğun beline kadar geliyordu, her iki kolu ve etekleri ise halıya değiyordu.

"Kahvaltısını yaptı ve yıkandı, ama onu boğduğunu söyleyerek takım elbisesini giymeyi reddediyor," diye açıkladı Dain. Jessica da bu arada gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Bu babamın gömleği," dedi Dominick gurur-

la Jessica'ya. "Fazlasıyla büyük. Ama popom açık gezemem..."

"*Çıplak,*" diyerek düzeltti Dain. "Hanımefendilerin yanındayken kalçalarını ima etmiyorsun. Tıpkı rüzgârda pompa kolunu sallayarak dörtnala koşmadığın gibi -şaşkın kadınların çığlıklarını duymak son derece eğlenceli olsa bile. Ayrıca ben ve karım uyumaya çalışırken şafak söktüğü vakit büyük bir kargaşa yaratmıyorsun."

Dominick'in dikkati hemen büyük yatağa yöneldi. Siyah gözleri açıldı. "Bu dünyadaki en büyük yatak mı baba?"

Gömleğinin kollarını sıyırdı, sıska bacaklarının üzerinden kabaran kumaşı iki eliyle tutarak hızlıca yatağa doğru yürüdü ve hayranlıkla ona baktı.

"Evdeki en büyük yatak," dedi Dain. "İkinci Kral Charles bir zamanlar bu yatakta uyudu. Kral ziyarete geldiğinde en büyük yatak ona verilmelidir."

"O yatağın içinde onun içine bebek koydun mu?" diye sordu Dominick bakışlarını Jessica'nın karnına çevirerek. "Annem beni onun karnına dünyadaki en büyük yatağın üzerinde koyduğunu söyledi. Şimdi orada bir bebek var mı?" diyerek parmağıyla gösterdi.

"Evet," dedi Lord. Şaşkınlık duyan karısından uzaklaşarak yatağa yürüdü ve oğlunu kucakladı. "Ama bu bir sır. Ben izin verene kadar kimseye söylemeyeceğinden emin olmalıyım. Söz veriyor musun?"

"Böyle ilgi çekici bir sır saklamanın zor olacağını biliyorum," dedi Dain. "Ama bunu sana bırakıyorum. Bu sürpriz iyilik karşısında herkesi haberle şaşırtan tek kişi olacaksın. Bu adil bir anlaşma öyle değil mi?"

Dominick kısa bir süre mesele üzerinde düşündükten sonra başını aşağı yukarı hareket ettirdi.

İki erkeğin hiçbir iletişim sorunu olmadığı açıktı. Ayrıca Dominick'in tüm planlar ve hedeflere göre babasının kocaman avuçlarının içinde balçığa dönüştüğü de açıktı. Ve babası bunun farkındaydı.

Dain şaşkınlık içindeki karısına üstünlük taslayan bir gülümsemeyle baktı, sonra çocuğunu dışarıya çıkardı.

Bir dakika sonra tek başına döndü, hâlâ gülümsüyordu.

"Kendinden çok eminsin," dedi Jessica Dain ona doğru yaklaşırken.

"Görebiliyorum," dedi Dain. "Beş haftadır evliyiz ve sen bir kez olsun rahatsızlığını dile getirmedin."

"Bunu söylemek için çok erken," dedi Jessica.

"Hayır, değil." Çocuğunu kaldırdığı kadar kolay bir biçimde Jessica'yı kucaklayarak yatağa götürdü. "Hesaplamak yeterince kolay. Bir dişi markiz artı bir erkek marki bir çocuğa eşittir, bazen Hazreti Meryem Yortusu ve Meryem Ana Yortusu arasında."

Dain onu aşağıya indirmeden kaslı kollarının arasında tutarak yatağın kenarına oturdu.

"Seni şaşırtabileceğimi ümit etmek için bu kadarı fazla," dedi Jessica.

Dain güldü. "Seninle tanıştığım günden beri beni şaşırtıyorsun, Jess. Ne zaman geriye dönsem itibarım eksiliyor. Açık saçık bir şeyi gözetleme ya da ender bir ikon değilse, bir tabanca -ya da acı bir biçimde yanlış anlaşılan annemya da haylaz oğlum. Bir kadınla değil de yakıcı bir cihazla evlendiğime inandım. En azından bu mantıklı." Jessica'nın saçını kulağının arkasına attı. "Doyumsuz bir cinsel iştahı olan iki insanın bebek yapması hiç de şaşırtıcı bir durum değil. Bu son derece doğal ve mantıklı. İnce duyarlılıklarımı hiçbir şekilde zedelemiyor."

"Bunu şimdi söylüyorsun." Jessica ona bakarak gülümsedi. "Şişmeye başlayıp huysuz ve asabi olduğumda sinirlerin tamamen bozulacak. Ve doğum başladığında bağırdığımı, lanet okuduğumu ve senin şeytanın yanında olmanı isteyeceğim..."

"Güleceğim," dedi Dain. "Vicdansız bir hayvan gibi."

Jessica Dain'in gururlu çenesine dokunmak için uzandı. "Ah, peki, en azından güzel bir hayvansın. Ve zengin. Ve güçlü. Ve eril."

"Ne kadar şanslı olduğunu görmenin zamanı geldi de geçiyor bile. Dünyadaki en erkeksi adamla evlendin." Dain dişlerini göstererek gülümsedi, Jessica Dain'in günah kadar siyah gözlerinin içinde gülen şeytanı gördü ve onu çılgınca seviyordu.

"En gururlusu demek istiyorsun," dedi Jessica.

Kocaman Usigniolo burnu Jessica'nınkine bir milim yaklaşana kadar Dain başını eğdi. "En erkeksi..." diye yineledi sertçe. "Şimdiye dek bunu öğrenmediysen ümitsizce yavaşsın. Neyse ki şanslısın, öğretmenlerin en sabırlısıyımdır. Bunu sana kanıtlayacağım."

"Sabrın?" diye sordu Jessica.

"Ve benim erkeksiliğim. Her ikisi de. Defalarca." Siyah gözleri ışıldadı. "Hiç unutmayacağın bir ders vereceğim sana."

Jessica parmaklarını Dain'in saçlarında gezdirdi ve dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırdı. "Benim hain sevgilim..." diyerek fısıldadı. "Denediğini görmek istiyorum."

Bu PDF'i para ile aldıysanız, dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası telegramdaki kanallarda bedava boşuna PDF'e para vermeyin!